Biblioteca Polirom

Hari Kunzru

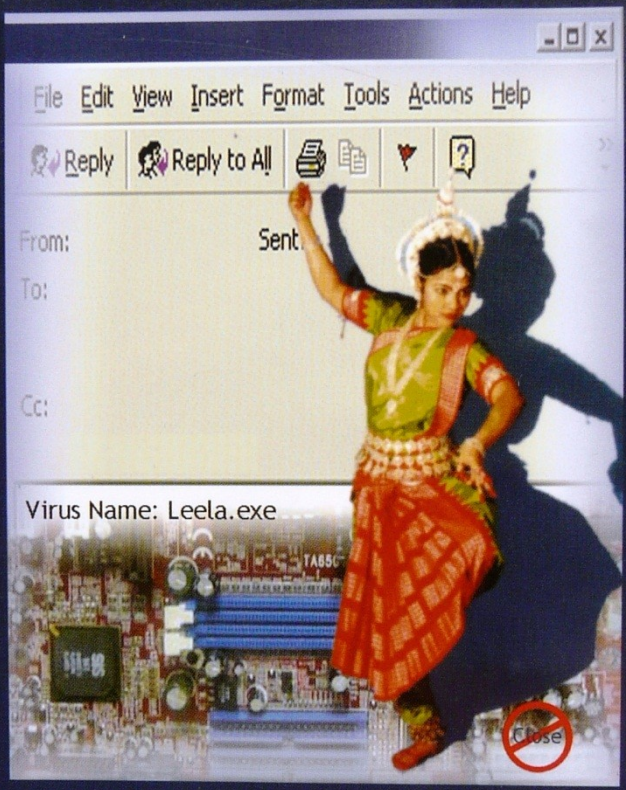

Virusul

„Un virus atacă milioane de computere din toată lumea. Un programator devine eroul hackerilor de pretutindeni. Un roman care ne priveşte pe toţi."

Kirkus Reviews

POLIROM

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM este coordonată de Denisa Comănescu.

Hari Kunzru, *Transmission*

Copyright © Hari Kunzru, 2004
© 2005 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. *4*; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.G. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, OP 37; P.O. BOX l-726, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

KUNZRU, HARI

Virusul/Hari Kunzru; trad. şi note: Rareş Moldovan. -Iaşi: Polirom, 2005

ISBN 973-46-0100-8

I. Moldovan, Rareş (trad.; note)

Printed în ROMÂNIA POLIROM

Hari Kunzru

Virusul

Traducere şi note de Rares Moldovan

POLIROM
2005

Hari Kunzru s-a născut în 1969 şi a studiat la Oxford University şi Warwick University. Romanul său de debut, *Iluzionistul* (2002), a cunoscut un succes nemaiîntîlnit pentru un prim roman, a primit Somerset Maugham Award şi Betty Trask Prize şi a fost nominalizat la alte patru premii. De asemenea, *Publisher's Weekly* l-a declarat unul dintre cele mai bune romane ale anului 2002, iar revista *Granta* l-a desemnat pe Hari Kunzru drept unul dintre cei mai buni douăzeci tineri scriitori britanici. în 2004 apare *Virusul* (*Transmission*), bestseller internaţional, care îi aduce Decibel Writer of the Year Award. În anul 2005 publică volumul de proză scurtă *Zgomot*. Colaborează la publicaţii precum *The Guardian*, *Daily Telegraph*, *The London Review of Books* etc.

Personajul principal al romanului *Virusul*, Arjun Mehta, programator, fan al filmelor indiene şi mai ales al megastarletei Leela Zahir, pleacă din India natală în Statele Unite pentru a-şi urma „visul american”. Tînărul Arjun primeşte o ofertă de la compania IT Virugenix, axată pe securitatea software. Din nefericire, în urma unor reduceri de fonduri, compania îl concediază. Incercînd să-şi impresioneze şeful, Arjun concepe un virus, sperînd că va fi reangajat în clipa în care se va dovedi singurul în măsură să dezinfecteze sistemele. Cum şeful său îi fură ideea şi îl dă afară, Arjun inventează noi şi noi forme ale virusului „Leela” (numit astfel după vedeta de film pentru care făcuse o adevărată obsesie), blocînd în scurt timp sistemele din toată lumea şi cauzînd un haos de nedescris. Scris cu mult umor, dar mai ales cu o ironie care infuzează aproape fiecare pagină, romanul *Virusul* atacă frontal multe dintre problemele actuale ale omenirii, printre care securitatea informaţiilor şi a sistemelor informatizate în era globa-lizării, precum şi alienarea individului în societatea post-consumistă.

Pentru Fran

Semnal

Mesajul era simplu.

Salut. *Am văzut asta şi m-am gîndit la tine*.

Poate c-ai primit unul aidoma în Inbox, trimis de la o adresă pe care n-ai recunoscut-o; un e-mail inofensiv de două rînduri, cu un fişier ataşat.

leela.exe

Poate c-ai urmat îndemnul *uită-te şi tu*!

şi, dintr-odată, iat-o: Leela Zahir dansînd pe ecran, în imaginea tremurată a unei ferestre QuickTime. Chiar şi la dimensiunea aia ai văzut că era frumoasă micuţa dansatoare pixelată, cu un zîmbet strălucitor, după cum îţi promisese chiar titlul mesajului, un zîmbet de douăzeci şi unu de ani

numai pentru tine.

De la zîmbetul ăla ţi se trag toate necazurile.

Nu c-ai fi vrut tu să apară Leela şi să-ţi frîngă inima. Pur şi simplu făceai chestiile obişnuite pe net: completai chestionare, descărcai porno-uri, *interacţionai*, cînd brusc a năvălit ea şi praful s-a ales de toate. Poate pentru o clipă te-ai simţit cineva, deşi te sugruma panica. Asta era exact talentul Leelei. Să te facă să crezi că totul e *numai pentru tine*.

Dar au mai fost şi alţii. Cîţi o fi infectat? Mii? Zeci, sute de mii? Imposibil de numărat. Experţii au estimat daunele aduse economiei mondiale la aproape 50 de miliarde de dolari, majoritatea datorate întreruperii activităţii compu-

terelor şi a agenţilor economici, dar calculele financiare nu pot reda haosul acelor zile. În timpul scurtei anarhii instaurate de Leela norma-litatea a fost cu totul dată peste cap. Şiruri întregi de brokeri lipsiţi de obiectul muncii şi-au ros unghiile în faţa ecranelor paralizate. Noduri de reţele s-au stins pîlpîind ca tot atîtea stele muribunde. Timp de cîteva săptămîni a dansat în jurul lumii, iar dezastrul, ca un grăsan din suburbii uitîndu-se la o casetă video cu exerciţii de gimnastică, a urmărit-o pas cu pas.

A devenit, desigur, faimoasă, chiar dincolo de cele mai nesăbuite închipuiri ale maniei ei. Leela era deja la acea vreme un star în ascensiune, noua „fată de vis” a întregii Indii, căţărîndu-se pe lingam-ul unsuros al lumii filmului din Mumbai precum copilul din scamatoria cu frînghia. Deşi mama Leelei se gîndise cam la toate probabilităţile, nu luase în calcul şi rolul pe care progresul tehnologiei avea să-l joace în cariera fiicei sale. Doamna Zahir era cu totul lipsită de spirit tehnic.

Şi astfel Leela se trezi vrăjită - fata cu pantofi roşii era blestemată să danseze întruna pînă ii sîngerau picioarele sau se bloca ecranul, cotropit de inflorescenţele dezordonate ale codului ASCII. Cu toate acestea, orice ar fi crezut mama ei, Leela era doar un efect de suprafaţă. Acţiunea se întâmpla de fapt în măruntaiele programului: o cascadă de operaţii, repetiţii şi ştergeri, o infecţie invizibilă de unu şi zero. Leela împrăştia în jur apă colorată ca în ziua festivalului holi, iar sariul ei mulat distrăgea atenţia de la maşinăriile harnice de sub pielea ei.

O înlănţuire cauză-efect? Lucrurile n-au fost chiar atît de simple în vara aceea, vara Leelei. A fost un timp al curiozităţilor topologice, al buclelor şi nodurilor, al unor nesfirşite fîşii de acţiuni şi flacoane de reacţii pe dos, atît de încurcate încît e aproape imposibil de stabilit un început.

Dimineaţa filtrată prin storuri.

Într-un cinematograf publicul urmăreşte o lacrimă prelingîndu-se pe o faţă uriaşă.

Ţiuitul deşteptătorului. Mormăieli şi descîl-ciri lente ale membrelor.

Ea închide calculatorul şi

Iau amîndoi un taxi îşi încovoaie spinarea. Se apleacă.

Îşi roteşte scaunul către fereastră şi

Cineva la galerie ţocăie un sărut sonor poziţie nesănătoasă

Între ei doi o distanţă de doisprezece centimetri

ea muşcă din nou din sandvici.

rîsete

poziţia unui tînăr aflat în faţa unui zgirie-nori de birouri din New Delhi.

Un salt arbitrar în sistem.

Se opreşte o clipă cu umerii aduşi şi-şi vîră degetul sub gulerul noii sale cămăşi, amestec de poliester şi bumbac. E prea strimt.

În jurul său, piaţa Connaught foşgăia de viaţă. Funcţionari, excursionişti străini, curieri şi cucoane în drum spre masa de prînz îşi făceau loc cu coatele printre cerşetori, evitau maşinile, intrau şi ieşeau grăbiţi din Bazarul Palika, de parcă ar fi fost nişte concurenţi într-un joc dement. Mistuit de nehotărâre, Aijun Mehta înţepeni timp de o secundă - singura siluetă imobilă din mulţime. Văzut de departe, era un băiat slab ca un ţîr, care încerca să fie şi mai puţin bătător la ochi, strîn-gindu-şi umerii ca să mai piardă cîţiva centimetri înainte de a intra. Pe faţă îi flutura o expresie de nedumerire blinda, acoperită în parte de ochelarii cu rame metalice şi lentile năclăite de amprente. Deasupra buzei superioare, o mustaţă pleoştită se străduia să se impună şi zvîcnea nervos, ca un mic mamifer speriat într-o poiană, în vreme ce degetele se agitau în jurul gulerului.

În cele din urmă, simţind că mai mic n-are cum să devină, băiatul îşi strinse la piept mapa cu diplome, îi declară chowkidar-ului[1] scopul vizitei şi i se făcu semn să urce scările spre holul răcoros, climatizat, al clădirii de birouri.

Marmura de sub tălpi. Zgomotele circulaţiei brusc înăbuşite.

La biroul de primire se afla o recepţioneră deasupra căreia un şir de ceasuri, relicve ale optimismului anilor '60, arătau ora în principalele oraşe ale lumii. Conform acestora, New Delhi se situa doar cu două ore înaintea New York-ului şi cu una în urma Tokyo-ului. Automat, Arjun se trezi calculînd cît

1 Portar, în hindi.

intrase lumea la apă datorită acestei erori, dar cum pentru unele variabile nu putea face nici măcar estimări aproximative, gîn-durile i se împrăştiară aiurea. Ii rămase pentru un moment în minte imaginea premonitorie a globului pămîntesc dezumflîndu-se ca o minge de plajă.

O destramă un om de serviciu, trecîndu-i mopul peste bombeuri. Arjun se încruntă, însă bărbatul îl fixa indolent, continuîndu-şi treaba de-a curmezişul holului. Recepţionară îl îndrumă spre un şir de ascensoare. Urcă la etajul opt şi se plimbă încoace şi încolo de-a lungul unui coridor, cautín d tot mai alarmat grupul de birouri E. Tbcmai cînd începuse să creadă că i se dăduse o adresă greşită, ajunse în faţa unei uşi, peste plăcuţa căreia fusese lipită o hîrtie scrisă de mînă. INTERVIURI. Bătu, nu primi nici un răspuns, bătu din nou, apoi se foi o vreme prin jur, între-bîndu-se ce e de făcut. Foiala nu părea să aibă vreun efect, aşa că îngenunche şi îşi lustrui pantofii prăfuiţi cu batista.

– Nu vă supăraţi.

Privirea i se ridică înspre o tînără severă, îmbrăcată într-un salwar kameez[1] de culoarea piersicii.

– Da?

– Îmi daţi voie să trec?

– Mă scuzaţi.

Femeia trecu pe lîngă el şi deschise brutal uşa, dincolo de care se găsea o anticameră plină de tineri îngrijoraţi, ocnpind scaunele portocalii de plastic cu acea autoizolare scrobită pe care o au în comun candidaţii la interviuri şi acuzaţii din tribunale sau pacienţii din sălile de aşteptare ale clinicilor de venerologie. Sigură pe sine, tînăra intră, îşi spuse numele funcţionarei de la birou, care îl verifică pe o listă şi îi inmînă un număr. Arjun o urmă, chinuit de propria stîngăcie.

---

1 Ansamblu vestimentar feminin, tradiţional în India şi Pakistan, alcătuit dintr-o cămaşă cu mîneci scurte, lungă pînă la genunchi, purtată peste şalvari.

Candidaţii se foiau. Tuşeau şi mîinile lor nu aveau astîmpăr. Se prefăceau că răsfoiesc reviste şi îşi dădeau silinţa să evite privirile celorlalţi. Toate locurile erau ocupate, aşa că Arjun se postă lîngă o fereastră şi rămase acolo, trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe celălalt şi încercind să-şi recompună o stare de spirit pozitivă. *Ascultă aici*, *Mehta*. *N-ai cum să ştii cîte posturi disponibile au ăştia de la Databodies*. *Poate sunt mai multe*. *La americani e mare lipsă de oameni calificaţi*. *Au nevoie de toţi programatorii pe care-i pot găsi*. Dar chiar aşa de mulţi candidaţi? În încăpere se aflau pe puţin cincizeci de oameni.

Aparatul de aer condiţionat uruia, nereuşind să contracareze afluxul de căldură al trupurilor transpirate, hămesite după o slujbă. Candidaţii îşi făceau vînt folosind formularele completate drept evantaie. Scaunele scîrţîiau sub fesele umede. Trei camere pentru interviuri funcţionau simultan şi, pe măsură ce unii erau chemaţi înăuntru iar alţii soseau, scena se modifica în jurul lui Arjun, ca într-o succesiune de instantanee surprinzînd în imagini un proces natural incert, nici regenerare, nici descompunere. Ori de cite ori se elibera vreun scaun, îşi dorea ca altcineva să-l ocupe, iar în piept îi creştea speranţa fără sens că, rămînînd absolut nemişcat şi tăcut, ar fi reuşit să se conserve pe sine şi n-ar mai fi trebuit să treacă prin nici una dintre cele trei uşi cu geamuri mate.

– Mehta, A.K.?

Privi intens pe fereastră.

– Mehta, A.K?

N-avea rost. Femeia cu lista i se adresa. Ridică mina fără vlagă şi se lăsă condus într-un birou unde i se indică un scaun aflat în faţa unei mese furniruite cu lemn de pin. De cealaltă parte, picior peste picior, se lăfăia ostentativ un bărbat care părea să fie mai degrabă un mediu de comunicare decît o fiinţă umană, un canal pentru transmiterea mesajelor privind stilul de viaţă într-o societate de consum.

De la părul dat cu gel)a mocasinii uşor purtaţi, fiecare detaliu al înfăţişării sale conţinea o serie de sugestii referitoare la aspiraţii, unele explicite (marca tricoului de tenis, catarama curelei, ramele ochelarilor de soare cu filtru UV* ridicaţi deasupra frunţii), altele implicite (greutatea ceasului elveţian, *chintesenţa elveţiană* a acestuia), iar altele doar vagi *aluzii*, adieri de tînjire mediată înscrise în parfumul loţiunii de ras, în cutele şi pliurile pantalonilor largi de combat.

Arjun trase de gulerul cămăşii.

– Sunny Srinivasan, spuse canalul, aplecîn-du-se peste masă şi strîngindu-i mina. Ce mai fad?

Sunny Srinivasan avea trăsături regulate, bine conturate şi aerul politicos dar agresiv al unui om căruia îi plac sporturile competitive cu racheta. Cuvintele îi răsunau de hotărire şi vervă, vocalele

tărăgănate şi consoanele rulate indicîndu-i interlocutorului sursa tuturor celorlalte semne de bunăstare: *Amrika*. Reşedinţa indianului cu reşedinţa în străinătate.

– Ârjun Mehta, spuse Arjun, dîndu-şi seama imediat că uitase maniera de adresare transatlantică. Buna. Adică bine. O zi bună.

Sunny Srinivasan deschise gura, dezvăluind un zîmbet în care dinţii străluceau de parcă ar fi trebuit să alimenteze un reflector.

– Mă bucur, Arjun. Toată lumea ar trebui să aibă o zi bună...în fiecare zi.

Arjun încuviinţă cu gravitate, înfundîndu-se şi mai adînc în scaun. Consilierii de carieră de la ITON[1] îi spuseseră nu o dată că îi lipsea spiritul pozitiv. Sunny Srinivasan, pe de altă parte, exala spirit pozitiv prin toţi porii. Avea în faţă un tip care trăise fără îndoială într-o continuă procesiune de zile plăcute, întinzîndu-se înapoi în timp pînă în negurile unei

1 Institutul Tehnic Okhla de Nord. în engleză, NOIT, North Okhla Institute of Technology.

copilării care fusese şi ea, după toate probabilităţile, foarte plăcută. Cînd Sunny întinse mîna ca să ia dosarul cu documente, Arjun se minună privindu-i pielea. Fiecare porţiune neacoperită de bumbacul luxos al îmbrăcăminţii lejere emana aura unei vieţi ostentative, ca şi cum o membrană optică îi fusese implantată sub epidermă. îşi coborî privirea înspre propriile mîini, comune, de rînd. Arătau precum ilustraţiile sub care scrie „înainte de folosire" din reclamele la produse cosmetice.

În vreme ce Arjun medita asupra îngrijirii pielii, Sunny răsfoi diplomele, ridicînd cîte una în contralumină.

– Deci, concluziona el. Pare totul foarte excelent, însă ce vreau să-mi spui tu acum este cit mă fraiereşti.

– Fra...? Cum adică?

– Ei bine, Arjun K. Mehta, licenţiat al Institutului Tehnic Okhla de Nord, pe hîrtie rezultatele tale arată bine. Nu extraordinar, dar bine. întrebarea mea e: sînt pe bune?

– Intru totul. Sută la sută.

– Mă bucur. Jumătate dintre rataţii ăia de-afară şi-au cumpărat diplomele din bazar. Un sfert dintre ei au absolvit vreun curs de informatică de doi bani la seral şi şi-au falsificat diploma să pară c-au făcut facultatea. însă tu, Arjun, mă asiguri că eşti pe bune. Aşa e?

– Absolut. Pe bune. De-adevăratelea. Cum spuneam în formularul de înscriere, pot prezenta recomandări. Cunoştinţele meie acoperă toate zonele importante - reţele, baze de date...

– Stai aşa. Sunny îşi ridică mîinile catifelate, hrănite cu lipide. Nu-i cazul să mă dai pe spate cu chestiile astea. Să-ţi spun un secret, Arjun: habar n-am care-i diferenţa dintre SQL şi HTML[1]. Şi puţin îmi pasă. Pentru mine sînt doar litere.

1[1] SQL, Structured Query Language - este un limbaj standard de programare, interactiv, folosit pentru obţinerea de informaţii şi pentru actualizarea bazelor de date. HTML, Hypertext Markup Language —limbaj In format cod folosit pentru crearea documentelor hypertext

Ce mă interesează pe mine sunt fundurile. Nişte funduleţe bine pregătite de desi[1], aşezate pe nişte scaune trainice în nişte birouri americane, care să *cîştige* dolari buni din consultanţă pentru Databodies şi pentru mine. Pricepi?

– Absolut, murmura Arjun. Sunny Srinivasan îl impresiona tot mai mult.

Sunny se lăsă pe spate şi îşi împreună *mîinile* la ceafă.

– Aşa c-am să fac următorul lucru, declară, ca după o îndelungată chibzuinţă. Am să-mi pun oamenii să-ţi verifice dosarul şi, dacă spui adevărul, te trimit în America şi încep să te îmbogăţesc.

Lui Arjun nu-i veni să creadă.

– Aşa, pur şi simplu?

– Pur şi simplu, Arjun. Cînd vei fi consultant IT la Databodies, lucrurile vor începe să se mişte. Viaţa ta *se va* îndrepta spre ceea ce-ai visat întotdeauna că vei deveni. Asta-i misiunea noastră, Arjun. Să ajutăm *oamenii* să-şi *îndeplinească* visurile. Asta însemnăm noi.

– Şi îmi puteţi garanta o slujbă în America?

– Băiete, programatorii buni ca tine sînt aur curat acolo. Toată lumea ştie că pe studenţii americani îi interesează doar canabisul şi skate-boardingul, nu? Lasă pe mine. Dacă spui adevărul, o să ajungi să întorci dolarii cu lopata imediat ce cobori din avion.

Arjun abia îşi putea stăpîni recunoştinţa. Se întinse peste birou şi îi strînse mina lui Srinivasan.

– Vă mulţumesc, domnule ! Mulţumesc ! O zi bună!

– Nu, *eu* îţi mulţumesc, Arjun. Mă bucur că ni te-ai alăturat.

---

pe World Wide Web şi pentru a descrie modul de afişare a paginilor de web.

1 Termen generic pentru etnicii din Asia de sud: indieni, pakistanezi, tamili etc.

La cîteva mii de kilometri depărtare, într-o zonă pitorească însă accesibilă a rezervaţiei cinegetice Masai Mara, fata de vis a Indiei îşi încleşta mîinile pe marginea nacelei, simţind că balonul se desprinde de pămînt. Propulsorul cu propan vuia, şi, după cum indicase regizorul, pilotul se ghemui la picioarele ei ca să iasă din cadru. Aerostatul se înclina ameţitor, vîntul ii biciuia faţa şi ea se străduia să zîmbească neîntrerupt spre lentila rotundă a camerei de filmat, pe măsură ce aceasta rămînea la douăzeci, treizeci, patruzeci de metri dedesubt, în curînd, echipa de filmare şi toată adunătura de reflectoare şi cabluri deveniră unul dintre peticele întunecate ce păreau să păteze savana. Cînd consideră că nu mai era nevoie să zîmbească, îşi relaxa muşchii feţei şi ceru un pahar cu apă.

Arjun Mehta o porni la plimbare prin Janpath[1], rînjind încântat către şoferii rezemaţi de maşinile parcate la standul de taxiuri. Amrika! Să-şi îndeplinească visurile! Expresia i se întipărise în minte mai puternic decît orice altă amintire din timpul interviului, chiar şi decît imaginea ochelarilor de soare ai lui Sunny. Actuala sa reverie preferată se petrecea într-un mall, o cavernă de sticlă lucitoare pe care o versiune a sa dintr-un viitor apropiat o străbătea în viteză, pe o scară largă rulantă de culoare neagră. îmbrăcat într-o cămaşă cu reverele încheiate cu nasturi şi purtînd o bască de baseball brodată cu emblema unei mari corporaţii de software, Viitorul-Arjun ţinea de mînă o tînără femeie care semăna întru cîtva cu Kajol, actriţa sa favorită actualmente din filmele indiene. Kajol ii zîmbea, iar în căştile compacte din urechi răsuna un cîntec de dragoste optimist, unul din interminabila colecţie de muzică nouă stocată pe minusculul MP3 player fixat la brîu.

---

1 District comercial în New Delhi, situat fn jurai pieţei circulare Connaught.

În autobuzul care se hurduca pe podul Yamuna, pe lîngă uriaşa mahala riverană care-şi vărsa reziduurile în nu, Aijun experimenta mai multe variaţiuni ale fanteziei de bază, ajustînd detalii de vestimentaţie şi locaţie, de identitate a însoţitoarei şi de coloană sonoră. Uruitul mijloacelor de transport în comun rămăsese pe fundal- Pierdut în propriul spaţiu comercial interior, privea în gol pe fereastră, abia observînd acoperişurile joase din paie, peticite cu polietilenă albastră, copiii zdrenţăroşi aflaţi în stradă sub păienjenişul de cabluri electrice ilegale. În înaltul cerului se zărea trena de vapori a unui avion cu reacţie, un zbor comercial care traversa spaţiul aerian indian în drum spre Singapore. În compartimentul de clasa întîi se găsea un alt călător, aşezat ceva mai confortabil decît Arjun care era strivit de umărul jilav al unui bărbat într-o cămaşă de poliester. Să fi simţit oare Guy Swift vreo legătură ocultă cu băiatul din autobuz, aflat la zece mii de metri dedesubt? Să fi perceput oare vreun semn, o încordare subită poate, ca o premoniţie, tipul acela de fenomen inexplicabil ce se manifestă ca un fior sau o zbîrlire a părului de pe ceafă şi braţe? Nici vorbă. Juca Tetris pe consola fixată de braţul fotoliului.

Tocmai îşi depăşise recordul de puncte.

Guy Swift, treizeci şi trei de ani, cetăţean britanic, milionar pe hîrtie şi deţinător al prestigiosului statut *platinam* în cadrul a trei programe diferite oferite pasagerilor regulaţi de către companiile aeriene. Guy Swift, de doua ori desemnat Tînărul Vizionar al Anului în marketingul britanic şi deţinător a mai multor premii de excelenţă Eurobrand. Guy Swift, membru fondator al unui club din Soho, un om înzestrat genetic cu înălţime, trăsături regulate, păr blond cendră mereu ciufulit în mod atrăgător, glande sudo-ripare relativ inactive, ten curat şi un plafon de credit beton. Trăia de doi ani încoace cu inaccesibila Gabriella Caro, votată cea mai populară studentă, în fiecare an petrecut la Şcoala

Internaţională de Arte Frumoase şi Culinare din Lausanne. Avea numărul de telefon al tipului care tria clienţii la Chang Bar pe tastele de apelare rapidă. Ai fi putut crede că era de neatins.

Fotoliul lui Guy dispunea de opt parametri diferiţi, care puteau fi ajustaţi pentru a asigura confort şi relaxare. Compania aeriană îi oferise o trusă de articole de toaletă, o mască pentru somn şi o pereche de papuci de unică folosinţă, ornamentaţi cu noua lor emblemă. Guy cotrobăi prin trusă, dînd atenţie doar ştrampilor, pe care-i întoarse pe toate părţile. Un recent studiu al tendinţelor sugerase că respectiva companie urma să suspende interdicţia privitoare la folosirea nuanţelor de verde şi galben în cabinele avioanelor, insă papucii, precum şi celelalte articole, erau coloraţi tot într-un albastru conservator. Oare să însemne asta o lipsă de îndrăzneală, se întrebă el.

– Mai doriţi şampanie, domnule? Un pahar cu apă?

Acceptă un pahar de la stewardesa zîmbitoare, scăldîndu-se inconştient în ambianţa soft-porn a momentului. îşi însemnă mintal experienţa, adăugind un plus în contul emoţional al companiei. Farmecul android al însoţitoarei de bord era agreabil. Acest trup disciplinat de femeie îi reamintea faptul câ era doar o unealtă, o sondă în uniformă aparţinînd marii maşinării corporatiste în mrejele căreia era prins. El, sau mai degrabă propria sa companie, plătea această maşinărie pentru a-i administra o serie calculată de plăceri şi senzaţii. Din respect pentru eforturile ei, îşi petrecuse ultimele patru ore imobil ca un pacient, savurindu-şi dozele una cîte una. Greutatea porţelanurilor şi a sticlăriei, umezeala ca de piele de broască dintr-un recipient miniatural cu gel pentru pleoape.

Zborul intrase de ceva vreme în etapa nocturnă. Luminile din cabină scăzuseră în intensitate. Pasagerii lăsaseră deoparte exemplarele gratuite din *The Watt Street Journal* şi intraseră în diferite stări de transă. Ţestele pleşuve de afacerişti anesteziaţi de fntîlniri şi de ospitalitatea centrelor

de conferinţe, pensionarii ferchezuiţi dîndu-le de lucru stewarzilor cu lungi liste de doleanţe se încadrau cu toţii în profilul demografic standard al călătorilor la clasa întîi. îşi puse căştile si porni actuala sa preferinţă muzicală, un mix de DJ Zizi, DJ-ul de casă al superclubului Ataxia din Ibiza. Zizi, care domnea asupra scenei muzicale ambientale - o ambianţă nedepresivă însă - ca un colos, îmbrăcat într-un tricou strimt, îşi intitulase mix-ul „Darker Shade of Chill”[1]. Era un titlu bun, credea Guy, întrucît, deşi întunecată, muzica era totuşi „chill”. Zgomote de valuri izbindu-se de ţărm, gemete de femei şi pasaje cîntate la instrumente cu coarde erau contracarate de sirene de vapoare şi ecouri de pian. Spre satisfacţia lui Guy, DJ Zizi rămînea fidel căii de mijloc.

Muzica fi picura încet în creier, eliberîndu-i spaţiul mintal ca un portar bătrîn strîngînd scaunele dintr-o sală în stive. Il învălui o stare de mulţumire angelică. Era aici, existînd, în zbor, purtînd mesajul sinelui său dintr-un colţ al pămîntului în altul. îşi deschise laptopul şi încercă fără prea mare tragere de inimă să-i scrie Gabriellei un e-mail, dar confruntat cu albul ecranului, nu găsi nimic de spus.

La cîţiva kilometri dedesubt, într-unui dintre sectoarele mai noi ale Zonei de Dezvoltare Industrială Okhla de Nord (cunoscută prin acronimul „Zdiona”) exista însă o comunicare acerbă. Va Rugăm Claxonaţi. Bye Bye Baby. Loto Maha. Clinică Dentară. Toţi doreau atenţia celorlalţi, o doreau chiar în clipa asta, de la Banca Statală a Indiei pînă la proprietarul standului de răcoritoare Bobby. Numărul 1 în preţuri accesibile. Ne Cerem Scuze Pentru Orice Neplăcere Cauzată. Conduceţi în Siguranţă. Folosiţi Banda Unu. Sunny

1 „O nuanţă mai întunecată a muzicii chiH”. Urmează un joc de cuvinte, intraductibil între „chill”, desem-nînd un stil de muzică ambientală, şi „chill”, adjectiv cu sensul de „cool”, „bestial”.

Honey. Costume Cămăşi. Toată îmbulzeala Zdionei fîsîia prin simţurile lui Arjun fără să lase urme. Visul Iubirii. Vă Rugăm Claxonaţi. *Aishwarya Rai*[1], *pe un schooner*, *orice-ar fi ăla*, *un fel de corabie*, *în portul Sydney*. *Sau în Veneţia*. *Pe un schooner în Veneţia*...

Vă *rugăm* claxonaţi?

În ciuda suspiciunilor cărora tatăl său le dădea deseori glas, Arjun nu credea că e în pericol să-şi confunde reveriile cu realitatea. Dorinţele sale se exprimau în imagini ale unei lumi dominate de principiile previziunii şi controlului. Realitatea era Zdiona. Distanţa era prea mare.

Pliantele promoţionale o numeau „noua feerie industrială a naţiunii". La mijlocul anilor '70, autorităţile statului Uttar Pradesh îşi dăduseră seama că zona de pe malul de est al rîufui Yamuna devenea rapid o suburbie de facto a Delhi-ului. Terenurile arabile făceau loc unei Întinderi haotice de fabrici şi bidonville-uri. Guvernul iniţiase un pro» gram de exproprieri forţate şi, într-o atmosferă de corupţie şi speculă, se produsese dezrădăcinarea a nenumăraţi locuitori, iar apoi îmbogăţirea fabuloasă a cîtorva, ca imediat după aceea, această zonă îngrădită să explodeze de viaţă, formînd în mai puţin de douăzeci de ani un oraş cu o populaţie de o jumătate de milion. Complexe comerciale, cinematografe multiplex, temple şi stadioane se băteau pentru un loc mai bun, înconjurate de hectare şi hectare de noi blocuri-turn, de cîte douăzeci de etaje, construite în toate variantele imaginabile de modernism discret şi ieftin.

Autobuzul îl lăsă la colţ şi Arjun o porni prin moloz şi printre grămezile de conducte menajere încă neinstalate spre porţile Ansamblului Rezidenţial al Companiei Industriale BigCorp, care urma să fie în curînd rebotezat Colonia HD Kaul, după numele directorului de management. Salu-tînd chowkidar-ul care stătea cu urechea lipită de un *tranzistor*, ascultând transmisiunea unui meci de cricket,

1 Actriţă indiană (n. 1973), model, Miss World 1994.

tînărul traversă pajiştea pîrlită şi intră în corpul de piatră al blocului numărul patru, Casa Gleneagle. Aici, la numărul 18, se afla sursa de căpătâi a mîndriei personale de care dispunea domnul Mehta senior, peşcheşul de seamă al Transferului său. Saltul din sectorul bugetar (ale cărui valori se erodaseră atîta în decursul anilor) în sectorul privat se dovedise inspirat. Capul familiei Mehta nu mai era un simplu administrator dintr-un tîrguşor de pro* vincie, ci un om modern, care participa la marele „boom" indian. Apartamentul stătea mărturie. Aici erau adunate semnificaţiile Lumii, în care fiul său părea - în mod catastrofal - incapabil să se integreze.

în realitate, Arjun asculta predicile tatălui său cu capul plecat. în minte însă, respingea fluent acuzaţiile. Reveriile sale erau superioare Zdionei în multe privinţe. Zdiona era o vălmă-şeală. O fantezie bine organizată avea o coerenţă formală, răspundea la comenzi, reconfigurîndu-se în funcţie de operaţiuni bine înţelese. Rezultatele puteau fi programate după plac. Ceea ce era. evident, preferabil.

însă visatul cu ochii deschişi atrăgea după sine penalizări. Dacă nu luai în seamă lumea, începea şi ea să te ignore. Deşi cîştigase cîteva premii pe clasă şi o dată ajunsese pe locul al doilea la un concurs naţional de probleme de informatică, rezultatele lui Arjun la facultate nu erau nici pe departe atît de impresionante pe cît ar fi trebuit. Luase o notă mică la admitere, pe care profesorii săi, dezamăgiţi, o puseseră pe seama „lipsei de concentrare", dar care se datora mai degrabă unei deconcertări a interesului, întrucît chiar în perioada crucială în care ar fi trebuit să revadă materia, elevul eminent la informatică devenise obsedat de construirea unei baze de date a filmelor sale favorite din anii '70, în care informaţiile puteau fi căutate în funcţie de nume, distribuţie, regizor, încasări la box-office şi evaluare critică. Datorită pasiunii sale pentru cinema, educaţia superioară a lui Arjun (întru totul veritabilă, deloc cumpărată la bazar) se desfăşurase nu într-unui dintre

prestigioasele Institute Tehnice din India, ci la Okhla de Nord, o şcoală plasată undeva pe la mijlocul clasamentului, care însă oferea în compensaţie avantajul, resimţit mai acut de mama lui Arjun decît de el însuşi, de a-i permite să rămînă acasă pe perioada studiilor.

La doi ani după absolvire era tot acasă.

– Mami, mami? Arjun năvăli în hol, aproape *dărămând-o* pe Mălini, fata în casă, care ducea o ceaşcă cu ceai.

– Ah, scuză-mă, Mălini. Mamă, eşti acolo?

– Da, Beta[1]. Intră, mă odihneam doar.

Se năpusti pe uşa dormitorului mamei şi îi dădu vestea.

– Mami, plec în America!

La fel de bine ar fi putut spune *la închisoare* sau *să fiu călcat sub copitele cailor*. Scoţînd un geamăt, femeia îşi îngropa faţa în mâini şi izbucni în plîns.

Era de aşteptat. Ca mamă indiană, îndatorirea de căpătîi a doamnei Mehta era să se asigure că primul ei născut nu se afla niciodată ia mai mult de trei metri distanţă de o sursă de haine curate, porţii suplimentare şi călăuzire morală. Doamna Mehta bănuia că odată şi-odată va trebui să-şi lase fiul să-şi ia zborul, însă doar în braţele unei alte femei, al cărei arbore genealogic va fi fost pe îndelete studiat înainte şi ale cărei aptitudini casnice ar fi putut fi monitorizate cu uşurinţă dintr-un scaun aflat în sufrageria apartamentului de la numărul 18 din Casa Gleneagle, în care fata urma desigur să se mute. Toată lumea ştia că America, aflată nu la îndemînă, ci ia mii de kilometri depărtare, era populată de femei care nici nu concepeau c-ar trebui vreodată să apreteze un guler şi a căror predilecţie bine documentată pentru expunerea nurilor, pentru alcool şi pentru faptul că le serveau neştiutorilor băieţi hinduşi carne tocată de vită, era aproape un scandal internaţional. Nu era locul potrivit pentru iubitul ei beta, bebeluşul ei holtei de douăzeci şi trei de ani.

1 «Fiule”, în hindi.

Arjun, care simţea că nu înţelege emoţiile pe cît s-ar fi cuvenit, făcu gesturile obişnuite de alinare. Spre *surprinderea sa*, tatăl lui începu şi el să plîngă cînd se întoarse de la birou.

– Fiule, suspină domnul Mehta. America? Of, fiule.

Chiar şi Mălini bocea. Doar Priti, sora mai mică, nu părea înduioşată. Ţopăia de nerăbdare în spatele tatălui său.

– Dar de vestea mea ce ziceţi? Nimănui nu-i pasă de ce mi s-a întîmplat astăzi?

Multă vreme domnul Mehta nu reuşise să fie prea optimist în privinţa fiului său. Ceva în firea băiatului îi făcea să pară buimac, şi dacă Mehta senior învăţase ceva în cei treizeci şi cinci de ani de management al liniilor de producţie era că buimăceala dăunează succesului profesional. Vestea unei slujbe în America era extrem de tulburătoare. Bucuria îi era sporită de gîndul că în sfirşit i-o plătise cumnatului său. Arvind, respectivul sala[1], era proprietarul unei firme de materiale de construcţii care obţinuse un contract de furnizare de pietriş către guvernul statului Gujarat. Arvind locuia împreună cu o nevastă fudulă în ceea *ce* nu se putea numi altfel decît un conac, situat într-unui dintre cartierele cele mai pretenţioase din Ahmedabad. Soţii ridicaseră o statuie într-un mandir[2] local; îşi făcuseră chiar şi o fotografie Ungă aceasta, împreună cu cîţiva sadhus[3] şi un preot. Aveau un fiu cam pocit, Hitesh, care de cîţiva ani era angajat la o companie producătoare de arome artificiale de lingă *Boston*. *Toată* viaţa, domnul Mehta nu auzise decît de Hitesh în sus, Hitesh în jos. Hitesh cîştigă peste cincizeci de

---

1 „Cumnat”, *în hindi*.

2 „Templu*, în hindi.

3 *Călugări hinduişti, asceţi, mistici, uneori* adoraţi ca nişte zeităţi.

mii pe an. Hitesh conduce o echipă de cercetare care încearcă să obţină o nouă aromă de mentă. Şi tot aşa, în vreme ce nerodul de fiu-său abia îşi ridica privirea din revistele de filmi[1]. însă acum, Amrika! Dumnezeu fie lăudaţi

Dintre toţi membrii familiei Mehta, Priti ar fi avut cel mai întemeiat motiv să plîngă. îşi iubea nespus de mult fratele şi era foarte bine că Arjun încetase să mai fie un nătărău sadea, însă părinţii lor îl cocoloşeau peste măsură doar fiindcă era băiat. De ce îl ciupeau drăgăstos de obrăjori la fiecare pîrţ sau rîgîit, pe cînd *ea* îşi urma *calea* în viaţă fără o minimă încurajare? De cînd îşi luase diploma în comunicaţii, părinţii ei păreau dornici doar s-o mărite cu primul flăcău cu toate membrele la locul lor caro ar fi intrat pe uşă.

întâmplarea făcea ca Arjun să nu fie singurul care obţinuse o slujbă nouă. Dar îi păsa cuiva? Lua aminte cineva? în sfîrşit, după ce părinţii ei dăduseră telefoane tuturor cunoştinţelor pentru a le transmite vestea, după ce domnul Mehta aşezase receptorul în furcă la capătul unei convorbiri deosebit de mulţumitoare cu Ahmedabad-ul, apucă să le spună.

– Cum adică n-aţi auzit de DilliTel? Păi e cel mai evoluat centru de informaţii telefonice din oraş!

Le explică parteneriatul cu New South Wales, faptul că urma să aibă un post „trăsnet", oferind asistenţă şi servicii clienţilor uneia dintre cele mai mari companii furnizoare de electricitate din Australia. Mama o întrebă dacă pînă la urmă chiar avea nevoie de o slujbă. N-ar fi preferat să stea mai bine acasă? Tatăl se încruntă pe deasupra ochelarilor, străduindu-se nătîng să înţeleagă principiile elementare ale telecomunicaţiilor moderne.

– Cum? întrebă el. Adică dau telefon aici taman din Australia?

– Exact. Companiile mari găsesc că e o metodă eficientă din punct de vedere al costurilor.

---

1 Filmele indiene produse la „Bollywood".

– Eficientă? Păi e ca şi cum ai arunca banii pe apa sîmbetei!

– Tati, ei cumpără capacitate. Clienţii nu plătesc. Nici măcar nu ştiu că sună în străinătate. E o slujbă grozavă, tati. Am să fac cursuri de limbă şi cultură australiană. Toţi va trebui să deprindem argoul şi accentul specifice şi să ne familiarizăm bine de tot cu tot felul de informaţii diverse.

– Diverse?

– Scoruri sportive. Informaţii meteo. Numele celebrităţilor de la TV. Informaţia îşi sporeşte valoarea prin întărirea încrederii şi empatiei clienţilor. Ca operatori telefonici, va trebui chiar să ne asumăm identităţi noi, australiene. Un *nom de guerre*, cum îi spune managerul. Ce ziceţi de numele ăsta: Hayley?

– Nam de ce? pufni domnul Mehta. Ia ascultă, domnişoară, da' ce-are numele tău, nu-i bun?

Doamna Mehta încuviinţă dînd din cap.

– Beti[1], nu-mi place treaba asta. Nu prea pare decentă. De ce să nu le spui australienilor ălora să-ţi zică Priti sau, şi mai bine, domnişoara Mehta. Aşa ar fi mult mai *drăguţ*.

Priti făcuse toate eforturile de care era în stare. Lacrimile nu mai puteau fi. stăpînite.

– Incredibil. Fac un lucru bun şi voi îl călcaţi în picioare. Vă urăsc! Vă urăsc pe toţi!

– Cum vorbeşti aşa cu tatăl tău, se zborşi doamna Mehta, însă reproşul se izbi de spatele întors al fiicei sale.

Domnul Mehta îşi ridică ochii spre Dumnezeu şi spre tavan.

– Aşa se întîmplă cînd ai prea multe canale la televizor. MTV, lady fashion TV şi toate posturile astea cu TV în coadă. Nici o fiică nu i-ar fi vorbit astfel tatălui ei cînd aveam numai Doordarshan[2].

---

1 „Fiica mea", în hindi.

2 Televiziunea naţională indiană.

– Devine una dintre fetele acelea cosmopolite, spuse soţia sa. Cred că ar trebui să-i găsim un băiat cît de curînd.

Doamna Mehta părăsi încăperea şi se duse să amestece cu polonicul în lintea pe care o pregătea Mălini. Domnul Mehta se reîntoarse la paginile de afaceri din *Times of India*. Arjun se strecură tăcut pe coridor şi bătu la uşa surorii sale. întrucît nu primi nici un răspuns, apăsă clanţa şi intră. Priti zăcea în pat, cu faţa îngropată într-un morman de perne. Arjun se cocoţă alături, încercînd să-şi dea seama cum ar putea s-o liniştească.

– Haide, lasă, spuse, şi o bătu uşurel pe umăr. O voce înăbuşită îi spuse să se care. Ascultător, se ridică şi era gata să plece, cînd vocea se răz-gîndi. Priti era roşie la faţă şi un firicel vîscos îi atîrna sub nas.

– Felicitări, frăţioare, spuse ea.

– Felicitări, surioară, răspunse Arjun. Fata îşi roti picioarele peste marginea patului şi statură amîndoi tăcuţi, unul lîngă celălalt, vreme îndelungată. La început, se mulţumi cu tăcerea mîngîietoare, însă mintea băiatului era hărţuită de întrebări şi, în cele din urmă, simţi că nu mai putea să tacă.

– Ce crezi, o să ai de învăţat şi lucruri despre surfing, sau e vorba doar de sporturi de echipă?

Priti se uită la el. Era privirea aceea care însemna de obicei că îmbrăcase haine care nu se asortau.

Conform broşurii *Guy Swift*: *Misiunea*, un sumar al scopurilor şi idealurilor pe care autorul lor găsea uneori ocazia de a le distribui sub forma unei mape A5 legate cu spirală, „viitorul se întîmplă azi, şi în viitorul rapid de azi cel mai nepotrivit loc pentru afaceri este trecutul. Mă străduiesc să sporesc valoarea, navigînd pe valurile inovaţiei. Voi reuşi”. Întotdeauna îi plăcuse tonul ă la Luke Skywalker din ultima propoziţie, iar Forţa *fusese* într-adevăr alături de *Guy Swift*: *Misiunea*. În format text, îşi ajutase autorul să cîştige contracte şi să-şi impună autoritatea în faţa noilor clienţi. Ca subiect al unui seminar, dusese o dată chiar la o partidă de sex cu o analistă de la McKinsey care avea o slăbiciune pentru prezentările în PowerPoint. În trei ani, Guy făcuse din *Tomorrow** o agenţie cu profil internaţional. *GS:M* jucase fără îndoială un rol important în istoria acestui succes.

Îi plăcea să spună că *Tomorrow** era altfel decît celelalte agenţii. *Tomorrow** dădea rezultate.

Rezultate*

În strălucita sa carieră, Guy ridicase conştientizarea unor probleme la niveluri superioare, comunicase viziuni, evocase experienţe tangibile referitoare la produse, ghidase manageri în călătorii imaginare dătătoare de inspiraţii. întărise poziţii de vîrf pe piaţă şi administrase proiectele unei generaţii inovatoare de prezenţe comerciale. Strategiile lui de repoziţionare reflectau respiraţia largă şi prestigiul unor portofolii vaste. Modul său de a facilita comunicarea se ridica deasupra mediei. Dinamizant şi percutant, de cîţiva ani încoace era de asemenea coeziv în mod consistent, integrat şi eficient într-un spectru larg.

În miezul *GS*:*M* se găsea o filozofie (Guy prefera să spună o „cale”) pe care o sintetizase din studiul marilor maeştri ai

marketingului. O numea „MTB”, prescurtare a sintagmei Mutabi-litatea Totală a Brandului. Pe cînd avea douăzeci şi ceva de ani, se implicase în sectorul pentru tineret, ajutînd agenţia la care lucra să dezvolte cunoscutul triunghi CAR, ale cărui colţuri sint Cool, Atitudine şi Revoluţie. După ce facilitase vînzarea unor cantităţi necunoscute de echipament sportiv, console de jocuri video şi vacanţe de snowboarding către un public-ţintă lihnit după CAR, format din persoane sub treizeci de ani din Marea Britanie şi Europa continentală, avusese, conform propriei descrieri, o epifanie personală, în Thailanda, în timpul unei petreceri pe lună plină, îşi dăduse seama că viitorul său se afla în ştiinţa „brandingului de adîncime”, o mare aventură menită să capteze ceea ce numise în *GSM* „magma emoţională care se ridică din miezul planetei brand”. „Oamenii sînt fiinţe sociale”, le reamintea el clienţilor la întîlnirile la care le vindea conceptul. „Avem nevoie de relaţii. Brandul este modalitatea perfectă de a ne contopi. Impulsul uman creează conştientizarea brandului şi ti forează cit mai adînc pentru a găsi emoţia. în mod real, cu cit ne place mai tare, cu atît devine mai puternic.”

Pentru Guy, iubirea era mesajul. Iubeşte brandul şi păstrează-te în avans faţă de curbă[1]. Mare parte din *GS*:*M* era dedicată naturii curbei şi importanţei cruciale de a adopta o poziţie în avans faţă de aceasta. Chiar şi aşa, cele opt sute de cuvinte ale documentului grupate în paragrafe distincte şi graficul introductiv aducînd cu un val pictat de Hokusai lăsau destule lucruri nespuse în privinţa relaţiei personale a lui Guy cu viitorul. În anumite spaţii - benzi rulante, tîrguri comerciale, saloane auto - se simţea fizic

1 În marketing, curba (sau curba-clopot) desemnează reprezentarea grafică a unui model statistic de analiză pe un segment-ţintă de consumatori. Cei aflaţi „sub clopot” reprezintă grosul consumatorilor, care au mai mult sau mai puţin aceleaşi aşteptări şi dorinţe.

legat de el, ca şi cum printr-un mecanism nelămurit viitorul se scurgea înapoi în corpul său: o fibrilaţie străină, o vibraţie a potenţialului. De pildă, îndreptîndu-se către salonul Senator de la aeroportul Schiphol îl simţea venind ca apropierea unei exaltări narcotice care se accentua la check-în, înflorind într-o prezenţă deplină cînd trecea prin portalul detectorului de metale în zona magică a monitoarelor TV şi a bunurilor de firmă. înconjurat de oameni în drum spre alte destinaţii, se simţea înfăşat ca într-un cocon în lumina egală şi culorile neutre ale unui prezent care părea că-şi declară propriul provizorat, statutul său de spaţiu non-destinaţie. Apoi venea momentul să înşface cîte ceva: o sticlă de Absolut Citron, un sandvici cu crevete, o revistă. Precum obiectele îngropate împreună cu regii de demult şi acestea aveau doar un scop temporar: să-l ajute să ajungă din locul în care se afla în cel spre care se îndrepta, să-i uşureze trecerea în lumea următoare.

Cînd, asemenea lui Guy, te plasezi în faţa curbei, trăieşti în viitor. Literalmente. Cum altfel să înţelegi această situare? E ca şi cum ai fi supus unui efect fizic bizar, unei estompări care te absoarbe dincolo de temporalitatea banală a maselor amorfe de pămînteni. Spre deosebire de turiştii plecaţi prin oferte la pachet, de cumpărătorii din malluri, de toţi ceilalţi care tînjesc şi doresc, existenţa ta e extremă. Emoţiile sînt copleşitoare, însă totul are un preţ. Cînd adormea, Guy visa clădiri înalte. Ştia că cea mai mică lipsă de concentrare, cea mai măruntă ezitare în a răspunde imediat cerinţelor fl puteau prăbuşi în lumea magazinelor de haine cu preţ redus, a încăperilor cu tapet mizerabil şi a porţiilor ieftine de pui. Uneori, noaptea, zvîcnetele lui urmau în somn ritmul regulat, mioclonic al ciclului constant de căderi şi reveniri. înflorire şi faliment.

De-a lungul anilor, Arjun se gîndise de multe ori la Silicon Valley. În calitate de locaţie predilectă pentru reveriile sale, fusese transformată treptat într-o lume pierdută, o vale ascunsă, împinzită cu fibre optice şi presărată cu reprezentanţe RadioShack[1]. Aici te duceai la film în chiar ziua premierei internaţionale însoţit de cîte-o surfe-riţă, aici numărul N de arome disponibile era întotdeauna egal cu n+1, *n* reprezentînd totalul *acestora* cînd *te-ai* uitat ultima oară peste meniu. *Valea*: atât de palpitantă încît, ca să pătrunzi în ea, trebuia precum Lara Croft[2] să cobori tn rapel pe un perete de stîncă. Mai ai o viaţă, *jucător* Mehta, dă-i drumul.

Primul obstacol a fost procesul de obţinere a vizei. Arjun petrecu zile întregi adunînd documente pentru dosar, făcînd fotografii şi completînd formulare, apoi alte zile la Ambasada Americii, ca să predea actele într-un plic oficial de culoare cafenie. Stătu la coadă într-un grup de candidaţi care se înghionteau, păziţi de doi gardieni în uniformă. în ochii fiecăruia stăruia aceeaşi fixitate hotărftă, o privire cu bătaie lungă de o mie de yarzi aţintită asupra vizei H1B[3], înspre un viitor presărat cu dolari.

---

1 Reţea de magazine din Statele Unite, profilată pe produse electronice şî IT.

2 Eroina jocurilor şi filmelor din seria Ibmfr *Raider*.

3 Tip de viză acordat de autorităţile americane străinilor care sint angajaţi de companii americane, permis de muncă în SUA.

Apoi avu de înfruntat mînia lui Khan[1]. După absolvire, Arjun fusese angajat cu jumătate de normă la Produse Artizanale Indus SRL, o firmă al cărei patron era fratele unuia dintre foştii săi profesori. Domnul Khan consideră o trădare pe faţă faptul că angajatul său prefera America în locul exportului unor sortimente variate de artizanat din marmură şi onix.

– E o chestiune, hăraâi el, fluturînd un deget scheletic prin dreptul ochilor lui Arjun, de loialitate. Şi de patriotism. Cine te-a pregătit pentru această profesiune? Indiaf Cine te-a trimis la şcoală? Ce crezi că înseamnă faptul că pleci în străinătate, în loc să-ţi foloseşti talentele pentru binele naţiunii?

Arjun răspunse (în sine) că dacă India ar fi dorit ceva de la el, probabil i-ar fi cerut. Cu voce tare, îngăimă că dorea să cîştige mai bine. Faţa pătată de vărsat a domnului Khan se învineţi îngrijorător şi se lansă într-un discurs care începu cu o taxonomic a celor care refuzau sinul hrănitor al Mamei India (*ingraţii*, *laşii* etc), lărgindu-se apoi într-o serie de divagaţii despre Pandit Nehru[2], hidrocentrale, conferinţa de la Bandung din 1955[3] şi Înseninarea la grămadă a

---

1 Aluzie la un cunoscut film din seria *Star Trek*. *The Wrath of Khan*, „Mînia lui Khan” (1982).

2 Politician (1889-1964), întîiul prim-ministru al Indiei independente.

3 Congres (18-24 aprilie 1955, Bandung, Indonezia) al reprezentanţilor din douăzeci şi nouă de ţări asiatice şi africane, dedicat cooperării economice şi culturale, şi condamnării imperialismului colonial. Conferinţa de la Bandung a pus bazele aşa-nurnitei „mişcări de nealiniere”, iar declaraţia finală a încorporat Carta Naţiunilor Unite si principiile expuse de Nehru în discursul rostit cu această ocazie.

maimuţelor, porcilor si câinilor. Cînd domnul Khan ajunsese să strige de-a binelea, Ariun bătu în retragere, urmărit de privirile speriate ale unui grup de angajaţi.

Comportamentul mamei sale suferi dereglări. Conform lui Priti, doamna Mehta încerca să-şi stăpînească anxietatea făcînd cumpărături. Oricare ar fi fost motivul, ea insistă ca Arjun s-o însoţească la achiziţionarea puloverelor, fularelor, căciulilor şi remediilor ayurvedice necesare pentru ca natura plăpîndă a fiului să reziste climatului american. Din cînd în cînd, pus în faţa cîte unui tricotaj cu model ţipător, Ariun încerca să sugereze că greutatea admisă a bagajului său era foarte mică sau că în California nu era chiar atît de frig pe cît credea ca. Doamna Mehta respingea asemenea idei fără drept de apel.

Preocupările ei de fiecare seară erau să coasă etichete pe articolele de îmbrăcăminte ale fiului ei şi să se gîndească la *Priti*. Cu acul *şi* aţa în mină, doamna Mehta fremăta de îngrijorare la gîndul că slujba fiicei sale avea să o expună la influenţe nedorite şi să dăuneze şanselor ei de măritiş. Domnul Mehta înclinase să-i dea dreptate pînă cînd află cît urma să cîştige Priti. Brusc, începu să încorporeze noţiunea de centru de apeluri în imaginea omului modern pe care o avea despre sine.

– Draga mea, îi spuse soţiei sale, e vorba de sectorul serviciilor, aflat în plin avînt. Ce pregătire ar putea fi mai potrivită pentru o fată?

Problema se rezolvă aşadar discret, fără tăm-bâlău. Priti începu să facă zilnic naveta la DilliTel.

Pe măsură ce ziua plecării se apropia, Arjun petrecea tot mai mult timp în baie, singura încăpere a cărei uşă putea fi încuiată. Umezeala dalelor albe îi dădea o senzaţie mîngîietoare, de pîntece matern. Intr-o zi, pe cînd şedea pe toaletă citind un studiu despre algoritmurile genetice, auzi larmă în sufragerie. Ieşind, află că paşaportul său nou-nouţ

îi fusese înapoiat, avînd pe prima pagină viza cu vulturul american.

– Făinuţ, spuse Priti cu noul ei accent cu care furniza servicii australienilor. Bună treabă, frăţioare.

În ciuda telefoanelor repetate, cei de la Databodies nu putură să-i comunice lui Arjun unde urma să lucreze, nici unde îi aranjaseră cazarea în primele săptămîni de şedere în America, îi trimiseră biletul de avion printr-un curier şi atît: doar dus pînă la San Francisco, cu escală la Singapore. Un bilet îl informă că un reprezentant al companiei avea să-l aştepte la SF0[1].

– Sfo? murmură doamna Mehta suspicioasă. Sună mai mult ruseşte decît americăneşte.

1 Codul aeroportului internaţional din San Francisco.

În ultima seară, Arjuzi vizită bazarul subteran din apropiere, pentru ultimele pregătiri de călătorie. Era un loc plin de zarvă pînă noaptea tîrziu, cîntece de prin filme urlau din casetofoane si o lumină albă, necruţătoare, ştergea culorile dughenelor la care se vindeau cămăşi ambalate în plastic, ustensile de bucătărie, produse de birotică şi electronice. La nivelul inferior, lîngă un magazin nupţial, se găsea Coliba de Internet a lui Gabbar Singh[1], o încăpere cu pereţi jupuiţi, în care şase computere erau înghesuite pe două mese de tablă. Singurul decor era un poster cu Amjad Khan privind viclean şi ameninţător în JOB pe un fundal de flăcări. Managerul, un băiat musulman prizărit pe nume Aamir, doar cu vreo doi ani mai mare decît Arjun, era mîndru de stilul „gangster" al stabilimentului, pe care îl întreţinea rezemîndu-se intimidam de peretele exterior, fumînd bidi[2] şi purtînd ochelari de soare. Înăuntru găseai de regulă un terminal liber.

În seara aceea, Coliba lui Gabbar Singh era pustie. Vazîndu-l pe Arjun, Aamir puse deoparte noul său aparat de exerciţii pentru pectorali „torso tiger" şi îl salută ca de obicei, prefăcîndu-se că are în mîini pistoale şi trăgînd o rafală imaginară. Odată formalităţile încheiatei îşi bătu

---

1 Personaj negativ dintr-un celebru film indian (*Sholay,* 1975), interpretat de actorul Amjad Khan.

2 Ţigări indiene artizanale, rulate de mină şi fără aditivi în compoziţie

prietenul pe spate şi se strecură abil în pielea vînzătorului celui mai recent CD-ROM produs de el însuşi.

– De data asta cum i-ai spus? întrebă Arjun, aşezîndu-se pe unul din scaunele descleiate şi deschizînd o fereastră pe monitorul terminalului.

– *Foarte foarte sexy 2*.

– Aşadar, e urmarea de la *Foarte foarte sexy*.

– Achcha![1] Fierbinte al naibii, crede-mă. Tema slnt blondele.

– Blondele sînt întotdeauna tema, Aamir.

– Mulţumescu-ţi Doamne că deţin în întregime controlul asupra conceptului de creaţie. Deci, bhai[2], iei unu'?

– Vorbim mai încolo. Acum am treabă. Aamir păru dezamăgit.

– Cum zici, şefu'. Dar ia aminte, peste opt sute de femei frumuşele pe un singur disc, e o ocazie unică. Nu face nazuri.

Arjun încuviinţă şi începu să tasteze comenzi. Se întrebase cum reuşea Gabbar Singh să se menţină pe linia de plutire, pînă cînd Aamir îi dezvăluise activităţile adiacente. Discurile, compilaţii de JPEG-uri pornografice descărcate de pe net, reprezentau doar una dintre sursele de venit. Aamir pirata software, comercializa hardware la mîna a doua, se angaja ocazional ca designer de pagini de web, instructor de informatică, cameraman la nunţi şi (conform cărţii sale de vizită) „su per star, erou pozitiv/negativ de film". Respins pe moment, eroul îşi trase un

scaun în pragul Colibei şi se aşeză să citească rubricile cu bîrfe din lumea filmului din *Cineblitz*, îngînînd fals cîntecele religioase hinduiste care se revărsau din magazinul nupţial.

între timp, folosind o parola pe care n-ar fi trebuit s-o cunoască şi un nume de utilizator al altcuiva, Arjun accesă reţeaua de la ITON, o instituţie care se înşela crezînd că

1 Vocabulă de încuviinţare, în hindi, „aşa e".

2 „Frate", în hindi.

reuşea să interzică accesul studenţilor odată ce aceştia absolveau. Descoperirea faptului că Arjun avea un cont activ l-ar fi surprins pe administratorul de reţea, Dr. Sethi, care trăia cu impresia că era deosebit de grijuliu în privinţa aceasta. Dacă i-ai fi spus profesorului că un fost student deţinea privilegii depline de root, puterea de a modifica sau şterge date, precum şi (printre alte aptitudini) pe aceea de a monitoriza activitatea tuturor celorlalţi utilizatori, ar fi crezut că fabuiezi.

Şi totuşi, Arjun putea face toate aceste lucruri, ba chiar mai multe. încă din primul semestru la ITON, se bucurase de acces liber în iubitul sistem al profesorului Sethi.

Nimeni nu remarcase vreodată prezenţa sa neautorizată, întrueît *şi-o* ascundea cu grijă, mai ales atunci cind opera modificări de configuraţie în reţea. Ar fi putut face prăpăd oricînd ar fi dorit, însă n-avusese niciodată intenţia. De ce să distrugi ceva atît de interesant cînd puteai, dimpotrivă, să-ţi dezvolţi creativitatea? Şi în seara cu pricina, Arjun lăsă ca de obicei în pace directoarele care conţineau contabilitatea colegiului, corespondenţa personală a Decanului, informaţiile privind salariile personalului, subiectele pentru examenele din sesiunea următoare şi arhiva intimă cu fotografii de culturişti a profesorului Sethi. Accesă, în schimb, un subdirector aparent inofensiv, pe care profesorul probabil că nu-l remarcase niciodată sau, dacă o făcuse, îl credea fără îndoială plin cu vechi fişiere de log sau alte artefacte insignifiante ale software-ului din sistem. Arjun selectă un mic fişier executabil din subdirector şi îl iniţie. Micuţul program genera un al doilea ecran de log-în, în care Arjun tastă o a doua parolă, primind astfel dreptul de a intra în zona sa privată din reţea, o zonă pe care în decursul anilor o izolase treptat ferind-o de ochii altora.

O grădină secretă. Un laborator. Trase rapid cu ochiul la unul dintre proiectele sale, după care se apucă de munca anostă de protejare a fişierelor, selectîndu-le şi copiindu-le

pe unitatea locală, proces care îi luă aproape o oră datorită conexiunii lente de la Gabbar Singh. în vreme ce bara albastră se tîra de-a curmezişul ecranului, Arjun urcă la suprafaţă şi bău o cafea dulce cu lapte la o dhaba[1] de pe strada principală. Ploua. Traficul era ca de obicei necontenit, uruitul înfundat al autobuzelor se amesteca cu zgomotul taxiurilor şi cu claxoanele *furioase ale* ricşelor auto, într-un muget cu spectru larg ce nu scădea niciodată în intensitate, nici chiar la ora aceea tîrzie. Băieţeii fugeau după autobuze, să vîndă porumb şi alune. Bicicliştii muraţi pedalau înainte purtînd folii de plastic deasupra capetelor. Arjun se alătură o vreme mulţimii care asista la urmările unui accident de circulaţie. O motoretă era culcată pe o parte, iar mai mulţi indivizi se certau cu şoferul furgonetei care o lovise. Proprietarul scuterului se aşezase înspăimîntat pe bordura din apropiere şi îşi *tampona fruntea cu o* batistă, uitîndu-se fix, fără expresie la un vînzător de tarabă care încerca să-i vîndă o cască.

Ariun se reîntoarse Ia Coliba lui Gabbar Singh şi inscripţiona cîteva CD-uri cu ajutorul preţiosului *rewriter* al lui Aamir. Toate jucăriile lui preferate erau acum înscrise pe micile discuri argintii, gata să călătorească în stare solidă spre America. Apoi făcu curăţenie: şterse datele de pe computerul lui Aamir şi, înainte de-a ieşi din sistemul ITON, execută un program care înlătură toate urmele sesiunii din log-ul colegiului. Dincolo de zidurile grădinii sale secrete, care exista nu atît separat cît între parcelele legitime ale reţelei, diversele sale experimente continuau să funcţioneze, furind cicluri de procesor libere de la computerele nefolosite, înregistrîndu-se pe sectoare minuscule în duzini de harduri diferite. Aceste fragmente formau împreună o lume interstiţială, o virtualitate discretă, a cărei existenţă mascată în mod eficient era insesizabilă pentru studenţii şi profesorii care îşi vedeau de lucru în jurul ei. Era o lume care putea să se descurce singură pentru o vreme, pînă

1 Tarabă, în hindi.

cînd creatorul ei va avea din nou timp să se ocupe de ca cum se cuvenea. Pînă cînd se va fi stabilit cu brio în California.

Arjun împacheta discurile în vechiul său rucsac violet. Era gata să iasă cînd îşi aminti ceva.

– Apropo, Aamir, un timp n-o să ne mai vedem.

– Bhai?

– Plec în America.

– Nu mai spune! în vacanţă?

– Nu, să lucrez. O să fiu inginer în Silicon Valley.

Aamir scutură din cap, ne venin du-i să creadă.

– Ai reuşit, aşadar.

– Da.

– Exact cum spuneai. Aamir părea impresionat, însă, pe măsură ce procesa informaţia, privirea i se întunecă.

– Mă bucur, spuse, ridicînd mîinile. Da, mă bucur. Dar îţi spun că mai degrabă ar trebui să mergi la Hollywood. Acolo se întîmplă toate chestiile adevărate.

– Acum nu mai e chiar aşa, Aamir.

– Arre[1], nu la Hollywood? Pagal![2] Ce ţi-ar plăcea mai mult să mîngîi cu degetele: o tastatură sau pe *Cameron Diaz*? Bhai, eşti sigur că nu vrei nişte poze fiebinţi? Singurătatea e o povară grea.

– Nu, Aamir. Acolo sînt fete în carne şi oase.

– Achcha...

Lăsîndu-l pe Aamir să clatine din cap la gîndul tuturor blondelor inabordabile din lume, Arjun părăsi grăbit bazarul, ieşind în ploaia de afară.

---

1 Interjecţie,,01*, sau cu sensul de „Hai, las-o!”, în hindi.

2 „Nebunule”, în hindi.

A doua zi, doamna Mehta se trezi devreme, luă un mic dejun frugal şi apoi îşi petrecu dimineaţa înghesuind haine de lină marcate cu etichete în două valize noi de vinilin care mai că plesneau din cauza pachetelor cu dulciuri, sortimente de nuci, remedii homeopatice şi fructe moi. Arjun lîncezi în pat cît putu, apoi îţi pierdu vremea dezorientat, împachetînd baterii *şi* periuţe de dinţi. Cînd pregătirile frenetice ale mamei sale deveniră insuportabile, se încuie în baie. Ieşi doar după ce se făcuse prea întuneric ca să mai vadă fără să aprindă lumina.

Ultima cină se dovedi un chin. Erau de faţă felurite rubedenii surescitate, însă Arjun era atît de agitat, încît abia dacă reuşi să mănSnce cîte ceva. Faptul o supără pe doamna Mehta, care îşi vărsă nervii pe Priti, mustrfnd-o pentru că se juca cu mîncarea şi pentru că îndrăznise să spună că ar fi fost mai bună *pe grătărel*, după metoda australiană de a găti tandoori[1]. Numai domnul Mehta era fericit de-a binelea, înfulecînd porţii de orez şi linte cu aerul unui om căruia mîncatul i se dezvăluise recent într-o lumină foarte favorabilă: ca o sărbătoare a vieţii de *familie*, ca expresie a bucuriei de a fi conceput şi îndrumat copii care reuşiseră în viaţă, nefiind, la urma urmei, nişte coate-goale, şi care în scurtă vreme urmau să-i asigure o bătrîneţe prosperă.

În cele din urmă, veni timpul *să plece* la aeroport. Unchiul Bharat făcu fotografii şi vărul Ramesh îşi potrivi camera

1 Metodă tradiţională indiană de a găti carnea marinată, care e friptă cu mirodenii într-un *tandoor*, sau cuptor de ceramică.

video pentru a surprinde panoramic scena în care doamna Mehta celebra un aarti[1] spre a-i aduce călătorului binecuvântarea, punînd o lampă pe o tavă de aramă şi rotind-o mai sus şi mai jos în faţa lui Arjun de parcă ar fi fost o statuie a lui Dumnezeu. Spunînd

O rugăciune pentru a-l feri de primejdii şi pentru întoarcere grabnică, îi dădu să mănînce o bucăţică de zahăr şi cu degetul mare îi imprimă pe frunte semnul unui tilak[2] roşu. Apoi, smior-căind niţel, îi puse la gît o ghirlandă de gălbenele. Arjun în genunche nerăbdător, atingîndu-i picioarele, apoi se aplecă spre cele ale tatălui său,

– Acum putem pleca, mamă? se rugă el.

– Beta, doar n-o să zboare avionul fără tine.

– Ba să ştii că o să zboare, mamă.

– Nu fi prostuţ.

Deşi zborul era programat la trei dimineaţa, unsprezece oameni nu se culcaseră pentru a-l conduce la aeroport. După *o* întârziere care lui Arjun

I se păru lungă de cîteva milenii, în faţa porţilor enclavei se formă în cele din urmă un convoi de maşini cu motoarele pornite. Domnul Mehta se instala pe scaunul şoferului în Ambasadorul[3] familial. Suspensiile gemeau de greutatea pasagerilor şi a bagajelor, chowkidar-ul salută, iar domnul Menta intră hotărit cu maşina pe şosea, obligînd o ricşă cu pedale să vireze brusc şi şoferul unui autobuz să apese tare pe frîna uzată a vehiculului. Alte două maşini îl urmară.

Convoiul naviga pe străzile neluminate ale Zdionei, iar Arjun îşi lipi obrazul de geamul rece. Afară noaptea era umedă şi zdrenţuită, o lume întunecată, ciuruită de farurile camioanelor şi pătată de lucirile portocalii ale focurilor din

---

1 În hinduism, imn prin care se invocă binecuvîntarea divinităţii.

2 În hinduism, semn sacru şi protector.

3 Primul model de automobil produs în India, Hindustan Motors Ambassador.

bucătăriile mahalalelor. Traficul era intens, astfel încît ajunseră la aeroport într-o oră. Magazinele de haine situate pe şoseaua de acces, cu panourile lor publicitare promiţînd jeanşi şi adidaşi, îl atrăgeau ca o presimţire a viitorului său american. Clanul Mehta străbătu îmbulzeala de oportunişti agresivi şi şoferi din faţa terminalului, toate cele unsprezece rubedenii aşezîndu-se la o coadă lungă. La ghişeele de check-în angajaţii liniilor aeriene împărţeau formulare vamale, în vreme ce hamali în uniforme roşii aşezau bagajele pe banda rulantă, iar familiile indiene supraîncărcate dădeau cu cărucioarele în gleznele străinilor dezorientaţi, îmbrăcaţi cu toţii în caracteristicul amestec de confecţii care combinau hainele artizanale cu mărunţişurile religioase şi echipamentul de excursionişti.

Coada avansa puţin cîte puţin. Cînd se apropiara de capăt, doamna Mehta începu să bocească de-a binelea, consolată de vecina de pe palier şi înregistrată digital pentru posteritate de vărul Ramesh. Arjun îşi prezentă documentele, expli-cînd că, în ciuda aparenţelor, urma să călătorească singur. Era mîndru că în ochii familiei făcea în sfîrşit ceva meritoriu. într-un film, scena ar fi fost acompaniată de muzică, iar el ar fi condus un grup de pasageri de cursă lungă într-un număr de dans.

Tatăl îi cuprinse umerii.

– Fiule, ştim că vei avea mare succes. Nu ne dezamăgi.

– Am să mă străduiesc, Babaji. Priti îl trase de mînecă.

– Să te întorci milionar, frăţioare! Rudele se strînseră în jurul său să-i ureze cele bune. Tînguirea doamnei Mehta crescu în tonalitate.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Beta! strigă ea. Dumnezeu să te binecuvînteze!

Nerăbdător, Arjun abia dacă băgă în seamă ce-i spuneau. Îşi luă tichetul de îmbarcare şi o porni iute către controlul paşapoartelor. Imediat ce dispăru din raza vizuală a familiei, se îndreptă spre toaletă, unde îndesă ghirlanda în geantă şi îşi spălă pasta roşie de pe frunte.

Motoarele vuiau precum mulţimea de pe un stadion îndepărtat şi izul umed de polimeri al mîn-cării încălzite la microunde impregna încet aerul închis din cabină. Arjun călătorea pentru prima dată cu avionul şi din momentul în care îşi simţise corpul desprins de sol aproape că intrase în convulsiile unui extaz religios. La început îl încîntaseră luminile oraşului, întinse ca nişte decoraţiuni nupţiale sub marginea aripii. Urmaseră plăceri mai intime: un şerveţel parfumat şi răcoritor, un ambalaj care conţinea o periuţă de dinţi, un tub de pastă de dinţi şi o mască neagră de nylon pentru somn. îndată ce se stinseră semnalele luminoase care indicau obligativitatea centurii de siguranţă, se duse în pelerinaj la toaletă, unde descoperi existenţa învelitorilor de hîrtie pentru scaunul WC-ului şi examina vreme îndelungată distribuitorul de şervete igienice, precum şi sistemul automat de evacuare sub vid. într-un tîrziu cineva bătu la uşă *şi* vocea mieroasă a unei stewardese îl întrebă dacă totul era în regulă. Arjun răspunse că era bine mulţumesc, după care îşi continuă cercetările. Ieşind, fu surprins să găsească un grup de pasageri sastisiţi adunaţi pe coridor.

Acum, cu masca de somn aşezată în creştetul capului si cu o pereche de căşti din burete peste urechi, era absorbit în a admira rigoarea ergo-nomică a tăviţei cu mîncare. Felul în

care tubul cu suc de fructe începea în cana de cafea, geometria abstractă a desertului roz fără nume, chiar împărţirea tăvii înseşi - toate păreau să fi fost concepute în funcţie de preferinţele stilului său de viaţă. Anumite obiecte erau deosebit de fascinante, de pildă inelul de plastic care ţinea laolaltă şervetul şi tacîmurile. Chiar şi consistenţa păstoasă de aluat frămîntat a mîncării, atît de diferită de descrierea din revista de bord, avea farmecul ei aérospatial unic.

După ce apăsă butonul de apel pentru a-i cere stewardesei un al doilea supliment de cafea, se jucă cu butoanele de pe braţul fotoliului şi descoperi *ci Rău răuţ*, *drăgălaş drăguţ* urma să înceapă în scurt timp pe canalul video în hindi oferit pasagerilor. *R2D2* avusese mare succes şi, deşi îl văzuse deja de şapte ori, Arjun se relaxa vesel în fotoliu gata de o nouă vizionare. Ba chiar mai mult decît vesel. Dacă n-ar fi fost un raţionalist ştiinţific convins, faptul că acest film fusese ales drept divertisment de către compania aeriană i s-ar fi părut un semn, o *binecuvîntare a întreprinderii sale*. La urma urmei, *R2D2*, cîştigător a opt premii *Filmfare* şi prima producţie regizată de Rocky Prasad avi n d-o în distribuţie pe Lee la Zahir, era chiar motivul pentru care se afla acum în avion.

Nu toată lumea ar lua o hotărîre importantă în viaţă în urma unui film. A lua orice fel de hotărîre în funcţie de *Rău răuţ*, *drăgălaş drăguţ*, un divertisment atît de nesubstanţial încît era aproape gazos, e semnul distinctiv al unui adevărat discipol al cinematografului popular. Arjun era un astfel de discipol, un membru al hoardelor care stătuseră la coadă la bilete în weekendul

premierei, ridicînd încasările filmului la o sută de milioane de rupii în două zile şi plasîndu-l astfel printre producţiile cu cel mai profitabil debut din istoria cinematografiei indiene. Avusese aşteptări mari (întotdeauna îi plăcuseră filmele lui Rocky Prasad), însă, aşezat la galerie într-o sală din Cineplexul Aakash, fusese mult mai incintat decît şi-ar fi

putut imagina: filmul era nici mai mult, nici mai puţin decît un îndemn de a-şi schimba viaţa. Găsise în eroul din film un model de viaţă mai puternic chiar decît marele Amitabh Bachchan[1], a cărui siluetă deşirată îi dominase adolescenţa. Aşadar, în vreme ce marile motoare cu reacţie îl propulsau spre California, regla volumul şi îşi potrivi căştile pe urechi *cu* un soi de veneraţie, atitudinea unui om pe punctul de a se împărtăşi din speranţele şi visele sale cele mai intime.

R2D2 e o poveste de dragoste. Eroul ei e Dilip, un flăcău care-şi iubeşte meleagurile natale. În ciuda chipeşiei sale şi a faptului că a făcut o facultate, el se mulţumeşte să lîncezească la *ferma* tatălui său, situată în mijlocul timpurilor pitoreşti din Punjab, cultivate cu arbuşti de muştar. Dilip nu face mare lucru: stă culcat pe cîmpurile respective privind norii, mestecînd cîte un fir de iarbă *şi* flirtînd cu cetele de ţărăncuţe drăgălaşe care se preumblă vesele încoace şi încolo purtînd ulcioare cu apă şi eşarfe mari de mătase colorată. Dilip cîntă despre nori, fete şi sentimentul său general de mulţumire, care e imediat perturbat de Aparna, o frumuseţe londoneză revenită în ţinutul de baştină pentru a-şi vizita rubedeniile.

Aparna (rol interpretat de Leela Zahir) e tot ceea ce Dilip nu e. Deşi păstrează valorile tradiţionale, după cum dovedeşte un montaj în care o vedem gătind un roti[2] apetisant, rugîndu-se pătrunsă de gravitate şi masînd cu mîini îngrijite picioarele unor rude mai bătrine, ea e de fapt un bancher de investiţii în plin avînt, mînată în cariera ei de succes de dorinţa de a-şi răzbuna tatăl ruinat de un proces îndelungat. într-o scenă amuzantă, Dilip se înşală asupra identităţii ei şi-i vorbeşte obraznic, *erezînd* că ochii negri din spatele vălului (ea e întotdeauna îmbrăcată tradiţional şi sobru) sînt ai vreunei fetişcane din sat, lipsită pe moment de bucata de mătase sau de ulcior. Uluit de replicile ei de

1 Unul dintre cei mai îndrăgiţi actori de Ia Bollywood.

2 Un sortiment tradiţional de pîine.

absolventă de facultate, băiatul se îndrăgosteşte instantaneu.

Cu toate eforturile sale de a o impresiona galopînd ca vistul, stînd în cap şi bumbăcind un grup de libidinoşi care o necăjiseră la piaţă, Dilip nu reuşeşte s-o înduplece. Fata îl înştiinţează printr-un cîntec că bărbatul care Si va cuceri inima trebuie să posede nu doar un nas distins, un abdomen plat şi o fire lipsită de griji, ci de asemenea să inspire respect concetăţenilor săi şi să deţină o slujbă bine *plătită* în *comerţ sau* industrie. Dilip e nedumerit pînă cînd o surprinde pe Aparna rugîndu-se împreună cu unchiul său în faţa unui portret al tatălui ei mort. Trăgînd cu urechea, află despre proces şi despre un anume Christo, un finanţist hain şi cu relaţii din Londra, totodată un cap al lumii interlope, cel care l-a împins pe tatăl decedat în prăpastia alcoolismului.

În aceeaşi seară, Dilip îl vede pe Christo pe CNN, într-un reportaj despre lumea afacerilor şi îşi dă seama că pentru a cuceri inima iubitei sale va trebui să obţină statutul de *indian cu* reşedinţa în străinătate. îşi jură să-şi schimbe viaţa şi să devină bărbatul pe care-] doreşte *Aparna*. LuSndu-şi rămas-bun de la tatăl său, el cîntă despre cum nu va mai zăbovi cu capul în nori pe cîmpurile de muştar, ci va porni să-şi caute destinul pe pieţele internaţionale de capital. O urmează pe Aparna la Londra, oprindu-se un moment la Heathrow pentru a salva bagajul furat al unui mahăr european, după care o porneşte către centrul oraşului. *Acolo întîlneşte mai* mulţi englezi băţoşi care încep să-i ante despre manierele indienilor şi despre jalnica ignoranţă desi, în vreme ce Dilip caută un hotel ieftin în apropierea Palatului Buckingham.

Distras de deliciile turismului, flăcăul vizitează Madame Hissaud şi Covent Garden, apoi îşi cheltuieşte necugetat banii făcînd ture repetate în cabinele Ochiului Londrei. Aşezat ia o masă în Hard Rock Cafe, Dilip îşi dă seama cu spaimă că nu va avea cum să-şi plătească meniul

chicken-burger, cînd dă tocmai peste prietenul său, euro-mahărul recunoscător, care-i dezvăluie faptul că este şeful celei mai mari bănci de investiţii din City şi că ar dori să-i ofere o slujbă. Dilip se învoieşte, mahărul îi plăteşte consumaţia, iar eroul nostru se mută din văgăuna nenorocită de lîngă Palatul Buckingham într-un apartament de pe malul Tamisei cu vedere spre Big Ben.

Dilip devine foarte rapid putred de bogat, întrucît copilăria pe care a petrecut-o tocmin-du-se în piaţa Jalandhar i-a format aptitudinile necesare pentru munca în finanţe. Respingînd avansurile frumoasei fiice a mahărului, eroul hotărăşte că a sosit momentul să i se înfăţişeze Aparnei, care şi-a petrecut tot acest timp într-un montaj în care se roagă pios şi roade capătul unui creion aşezată la birou. în punctul culminant al unei şedinţe plictisitoare, Dilip dă buzna pe uşă, cumpără toată compania şi îi cîntă fetei dragostea lui nemuritoare. Copleşită, ea consimte să fie a lui, cu condiţia ca unchiul ci să le dea binecuvântarea. îndrăgostiţii se plimbă pe malul Tamisei, pe stîncile albe din Dover, pe crenelurile Castelului Windsor şi, foarte pe scurt, în Alpii elveţieni. îmbrăcaţi mereu în alte costume, ei descriu viaţa pe care o vor duce împreună, odată uniţi în căsătorie.

Buna dispoziţie e generală. £ ziua festivalului holi, *aşa* că Dilip şi Aparna se *hîrjonesc* prin piaţa Picadilly, stropindu-se cu apă colorată şi enervîndu-i pe poliţişti. O secvenţă fantezistă mută acţiunea filmului în Punjab, unde Aparna (a cărei îmbrăcăminte modernă *s-a* preschimbat într-un sari ud) cîntă despre cum i-a cucerit Dilip inima cu hotărfrea şi curajul Său, precum şi cu vastul său portofoliu de investiţii. Maleficul Christo alege tocmai acest moment pentru a o răpi pe Aparna, pe care vrea să o ia de nevastă. Gorilele lui îl bat măr pe Dilip, lăsmdu-I aproape mor: printre porumbeii din Trafalgar Square. În vreme ce păsările flămînde ciugulesc trupul eroului, ticăloşii o duc pe fată în ascunzătoarea subterană a bandei, situată sub Pavilionul

Regal din Brighton. Din fericire, lui Dilip îi vine în ajutor un bătrîn vînzător de grăunţe pentru porumbei, la rindul său ruinat de Christo cu mulţi ani în urmă. Pe nume Vilson, acesta îl conduce pe Dilip la ascunzătoarea subterană, unde cu ajutorul unui furtun sub presiune îi dau de-a dura pe răufăcători în Canalul Mînecii. Sosiţi la faţa locului, poliţiştii îl arestează pe şeful bandei şi îi *aruncă* în închisoare. Unchiul Aparnei şi tatăl lui Dilip (aflaţi în trecere prin Brighton în drum spre Chandigarh[1]) le dau binecuvîntarea copiilor. Dilip şi Aparna îşi trec ghirlande pe după gît, intonînd cîntecul care dă şi titlul filmului:

Şi ce e rău
Poate fi drăguţ
Şi ce-i drăgălaş
Poate fi răuţ
Rău răuţ
Drăgălaş drăguţ
Dragostea!

În vreme ce genericul se scurgea pe ecran, peste o imagine ce se îndepărtează treptat, în care un şir de rubedenii hrăneşte fericitul cuplu cu orez dulce, Arjun avu aceeaşi senzaţie a potenţialului care îl izbise atît de puternic cu ocazia primelor şapte vizionări. Aşa cum li argumentase deseori lui Aamir la o cafea la Colibă, *el era Dilip*. Pur şi simplu. Era un visător. îşi irosise timpul. Dacă dorea să trăiască în lumea reală, nu în propria imaginaţie, era timpul să facă o schimbare. Cum să nu vadă filmul ăsta ca pe o parabolă?

Petrecu restul zborului într-o stare euforică, întreruptă doar de o scurtă escală, cînd se împletici năuc din cauza fusului orar, prin zona magazinelor *duty free* de la

1 Oraş în nordul Indiei, capitala statelor Punjab şi Haryaaa.

aeroportul din Singapore. în cele din urmă, după o călătorie care i se păru lungă de cîteva zile, Arjun se trezi coborind printr-o ceaţă deasă către aeroportul din San Francisco. îşi plie măsuţa, aduse scaunul la verticală şi împacheta cu grijă perechea de şosete de noapte primite din partea companiei aeriene într-un buzunar lateral al genţii. Zvîcnetul din urechi cauzat de scăderea presiunii părea să-i transmită un mesaj: *E timpul*, *e timpul*.

O silueta, un *ora* tîrîndu-şi picioarele pe marginea unei mari autostrăzi californiene. Punînd un picior în faţa celuilalt, fiecare pas îl aduce mai aproape de punctul, marcat printr-o bordură joasă de beton, unde se termină parcarea de la Taco Bell şi începe cea de la Staples. Dincolo de Staples e un Wal-Mart şi mai încolo o intersecţie. După intersecţie, cam la trei cvartale distanţă sau la încă treizeci de minute pe jos, se aílá un mini-malí cu un magazin care vinde preparate thailandeze, o curăţătorie chimică şi băcănia care e destinaţia pietonului de faţă.

Oricine merge pe jos în suburbiile Californiei e fie sărac, fie străin, fie bolnav mintal, fie jogger. Omul nostru, al cărui trup firav se pierde într-un tricou jegos al echipei Oakland Raiders, se mişcă prea încet pentru jogging. Pare enervat, vlăguit, înfrîngerea exudă din el ca sudoarea. Mamele care-şi duc odraslele la antrenamentele de fotbal vţjîie pe lîngă el în SUV-uri[1], remarcîndu-l cel mult ca pe o figură neclară cu pielea întunecată, un semnal de pericol minor care le pîlpîie în vederea periferică. Pentru el, mamele astea sînt mai degrabă entităţi cosmice decît făpturi umane, proiectile lucioase care se îndepărtează de el într-un vîrtej de zgomot şi dioxină, străine şi indiferente precum stelele.

---

1 „Sport Utility Vehiele". Tip de automobil utilitar-sportiv. hibrid între jeep şi break.

Se opreşte o clipă sub soarele necruţător, mijindu-şi ochii Înspre calea pe care o are de urmat. Parcările cu betonul crăpat se termină printr-o fîşie îngustă de spaţiu public, nu chiar un trotuar, care sclipeşte în depărtare, presărată cu cioburile parbrizelor sparte. Se opreşte din nou la frontiera dintre *Taco* şi Staples pentru a-şi regla walkmanul, un model ieftin din plastic negru, conectat la căşti murdare de burete: sistemul audio *al celor* fară adăpost, tipul de aparat căruia proscrişii societăţii îi dau volumul ia maximum ca să nu-şi mai audă vocile din cap. înlocuieşte bateriile, descâlceşte cablul căştilor şi îşi urmează drumul.

Era luna iulie şi Arjun se afla în State de un an, un an în care tot repetase plimbarea asta, sau plimbări asemănătoare. Pînă la magazin, oriunde se afla acesta. înapoi de la magazin. Către staţia de autobuz. Şi iar înapoi. Aşteptări lungi în staţii cu adăposturi vandalizate. Vînt şi tăcere. California celui care nu şofează.

Mai întîi nu se simţise destul de sigur pe sine, îndeajuns de echilibrat. Apoi nu stătuse niciodată destul de mult într-un singur loc. Iar acum, cind era disperat, cînd senzaţia că acest mediu înconjurător îl strivea se transformase în suspiciunea că într-adevăr *intrase fizic la apă*, nu mai avea bani pentru lecţii de condus.

Se dovedise *foarte* dificil să-şi trăiască visul.

Privind în urmă, îşi dădea seama că existaseră semne de la bun început. Cînd Sherry îl luase de la aeroport cu maşina, fusese prea ocupat să privească pe fereastră ca să-i mai sesizeze rînjotul de dezgust. Strîngînd în mină cartea ei de vizită (*Sherry L. Parks*, *Manager de legătură cu personalul*, *Databodies*), Arjun se simţise învăluit de o sublimă mulţumire de pasager, însem-nînd pe răboj primul său *McDonalds*, *primul* semn de circulaţie cu Stop, prima maşină a poliţiei rutiere. Chiar şi atunci cînd intraseră cu valizele zdrăngănind după ei printr-o uşă de sticlă în casă, fusese prea orbit de propriile aşteptări pentru a observa cu adevărat feţele mohorîte ale bărbaţilor din camera de zi,

aşezaţi în tăcere în jurul unui televizor portabil cu imaginea neclară.

– Salut, Vii-jay, salut, Sa-liim, salut, Roo-hit, ciripise Sherry, lăţindu-şi buzele într-un zîmbet pe care aceştia îl numeau, după cum avea să afle mai tirziu, zîmbetul ei de „Maica Tereza în mijlocul leproşilor”. Nimeni nu-i răspunsese. Stingherit, Arjun privise în podea. Pe covorul cu model se găseau următoarele obiecte: sticle goale de suc, şosete, chapal-i[1], manuale tehnice O'Reilly, ambalaje de semipreparate. Tipul cu mustaţă stufoasă avea o farfurie murdară aşezată într-un echilibru precar pe braţul scaunului. Scrumase în ea, apoi se aplecase înainte, întinzînd mîna.

– Bun venit pe banca de rezerve, bhai. Banca de rezerve. Gata să intre în joc. Cam trei zile a fost ca lumea pe bancă. Cel puţin părea ca lumea cînd Arjun a *vorbit* pentru prima dată la telefon cu familia, folosindu-şi noua cartelă telefonică. *Pe bancă*. Ca şi cum ar fi fost asimilat în cultura cvasimilitară a sporturilor americane, într-o viaţă de îmbrăţişări şi bătăi pe umăr ca între coechipieri, time-out-uri, play-off-uri şi întreceri de scuipat la distanţă. Cînd Sherry îl conduse în oraş pentru a-l prezenta la firmă, o rugase să oprească la un magazin Foot Locker, de unde îşi cumpărase un tricou cu Raiders ca să se simtă şi mai mult pe *bancă*.

Farmec lingvistic. Exemple: cînd se uita la televizor, se uita „pe sticlă1', cînd se gindea la părinţii săi nu se gindea la ei ca la nişte părinţi, ci ca la „bâtrînii de-acasă”. Şi ceilalţi făceau asta: mici experimente de argou, noi accente şovăitoare. Aşa i te adresai, de pe canapeaua din faţa televizorului, celui care cobora scările tîrtnd firul telefonului după o convorbire cu familia.

Ce mai fac bătrânii de-acasă?

Şi el îţi răspundea: *OK*, *tipule*. *Sunt în regulă*.

Bătrînii. Banca. Tipule, în regulă.

---

1 Sandale, papuci, în hindi.

Fusese în regulă pînâ a doua zi, cînd Arjun întrebă unde urma să lucreze şi i se răspunse că slujba pe care i-o garantase Databodies nu era de fapt deloc garantată. Avea să participe la interviuri telefonice cu potenţiali clienţi. Fusese în regulă pînă cînd, la întîlnirea de prezentare, dăduse mîna cu un bărbat care părea o clonă a lui Sunny Srinivasan, doar ceva mai slinos, mai brutal, mai puţin seducător, un bărbat care se dovedise a fi cumnatul lui Sunny şi care îl informase cu răceală că plnă la data la care îşi va fi găsit o slujbă, Databodies urma să-i plătească lunar impresionanta sumă de 500 de dolari, din care jumătate trebuiau returnaţi pentru chiria casei. Arjun îi reamintise de contractul garantat de 50 000 de dolari anual. Cumnatul lui Sunny ridicase din umeri. Dacă nu-ţi convine, îi spusese, poţi să te întorci acasă. Ne rămîi dator pentru viză şi biletul de avion şi vom fi nevoiţi Bă cerem şi o taxă administrativă pentru neplăcerile cauzate. Cam zece mii în total. Rupii? Nu, bhai, *dolari*.

Arjun făcuse nişte calcule. După ce scăzuse cheltuielile, văzu limpede că în fiecare zi petrecută pe bancă urma să piardă bani. Economii nu prea avea. N-ar fi rezistat prea mult. Totuşi, nu deznădăjdui. Era un consultant IT cu patalama şi, cu toate că termenii vizei sale îl obligau sau să rămînă la Databodies sau să plece din ţară, avea să găsească de lucru în curind. La urma urmei, companiile americane aveau mare nevoie de oameni ca el.

Oare? Salim, care fuma ţigară de la ţigară, găsi afirmaţia atît de nostimă încît îl puse s-o repete de trei ori. Salim era pe bancă de zece săptămîni. Rohit, de douăsprezece.

– Tu nu citeşti niciodată paginile de afaceri din ziare?

Arjun nu le citea. Cînd îl lămuriră, se puse pe rîs: era atît de absurd. Doar America era înfloritoare. Şi asta, din cîte se ştia (cel puţin în India), era o situaţie permanentă, o trăsătură caracteristică a ţării, precum cele cincizeci de state, cei 19 924 km de coastă şi 12 248 km de frontieră terestră. Mai mult chiar, ca şi cum vechea economie n-ar fi

înflorit îndeajuns, declaraseră că exista şi o alta, una nouă. Dublu boom. Ideea că nu una ci două economii s-ar fi putut bloca era de neconceput. Şi totuşi, asta se întîmpla: corecţii ale pieţei, declin ciclic, crah. Nu era o atmosferă propice pentru a deprinde un lucru nou şi dificil precum şofatul.

Tot ce-i rămînea de făcut era să aştepte un telefon. între timp, porni să descopere America prin plimbări regulate, de cîte zece cvartale, pînă la magazin. Specificul local era fascinant. Basul care bubuia din maşinile joase era exact inversul ţipetelor ascuţite din India. Adulţii purtau pantaloni scurţi precum copiii. în spatele magazinului

7-Eleven, puşti sălbăticiţi, cu siguranţă săracii locului, se dădeau pe skateboarduri prăpădite, lovindu-le de borduri şi balustrade pentru a decola, cu pantalonii largi de bumbac fluturîndu-le. înghesuiala şi tocmeala din pieţe le erau necunoscute *cumpărătorilor* americani. înăuntrul unui Safeway[1] sepulcral, aerul condiţionat fi atingea ceafa cu o suflare de gheaţă în vreme ce străbătea coridoarele cu produse iluminate ca pe un platou de filmare. Stropitori automate aruncau o rouă fină peste roşiile de mărimea unei mingi de cricket. în orice parcare, bărbaţi şi femei în haine pastelate de bumbac sau lycra împingeau cărucioare pline ca metri cubi de marfă către maşinile lor - şi ce maşini f Care mitice cu geamuri ionizate şi vopsea metalizată strălucind, vehicule concepute să transporte dintr-un loc într-altul clanuri şi comunităţi întregi. Cînd văzuse întîia oară un RV[2], încetase de-a dreptul să respire. Cu cei doisprezece metri ai săi, elefantina casă mobilă, împodobită cu o pictură a unor cai albi într-o poiană, luată parcă din decorul unei opere rock, trecuse pe Ungă el imensă şi lentă ca o navă-mamă din filmele science-fiction. Arătarea avea cîteva biciclete de teren prinse la spate şi un tip bărbos la volan, un om despre care Ari un îşi închipui că era posedat

1 Reţea americană de magazine.

2 „Recreaţional vehicle”, vehicul turistic de tip „camper”.

de un instinct ancestral, din era căruţelor cu coviltir, un prizonier al impulsului obsesiv de a migra, de a-şi stabili tabăra mereu mai departe, pe drum.

Deşi crezuse o vreme că nimic nu putea fi mai miraculos decît executarea degajată a unei ieşiri cu maşina din parcarea de la Starbucks (afundat în scaun, şofezi relaxat, învîrtind leneş volanul cu o singură mină, ţinînd în cealaltă paharul cu *latte* din care sorbi înghiţituri repetate), descoperi că totul e perisabil. Hidranţii, panourile publicitare, chiar şi smalţul albastru al cerului: toate au termene de garanţie. Unul cîte unul expiră.

Televizorul, mai captivant întru cîtva decît lumea de afară, ajunse ultimul care-şi pierdu aura magică. Cei patru consultanţi de pe bancă îşi petreceau zile întregi în faţa iui, mîncînd chipsuri cu sob şi încercînd să ignore panica insidioasă care-i înconjura. Aproape în flecare dimineaţă cîte unul dintre ei avea un interviu, o jumătate de oră încordată de stat aplecat asupra telefonului într-o cameră de la etaj. Ceilalţi se străduiau să nu tragă cu urechea, dădeau volumul tare la *sticlă*, pe jumătate sperînd şi pe jumătate temîn-du-se că interviul se va sfîrşi cu o angajare. De obicei, imediat ce clientul afla că stătea de vorbă cu un străin posesor de viză temporară, conversaţia se încheia. Victoria îl avertiza pe Diego că îi dibuise planurile. Belle afla adevărul despre sarcina lui Jan. Jerry îndemna femei supraponderale să se încaiere cu partenerii de cuplu care le înşelaseră, iar Arjun vorbise la telefon cu trei, cinci, şapte companii. Nici una nu dorea să-l angajeze.

Pe măsură ce se obişnuia cu limbajul şi economia locului, îşi dădu seama că zona în care locuia avea o populaţie „cu venituri reduse”. în dormitor, zumzetul traficului de pe Autostrada 101 nu contenea niciodată. La colţul străzii, tineri letargici, negri şi hispanici, puneau muzică cu basul dat la maximum şi se aplecau spre geamurile maşinilor purtînd scurte conversaţii cu şoferii. O duhoare de hidrocarburi plutea apăsător în aer, iar noaptea zgomotul

traficului era însoţit de sirenele poliţiei şi de pocnituri care, conform afirmaţiei hotărîte a lui Vijay, erau focuri de armă. Ideea sărăciei americane, mai ales a unei sărăcii care nu excludea maşinile, frigiderele, cablul TV şi obezitatea, reprezenta un paradox nou şi neliniştitor, un indiciu că o ameninţare de nestăpânit pîndea sub suprafaţa lucioasă a Californiei. Arjun ieşea din casă cît mai puţin posibil, întrucît canalele de ştiri de pe cablu îl convinseseră că ieşind se expunea pericolului. Americanii, chiar şi cei neînarmaţi, îl intimidau. Cînd mergea în cartiere ale „clasei de mijloc” {*clasa de mijloc* fiind în America, după cum descoperise, un alt cuvînt pentru *albi*) era copleşit. Obişnuit cu o lume în care aproape toţi arătau ca el, descoperi că era nevoie de curaj pentru a umbla printr-o mulţime de oameni atît de înalţi şi solizi, cu trupuri atît de *cărnoase*.

În tot acest timp, păstrară legătura cu Databodies doar prin Sherry. îşi parca Chevy-ul Suburban în faţa casei, activa alarma maşinii, privea înjur neliniştită şi se strecura înăuntru, în aerul îmbîcsit de mirosul de lenjerie murdară şi ulei de gătit. Le stîlcea numele şi le aducea alte şi alte hîrtii la semnat. întreaga ei înfăţişare indica o insuportabilă mulţumire de sine: lănţişorul de la gît, ale cărui litere de aur îi compuneau numele, S-H-E-R-R-Y, rujul ei roz care se asorta cu oja ei ros, chiar şi albumul cu fotografii de familie pe care-l purta în geantă. Arogantă în chiar mediocritatea ei, Sherry avea superioritatea *molcomă* a cuiva care dobîndise prin naştere dreptul de acces liber pe piaţa muncii din Statele Unite.

Băieţii i-ar fi iertat lui Sherry gustul în alegerea accesoriilor dacă n-ar fi arătat atîta dispreţ faţă de ei. „Ce *neobişnuit*”, spunea de fiecare dată cînd dădea peste vreun obicei desi pe care nu-l putea înghiţi, de pildă Rohit mestecînd paan

parag[1], sau Vijay îngînînd cuvintele cîntecelor bhajan[2]. în decursul fiecărei vizite, Sherry anunţa cel puţin o dată că soţul ei Bryan avea dificultăţi în afaceri, sugerînd în subtext că acesta era de altfel singurul motiv pentru care se înjosea punîn-du-se la dispoziţia lor.

– Pentru ea, se plîngea Salim privind-o de la fereastră cum îşi porneşte maşina, nu sîntem decît nişte slugi hămesite. Tîrfa crede că ne face o favoare venind să ne vadă. Ar putea la fel de bine să se prezinte cu un slogan imprimat pe cur: „omagiu al poporului american".

Insă trebuia să se poarte frumos cu Sherry. Era singura lor sursă de informaţie, singurul punct de referinţă în vasta întindere urbană a văii. Şi, cu toate că nu le plăcea să recunoască, vizitele ei erau, alături de reluările de după-amiază ale serialului *Baywatch*, punctele culminante ale săptămînilor lor pustii.

Arjun vorbea la telefon cu cei de acasă, gîn-dindu-se cu groază la cît avea să-l coste. Familia voia să ştie totul, însă întrebările lor nu reuşeau decît să-i îndepărteze şi mai mult de el. Unde era mandirul, îl întrebă mama. Bei apă îmbuteliată? Ţi-e frig? Tatăl dori să afle despre „cultura corporatistă" a locului său de muncă. îi era cu neputinţă să spună adevărul.

– Da, surioară, e nemaipomenit la Oracle. Munca e o adevărată provocare. Nu, n-am zărit pe nimeni încă. Da, dacă-l văd o să-i cer un autograf. Nu, nu, deloc. Sînt doar obosit, atîta tot.

În cele din urmă, tocmai *cînd* starea de aşteptare paralizantă devenise de neîndurat, situaţia se schimbă brusc. în trei zile, Salim şi Robit tşi găsiră de lucru la două companii, una din Los Altos, cealaltă din Menlo Park. în

1 Amestec de mirodenii, tutun, etc., măcinate şi învelite într-o frunză de betel.

2 Compoziţie muzicală indiană conţinînd o rugă sau o adoraţie a divinităţii, cîntec devotional

căsuţa de lingă Autostrada 101 se sărbători cu Johnnie Walker şi îngheţată Hăagen-Dazs. Două zile mai târziu, veni şi rîndul lui Arjun. Angajatorul era o fabrică de procesare a peştelui dintr-un loc numit Portland, Mâine. Aveau nevoie de cineva care să le modifice baza de date. Aveau nevoie de el incepînd de luni. Asta, le spusese, nu era o problemă.

Pînă cînd văzu pe bilet că avea să zboare prin Chicago, crezuse că „Mâine" însemna „în centru", undeva în zona principală a oraşului din statul Oregon. Dar cei de la Databodies îi subînchi-riaseră serviciile unei agenţii de plasare de pe Coasta de Est. Ambii intermediari urmau să primească un procent din cîştiguri. Arjun nu se obosi să mai protesteze,

Impachetîndu-şi puloverele, era conştient şi sfcînjenit de televizorul dat tare de la parter: Vijay, ultimul rămas, urmărea o emisiune culinară. Arjun nu ştiu ce să-i spună.

– Mă mut, îi zise tatălui său la telefon. -Deja te-au *promovat*? întrebă domnul Mebta, cu vocea sugrumată de mîndrie.

– Da, se auzi spunînd. O *să conduc o* echipă de dezvoltare de software în Portland. Un manual de rezolvare a problemelor pentru utilizatori.

– Rezolvare a problemelor? Bravo, băiete. Stai *o* clipă sâ-i spun mamei.

Trecu o vreme pînă cînd mama lui se opri din smiorcăit şi îi dădu *receptorul* lui Priti. *Sora* lui chiţăi încîntată şi scoase un sunet care, ghici Arjun, imita o mulţime aclamind şi aplaudînd. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar era atît de fermecată de imaginea vieţii pe care o ducea el în America, încât, telefon după telefon, nu-l lăsa inima să-i mărturisească. Era atît de fericită pentru el. încît Arjun începuse chiar să inventeze cîteva lucruri care să-i facă plăcere. Cum îl văzuse pe Keanu Reeves la Pizza Hut. Un cutremur. Cum jucase „crazy golf1. Fata îl întrebă despre noua însărcinare şi el îi răspunse că era o „provocare antrenantă", auzindu-şi vocea spartă cînd rosti cuvintele.

Priti îl întrebă ce „alte noutăţi” mai avea, şi Arjun se simţi brusc pătruns de un dor de casă atît de puternic, încît nu mai reuşi să îngaime nimic şi închise telefonul. Abia după zece minute îşi dădu seama că sora lui vorbise tot timpul cu un impecabil accent australian.

Plimhîndu-se de la o poartă la alta în aeroportul O'Hare, unde trebuia să schimbe avionul, simţi că visele sale începuseră să coincidă în *stirşit* cu realitatea. în Portland era *cazat* la un motel Super 8, unde se lăfăi pentru scurt timp în luxul prosoapelor curate, al MTV-ului, a) pliculeţelor de lapte praf pentru cafea şi, mai ales, al zăpezii. Ieşi pe furiş în parcare şi o adună în căuşul palmelor. Prima lui zăpadă. Era aproape aşa cum si-o imaginase, cu excepţia sunetelor: scrîş-nea cînd umblai prin ea, scîrţîia cînd o strîngeai în pumn. Duse doi pumni înăuntru, gîndindu-se s-o sune pe Priti şi s-o facă să asculte în receptor, însă pînă ajunse la telefon zăpada se topise.

BSC Seafood se găsea într-un hangar pe faleza de lîngă Bursa de Peşte. înăuntru, şiruri de muncitori tăiau filă, dădeau prin unt şi prin pesmet, umpleau, împachetau şi înveleau creaturi marine de toate soiurile, încărcau în camioane gata să plece spre aeroport cutii de cîte cincizeci de kilograme umplute cu calcan, manevrau blocuri solide de cod înspre maşinăriile care aveau să le taie în mici paralelipipede. Şeful de tură îl conduse pe Arjun într-un tur al fabricii, spunîndu-i că urmau să inaugureze o linie de prelucrare a icrelor, că aveau nevoie de mai multe registre în baza de date şi că îl angajaseră în acest scop, deoarece „şeful tău a spus că e ieftin”. Sarcina era atît de banală, încît Arjun trebui să facă apel la imaginaţie pentru a o lungi vreme de două săp-tâmîni. Făcea pauze lungi, închizîndu-se în baie cu un manual de UNIX sau stînd pe o pasarelă şi privind în jos la parterul fabricii, o lume spectrală populată de năluci în salopete şi cizme de cauciuc. După trei săptâmînj trebui să-i mărturisească superiorului său că

terminase proiectul. O săptămînă mai tîrziu era din nou pe Coasta de Vest, pe banca de rezerve.

From: ariunm@netulator.com
To: loveaod2000 © sin9rlshack.com
Subject: RE: pantalonaşi?

salut aamir mersi pentru mesaj ce mai faci da m-am americanizat de-a bine/ea maninc chiar si carne de vita si de porc da asta ram/ne intre noi cineva mi-a dat un cheeseburger cu şunca asa incep chestiile astea O ok aici da multe fete poarta pantalonaşi scurţi da e fain nu n-am vorbit cu prea multe mea sl nici nu le-am văzut pe p anderson sau bv slayer sint ocupat tra sa plec - arjunm

Prima sa aniversare în State îl găsi împărţind o casă dărăpănată din Daly City cu doi programatori de Java tamili care semănau leit şi pe care îi numea în secret Ram şi Shyam[1]. Zona avea o populaţie cu venituri şi mai reduse decit cea în care locuise înainte. Curţile din spate dădeau înspre o staţie de curent electric al cărei transformator imens bîrîia încontinuu. Vecinii săi erau un clan de imigranţi uriaşi din Samoa, acoperiţi din cap pînă-n picioare de tatuaje albastre şi negre, care îşi petreceau zilele reparîndu-şi maşinile şi certîndu-se violent şi *zgomotos*. Samoanii aveau o droaie de alţi prieteni samoani, tot uriaşi, care aveau la rîndul lor un număr neprecizabil de cîini uriaşi, care lîncezeau toată ziua pe trotuar printre piese auto murdare de ulei, sticle de bere de doi *litri şi* fecale.

Nimeni nu se legă de el, nici măcar dinii, însă imaginaţia sa înfierbîntată îi oferea scene de o violenţă inimaginabilă, ca în meciurile de wrestling de la WWF strecurate în cadrul grilei secrete de programe dubioase, difuzate de canalul National Geographic. Nu putea să adoarmă. Miinile i se

1 Aluzie la comedia indiană *Ram aur Shyam* (1967), construită pe o serie de *qui pro quo-vai* între doi tineri care seamănă leit.

acoperiseră de eczeme. Ştia toate iţele poveştii din *Tînăr si neliniştit* şi devenise cinic în privinţa metodelor de afaceri ale angajatorului său. Databodies taxa companiile pentru care *lucra* de două sau de trei ori mai mult decît îl plăteau pe el, şi totuşi îi reţinea din salariu banii pentru chirie şi pentru cheltuielile legale şi administrative. Nu făcuse nici un ban de cînd venise în America şi singurul lucru pe care îl *cîştigase era o* imagine nouă şi mult mai dură despre lume.

Priviţi-l aşadar pe omul acesta care merge din nou la magazin pe jos. Va cumpăra cafea solubilă. Fulgi de cereale pentru micul dejun. Pune ambalată în folie, 10 la sută polistiren, 90 la sută aer. Priviţi-l cum se tîrăşte pe marginea unei şosele largi, un om căruia i se pare fie că el însuşi se micşorează, fie că decorul se măreşte sub ochii săi, întinzîndu-se tot mai departe de picioarele lui ostenite. Din douăsprezece luni a lucrat doar trei şi jumătate. I s-a dat o linie de credit care i-a fost apoi retrasă. Ştie ce se află deasupra, mobilitatea sublimă a celor care călătoresc fără să atingă vreodată pămîntul. A întrezărit ce se află dedesubt, hoinăreala forţată a celor fără adăpost, care împing cărucioare de cumpărături şi colecţionează cutii de carton. Cel puţin în India oamenii străzii se pot odihni o vreme pe marginea drumului înainte de a li se spune s-o ia din loc.

În cinstea scenei cu aerostatul, organizatorii petrecerii propuseseră tema „plutind în aer". Mii de baloane argintii umplute cu heliu se legănau în plasele întinse deasupra capetelor invitaţilor, care erau serviţi cu băuturi şi chaat[1] de către chel-neriţe îmbrăcate ca nişte „spirite eterice", în uniforme croite în mare măsură din lamé argintat. DJ-ul mixa melodiile de rigoare precum „Up, Up and Away"[2] sau

---

1Aperitive indiene, produse de patiserie umplute de obicei cu carne şi mirodenii *(.samosa, dahi puri, khasta kachori* etc.).

2 Melodie a compozitorului şi interpretului american Jimmy Webb (1967).

„Summer Breeze”[1] cu selecţii din coloana sonoră a filmului, însă fără prea mult succes. Membrii asistenţei, oameni din lumea filmului din Mumbai erau prea ocupaţi să-şi facă relaţii pentru a încerca un lucru atît de neproductiv din punct de vedere social cum era dansul.

Leela Zahir, observară cei prezenţi, sosise la braţul lui Naveed Iqbal. Corpolentul producător îşi saluta cunoştinţele făcîndu-le cu mîna sau împreunîndu-şi palmele în namaste, aparent neştiutor că tabăra lui Thakkar îl săgeta cu priviri furioase. *Sărută-mă*, *gîdilă-mă* era filmul lui Manoj Thakkar. Leela ar fi trebuit, cel puţin în seara aceasta, să fie vedeta lui Thakkar. Totuşi, nimeni nu dorea să provoace vreo scenă cu Iqbal, avînd în vedere prietenii pe care-i avea. Strălucitoarea Faiza, mama Leelei, îşi urma fiica, escortată de însuşi Rajiv Rana, Vedeta Numărul Unu. împreună, cele două femei purtau bijuterii în valoare de cel puţin zece lakh[2] de rupii. Invitaţii analizară rapid noua aşezare a forţelor. Ce însemna oare? Ce promisiuni fuseseră făcute?

Leela intră zîmbind, anihilînd pentru o clipă cinismul multora dintre cei prezenţi. Fata părea din altă lume, frumuseţea ei nemanierată, aproape involuntară, reducînd la tăcere remarcele răutăcioase, forţînd privirile lascive să se plece caste la pămînt. Fata din vecini a Indiei era totodată şi noua ei zeiţă. În spate, nevăzuţi, angajaţii hotelului se înghesuiau la uşi, hamali şi uşieri, grădinari şi cameriste, o sorbeai: din ochi, ospă-tîndu-se cu fărîmiţele prezenţei ei, ca nişte şoricei în uniforme.

Leeladevi. *Apără-ne*, *dă-ne prinosul*... Norocosul chelner care îi luă paharul gol îl înveli grijuliu într-un şervet şi îl ascunse în bucătărie. În autobuzul care-l duse acasă după

---

1 Cintec al duo-ului Seals&Crofts (1972).

2 în sistemul tradiţional indian de numărare, un lakh este egal cu o sută de mii.

sfirşitul turei, ţinu strîns pachetul în poală, ştiind că le aducea soţiei şi copiilor o comoară, o aşchie ruptă din rai pe care o vor păstra ca pe un scut împotriva tuturor relelor lumii.

La ce visează un pieton?

OK, *acum roteşte volanul*. *Aşa*... *nu*... *în cealaltă direcţie*, *era bine înainte*. *Aşa*, *Asigură-te*. *în oglindă*. *Semnalizează*. *Bun*, *acum demarează uşor*...

Visează la deplasarea motorizată.

Distanţa dintre bordură şi jante se mări şi roţile maşinii lui Chris, o Honda Civic, făcură o rotaţie completă, apoi încă una. Şoferul şi pasagerul simţiră o accelerare infimă. Cînd maşina începu să ruleze de-a lungul străzii, *sub controlul său*, şoferul trecu printr-o serie de emoţii puternice şi neaşteptate. Componente: uşurare/frică/ exaltare/recunoaştere melancolică a stazei trecute. Rezultat: o lovitură în vintre atît de puternică încît aproape îi dădură lacrimile.

După două minute de la începutul primei sale lecţii de condus, Arjun calcă tare frina (executînd astfel involuntar prima sa oprire de urgenţă) şi se frecă brutal la ochi.

Christine se aplecă şi trase frina de mînă. Motorul muri lin.

– Arjun, scumpule, totu-i în regulă? - Da, da, sigur. Se chirci în scaunul şoferului, morocănos şi stînjenit. Prezenţa lui Chris părea să stîrnească cumva momente dintr-astea, *emoţionale*. Erau foarte penibile. încercă să se adune.

anunţînd ca un comandant care-şi încurajează trupele să exceleze:

– Trebuie să pornim din nou motorul.

– E în regulă, Arjun. Nu vine nici o maşină.

– E în regulă?

– E OK.

Rînji uşurat, cu rînjetul ăla care indica risipirea bruscă a norilor negri, pe care Chris îl considera în secret drăguţ.

– Eşti gata să mai încerci o dată? întrebă ea. Arjun încuviinţă. Doar versurile cîntecelor reuşesc să surprindă asemenea răsturnări ale norocului. Cîte nu schimbă o zi[1] etc Tot cîntecele te învaţă (bucurie/ durere, soare/ploaie) că nu îţi dai seama cit de bine e *sus* decît dacă ai fost înainte jos.

În cazul de faţă, sus semăna foarte bine cu orăşelul Redmond din statul Washington. Copaci înalţi, soarele licărind pe apele verzi-albastre ale lacului Sammamish. Sedii ale companiilor de biotehnologie şi mountain bike-uri. Grădini impecabile şi o mulţime de parcări rezervate. Un loc dedicat alternanţei sănătoase dintre muncă şi joacă. Software şi aqua-acutere. Industrie aero-spaţială şi trasee de drumeţie. Iar pentru Arjun, o viaţă americană. Sosise, ambalată şi împachetată, graţie unui ultim interviu, după care Arjun ştia că n-ar mai fi rezistat, că n-ar mai fi rămas nici preţ de o răsuflare în valea înăbuşită de hidrocarburi, ci ar fi luat primul avion către New Delhi ca să respire hidrocarburile alină-toare de acasă. Dar cei de la Virugenix îl angajaseră. *Virugenix*. Şi nu doar o slujbă oarecare, ci un post în sfînta sfintelor, în cuibul Vînătorilor de Fantome, la Laboratoarele Cyrus J. Greene.

Locuia acum într-o garsonieră din Berry Acres, un complex de apartamente nou-nouţ, în care pătrundeai prin porţi înalte ornate cu feronerie. Se deschideau cu ajutorul unei cartele magnetice. Fereastra sa din Bilberry Nook (clădirea

1 Aluzie la cunoscutul cintec al lui Dinah Washington, *What a Difference a Day Makes* (1959).

nr. 12, pe care o găsise prin eficientul serviciu de personal de la Virugenix) dădea înspre un şir de case cu faţade de lemn, vopsite în nuanţe de gri şi alb. în zilele senine se întrezăreau şi piscurile învăluite în ceaţă ale *munţilor* Cascadei, suspendate deasupra acoperişurilor ca o imagine de vis a Kashmir-ului. Era, după cum îi spusese lui Priti, cei mai frumos ioc imaginabil, la fel *de* îndepărtat de praful şi îmbulzeala din Zdionă precum era luna.

Anumite lucruri, însă, nu se schimbă. în apartamentul lui Arjun era mereu cu cîteva grade mai cald decît oriunde altundeva în Bilberry Nook, iar de după uşa închisă se auzea un zumzăit jos şi ameninţător ca al unui cuib de viespi. Sunetul provenea de la o adunătură de computere vechi pentru care se milogise şi pe care le împrumutase şi le legase în reţea într-o configuraţie bolnăvicios de complexă, care lăsa loc numai pentru o canapea şi un scaun instabil, cuibărit printre şerpuirile fantastice ale cablurilor. Carcasele cărora le fuseseră scoase panourile din spate erau împănate cu conectori, fiecare sursă era alocată, în fiecare slot fuseseră îndesate cârduri de reţea, SIMM-uri[1], unităţi de disc portabile şi diverse dispozitive de fabricaţie proprie, a căror folosire ducea la pierderea automată a garanţiei. Toate acestea dădeau întregii şandramale un aer dubios, ca şi cum ar fi fost mereu pe punctul de a sări în aer. Pe alocuri încercase să pună ordine în haos, în special cu ajutorul benzii izolante. Ganglioni de cabluri îndărătnice fuseseră lipiţi de pereţi, de marginile podelei, de dosul tăbliei de la birou. Pe restul suprafeţelor orizontale zăceau teancuri de discuri şi dischete, toate avînd legătură cu informatica, cu excepţia unui tura de casete video care ajungea aproape pînă în tavan, într-un colţ, ca un adaos întîrziat căruia trebuise să-i găsească un loc, se aflau cîteva cutii de carton de la IKEA cu hainele lui, în majoritate

1 Single Mine Memory Module. Modul de memorie „tnlinie”, o mica placa de circuìt care poate contine mai multe chip-uri de memorie RAM.

tricouri promoţionale ale companiilor de *Boftw&re*. Singura concesie făcută decorării, ba chiar unui mod de viaţă care avea o legătură oarecare cu realitatea, erau posterete lipite pe peretele de deasupra patului. În stinga era Âmitabh Bachchan într-o scenă din *Zanjeer*, surprins într-o poziţie atît de dinamică încît mai avea puţin şi i se despicau pantalonii. Alături era Leela Zahir, îm-bufnîndu-se în rolul şcolăriţei problemă Mini din filmul *Să-mi dea voie ai mei*.

În flecare dimineaţă Arjun se trezea în mijlocul acestui haos şi rînjea înspre coniferul care se zărea prin fereastră. Copacul avea probabil un nume (era un *brad* sau un *pin*?), însă el nu-l ştia. Arăta ca unul dintre copăceii care apăreau zornăind la un click al mouse-ului cînd jucai SimCity. De fapt, ca să fie sincer, mare parte din zona Puget Sound arăta astfel: perfectă, nou-nouţă, plăcută, parcă *amplasată* de cineva. Apoi îşi punea cel mai curat tricou şi lua autobuzul pînă în centru, trecînd pe lingă portul turistic al Sim-ilor şi pe lingă parcul Sim-ilor şi pe lîngă maliul plin de Simi care făceau cumpărături la farmacie sau îşi beau ceaiul la British Pantry[1]. Redmond era un oraş cu grafică drăguţă şi cu o interfaţă de utilizator intuitivă. Un oraş asa cum îi plăcea lui.

Coborînd din autobuz, îşi cumpăra un latte dublu de la Starbucks, adăuga trei pliculeţe de zahăr, amesteca cu beţişorul de plastic (ritualul alegerii şi colectării acestor accesorii de la standul cu manşoane de carton şi capace asortate era foarte plăcut), apoi transfera totul în paharul de plastic personal care se închidea ermetic şi o pornea pe jos, cale de două cvartale, spre campusul Virugenix, un grup de clădiri joase cu faţade de sticlă, situate în mijlocul unui peisaj îngrijit cu meticulozitate.

Pe atunci, toată lumea ştia de Virugenix, specialistul global în securitatea computerelor. Majoritatea utilizatorilor aveau software de la Virugenix instalat pe calculatoare, operîndu-le firewallul sau scanînd nardul în căutarea

1 Lanţ de ceainării.

fragmentelor de cod dăunătoare. Pachetul lor de programe pe nume Splat! era un produs standard în industria de IT. Cu *toate* că aveau birouri în douăsprezece oraşe din State şi reprezentanţe de vînzări în multe alte ţări, centrul lor de cercetare şi dezvoltare a operaţiunilor, prestigioasele Laboratoare Greene, se găsea în Redmond. Pentru Arjun, cercetare & dezvoltare era domeniul la care visase, alfa şi omega. Toate celelalte aspecte ale unei companii de software erau periferice, ocupîndu-se mai mult sau mai puţin doar cu *vlnzările*.

În mod miraculos, sau cel puţin aşa i se păruse lui, echipa de specialişti antivirus avea un post liber de asistent de testări. Deşi nu era o slujbă de analist plin, în ierarhia companiei venea imediat după acesta: Arjun era însărcinat să se asigure că pachetul de profile de viruşi actualizat zilnic îşi făcea treaba şi să testeze soluţiile produse de echipa AV. Urma să lucreze cu tipurile de cod care îl pasionau cel mai mult. La două săptămîni de la interviu îşi luase rămas-btm de la Ram, Shyam, samoani, rahatul de cîine, California şi programele TV de după-amiază şi se mutase în statul Washington.

La poarta complexului îşi arăta zîmbitor legitimaţia agentului de pază, care fi făcea semn să intre şi o pornea pe aleea marcată de indicatoare către clădirea Michelangelo, al cărei etaj superior era în întregime ocupat de echipa AV. Trebuia să-şi folosească cartela magnetică de două ori pentru a primi dreptul de acces Sn laboratorul de teste. Ori de cîte ori intra sau ieşea din zona securizată fî verificau geanta. După cum menţionau numeroasele panouri laminate de pe coridor, cînd un disc intra în laboratorul AV nu mai ieşea niciodată.

Lui Arjun îi plăceau procedurile de securitate. Se simţea măgulit cînd îşi arăta legitimaţia cu cod numeric şi fotografie color şi îl entuziasmase zvonul că Virugenix urma să instaleze un scanner ocular. Chestiile astea biometrice erau tari de tot. Controalele păreau să-i sublinieze poziţia

de elită, să confirme faptul că rutina sa zilnică era pasionantă şi importantă. Uneori îşi închipuia scenarii de film în care el (jucat de Shah Rukh Khan) se angaja într-o luptă contra cronometru împotriva unor hackeri pakistanezi care creau viruşi şi o ţineau ostatică pe Leela Zahir. *De-aş... reuşi... să... descifrez... algoritmul... ăsta... de... încriptare...* De obicei însă era prea ocupat pentru a mai putea visa cu ochii deschişi. Din momentul în care îşi pornea terminalul dimineaţa pentru a inspecta primul pachet de fişiere şi pînă cînd stingea computerul noaptea tîrziu, se afla mereu în adîncurile lumii subpămîntene a codurilor rele, era unul dintre băieţii buni, ăia cu şepci albe, care au grijă să fiţi în siguranţă în patul dumneavoastră digital.

Etajul superior al clădirii Michelangelo era doar unui dintre nodurile a ceea ce Virugenix numea pompos Perimetrul de Securitate Globală. După sperieturile serioase din anii '90 cauzate de fişierele ataşate e-mailurilor, compania decisese să le ofere clienţilor corporatista, care se cam perpeleau, un serviciu de asistenţă non-stop. Deschiseseră laboratoare-satelit în Japonia, Finlanda şi pe Coasta de Est, astfel încît, ori de cîte ori apărea o nouă ameninţare, undeva în lume se găsea cîte un analist treaz şi la post care să o evalueze. Nodurile PSG erau legate între ele prin două reţele complet separate una de cealaltă: prima se ocupa cu traficul obişnuit al corporaţiei, cealaltă cu transmiterea mostrelor de cod şi a altor materiale cu potenţial de infecţie. Această a doua reţea era cunoscută printre analişti sub numele de vasul Petri. Era locul în care urmăreau cum cresc vietăţile.

în cursul dimineţii, primei cafele îi urmau altele, preparate la aparatul nichelat din bucătăria angajaţilor. Virugenix le mai oferea şi un frigider plin cu băuturi răcoritoare, iar pe la prînz Arjun trecea pe Cola. îşi decorase biroul, o cutiuţă standard de unu optzeci pe unu *optzeci*, cu un amestec de fotografii de familie şi instantanee din filme. Prifci zîmbind larg la absolvire. Hrithik Roshan într-un tricou strîns pe

corp. Cutiuţa lui Arjun făcea parte dintr-un grup de partiţii situat în jurul unei zone separate de restul birourilor prin panouri transparente de plexiglas. încăperea conţinea mai multe computere personale obişnuite» o tablă albă şi trei ecrane cu plasma de mari dimensiuni. Pentru a intra aveai nevoie de un permis de strictă accesibilitate, iar analiştii o numeau „zona fierbinte”. Computerele astea constituiau partea cea mai murdară a vasului Petri, o sub-reţea izolată în care infecţiile erau încurajate să se răspîndească. O dată sau de două ori pe zi, cîrdul seniorilor din cercetare se aduna în jurul ecranelor, urmărind cum vreo nouă creatură digitală punea stăpînire pe sectoare de disc sau căuta un loc în care să migreze. Arjun privea pe furiş (scoţînd capul pe deasupra pereţilor cutiuţei ca o suricată) cum izbucneau certuri, se făceau teorii şi se fluturau cu pasiune markere în apărarea sau respingerea unor ipoteze, ca într-o *pantomime*, de partea cealaltă a peretelui de sticlă. Şi-ar fi dorit să poată participa la conversaţiile lor, însă în spatele faţadei neconformiste a echipei AV exista o ierarhie clară. El nu avea nici permisiunea, nici statutul necesar pentru a se putea alătura Vînă-torilor de Fantome atunci cînd aceştia erau la lucru.

Porecla luată din filmul omonim li se trăgea de la un articol din revista *Wired* apărut în 1998. Sub titlul „Pe cine ai să chemi?*, redacţia amplasase o fotografie pe două pagini, făcută dintr-un unghi jos, a seniorilor echipei anti-virus de la Virugenix, cu braţele încrucişate, cu feţele serioase, purtînd ochelari de soare Oakley cu lentile curbate pînă la tîmple şi salopete gri asemănătoare cu cele din Star Trek. Oamenii din branşă căzuseră de acord fără prea mare tragere de inimă că „vînătorii” erau cool în *fotografia respectivă*. Sau dacă nu cool, cel puţin eficient socializaţi. Articolul descria Virugenix ca pe o poveste de succes a noii economii, iar angajaţii erau zugrăviţi ca nişte apărători eroici aflaţi pe meterezele Internatului, luptînd împotriva barbarelor hoarde virale. Membrii echipei fuseseră desigur încîntaţi şi

îşi făcuseră tricouri, pulovere şi căni cu „Vînătorii de Fantome”, cu care se fîţîiau ţanţoşi, lăfăindu-se deasupra tuturor celorlalţi angajaţi ai companiei.

Cînd Arjun venise la Virugenix, Vînătorii de Fantome încă se lăfăiau, deşi mulţi dintre cei din fotografie plecaseră în alte părţi. în clădirea Michelangelo erau cincisprezece Vînători, toţi bărbaţi, avind în subordine un număr egal de asistenţi. Cel mai în vîrstă era Darryl Gant, şeful echipei, căruia Arjun îi dădea cam cincizeci de ani. „Unchiul” Darryl avea o barbă stufoasă şi căruntă pe alocuri, fiind totodată singurul care avea un birou personal, o încăpere plină cu deşeuri de hîrtie şi manuale tehnice, loc care găzduia de asemenea colecţia sa numeroasă de gadgeturi de la NASA. închis aici ca într-un *coconf Darryl* şuiera jucîndu-se cu un model al navetei spaţiale la scara 1: 288, dezasambla mostre de cod şi încerca să evite pe cît posibil orice contact faţă în faţă cu angajaţii săi. Cel mai tînăr Vînâtor de Fantome era Clay, care avea douăzeci şi unu de ani. Originar din Marin County, Clay îl fascina în mod special pe Arjun, care încă nu se obişnuise cu particularităţile culturii corporatiste de la Virugenix. în vreme ce Arjun venea la lucru în puloverul său albastru, Clay se plimba prin birou în pantaloni scurţi şi sandale Birkenstock. Părul său blond era împletit în cozi legate în creştetul capului într-o formă care aducea cu un ciudat ananas păros, ca al unui ascet-cerşetor hindus. Pe cît putea Arjun să-şi dea seama, Clay nu era un tip religios sau prea ascet, cu excepţia toxinelor, care în opinia sa se găseau pretutindeni la locul lor de muncă. în zilele în care nivelul toxinelor i se părea a fi foarte ridicat, purta mască şi mănuşi chirurgicale. Clay părea a fi protejatul special al lui Darry[1], ei doi fiind analiştii care purtau în mod regulat fisurile albastre cu emblema Vînătorilor, cel mai recent articol vestimentar care atesta apartenenţa la banda respectivă.

1 Locuitor tradiţional din Delhi.

Din cînd în cînd, Clay venea să stea de vorbă cu Arjun, aplecîndu-se peste peretele despărţitor al cutiuţei şi înşirîndu-i poveşti vînătoreşti despre vacanţa sa din Goa, unde întîlnise un cunoscut lider spiritual pe plaja Anajuna şi luase un parazit intestinal cu un ciclu de viaţă neobişnuit şi pitoresc. Rememorările alunecau apoi de obicei către Inge, o daneză pe care o cunoscuse într-un ashram de ashtanga yoga. Alteori, sorbind sucuri pasteurizate de fructe printr-un pai sterilizat, Clay istorisea bătăliile sale epice împotriva celui pe care-l numea „tipul care-ţi curăţă urechile”, care îl ataca înarmat cu obiecte ascuţite şi căruia trebuia să-i dai bani ca să se care.

Cu excepţia lui Clay, majoritatea celor din echipa AV nu erau prea sociabili. Oamenii îşi făceau treaba, iar ceilalţi îi lăsau în pace. Nimeni nu făcea caz de ticul lui Shiro, care la cîteva minute îşi flutura violent braţele, sau de refuzul lui *Donny* de a avea obiecte de culoare violet în cîmpul său vizual. Toţi îşi lăsau mesageria să răspundă la telefon, majoritatea munceau cu căştile pe urechi, creînd un spaţiu fonic privat, care putea fi violat doar în caz de urgenţă. Interac-ţionau doar prin e-mail, chiar şi atunci cînd se aflau în cutiuţe alăturate. Arjun aproba comportamentul lor. Spaţiul personal e preţios. Posibilitatea de a-ţi ordona comunicarea în funcţie de priorităţi e preţioasă. Dacă deranjezi pe cineva adresîndu-i-te direct, de fapt îl forţezi să pună cererea ta în capul listei lui. Ceea ce *anulează* dreptul său de a deţine controlul şi, obiectiv vorbind, îi diminuează funcţionalitatea. Cu o astfel de formulă, Arjun se apropiase cit de mult putuse de definiţia inginerească a impoliteţii.

În afara etajului superior al clădirii Michelangelo, viaţa sociala a lui Arjun era destul de limitată. Fapt care nu era o problemă: odată ieşit din birou, timpul îi era ocupat de noutăţile vieţii din Redmond (orarul autobuzelor, regulile consiliului local, numele arborilor), precum şi de construcţia şi întreţinerea reţelei de computere de acasă. La bufet

obişnuia să mănînce singur, la fel ca mulţi dintre colegii săi. De altfel, bună parte din membrii echipei AV evitau în totalitate zonele comune din campus, considerîndu-le ameniţătoare şi imprevizibile. Cu *toate* că Arjun adoptase etos-ul Virugenix care propovăduia dependenţa de muncă (motto-ul neoficial al companiei fiind: *Uneori e nobil să dormi sub birou*), în rarele momente petrecute toafara cutiuţei tînjea după cîte-o conversaţie, începu şovăitor să se salute dînd din cap cu un bengalez care se ocupa de firewalluri şi cu un diUiwailah1 care lucra în echipa produselor de diagnosticare. Acceptă chiar o invitaţie la cină cu familia dilliivallah-ului şi, cu toate că îşi pregătise grijuliu o listă cu subiecte de conversaţie, seara nu se dovedi un succes.

Socializarea la locul de muncă, atîta cîtă exista, consta mai ales în circulaţia electronică a unor seturi de informaţii amuzante. *Gluma*, în forma ei clasică de birou, era apreciată.

Î. De cili programatori e nevoie pentru a schimba un bec? *R. De nici unul. E o problemă de hardware*.

Din păcate, glumele stîrneau confuzie printre anumiţi membri ai personalului, fiind deseori urmate de disecţii semantice amănunţite (şi furioase). Un mod mai sigur de a comunica erau *chestionarele*. Ceva din structura testelor cu sugestii multiple de rezolvare rezona cu personalitatea celor de la cercetare şi dezvoltare, care şi le trimiteau cu o frecvenţă de mai multe pe zi. Subiecţilor li se evaluau cunoştinţele generale despre serialul *Angel*, coeficientul de „tocilar”, performanţele sexuale. Săptămînă de săptămînă Arjun învăţa tot mai multe despre sine însuşi. Profilul său etic la jocul Dungeons & Dragons se dovedi a fi „Bun şi supus legilor”. Penisul îi era de mărime medie. Nu era pe ascuns un utilizator de Macintosh, iar lipsa de familiaritate cu jucăriile sexuale şi neputinţa de a-şi aminti vreo ocazie când se îmbrăcase în piele sau cauciuc pentru a-i face pe plac bărbatului îl recomandau drept o „fată de modă

veche”. Cele douăsprezece cafele cu lapte şi nouă Cola pe zi îl plasau în categoria „dependenţilor înrăiţi de cofeină”. îngrijorat, trimise un e-mail unui grup de întrajutorare şi i se sugerase să consume mai puţine băuturi care conţineau cofeină.

Unul dintre chestionare genera mai mult trafic pe Intranetul Virugenix decât toate celelalte. Sub titlul „Cât de Asperger eşti?”, i se cerea subiectului să ia ta considerare probleme precum:

Vă uitaţi în ochii oamenilor atunci cînd vorbiţi cu ei? Vă este greu să dezvoltaţi sau să menţineţi o relaţie? Amblcjuită(i(e vă nâucesc? Vă acuză oamenii că nu reuşiţi să le împărtăşiţi Interesele?

Vi se întimplă ca alţii să fie furioşi sau supăraţi pe dvs. din motive care vi se par ilogice? Aveţi obiceiuri sau tabieturi inflexibile?

Excelaţi în rezolvarea sarcinilor logice amănunţite?

vi se întîmplâ să vă reamintiţi să vă modulaţi vocea atunci când vorbiţi?

Aveţi dificultăţi în *descifrarea comportamentului social*?

Aveţi o obsesie predominantă pentru una sau mai multe activităţi specifice şi delimitate?

Vi s-a spus vreodată că preocuparea dvs. tehnică pentru părţile *obiectelor este anormală sau* neobişnuită?

Micile tabieturi personale sînt importante pentru dvs.? Aveţi comportamente motorii repetitive (ticuri, gesturi, legănat etc.)? Sînteţi sau aţi fost vreodată angajat ca inginer?

Sindromul Asperger era un lucru rău, o *boală*. Totuşi, pe măsură ce dădea răspunsurile, Arjun îşi dădu seama că profilul bolii se potrivea majorităţii membrilor echipei AV şi probabil şi lui însuşi. Avea comportamente obsesive. Ii plăcea repeţitivitatea. Ura ambiguitatea. Schimbarea putea să-i cauzeze probleme. Era oare bolnav?

Fără îndoială şi alţii aveau suspiciuni similare. Timp de dteva zile un flux de mesaje se perindă pe Intranet. Cu

surprindere, Arjun descoperi că (spre deosebire de majoritatea locurilor de muncă, unde diagnosticarea unei afecţiuni neurologice constituia o cauză de îngrijorare) la Virugenix Asperger era o medalie de onoare. în e-mailuri se menţiona că formele uşoare se asociau cu un IQ foarte ridicat, că suferinzii de Asperger erau adesea programatori excepţionali şi că Bill Gates (care se legăna, vorbea monoton, era obsedat de detaliile tehnice şi se întîmplâ să fie miliardar) era dovada că autiştii care funcţionau la capacitate maximă erau superiori turmei. Cineva scrise într-un mesaj că întotdeauna i se păruse că „oamenii ca noi" aveau conexiunile configurate altfel decât „ăilalţi". Se instaura treptat o competiţie, fiecare dorind să demonstreze că amestecul său special de trăsături, specific unei personalităţi disfuncţionale, se asocia lejer cu excelenţa profesională.

To: avgroup@virugenix.com From: darrylg @virugenix.com Subject: AM CISTIGAT FRAIERILOR

FAPT: *Dacă nu as avea alerte sonore si vizuale programate în PDA*[1]*as uita ÎNTOTDEAUNA sa-mi schimb hainele*.
FAPT: *Pot recita pe de rost numărul pi pâna la a nouăzeci si şaptea zecimala si cunosc timpul exact al răsăritului si apusului în şapte locuri din Statele Unite*, *PENTRU FIECARE ZI DIN AN*...

Arjun suspecta că e-mailul lui Darryl îl descalifica pe acesta, întrucît lăudăroşenia era exclusă din definiţia sindromului Asperger printr-o clauză a Asociaţiei Americane de Psihiatrie, care menţiona „lipsa tendinţei spontane de a împărtăşi bucuriile, interesele sau realizările cu alte persoane", încercă să-şi evalueze propria situaţie. Prezenta, în mod clar, mai puţine simptome decît unii dintre colegii săi:

1 „Personal Digital Assistant", agendă personală digitală, mini-computer portabil cu funcţii de telefonie, fax, Internet.

Shiro, de pildă, nu vorbea niciodată şi se entuziasma doar în privinţa unei serii de butoane de telefon folosite de Pacific Bell la începutul anilor '70. El, pe de altă parte, ştia că nu trebuia să stea prea aproape de alţi oameni şi răspundea limbajului corporal al altora prin limbajul adecvat al propriului corp. Dar oare făcea asta de la sine, sau era un răspuns pe care-l învăţase? Care era punctul dincolo de care era cazul să te consideri anormal? întrebarea începu să-l preocupe (era şi acesta un simptom?), astfel încît sfirşi prin a-i trimite un mesaj persoanei de la care provenise chestionarul, cerîndu-i sfatul.

To: chriss@viruqenix.com
From: arjunm@virugenix.com
salut chris fata sau băiat as avea o întrebare despre testul tau...
Primi un răspuns în aceeaşi după-amiază.

To: arjunm@viruaenix.com
From: chriss@viruQenix.com
2 cromozomi x. Ce părere ai despre sporturile de echipa?...

Fusese chemată la un meci de softball în campusul Microsoft. Dacă dorea să-i vorbească, o găsea acolo, pe terenul de sport, după program. O va recunoaşte uşor.

Sint aia cu tatuajul cel mai vizibil.

În conformitate cu distribuţia puterii suverane în Redmond, campusul Microsoft se afla în vîrful unui deal. Din Berry Acres era o plimbare de zece minute. Arjun se perindase prin faţa porţilor de cîteva ori, însă acum, cu ocazia întîlnirii cu *chriss*, era prima oară cînd îndrăznise să intre. Perimetrul MS consta în aproape 300 de ari de teren, amenajaţi în jurul unor clădiri discrete care, dintr-un inexplicabil motiv gatesian, purtau numele unor celebre terenuri de golf. Clădirile aveau structura unor cutii funcţionaliste îmbrăcate în sticlă, cu puţine brizbrizuri arhitectonice. Cocoţate pe acoperişuri, camerele video supa-vegheau mîndre zona împînzită de trasee pentru jogging şi fitness, marcate în culori diferite, în funcţie de lungime şi dificultate. în parcări erau numai maşini noi. Tineri îmbrăcaţi în haine lejere întru cîtva conservatoare se plimbau pe alei sau aşteptau autobuzele companiei. în centrul complexului se afla un teren de sport destul de întins, folosit de către angajaţi, invitaţii lor şi diverşi nepoftiţi de prin partea locului, pentru tot felul de activităţi, de la fotbal în cinci la turnee de croquet între departamente.

Arjun găsi uşor meciul de softball, urmărind strigătele şi uralele. Cînd ajunse la terenul în forma unui diamant descoperi surprins că erau foarte puţini spectatori. Gălăgia provenea de la jucători, care se încurajau unii pe alţii cu vigoarea specifică personalului corporatist executînd un exerciţiu organizat de socializare. Membrii uneia dintre echipe aveau chiar tricouri, galbene cu sloganul *Hai*, *Vtnzările t* imprimat pe spate. La marginea terenului fusese amplasat un bufet impresionant, o masă încărcată cu băuturi răcoritoare şi aperitive care să stimuleze relaţiile de după meci. în ciuda strigătelor, nimeni nu părea să ia jocul prea în serios.

Apropiindu-se, Arjun o zări: o tînără subţirică, îmbrăcată în blugi tăiaţi şi un tricou negru fără mîneci pe pieptul căruia scria cu alb *iloveyou*.*vbs*. Avea părul şaten legat cu o

eşarfă, iar braţul stîng îi era acoperit de la *biceps* pînă la încheietură cu un complicat tatuaj şerpuitor, de un albastru foarte închis. Fata sărea în ochi din mulţimea îmbrăcată în pantaloni kaki şi tricouri polo. Arjun ridică mîna ezitant. Ea îi făcu semn să se apropie.

– Arjun, nu? Chris. îmi pare bine c-ai venit. Mai avem nevoie de un jucător.

îi întinse o bîtă de aluminiu.

– Tu urmezi.

De pe bancă în echipă. Primul dar pe care i-l făcea Chris.

În după-amiaza aceea, Arjun se uimi pe sine: nimeri mingea de mai multe ori decît rată, loviturile sale îi făcură pe jucătorii sedentari de la departamentul de vînzări să alerge *gîfîind din* greu spre zonele îndepărtate ale terenului. Succesul îi schimbă dispreţul firesc pentru softball, pe care îl considera o versiune a cricketului pentru cei cu atenţie deficitară, un joc cu bîta şi mingea pentru copii, lipsit de complexitate tactică. Desigur, păstrase această părere pentru sine, doar era plăcut să primească complimente pentru jocul său, mai ales de la cineva atît de neobişnuit precum Christine Schnorr.

Nu era chiar frumoasă, poate chiar deloc. Faţa îi era asimetrică, de parcă s-ar fi deplasat în jos şi spre stingă, iar ochiul drept îi fugea din cînd în cînd atunci cînd vorbea, dîndu-i o stranie expresie dublă, ca şi cum s-ar fi concentrat simultan asupra lui şi asupra unui obiect aflat la o distanţă medie. La douăzeci şi nouă de ani, era mai în vîrstă decît Ârjun şi îi lăsa impresia că văzuse lumea într-o mai mare măsură decît el. Intrucît Arjun nu prea văzuse lumea, deduse că, statistic vorbind, mulţi oameni intrau în categoria de mai *sus* (mai ales într-o ţară bogată, cu o industrie turistică dezvoltată), dacă expresia era înţeleasă într-un sens strict geografic. Insă în siguranţa ei mai era ceva greu de definit, ceva extrageografic, o energie reţinută care părea să vină din faptul că ştia mai multe decît el. îi plăcea asta.

Christine lucra în echipa care se ocupa de firerewall, iar modul ei favorit de interacţiune socială era *interogatoriul*. Pe măsură ce meciul se pierdu în conversaţii şi chicoteli în jurul bufetului, fata începu să-l întrebe. Avea fraţi şi surori? De unde exact din India? Cărei clase sociale aparţineau părinţii lui? Răspunsurile sale păreau să *formoze o* constelaţie de informaţii satisfăcătoare, intrucît ea încuviinţa încurajator, ca şi cum acestea i-ar fi confirmat o ipoteză sau ar fi reprezentat un pas înainte într-un experiment nespecificat. Părea să fi uitat că scopul întîlnirii era ca el s-o întrebe cîte ceva, şi nu invers. Arjun răsuflă adînc.

– Christine, sînt îngrijorat.

– Chris. De ce spui asta?

– A, scuză-mă. Chris, sînt îngrijorat. Sindromul ăsta, Asperger. Eu...

– Povestea sau detaliile?

– Cum?

– Ce-ţi aminteşti după un film? Povestea, sau chestii ciudate, de pildă numărul de telefon la care personajul principal o sună pe maică-sa?

Arjun se gîndi o clipă.

– Povestea.

– Eu nu mi-aş face griji. Te descurci mult mai bine decît majoritatea dintre noi. Oricum, mie îmi pari funcţional, cel puţin aşa, la suprafaţă. Tu ce crezi despre tine, eşti funcţional?

Asta era o întrebare mai grea. Arjun ezită. Chris îşi flutură împăciuitoare braţele.

– OK, e în regulă. întrebare existenţială. Incalculabilă. Ştii, începe să-mi pară rău că am trimis treaba aia. Să nu mă-nţelegi greşit, tu pari un tip drăguţ şi aşa mai departe, dar am primit nişte mesaje... Dumnezeule, ce efecte a avut.

– Aşadar crezi că sînt în regulă? Deşi nu greşesc cînd spun că nu ai pregătirea medicală corespunzătoare?

– Pregătire medicală? Fii serios, am găsit chestia aia pe net. Şi oricum, ce-ţi faci atîtea griji? Cine poa' să zică ce-i normal şi ce nu? Eşti fericit, nu?

– Da.

– Atunci, Bpuse ea cu un aer decisiv, taci dracului din gură.

Arjun părea şocat. Fata începu să ridă. După o clipă, rîse şi el.

Decizia de a-l lua pe nătăfleţul de indian sub aripa ei n-avea *o bază* raţională. Sigur, chestia cu Âsperger o dăduse pe spate. În vreme ce fiecare idiot macho din echipa AV încerca să demontreze cît de interesant era, tipul ăsta era un dulce, sincer îngrijorat de sănătatea iui. Modul în care lua toate lucrurile literal (chiar înţelegea totul literal, poate *chiar avea* Aspergcr) era drăguţ. Era, de asemenea, şi o formă de directeţe, iar pentru Chris directeţea era un lucru bun. Şi cu toate că se îmbrăca mai prost decît majoritatea computeriştilor şi avea o mustăcioară subţire, nu era întru totul neprezentabil. Era înalt, de pildă, şi avea un ten frumos. Mai era ceva: parcă ascundea ceva. Se purta de parcă pusese la cale ceva important, ca şi cum pe o frecvenţă a vieţii sale dincolo de spectrul vizibil era mare forfotă. La filme, Christine se concentra mai degrabă asupra detaliilor decît asupra poveştii, însă îi plăceau misterele. Ii mai plăcea să descoasă oamenii, să-i descoasă şi să-i refacă la loc. Aşa că după meci, în timp ce se îndreptau spre parcare, Chris luă două hotărîri: să stea pe lîngă Arjun ca să-i afle secretul şi să încerce de-adevăratelea să re-nunţe la jocul ăsta cu uite Asperger nu e Asperger, care începea să-i sucească minţile. Aproape că se ajunsese la situaţia din anul precedent, cînd toată lumea de la Virugenix făcuse o Fixaţie pentru un sistem de clasificare a personalităţii în funcţie de preferinţa pentru muzica mai timpurie sau mai tîrzie a Beatles-ilor.

Se alăturară unui grup care mergea în centru şi sfîrşiră într-un bar, împărţind o carafă de cocteiluri Mărgărita prost preparate cu unii dintre prietenii ei de la Microsoft. Conversaţia se învîrtea în jurul subiectelor obişnuite: apartamente, slujbe, unde mergeau în vacanţă. Ii făcu lui

Arjun rezumatul vieţii ei (familia în New Jersey, facultatea la Stanford, dorise întotdeauna să fie programator, ciudat pentru o fată, dar asta e) şi află cîteva informaţii de suprafaţă despre ei. Avea, aşa cum bănuise, una din vizele alea de sclav, fiind plătit cu o fracţiune din cît l-ar fi costat pe Darryl angajarea unui specialist american. Ii spuse că Darryl i se părea un dobitoc, cu mostrele lui de rocă lunară şi cu aerele lui de Vînător-de-Fantome-am-apăruiwîn-revista-Wtrevi. Arjun păru stînjenit, ca şi cum n-ar fi vrut să vorbească urît despre şef. Părea să-i fie dor de familie, mai ales de sora mai mică. Avea o fotografie cu ea în portmoneu. *Surioara*. Chris nu se înduioşa la chestii dintr-astea de fetiţe, dar singurul cuvînt la îndemînă era *dulce*. Cînd îl întrebă ce făcea în afara programului, el o scaldă, bălmăjind ceva despre proiecte personale. Pe la zece jumate se uită la ceas şi o anunţă că trebuia să plece.

– Te scoli devreme mîine?

– Cred că da. Am cîte ceva de făcut.

– Unde ţi-e maşina? Ai lăsat-o la Microsoft?

– Nu, n-am maşină. O să merg pe jos. Lucrurile ieşeau puţin cîte puţin la iveală.

Nu conducea? Chris era de-a dreptul şocată, se întrebă pentru o clipă, năucită, dacă nu cumva respecta vreo interdicţie religioasă hinduistă, ca evreii ortodocşi care n-aveau voie să rupă bucăţi de hîrtie igienică în ziua sabatului.

– Trebuie să-ţi fie tare greu.

– E în regulă. îmi place să mă plimb. Am timp să mă gîndesc.

– Ce-ai zice de o bicicletă? sugeră careva. Arjun încuviinţă, nu prea convins. Chris simţi formîndu-i-se pe buze una din propoziţiile care nu apar decît după o a treia Mărgărita.

– Te-nvăţ eu.

– Poftim?

– Să conduci. Dacă vrei, te-nvăţ. Sînt o profesoară bună. Am excelente aptitudini interper-sonale.

Faţa lui Arjun se lăţi într-un rînjet uriaş.

– De-adevăratefea? spuse. Vorbeşti serios?

– Sigur.

– Minunat. Ce...frumos. Fantastic! Ştii, Chris, eşti într-adevăr o persoană foarte drăguţă.

Venind de la oricine altcineva, remarca ar fi fost ironică.

în cele din urmă, pe Arjun îl duse cu maşina un tip de la Microsoft care locuia lîngă Berry Acres. Chris termină Mărgărita numero quattro şi se întrebă în ce se băgase.

– OK, acum roteşte volanul. Aşa... nu...în cealaltă direcţie, era bine înainte. Aşa. Asigură-te. în oglindă. Semnalizează. Bun, acum demarează uşor...

Să-l înveţe pe Arjun să conducă se dovedi a fi - ei bine, nu chiar cea mai *puţin* stresantă activitate pe care o întreprinsese vreodată. De mai multe ori se rugase ca oglinzile laterale ale Hondei să rămînă tefere, iar bara de protecţie din faţă avu de suferit de pe urma unui mic conflict cu un stîlp de lemn din parcarea de la Virugenix. - încetineşte, Arjun. Frînează... Frînează̆l Maşina era oricum o rablă, astfel încît Chris avu o atitudine destul de zen în privinţa avariilor. Din punctul ei de vedere, prima lecţie fusese un real succes, în afara momentului bizar în care Arjun izbucnise în plîns. După două-trei lecţii, era mai mult sau mai puţin capabil să mişte maşina în faţă şi în spate, înţelegea regulile de bază ale circulaţiei, iar uneori chiar părea conştient de prezenţa celorlalţi participanţi la trafic. După o oră tensionată de condus prin Redmond cu viteza de douăzeci de km pe oră, Chris simţea nevoia să bea ceva, aşa că deveniră amîndoi clienţi fideli ai berăriei Jimmy's, un local intim cu o reclamă Budweiser la fereastră şi o selecţie de beri făcute în casă pe care Arjun începu să le deguste în strictă ordine alfabetică.

îi plăcea Arjun. După o bere, timiditatea i se evapora şi devenea exuberant, fluturîndu-şi braţele şi rîzînd. Vorbea mult de numeroasa lui familie, care părea să aibă mai mulţi membri decît American Express şi avea obiceiul de a compara evenimente din propria viaţă cu scene din filmele indiene. Cum Chris nu văzuse niciodată un film indian, nu înţelegea comparaţiile, însă era limpede că o parte a vieţii lui ascunse se petrecea într-o lume aventuroasă de iubiri

pasionale, vrajbe între familii, încercări de pomină în stilul *marilor* producţii MGM.

– Nu eşti homo, nu? teoretiza ea într-o seară, după prea multe halbe din sortimentul Big Bear Porter de la Jimmy's. Văzîndu-i mutra plouată, dădu repede *înapoi*.

– Lasă. Fă-te că n-ai auzit ce-am zis. Ceva mai tîrziu se surprinse flirtînd cu el, avertizîndu-l cu degetul arătător, zîmbindu-i şmechereşte.

– Ştii, se auzi spunînd, ar trebui să-ţi razi mustaţa. Ai arăta mult mai bine fără ea.

– Serios? întrebă el. Aşa crezi?

în ziua următoare la lucru mustaţa dispăruse, în ciuda semnalelor de alarmă care-i răsunau în cap, Chris se declară mulţumită. Arăta într-adevăr mai bine.

într-o altă seară petrecută la Jimmy's ajunseră cam prea departe cu alfabetul. Fixînd cu privirea paharul de Sammamish Steam pe jumătate gol, Chris se împăcase cu ideea de a lăsa maşina parcată pe stradă şi cu faptul că trebuia să se *scoale devreme* ca s-o recupereze înainte de-a primi o amendă. Proptit în coate, Arjun îi privea ţintă tatuajele.

– Sînt tari, spuse, cu accentul său straniu, corcit - vocale americane prinse între consoane indiene dulcege.

– E un model tribal, îl informă ea.

– Al cărui trib?

– Nu cred că-i *de* undeva în particular, Arjun. E o chestie mai mult generică. Tribal în general,

Arjun reflectă pentru o clipă.

– Părinţii tăi n-au avut nimic împotrivă?

– Nu era treaba lor. Am vrut să mi-l fac, aşa că l-am făcut. Punct.

– Dar de ce?

– De ce? Aşa am vrut eu. Nic şi cu mine ne-am tatuat amîndoi în acelaşi timp, la San Francisco. E foarte la modă aici. E-un fel de act ritualic. Şi la voi în India se face, nu, sfinţii ăia ai voştri sau cine-or fi...

Nu-şi termină propoziţia. Arjun n-o asculta. Privea în gol.

– Cine-i Nic?

– Ţi-am povestit de Nic, îi răspunse, dar îşi dădu seama că nu, n-o făcuse.

Arjun dădu din cap, împingîndu-şi buza inferioară în afară, cu un aer ştiutor.

– Cred că trebuie să mă duc acasă. Ridicîndu-se, îşi răsturnă scaunul şi se lovi de masă. Berea se revărsă pe tăblia din imitaţie de lemn. Cîţiva dintre obişnuiţii berăriei se întoarseră la har ca să-l privească. Chris îl prinse de braţ.

– Uşurel, prietene. Hai, s-o luăm încet.

În nici un caz n-ar fi reuşit să ajungă singur pînă în Berry Acres, astfel încît Chris hotărî ca prin ceaţă să-l ducă la ea. Nicolai nu era acasă, îl plasă pe Arjun pe canapeaua din camera de zi cît timp căută nişte haine de dormit şi bău mai multe pahare cu apă, încercînd să scape măcar de o parte din mahmureala care se năpustea deja asupra ei ca un camion. Cînd intră să vadă *ce* face, îl găsi adormit. Il aranja pe lungime, fi scoase pantofii din picioarele care atârnau peste marginea canapelei şi puse o pătură peste el, ca un giulgiu. După care se culcă.

Nic se împletici pe uşă o oră mai tîrziu, beat praştie şi excitat după o noapte cu băieţii, făcind atîta hărmălaie, încît Chris era sigură că Arjun se va trezi. Chiar şi cînd o făcură, nerăbdători şi zgomotoşi ca nişte adolescenţi, Nic zbierind obscenităţi bulgăreşti de neînţeles şi îndepărtîndu-i mina de la gură de cîte ori încerca să-l facă să tacă, nici un sunet nu răzbătu din camera alăturată. Arjun dormea probabil dus.

Nu, din nefericire nu dormea, deşi nu-şi amintea cum ajunsese în locul acela întunecat. Ii vîjîia capul, gura îi era uscată şi undeva în stingă sa cineva striga. Ascultă, încercînd să-şi adune percepţiile laolaltă. Există ceva în sunetele produse de alţi oameni în timpul unei partide de sex care limpezeşte mintea şi, puţin cîte puţin, Arjun se simţi atras de zgomotele de dincolo de perete, distingând

treptat, printre bufnetele repetate ale tăbliei patului, răsuflări întretăiate, gemete înăbuşite şi chicoteli care îi aparţineau fără îndoială lui Chris. Mai există ceva în zgomotele unei partide de sex care, atunci cînd zaci mahmur pe o canapea desfundată, cu picioarele ieşind de sub o pătură cu miros ciudat, îţi poate produce sentimente de melancolie. Arjun contemplă pentru cîte va clipe aspectele mai reci şi mai însingurate ale lumii, după care se prăbuşi într-un vid alcoolic zbuciumat.

Guy stătea la masă alături de Gabriella într-un separeu de la Sake-Souk, un nou restaurant din Mayfair. De cîte ori vreun chelner trecea pe la masa lor, el era spiritual, iar ea împărţea unul din zîmbetele ei vii, însă de îndată ce simţeau că nimeni nu-i priveşte recădeau stingheriţi în tăcere, mestecînd specialităţile din meniu, o combinaţie între bucătăria japoneză şi cea libaneză, indiferenţi la inovatoarele contraste de gust şi prezentări ale acestora.

Guy privea pe fereastra restaurantului traficul de seară, luminile galbene ale taxiurilor, elegantele maşini europene care-şi transportau pasagerii spre locuri discrete de divertisment. Se gîndea la bani, la generarea şi decăderea lor. Se gîndea mai ales la propriii săi bani, care dintr-un motiv necunoscut refuzau să se regenereze cu frecvenţa necesară. Guy avea destule costuri suplimentare. O privi pe Gabriella, care rostogolea prin farfurie un rulou cu vinete şi năut şi privea absentă înspre un punct din spatele umărului său. Era frumoasă. Părul şi ochii, nasul şi dinţii ei. îşi lăsă mîna pe banchetă, lingă coapsa ei. Nu-i povestise despre greutăţile lui financiare; Gabriella sesiza imediat nevoia de compasiune a altora şi nu o tolera. Ar fi dorit s-o atingă, dar nu i se părea o mişcare înţeleaptă. Gaby se pricepea foarte bine să genereze o armură invizibilă în jurul ei.

Dîndu-şi seama că era privită, Gabriella zîmbi şî-şi trecu mîna într-un gest studiat prin părul lung, şaten. Guy zîmbi la rîndul său, încercînd să se simtă îmbărbătat. Era într-adevăr cea mai frumoasă din restaurant. Cînd o văzuse întîia oară la o petrecere organizată de Film Fund, sperase

că ea avea să fie aleasa, cea care urma să devină centrul vieţii lui, sau cel puţin cea care urma să se afle în centrul intersecţiei sferelor de valori pe care el le vizualiza ca definitorii pentru viaţa lui. Riscă, lăsîndu-şi mîna să alunece în poala ei, trecîndu-şi palma pe suprafaţa vaporoasă a fustei. Ea îşi aşeză mîna peste a lui şi o bătu încetişor. Guy nu prea ştiu cum să interpreteze gestul acesta.

Gabriella era prea preocupată de gîndurile ei pentru a observa neliniştea lui Guy. Se lăsase furată de interiorul din lemn întunecat şi pînză albă al restaurantului, o lume în care spaţiul era împărţit în unităţi platonice discrete, cuşti de vid. îl urmări pe Guy muşcînd din kebab-ul hamachi şi clănţănind iritant din dinţi. Un bărbat din celălalt capăt al încăperii o privea fix. Nu îi era foame.

Cînd oamenii încercau să găsească un termen de comparaţie pentru Gabriella, pomeneau de obicei de Audrey Hepburn. Avea aceiaşi pometi înalţi şi acelaşi aer aristocratic şi uşor speriat, ca şi cum pretutindeni ar fi fost abandonată, exilată dintr-o lume mai bună şi mai blîndă. Spre deosebire de Hepburn, însă, Gabriella avea şi o latură mai aspră, o brutalitate a unghiilor roase şi fumului de ţigară care-i dădea un aer întru cîtva promiscuu, pe care Guy (şi mulţi alţii) îl găseau irezistibil. Gabriella ştia asta foarte bine. învăţase lecţia despre irezistibilitate încă de la doisprezece ani, cînd un prieten al mamei sale încercase să o sărute la grădina zoologică. În clădirea reptilelor.

O mulţime de cuşti, care se tot multiplică. Numai necazuri.

Noaptea trecută stătuse pînă tîrziu cu Sophie, prietena ei de la internatul şcolii din Sussex în care petrecuse un an nefericit pregătindu-se pentru bacalaureat. Gaby se simţise prost acolo din cauza mîncării, a băieţilor care nu-i dădeau pace şi a faptului că era străină. Sophie se simţise prost din cauza mîncării şi a băieţilor care-i dădeau pace. Se aşezaseră una în faţa celeilalte pe podeaua din lemn tropical a apartamentului lui Guy, intrîn-du-şi confortabil în

vechile roluri: Sophie privea, iar Gaby făcea, în cazul de faţă împărţea cocaina în linii pe o fotografie în care ea şi Guy se aruncau în apele Mării Roşii.

– Pari aşa fericită în poza asta.

Sophie spunea chestii dintr-astea. Ai nişte ochi aşa de frumoşi. Rochia asta e aşa de drăguţă. Era unul dintre lucrurile cărora li se datora prietenia lor.

Gaby privi în jos înspre cei doi oameni din fotografie, cu părul năclăit de sare şi cu măştile acvatice pe creştetele capetelor. încercă să-şi amintească ce simţise atunci. Avînd grijă ca părul să nu mături fotografia, se aplecă şi trase pe nas una dintre linii, apoi, apăsîndu-şi nările, îi spuse lui Sophie:

– Se poartă ca un idiot în ultima vreme.

Sophie abia aştepta să audă cîte-o bîrfă răutăcioasă despre Guy, care nu o asculta niciodată şi privea peste umărul ei la petreceri. îşi roti ochii înţelegătoare şi aşteptă restul. Gaby îi pasă bancnota făcută sul.

Guy înrămase fotografia. Era o dovadă: că erau împreună şi că asta era locuinţa lor, că datorită amintirilor comune demonstrate de proba A aveau şi un viitor împreună. în ce o privea, Gaby nu avea încredere în instantanee. Avea puţine fotografii de-ale ei, poate vreo duzină de momente înregistrate pe care nu le putea pune împreună ca să formeze un întreg, cu atît mai puţin o viaţă. Ea la cinci ani, pe pasarela unui iaht, în Grecia, ţinută de mînă de căpitan. Bebeluş pe un covoraş în apartamentul din Viena. O adolescentă longilină şi supărată pe marginea piscinei unui hotel din Singapore. Mai era o fotografie a părinţilor ei ca miri, una ostentativă, de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, care apăruse într-o revistă. Purtau pălăriile, gulerele şi eşarfele fanteziste din anul 1971 şi erau înconjuraţi de mulţi oameni. Pentru Gaby nu însemna nici mai mult, nici mai puţin decît era. Un cunoscut bancher se căsătoreşte cu un manechin, vezi continuarea la pagina 86.

Mai era şi o fotografie a surorii ei, mijindu-şi ochii înspre aparat într-un loc canicular şi secetos.

Gabriella fusese mereu în mişcare, chiar şi cînd ai ei erau împreună. Banii o împinseseră de la spate. Mai întîi banii tatălui ei, apoi banii prietenilor mamei. O duseseră în tot soiul de locuri unde existaseră tot soiul de versiuni de-ale ei, fiecare dintre ele dotată cu o bonă şi o şcoală, o adresă de ţinut minte şi un set de fetiţe de invitat la ziua sa într-un restaurant scump unde era întotdeauna un clovn de care nimeni nu rîdea. Exista o singură constantă: mai devreme sau mai tîrziu toţi şi toate rămîneau în urmă.

Cînd împlinise şaisprezece ani, tatăl ei era un bărbat pe care-l întîlnea în hoteluri, iar maică-sa se gîndea să se recăsătorească, aşa că, ascultîndu-şi intuiţiile, ceru să meargă la internat. La o pensiune de fete din Anglia precum cele din cărţi. La vremea respectivă, toată lumea crezuse că era soluţia perfectă. Apoi, cînd văzu că nu merge, urmară Lausanne şi Paris, cariera ei de manechin, un fotograf brazilian drept prieten şi prea multe *droguri*, *însă în mod* straniu cea care luase o supra-doză a fost sora ei, cea mereu suficientă sieşi, cea care striga la mama despre vină şi responsabilităţi. Caroline umblase mai ales prin Asia. Plaje şi ashram-uri. Făcuse bijuterii. Spre sfirşit, mişcarea ei se accelerase, părînd o fugă. Se întorsese în Europa, unde începu să facă parte din diferite grupuri, ca şi cum ar fi avut nevoie de oameni ca de un balast care s-o tină locului. Grupuri politice şi religioase. Realizarea sinelui. Vindecări. Mergea la tot felul de întruniri şi retrageri spirituale. Postea, cînta imnuri religioase. Apoi luase somnifere şi căzuse pe podeaua din baie a unei ferme, de unde oare... a... din Andaluzia. Fusese greu să afle cu exactitate de ce se dusese *acolo*. Ca atîtea alte întîmplări din viaţa Gabriellei, moartea Carolinei nu prea avea sens. Era doar un fapt.

La înmormîntare, părinţii lor încercaseră politicos să se convingă unul pe celălalt că fusese un accident, însă Gaby

ştia cum o hăituiseră banii pe Caroline, cît îi ura pentru că-i transformaseră viaţa într-un joc. Văzîndu-i pe ai ei cum dregeau povestea ca să le fie convenabilă, li deveniră insuportabili, astfel încît părăsi Florenţa în aceeaşi după-a miază, părăsi Parisul şi pe fotograf şi ajunse în cele din urmă la Londra.

Sophie pălăvrăgea, sorbind din paharul de Chardonnay şi frecîndu-şi nasul cu degetele.

– Nu ştiu de ce mai stai cu el. Sigur, e bogat şi aşa mai departe. Sau, cel puţin pare bogat. Cu bărbaţii din ziua de azi nu poţi fi sigură. Acuma-s bogaţi şi imediat descoperi că nu-s.

Gaby o privi cu o undă de dezgust. Sub claia de păr vopsit în şuviţe la vreun coafor scump, faţa îi era congestionată de la vin şi cocaină. Petele rozalii de pe gît şi obraji o făceau să semene cu o bucată grasă de carne de vită. Se îngră-şase de cînd fuseseră colege de şcoală. Acum purta haine mărimea 18, avea o diplomă în matematică şi combina salariul mare de analist la o firmă de telefonie cu o viziune pesimistă şi ostilă în privinţa bărbaţilor. Casa ei din Fulham avea o garderobă încăpătoare plină de pantofiori ascuţiţi de piele şi mătase, care costau sute de lire perechea şi îi răneau picioarele. Gaby privi plasturii gemeni aplicaţi pe călcîiele prietenei ei. Săraca Sophie, cu aerele ei de rafinament.

Se ridică şi deschise uşa glisantă de la balcon. Sophie o urmă afară şi priviră licăririle înzorzonate ale cartierului Chelsea care se reflectau în apă.

– Are perspective bune, pufni Sophie. Dar e de-ajuns? Vreau să zic, ce altceva îţi mai oferă domnul Swift?

Gabriella stătea aşadar la masă în Sake-Souk, ascultînd cum Guy mesteca felul principal şi gîndindu-se ce altceva îi mai oferea. într-un tîrziu, îşi dădu seama că îl fixa şi ea cu privirea pe bărbatul din celălalt capăt al sălii. Ii părea cunoscut, poate era un actor.

Gay îi urmări privirea.

– Il cunoşti, o întrebă suspicios?

– Nu cred.

Guy se delecta o clipă cu vocea ei, cu felul în care gura ei frumoasă aproape îl transforma pe *d* în *t*, cu u-ul ei prelung şi plictisit. Auzea în vocea ei tonul european generic de pe albumele techno, o voce feminină creată pentru a spune „Oh baby, you make me feel so good”. Accentele erotice ale vocii ei îl distraseră de la problema bărbatului din celălalt capăt al restaurantului şi uită de privirea de gheaţă pe care îşi propusese să i-o arunce. în schimb, făcu o încercare de a umple golul iscat între ei în decursul serii.

– Iubito, mă gîndeam că vara asta am putea încerca Thailanda.

– S-o încercăm? Ce, vrei s-o cumperi?

îl privea cu o expresie dispreţuitoare de neînţeles, începu să creadă că spusese ceva nepotrivit. Gaby era o fată minunată, însă avea toanele ei.

Pe Chris o trezi ceasul deşteptător. Impleticin-du-se din dormitor, găsi canapeaua liberă şi înve-litoarea împăturită ordonat. Pe măsuţă era un bilet lipsit de punctuaţie şi majuscule, care-i mulţumea pentru o seară plăcută. Nicolai începu să geamă şi să ceară cafea pe un ton plîngăreţ. O săgeta pentru o clipă un sentiment de jenă, răzbătînd prin greaţa care o cuprinsese. Ce făcuse noaptea trecută? Mai tîrziu, la birou, îi trimise cîteva e-mailuri lui Ari un. Nu primi răspuns. Avu mult de lucru toată săptămîna şi nu vorbiră nici în weekend. Lunea următoare îl zări în sala de mese şi se duse să-l salute. Arjun îi răspunse la salut şi continuă să mănînce. II întrebă glumind dacă dorea să continue lecţiile. El încuviinţă nesigur, însă nu o privi în ochi, tîrşîindu-şi picioarele sub masă ca şi cum de-abia aştepta ca ea să plece.

– Arjun, te-am supărat cu ceva atunci?

– Poftim? Nu, deloc.

– Atunci de ce te porţi aşa?

– Cum aşa?

– Ştii tu cum.

Arjun făcu o grimasă şi dădu iritat din umeri.

– Nu-s supărat, sînt foarte fericit. Cînd vrei, mergem să conduc. Trimite-mi un e-mail, bine?

– Hai, nu fi măgar. E din cauza lui Nicolai?

– A cui?

– Ţi-am spus că stau cu cineva.

– Nu, nu *mi-ai* spus.

Urmă o pauză lungă, în care îşi căută stingherit cuvintele.

– Adică mi-ai spus, dar am crezut că... adică... nu mi-ai spus că sînteţi căsătoriţi.

– Nu sîntem, Arjun, doar locuim împreună. Vezi, noi... nu sîntem aşa tradiţionalişti... oare de ce-ţi explic eu toate astea? Vreau doar să-ţi spun că-mi pare rău, OK, pentru orice-ar fi fost. Aş vrea să fim prieteni.

– Şi eu, spuse el,

Ăsta era momentul în care ar fi trebuit să spună minunat ne mai vedem pa şi să plece. Ciudăţeniile astea nu duc decît într-o singură direcţie. Domnul Arjun Mehta începea să devină o problemă. Va trebui să-şi caute alt instructor de condus. însă, dintr-un motiv necunoscut, se trezi spunînd:

– Bun, atunci hai să ne purtăm ca nişte prieteni şi să ieşim undeva într-o seară. Să facem ceva... ştiu eu... am putea merge la unul dintre filmele alea ale tale.

Arjun păru derutat.

– Ale mele? A, vrei să zici filme indiene? Vrei să vezi un film indian?

– Sigur că vreau. Arjun păru surprins.

– Minunat, spuse el nu prea convins. Nu ştiu dacă ţi-ar plăcea.

– Pot să încerc, nu? Ce zici de mîine seară?

– Ăă, în regulă.

Prin urmare, merseră cu maşina la un mall din Kirkland şi văzură un film în care era vorba despre doi băieţi şi două fete cărora le trebuiră trei ore şi jumătate să-şi convingă părinţii sâ-i lase să se căsătorească în combinaţia corectă. Chris se plictisi. Oare tipul ăla în cămaşa portocalie de voal străveziu se voia cool? Pentru numele lui Dumnezeu, avea o pleată ridicolă pe ceafă. Şi *cum* ajunseseră personajele dintr-odată la piramide? întrucît filmul nu era subtitrat, Arjun îi explică în şoaptă părţile mai importante ale poveştii şi, în vreme ce el privea fascinat, *Chris o* urmări cu intermitenţe, întrebîndu-sc dacă barba tipului mai în vîrstă,

pietrele preţioase din colierul mamei şi palatul roz-somon în care se petrecea mare parte din acţiunea filmului, asemănător întru cîtva celui din serialul *Dinastia*, erau adevărate sau nu. în cele din urmă, nunţile se săvîr-şiră şi publicul se împrăştie în parcarea luminată şi tăcută a mallului. Chris privi în jur la tinerele cupluri asiatice, la grupurile de adolescenţi de acelaşi sex şi văzu că erau cu toţii însufleţiţi, zîmbitorj. Arjun părea şi el satisfăcut, împlinit emoţional.

– A fost tare *tare* bun, spuse, fredonînd o melodie din film.

Chris mai zări trei albi, un bărbat şi două femei, fiecare făcînd parte dintr-un cuplu. Păreau la fel de buimăciţi ca şi ea. încercă repede să-şi alcătuiască cît de cit o impresie critică despre film; Arjun urma să o întrebe ce credea, iar ea trebuia să aibă la îndemînă un răspuns mai bun decît ghicitoarea cu sînt-adevărate-barba-pietrele-şi-palatul. Altfel, fără îndoială se va simţi jignit. La urma urmei era seara împăcării lor.

Fu împiedicată să-şi spună părerea de una din acele *întîltdri* subite şi neaşteptate pe care le poţi vedea într-o lumină favorabilă numai rea-mintindu-ţi că ar fi fost şi mai rău dacă erai împreună cu mama ta. Naiba ştie ce căutau Tbri şi gaşca de la barul de fete în Totem Lake Mall la miezul nopţii. Chris nici nu le văzu pînă cînd se trezi că cineva o prinde de păr, trăgîndu-i capul pe spate, şi o limbă împodobită cu un cercel i se înfige în gîtlej, ca piesă de rezistenţă a unui sărut franţuzesc foarte umed.

– Bună, puicuţo, mîrîi Tbri, dîndu-i drumul şi ciupindu-i în joacă un sfîrc. Ce mai faci? o întrebă, imitîndu-l pe Joey din *Prietenii tăi*.

Avînd un metru optzeci şi cinci în şosete, cu un corp lucrat la sală mult mai mult decît ar fi fost *necesar*, despre Tori circula gluma că se născuse prea tîrziu. Dacă ar fi fost prin zonă înainte de 1989, şi-ar fi găsit de lucru ca monument într-o piaţă din fostul bloc comunist. De obicei era nestăvilită, însă în seara asta, dopată cu stimulantul SNC

care se întîmpla să fie favoritul săptămînii, transpirînd abundent şi înconjurată de adoratoarele ei îmbrăcate în jachete de motociclişti, Chris i-ar fi pus numele în capul listei celor care nu trebuiau *prezentaţi* unui hetero-sexual timid dintr-o ţară cu un cod moral conservator.

– Cine-i tovarăşul?întrebă Tori, măsurindu-l pe Arjun din priviri ca pe un sortiment foarte dubios din meniul unui fast-food.

– Pentru Dumnezeu, Tori, clocoti Chris.

În jurul lor, amatorii de filme sud-asiatice din Kirkiand reacţionau la primul sărut lesbian din viaţa lor. Părinţii revoltaţi îşi luară copiii în braţe, îndepărtîndu-i de spectacol. Adolescenţii îmbrăcaţi în haine de la Gap avură parte de o bruscă lărgire a orizonturilor. Arjun arăta de parcă cineva l-ar fi reconfigurat greşit. Chris era iritată. Prietenele lui Tbri îi aruncau ocheade şi chicoteau pe seama lui Arjun. Din fericire, gaşca mergea la o petrecere şi, odată ce Chris le lamuri ca n-avea de gînd să le însoţească, se îndepărtară în tropot de cizme şi foşnet de bumbac ferfeniţit. Chris le urmări cu privirea, uşurată că nu fusese vorba de şi mai multă nuditate.

Apoi avu de rezolvat conturile cu Arjun, al cărui sistem părea să se fi defectat.

– Treci la bar. Acum. Tre' să vorbim.

Arjun se lăsă condus la un local cu specific mexican, cu un *bandito* de plastic la intrare, unde chelnerii le luară comanda, deşi strîngeau scaunele şi ştergeau mesele. Aici, Arjun dădu pe gît două păhărele de tequila şi fu supus unui curs intensiv de moravuri sexuale americane contemporane. Aşadar, Chris trăia şi se culca cu Nicolai, deşi nu erau căsătoriţi, iar acest aranjament dura deja de doi ani. Deşi Nicolai putea fi numit fără a greşi *prietenul* lui Chris, ei doi (aici lucrurile se complicau) se culcau şi cu alţii, categoria acestora fiind deschisă însă limitată, iar limita fiind definită de gradul de implicare emoţională cu partenerul extern. în timp ce Chris îi explica toate astea,

Arjun trecu printr-un şuvoi năvalnic de emoţii incluzînd (însă nu limitat la) dezamăgire, gelozie, speranţă, interes, excitaţie sexuală şi vină. Roşind incontrolabil, încercă să le ascundă pe toate. Avansa ipoteza (perspicace, după părerea sa) că definiţia dată de ea limitei nu era bine întemeiată şi că un sistem mai puţin vag de a conduce o relaţie ar utiliza criterii cuantificabile precum timpul petrecut fără partener sau performanţa actelor sexuale individuale. Chris îi răspunse că ar trebui să se concentreze asupra lucrurilor pe care i le spunea. Arjun începu să argumenteze că era exact ceea ce făcea, însă expresia ei îl opri. Avea o întrebare.

– De unde e?

– Ce?

– Prietenul tău. Din ce ţară?

– Nic e american de origine bulgară. Are vreo relevanţă?

– Aha, deci era *bulgară*.

Privi intens paharul gol; chiar şi în America era probabil indecent să priveşti în ochii cuiva în timp ce îţi aminteşti sunetele pe care le scoate în timpul unei partide de sex. Era atît de preocupat să ocolească această problemă, *încît nici* nu auzi ce-i spunea Chris. - Poftim?

Nu, de fapt auzise bine. Unii dintre cei cu care Chris se culca erau unele, iar tipa înaltă şi rasă în cap era una dintre unele. Chris accepta idee a că, datorită culturii din care provenea, Arjun ar fi putut fi şocat de această veste, însă spera că va încerca să aibă o atitudine înţelegătoare. Ar trebui să ştie că nu-i datora nici această explicaţie, nici vreun alt lucru. Voia doar ca totul să fie clar.

De fapt, Arjun cunoştea lesbianismul, una dintre temele *favorite ale CD-urilor* pe care le vindea Aamir la Coliba de Internet a lui Gabbar Singh, Ce-i drept, înfăţişarea lesbienelor pe care tocmai le întîlnise îl nedumerise, întrucît cele din pozele lui Aamir aveau toate păr lung şi lenjerie de dantelă. însă ăsta era doar unul dintre aspectele problematice din discursul lui Chris. Nu prea ştia de unde să

înceapă. Cînd se afla în situaţii semantic confuze, Arjun considera că e util să definească termenii înainte de a continua.

– Există vreun nume pentru cineva ca tine?

– Alo, gândeşte înainte de a vorbi, băieţaş.

– Eşti bisexuală, corect?

– Cînd o spui tu parc-ar fi o boală.

– Aha, deci crezi că are vreo bază fiziologică? Dintr-un motiv anume, întrebarea păru s-o enerveze pe Chris, care ieşi valvîrtej din bar.

Arjun avu grijă să lase bacşiş înainte de-a o urma. Patru băuturi. Una, două, trei, patru bancnote de un dolar vîrîte sub un pahar. încercă să ia din mers această schimbare umorală. Christine Schnorr era o creatură străină (care fată indiană şi-ar face asemenea tatuaje?), iar regulile de funcţionare erau o parte a modului ei diferit de a fi. Unele faţete ale personalităţii ei erau *în* mod clar trăsături naţionale: de pildă, ostilitatea faţă de propria familie. Altele, precum furia ei *şi* aceste noi revelaţii sexuale, aveau o altă sursă, misterioasă.

În afară de Priti şi de cîteva verişoare (mătu-şile nu contau), Arjun nu prea petrecuse mult timp în preajma femeilor. Cu siguranţă habar n-avea cum să se descurce cu una înfuriată. Cînd o ajunse din urmă, Chris se plimba în sus şi-n jos lîngă maşină, rotindu-şi ameninţător cheile pe deget. Văzîndu-l, se lansă într-o tiradă care răsună plină de ecouri în parcarea subterană.

– Nu-mi vine să cred, futu-i mama mă-sii, nu pot să cred. Cine dracu' îţi dă ţie dreptul să-mi vorbeşti aşa? Nu tre' să-ţi dau nici o explicaţie. Nici una, auzi? Da, m-am futut cu Tori. Şi ce? Da ce, sîntem în Germania nazistă cumva? Cine eşti tu să zici că cineva-i bolnav? Cine-ţi dă ţie dreptul să-i judeci pe alţii? Ştii ce? Du-te-n mă-ta, Arjun. în mă-ta!

Smuci portiera şi intră în maşină. Motorul porni cu un vuiet. Arjun începu să se piardă cu firea. Greşeala sa era evident mai gravă decît crezuse. De ce s-o fi purtînd Chris

astfel? Ce-ar trebui să facă? Poate că exista o tehnică fizică, ca a unui pompier care ridică pe cineva în braţe, o manevră Heimlich pentru femei furioase. Chris dădu în marşarier ca să iasă din parcare. încer-cînd cu disperare s-o oprească, se postă în faţa

Hondei. întrucît maşina se smuci înainte, Arjun fu proiectat pe capotă.

– De ce eşti aşa de supărată? pronunţă el prin parbriz. Chris *coborî* geamul.

– Dă-te dracului jos de pe maşină!

– Scuză-mă, o *imploră*. Arjun. De ce eşti supărată pe mine?

– Cară-tel

– Da' spune-mi de ce.

– Pentru că... pentru că nu suport cretinii bigoţi ca tine. Doar fiindcă religia ta sau ce-o mai fi spune că femeile sînt sclave nu înseamnă că trebuie să intru şi eu în joc. Acuma te dai jos de pe maşină, sau te calc?

Arjun se sperie. Nu fusese niciodată ameninţat cu violenţa.

– Nu poţi face asta! strigă. Eu nu sînt religios. Sînt un raţionalist! Chris, te rog!

Chris îşi plecă faţa pe volan. Cum de intrase în toată chestia asta? întins pe capotă, Arjun semăna cu un marsupial înalt şi slăbănog. Cu un lemur, poate. Sau cu un leneş. Unul dintre paznicii mallului alerga spre ei, vorbind în staţia radio. Chris îi făcu semn cu mîna s-o lase mai moale.

– E în regulă. Nu te obosi.

Nesigur, paznicul îşi încetini alergarea. Chris îi mai făcu o dată semn cu mîna şi zîmbi cuminte. Apoi scoase din nou capul pe fereastră.

– Hai, intră.

Arjun dădu uşurel drumul ştergătoarelor de parbriz şi aluneca pe scaunul din dreapta. Chris scoase maşina din locul de parcare şi se îndreptară spre ieşire. Arjun hotărî să aibă încredere în ea. Era puţin probabil ca ea să mai acţioneze pripit.

Din noaptea aceea în care se îmbătaseră, sentimentele lui Arjun pentru Chris suferiseră transformări. Sunetele care pătrunseseră atunci prin peretele despărţitor jupuiseră învelişul de posibilităţi romantice. înţelegea că între ei n-ar fi putut exista niciodată o dragoste adevărată, cel puţin nu aşa cum şi-o închipuise: Radha şi Krishna, Devdas şi Parvati[1], Raj şi Bobby[2]. Recunoscu faţă de sine că avusese această iluzie numai după ce îi fusese călcată în picioare. Ce-ar fi spus părinţii săi? Ar fi fost imposibil.

Erau deja pe autostradă cînd i se păru că putească încerce să limpezească situaţia.

– Îmi pare rău, începu el sincer. Te-am jignit. Nu cred că eşti bolnavă şi n-am experienţă legală şi ştiu că aici e ţara libertăţii şi tu ai toate drepturile cetăţeneşti ca să *faci* tot ce doreşti şi cînd doreşti.

Chris se lăsă îmbunată:

– E şi ăsta un început.

– Voiam doar să ştiu... ăă, toate astea sînt noi pentru mine. Presupun că pe voi vă învaţă la orele de educaţie sexuală. Ţine minte că eu n-am trecut prin experienţele tale.

Chris îşi îngustă ochii.

– Ce vrei să spui cu „experienţele mele”? -Experienţe sexuale. Desigur... înţeleg procedura. Nu sînt întru totul ignorant, să ştii.

– Înţelegi procedura?

---

1 Aluzie la romanul *Devdas* (1917) al scriitorului bengalez Sharat Chandra Chattopadhyay, care a fost ecranizat în India de mai multe ori.

2 Aluzie la cunoscutul film *Bobby* (1973) al lui Raj Kapoor, o poveste de dragoste între fiul unui milionar şi tînăra nepoată a fostei sale guvernante.

– De-a face sex. Am citit multe despre ea. E important să te educi. Am văzut şi poze, se-nţe-lege...
– Ai citit mult.
– Da.
– Dar ai şi făcu t-o.
Tăcerea se prelungi între ei, întreruptă doar de vuietul maşinilor. Arjun îşi privi mîinile.
– Nu chiar.
– Cu un alt tip. Homosexualitate.
– Cu nimeni.
– N-ai făcut sex niciodată? Îşi alese cu grijă cuvintele. Arjun, vrei să zici că eşti virgin?
– Nu-i cazul s-o spui atît de brutal.
– Scuză-mă. Dar cîţi ani ai? Douăzeci şi trei? Arjun încuviinţă. Chris reflectă o clipă.
– Asta-i o replică de agăţat, nu? Crezi că dacă-mi spui că eşti virgin o să-mi fie milă şi o să mă culc cu tine.
Arjun tăcu. Răspunse după o vreme, cu o voce firavă şi încordată.
– Te-aş ruga să opreşti. N-am chef să stau aici ca să mă insulţi.
– Dumnezeule, tu chiar spui adevărul.
– De ce-aş minţi?
Chris decise să nu intre în problema asta şi conduse mai departe, gîndindu-se: „Un virgin? O, Doamne”.

Chris ar vrea să se ştie că hotărîrea de a se culca cu Arjun se datorează numai şi numai drogurilor. Dacă ar exista un sistem naţional de învăţat din greşeli, istorioara asta ar fi tipărită şi distribuită elevilor de către autorităţi ca broşură de informaţii, ca ilustrare pe viu a faptului că drogurile sînt nocive, iar cei care le iau sînt nişte idioţi.

Cîteva săptămîni mai tirziu, într-una dintre sîmbetele în care Nic era cu băieţii, în timp ce apartamentul lor era invadat de bărbaţi care beau bere, mîncau snacks şi simţeau nevoia imperioasă de a-şi împărtăşi statisticile de baseball ale echipei Seattle Mariners, Chris se pomeni la barul Iron, un local gay din oraş cu o vagă tentă fetişistă, punind la curent gaşca lui Tori despre seara de la mall şi despre lumea lui Arjun Mehta în general. Acesta, le explică ea, era de fapt un drăguţ. Nu era misogin sau homofob, doar naiv. Dacă-l puneai să vorbească despre computere aproape uitai ce arătare era.

Poate că era o cruzime să pomenească de virginitatea lui, poate că era o răutătate, dar era sîmbătă seara şi Chris le povesti şi gaşca se prăpădi de rîs. Vă spun, e la fel de proaspăt ca în ziua în care a coborît din avion. Glumeşti. Citi ani are? Carlos spuse (după cum era de aşteptat) o, num a' dă-mi *mie* numărul lui de telefon.

Toii (idem) începu să vorbească despre cingători cu diverse obiecte ataşate. în aer plutea ideea consensuală că ar fi întru cîtva *distractiv* să se facă ceva în privinţa lui Arjun. Subiectul reveni cu intermitenţe în conversaţie. îşi închipuiră scenarii, stabiliră poziţii. Cîteva improvizaţii ample pe marginea cuvîntului *deflorare* făcură pentru o vreme înconjurul mesei. Ceva mai tirziu, Chris luă o jumătate de pastilă de ecstasy şi o linie de speed[1] şi după

1 Amfetamina, drog numit şi „crystal meth" sau metamfetamină, cu efect stimulant.

vreo alte două linii, plictisită de muzica din club dar încă nepregătită să facă faţă halitozei excitate a lui Nic de după serile cu băieţii, începu să i se pară o idee bună să ducă planul la îndeplinire, să mai ia jumătate de pastilă şi să se fută cu Arjun.

O sa fie o poveste de pomină, îşi spuse, strecu-rindu-se pe bancheta din spate a unui taxi. Simţea mici valuri de căldură, ideea de a fi atinsă i se părea grozavă, lua cîte o înghiţitură dinlr-o sticlă cu apă şi mesteca gumă şi nu se gîndea ce avea să facă sau să spună cînd o să ajungă acolo. Era bărbat. Ea o să vină şi o să-i ofere sex. O chestie simplă ca un experiment cu cobai. Creierul scăldat în serotonină îi oferi o versiune îndulcită a lui Arjun, nu atît stîngaci cît *zvelt*, nu gălbejit ci cu *piele de mahon*, un tânăr tandru, îmbrăcat cît de cît în haine asortate, gata să fie iniţiat în arta iubirii.

Nu simţi muşcătura realităţii nici măcar în faţa clădirii din Berry Acrea. Prin interfon se auzi vocea uluită a lui Arjun, care ti dădu însă drumul înăuntru şi-i deschise uşa îmbrăcat cu o pereche de boxeri şi un tricou pe care scria *Salutări din Seattle*! deasupra unei imagini a turnului

Space Needle. Chris trecu peste astea şi îl tratã cu cel mai seducător rînjet al ei, care, în starea narcotizată în care se afla, se prelungi într-un soi de căutătură lascivă de trotuar, o expresie care s-ar fi asortat de minune cu un costumaş viu colorat din poliester.

– Scuze, te-am trezit?

– Nu, nu, lucram.

Chris accentua puţin rînjetui.

– Nu mă inviţi înăuntru?

– Cum să nu.

Nu mai fusese în apartamentul lui. Arăta de parcă cineva scormonise prin gunoaiele unui magazin de electrice şi aruncase aici tot ce nu-i trebuia. Pretutindeni erau echipamente electronice, acoperite de o mîzgă de farfurii murdare, lenjerie şi deşeuri de hîrtie, ca în camera unui

adolescent. Toată locuinţa mirosea puternic a pui prăjit. Rămase în picioare, legănîndu-se uşor. Arjun se agita primprejur, dînd la o parte mizeria cu piciorul, ca să se poată amîndoi aşeza.

– Vrei o cafea? o întrebă, închizînd în grabă cîteva ferestre pe ecranul computerului.

– Ar fi şi ăsta un început. Ce făceai, te uitai la vreun porno?

Arjun păru şocat.

– Nu.

– Pun pariu că asta făceai.

Păşi peste carcasa demontată a unei unităţi şi peste un vraf de reviste indiene şi începu să spele o cană în chiuvetă. Arjun apăru alături.

– O spăl eu.

– Vreau numai nişte apă. îi mîngîie obrazul. Salut.

– Aă, salut. Deci cafea nu.

Era plăcut să-l mîngîie. Continuă s-o facă.

– Ce faci? o întrebă.

– Nimic. Strînge-mă în braţe.

– Poftim?

Îi trase braţele în jurul ei. Ascultător, o strînse. Căldura declanşa şi mai multe frisoane de MDMA[1].

În ciuda euforiei, Chris nu putu să nu observe ambianţa sărăcăcioasă a apartamentului. Mirosul l-ar fi putut suporta, însă lampa din tavan avea un bec puternic, neacoperit, care arunca umbre neîndurătoare asupra mormanelor de gunoi şi pereţilor nedecoraţi, dar mai ales asupra bărbatului pe care-l strîngea în braţe, dîndu-i o nuanţă cadaverică, deloc de mahon. De undeva de sub un maldăr de perne sintetice se auzi sunetul slab al unei alarme. Nu-l luă în seamă şi *îi* dădu înainte.

– E prea multă lumină la tine. N-ai nişte luminări?

– Luminări? De ce, crezi că o să se ia curentul?

---

1 Metilendioxi-N-Metamfetamină, denumirea farmaceutica a drogului Ecstasy.

Chris se repezi înspre comutator, călcînd pe ceva moale. Neluîndu-l în seamă, stinse lampa din tavan şi întoarse veioza de pe birou înspre perete.

– Aşa. Mult mai bine. Ceva muzică?

Nu prea încîntat, Arjun se îndreptă spre computer. Era o decizie mult prea importantă ca să fie lăsată în seama lui; Chris îl îndepărtă, se aşeză şi inspecta un director cu fişiere MP3. în afara muzicii din filmele indiene, nu prea avea de unde să aleagă. Arjun privea peste umărul ei. Părea neliniştit s-o vadă la calculatorul lui. Oricît era de drogată, sesiză că sistemul era configurat pentru o sarcină neobişnuită. O mulţime de harduri prăpădite fuseseră legate în reţea, şi un monitor vechi de 14 inci, pe care Arjun se grăbi să-l închidă, afişa un fel de log care se actualiza continuu. Chris se opri ('N Sync?, *Dumnezeule*!) la un album al lui Moby: semi-penibil dar OK. Camera se umplu de o muzică luxuriantă de coarde şi bucăţi de blues.

– Aşa, spuse ea, cuprinzîndu-l cu braţele. E mai bine.

Spatele lui Arjun se încorda sub mîinile ei.

– E aşa de... e o surpriză foarte plăcută.

– Este, nu?

– Eşti cam înfîerbîntată. Ai făcut exerciţii fizice?

– Nu, dragule, de asta am venit la tine.

– Serios? Cum aşa? Eu n-am aparate de fitness.

Chris nu ascultă zumzetul vocii lui şi îşi strecură mîna sub cămaşă, lăsîndu-se purtată într-o lume tactilă. Spatele îi era catifelat şi cald. Ii mîngîie gîtul cu vîrful nasului. Era enervant că el continua să vorbească. Acum, era important să fíe goi.

– Arjun?

– Da?

– Eşti cam încordat. N-ai vrea un masaj?

– Ă, de asta ai venit? Să-mi faci masaj?

– Poate.

– Păi, ce să zic, e foarte... nu mă aşteptam... dar cred că ar fi în regulă. Oricum aproape terminasem cu...

– Arjun?
– Da?
– Şşş. Taci. Nu-i nevoie să vorbeşti. Intin-de-te şi scoate-ţi cămaşa.
Arjun mai mormăi cîteva proteste incoerente, însă după ce curăţă patul de hîrtii şi tuburi de
Pringles, Chris îl plasă cum dorea. întins pe burtă şi ea călare pe şoldurile lui. începu să-i frămînte spatele îngust. După cîteva minute îşi scoase bluza şi sutienul. Arjun stătea cu ochii închişi şi nu observă. însă cînd îşi strecură mîna sub elasticul boxerilor, Arjun luă seama: îşi încorda fesele şi spatele îi deveni rigid. Zbă-tîndu-se sub ea, se întoarse pe spate şi se trezi faţă în faţă cu suprema realizare artistică a lui Bob: „Acul" din San Francisco şerpuind pe torsul ei dezgolit.
– Ce fa...
Chris îi luă mîinile şi i le aşează pe sîni.
– O, spuse el. O.

Cîteva ore mai tîrziu, lumina cenuşie a dimineţii dezvălui un peisaj devastat. Intrucît lentilele de contact i se lipiseră

de ochi, lumea care i se arătă lui Chris era din fericire înceţoşată, însă chiar şi cu văzul dat la minimum ştiu că era de rău. îşi simţea gura ca şi cum cineva filmase un film de groază înăuntru, cu sînge împroşcat peste tot. Altcineva îi făcuse o puncţie lombară. Nu dormise, în nici unul din sensurile acceptabile ale cuvîntului. De cînd Arjun încetase să vorbească şi începuse să respire regulat şi zgomotos 'pe gură, fusese din cînd în cînd mai puţin conştientă de ceea ce o înconjura. Conta asta drept somn? îi ridică grijulie braţul şi se strecură afară din pat. La primul pas, se înţepă la degetul mare în ceva ascuţit şi îşi duse mina la gură ca să nu ţipe. Mesajul era clar. Trebuia neapărat să plece. Asta era un loc ostil, cu lucruri ascuţite. Era o casă a ororii care mirosea a pui.

Îşi clăti gura cu apă şi îşi pescui hainele. Arjun zăcea pe o parte, cu un braţ subţire întins acolo unde-l lăsase ea. Strivită de pernă, faţa îi era copilărească, cu trăsături nedefinite. Nu reuşi să găsească nimic în ea sau în partea de umăr şi piept dezvelită de pătură care să-i amintească de ce fusese atît de important să vină aici la ora două noaptea şi să se culce cu bărbatul ăsta.

Fizic se simţea istovită, însă psihic lucrurile stăteau şi mai rău, peisajul obişnuit al gîndurilor şi sentimentelor ei fiind redus la o întunecime golita, un pustiu presărat cu rămăşiţele sfărîmate a ceea ce fusese înainte să se facă pulbere. Era momentul tradiţional pentru a jura să nu se mai atingă vreodată de ecstasy, cocaină sau alcool. Era sentimentul care ar fi avut efect asupra puştimii. N-o faceţi, OK? Ca să nu vă simţiţi ca mine.

îşi apucă poşeta şi scormoni după al doilea pantof printre ororile fără de nume de pe pat. După ce îl găsi, ieşi în virful picioarelor şi închise uşa, dîndu-şi seama în lumina brutală a zilei că nu mai avea ochelari de soare. Şi nici maşină. Se împletici pe alee şi înainte de-a deschide poarta îşi lipi o clipă obrazul de metalul răcoros. Apoi, cu pasul şovăitor al unui zombie dintr-un film de mina a doua, se îndreptă în

direcţia în care avea impresia că va găsi cel mai rapid cafea.

Patru ore mai tîrziu, Arjun deschise ochi în dimineaţa unei duminici calde de vară. Se simţea proaspăt şi relaxat, scăldat într-o stare de bine. De obicei dormea într-o pijama kurta[1], însă în dimineaţa asta era gol. Incapabil să-şi amintească pe moment de ce, se întoarse într-o rină şi zări printre şosetele şi tăvile din folie de pe podea un prezervativ folosit, ca un trup cutat de melc. Pornind din acest punct, memoria *i se* împrospăta subit, aducînd cu ea o stare de uluire clară faţă de ceea ce se petrecuse în apartamentul său (tnpatul *ăsta*!) cu doar cîteva ore în urmă.

Detaliile erau prea intense pentru a fi înfruntate fără jenă. Pura corporalitate a actului. Umezeala. Mirosul pielii. îşi aminti că simţise cum îşi pierde controlul, ceea ce părea indecent în sine. Amintirea era nelămurită ca un via.

Şi totuşi. Cîte făcuse pentru el. Fără ajutor probabil că n-ar fi reuşit niciodată. Chris îi arătase cum se face, rezolvase problema insolubilă a găsirii unei alte fiinţe pe care s-o atingă şi care să-i răspundă cu atingeri. Se simţea umil, recunoscător.

Şi vinovat. Se sculă, pomi calculatorul şi mîncâ în pielea goală, ascultînd discuţiile de la un radio desi, Aşadar, cine era Chris? Era *iubita* lui. Devenise un *bărbat cu iubită*, sau, în versiunea prescurtată, *un bărbat*. Ceea ce părea un lucru bun, deşi impur. Mestecînd o tartă cu cireşe, gîndurile i se îndreptară către Papaji.

Cam cu o săptămînă înainte de a muri, bunicul lui Arjun, zăcînd la pat, îşi exprimase dorinţa de a-i da cîteva sfaturi nepotului său. Arjun, pe atunci în vîrstâ de opt ani, nu prea avea voie să intre în camera bunicului şi doamna Mehta făcuse un spectacol din a-l aduce în faţa bătrînului. Arjun era timid, li plăcuse Papaji, însă acum forma urît

1 Cămaşă tradiţională de noapte din India, lungă, din bumbac sau mătase, încheiată la gît, purtată peste pantaloni.

mirositoare din pat îl speria. Codindu-se, se lăsă condus aproape de silueta firavă, care trebuia doar să-şi întoarcă faţa ca să-i vorbească. De sub pături, un braţ slăbănog se întinse spre el. O mină tremurătoare îi mîngîie obrazul şi fruntea.

– Beta, se auzi o şoaptă, Dumnezeu să te binecuvînteze. Eşti un băiat cuminte. Vreau să ţii minte două lucruri. Păstrează-ţi întotdeauna sămînţa. în ea e puterea ta. Şi...

Arjun nu mai apucă să audă al doilea lucru, pentru că maicft-sa îl tîri indignată afară din cameră.

– Şi-a pierdut minţile, izbucni ea. Du-te la joacă.

Cînd se strecurase *înapoi în camera*, *Papaji* dormea.

Lipsit de jumătate din înţelepciunea strămoşească pe care trebuia s-o moştenească, Arjun preţuise întotdeauna jumătatea pe care o avea. Participase rareori la competiţii sportive, însă ştia că dacă ar fi făcut-o ar fi practicat cu siguranţă abstinenţa în noaptea de dinaintea unui meci important. Se ţinuse mai întotdeauna la distanţă de pozele deocheate ale lui Aamir şi presupunea că atunci cînd va veni ceasul partenera lui sexuală (nu se gîndea niciodată la plural) urma să fie aleasă cu mare grijă. Continenţa i se păruse mereu un lucru vrednic; să stai departe de cercul vicios al acumulării şi risipirii *seminale* era semnul unui bărbat matur. Şi acum, cu prima *ocazie*, căzuse cu capul înainte în incontinenţă, în ce îl transformase treaba asta?

Dar pe ea? Ştia ce-ar fi spus maică-sa. Existau şi argumente contrare: şerpii albăstrii încolăciţi în jurul braţului ei, sinii ei care se legănau în timp ce ea se mişca înainte şi înapoi, frecîndu-se de pubisul lui.

Intrucît Aamir ar fi fost invidios, i se păru amuzantă ideea să-i scrie un e-mail. începu, dar renunţă. Pentru moment voia să ţină vestea pentru sine. Toată dimineaţa nu reuşi să se concentreze asupra proiectelor sale şi îşi petrecu majoritatea timpului întins în pat, extrăgînd senzaţii de „după" ca pe nişte fire subţiri. Era o zi senină şi frunzele copacului din faţa ferestrei filtrau lumina soarelui, care-i

încălzea pielea, prelungind senzaţia atingerii. Formă de cîteva ori numărul lui Chris, însă îi răspunse robotul.

Chris şi Nic îşi petrecură după-amiaza cuibăriţi pe canapea, uitîndu-se la filme de adolescenţi din anii *'80* pe un canal de cablu TV. Amploarea dezastrului devenea tot mai limpede. Deşi Nic, scufundat în propria mahmureală, n-o întrebă nimic, simţea o tensiune, o încordare pe care el o căpăta ori de cîte ori bănuia că se culcase cu altcineva. Regulile lor excludeau interogatoriile, însă tăcerea lui ascundea întrebări. Chris se furişă aproape de el, înfăşurindu-se mai strîns în pătură.

Ce mai bramburească. Arjun ba avea erecţie, ba nu avea: cînd îl atinsese întîia oară, cînd îi pusese prezervativul. În cele din urmă, se aşezase deasupra şi-i vîrise penisul în vagin cu un sentiment (cuhnea) *matern*. Imediat îşi pierduse reperele şi o neîndurătoare luciditate le luminase zvîrcolirile ca o flamă. Se legănase înainte şi înapoi, iar drogurile îi dăduseră senzaţia că altcineva, nu ea, făcea sex în cocina aia de cameră, închizînd ochii, reuşea să blocheze imaginea ridicolă a lui Arjun, rămas cu gura căscată, însă tot auzea ţipetele lui înăbuşite de uimire, tot îi simţea atingerile şovăielnice. Privise din nou mai jos, spre pubis şi dintr-odată faţa hai Arjun se boţise ca o pungă de hîrtie. Se terminase. Chris se simţea la fel ca înainte, doar că acum nu mai avea unde să se ducă, nu mai avea alte senzaţii de stors din această ieşire de sîmbătă noaptea şi nici nu se simţea ca o aventurieră sexuală, era doar amorţită şi obosită, o cîrpă susţinută de droguri ca o bluză umedă pe un umeraş, forţată să fie lucidă cînd tot ce voia să facă era să stingă lumina şi Bă se cufunde în întuneric.

Chiar dacă n-ar fi fost îngîndurat în dimineaţa aceea de luni, Arjun n-ar fi observat atmosfera care domnea în laboratoare. Pentru majoritatea oamenilor tensiunea ar fi fost evidentă. Arjun însă se cufundă în testele lui de rutină, neluînd în seamă faptul că analiştii veterani se tot închi-deau în camera de conferinţe, vorbind la telefon or conversînd grăbiţi între ei. Ştia că Darryl fusese chemat la o întîlnire, dar nu remarcă privirile abătute ale colegilor săi, îndreptate spre uşa biroului său, spre unele site-uri de ştiri financiare sau din industria tehnologiei, spre podea. Priviri fixe, concentrate. Oameni care-şi contemplaţi viitorul.

Ii trimise un e-mail lui Chris, însă nu primi răspuns. Probabil era ocupată, îşi spuse Arjun. La sfîrşitul programului se duse acasă şi lucră cu spor la proiectele sale pînă la unu noaptea. De obicei ţinea deschis un program de chat, însă în noaptea asta dorea să se concentreze, astfel încît pierdu furtuna dezlănţuită pe forumurile AV în legătură cu Virugenix. înainte de-a se culca, mai încercă o dată să o sune pe Chris şi începu să fie îngrijorat că nu răspunde. Marţi dimineaţa era probabil singurul angajat de la Virugenix care nu avea habar că firma dăduse publicităţii un avertisment în legătură cu profiturile, cotaţiile la bursă se prăbuşiseră, iar consiliul director se *angajase* să taie din costurile de operare în toate departamentele, Toţi ceilalţi, şoptitorii, privitorii în gol, ştiau ce însemna asta.

În perioadele de criză, regulile obişnuite de comunicare în corporaţiile „tech" se inversează. Personalul Virugenix ştia că *e-mail*-ul şi canalele de telefonie din campus deveniseră nesigure. Doar conversaţiile faţă în faţă nu puteau fi monitorizate de către companie. Cantina, de obicei pe jumătate goală, era acum plină de oameni care răscoleau cîte-o salată cu furculiţa şi vorbeau cu voce joasă, oameni dintre care unii nu se aventuraseră într-un spaţiu public de ani de zile. Arjun îşi cumpără o plăcintă cu carne de pui pe

care s-o mănînce la birou şi trecu pe lîngă ei gîndindu-se la Chris.

Miercuri dimineaţă, traversînd parcarea pe lîngă un şir de angajaţi care duceau cutii de carton la maşini, sc gîndea la un singur lucru: de ce nu-i răspunsese la nici unul dintre mesaje?

Folosi cartela magnetică pentru a intra în laborator. Clay îl ajunse din urmă şi-l bătu pe umăr.

– Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău. Eşti un tip în regulă. Păcat.

Incuietoarea uşii se deschise cu un clic.

– De ce-i păcat?

Clay îl privi cu ochi mari.

– Păi, Darryl vrea să te vadă, aşa că... Dădu din umeri. Ştii tu.

Înainte ca Arjun să-l mai poată întreba ceva, Clay o tuli.

Cînd îşi deschise terminalul, văzu că avea un mesaj de la Darryl. O întîlnire oficială la ora patru. Mai erau şi alte mesaje, rugîndu-l să contribuie cu bani la darurile de rămas-bun pentru nişte oameni pe care nu-i cunoştea. în timp ce le parcurgea, un altul îi intră în Inbox, de la Aamir.

bhai - am văzut veştile proaste pe cnet da cum tu esti asa un superstar is sigur ca nu te afectează vezi frumushica din ataşament; *pa*

Frumuşica fusese blocată de software-ul de filtrare al companiei, însă Arjun avea alte lucruri pe cap. Veşti proaste? Cînd veni momentul să bată la uşa lui Darryl, citise ştirile şi văzuse cum trei colegi intraseră în biroul şefului şi ieşiseră cu aceeaşi expresie. Se simţea ameţit. Nu era posibil. Doar chestia asta nu.

înăuntru erau două persoane. Darryl şi o femeie. Femeia nu făcea parte din departamentul de cercetare. îţi dădeai uşor seama pentru că purta un costum de culoare gri închis. Croiala era de calitate, ansamblul avînd drept accesoriu un colier de perle care-i dădea un aer profesional. Faţa femeii era drăguţă şi expresivă, pielea foarte îngrijită,

figura încadrată de părul blond, tăiat scurt. Femeia îi zîmbi lui Arjun şi privi înspre Darryl, aşteptînd ca el să dea tonul. Darryl însă nu prea arăta în stare s-o facă. Stătea ghemuit în fotoliu, cu o şapcă cu Ghostbusters trasă adine pe frunte. Sub cozoroc, Darryl îşi privea fix cureaua cu SETI şi se rotea cu scaunul încoace şi încolo, împingîndu-se cu mîinile în tăblia biroului.

Femeia oftă.

– Bună ziua, domnule Mehta, spuse. Mulţumesc pentru promptitudine. Mă numesc Jennifer Johanssen şi sînt director adjunct cu *personalul* la Virugenix. Conducerea m-a invitat astăzi aici pentru a facilita întâlnirile cu angajaţii. Domnul Gant m-a informat în privinţa randamentului dumitale. Ştiu că îţi apreciază drept remarcabilă contribuţia la activitatea echipei de cercetare antivirus. Se opri şi se întoarse spre Darryl, care îşi scărpina barba şi se rotea şi mai repede.

Arjun avea impresia că întâlnirea se desfăşura ia mare distanţă. El era doar un observator, un savant care urmărea desfăşurarea unui experiment situat de cealaltă parte a unui perete de sticlă. Străbătînd imensitatea spaţiului, vocea lui Jennifer Johanssen suna calmă şi competentă, un balsam hidratant a cărui formulă îndepărta chinul şi durerea cuvintelor pe care le rostea. Lui Aamir i-ar fi plăcut, se gîndi Arjun. E genul lui.

– în timpul petrecut la noi, îl informă vocea de aloe vera, aţi adăugat calitate şi valoare muncii noastre.

Apoi vorbi o vreme despre compasiune. Camera îi părea friguroasă. Poate mă îmbolnăvesc, se gîndi Arjun, palpîndu-şi ganglionii de la marginea gîtului. Vocea vorbea despre răsturnări de noroc şi despre reducerea efectelor negative. Vorbea despre dorinţa arzătoare a consiliului executiv de a da un exemplu, de a demonstra responsabilitate fiscală la toate nivelurile. Vorbea despre ultimul venit, primul plecat.

Vorbea despre realitate.

Şi brusc îşi dădu seama. Asta nu era povestea lui. Nu era povestea lui, fiindcă în ea nu aşa se întîmpla. Trebuia să fie o greşeală.

– Trebuie să fie o greşeală.

Jennifer Johanssen dădu din cap pentru a-i da de înţeles că da, pricepea de ce el credea astfel. Apoi scuturã din cap pentru a-i da de înţeles că nu, în ciuda impresiei sale, nu avea dreptate.

– Domnule Menta, înţeleg cum te simţi, îi spuse.

Era *frumoasa*, *cu* adevărat frumoasă. Ţi-o puteai imagina practicînd sporturi în aer liber precum schiatul sau navigaţia pe catamaran. Activităţi ambiţioase. Activităţi care presupuneau echipament scump.

– Vă rog să nu-mi faceţi asta, spuse Arjun.

– îmi dau seama că din punctul de vedere al contabilităţii resurselor umane ar putea părea un pas înapoi pentru ambele părţi, spuse Jennifer Johanssen.

– Vă rog, spuse Arjun. Vă implor. Darryl gemu uşor.

– Aşadar, înţeleg de ce ai putea să crezi că nu facem o mişcare înţeleaptă.

– Nu, nu mă înţelegeţi. Am nevoie de slujba asta. E tot ce am.

– Am avut în vedere toate opţiunile.

– Vă rog, dacă pierd slujba asta va trebui să mă întorc. Şi nu pot să mă întorc Nu pricepeţi? Nu mă pot întoarce.

– Sîntem la curent cu situaţia vizei dumitale, domnule Mehta, însă din cîte ştiu eu, dumneata mai eşti încă angajatul firmei Databodies. De fapt, Virugenix nu are nici un fel de obligaţii faţă de dumneata. Prezenţa mea aici se datorează numai crezului nostru că toţii angajaţii, chiar şi cei cu contract de consultant extern, trebuie să beneficieze de experienţe de concediere armonioase. Domnule Mehta, am o diplomă în planificarea scenariilor de disponibilizare. lb asigur că această întîlnire a fost gîndită în aşa fel încît să fie CÎt mai puţin dureroasă pentru dumneata.

– Da, spuse Arjun. înţeleg. Sigur că înţeleg. Numai nu mă daţi afară, OK? Fac orice. Muncesc pe bani mai puţini. Fac ore suplimentare.

Ridică vocea. Jennifer Johanssen se foi în scaun. Deşi părea stăpînă pe sine, ochii i se aţinteau cînd asupra uşii, cînd asupra lui Darryl, care aproape alunecase din scaun şi încerca să se vîre la adăpost sub birou.

– Fă-l să plece, o rugă Darryl cu vocea înăbuşită. Jennifer Johanssen îl privi de sus, apoi îl privi pe Arjun, cu expresia concisă a uneia care a acceptat că de-acum trebuie să se descurce singură.

– Ceea ce vrea să exprime domnul Gant sînt mulţumirile noastre sincere pentru loialitatea şi serviciile dumitale. Iţi oferim o perioadă de graţie de două săptămîni astfel încît să faci pregătirile pe care le vei crede de cuviinţă în privinţa acestei schimbări de circumstanţe.

– De ce să mă concediaţi? spuse Arjun. Dacă se schimbă lucrurile? Dacă merg spre bine? Atunci veţi avea nevoie de mine.

– Fireşte, va trebui să părăseşti apartamentul. Mi se pare că departamentul de personal al laboratoarelor Greene te va contacta în această privinţă, probabil astă-seară.

– Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare. Dacă se schimbă lucrurile? Şi dacă declinul o ia dintr-o-dată înapoi în sus?

– Domnule Mehta, din cîte ştiu, nu există indicii pentru o revenire pe termen scurt. Este o tendinţă care afectează întregul sector. Echipa noastră de relaţii publice a încercat să evidenţieze tocmai acest fapt în faţa investitorilor. Nu e vorba doar de Virugenix, ci de toată lumea. Acesta este gîndul cu care ar trebui să rămîi şi dumneata, domnule Mehta. N-ar trebui să consideri acest lucru drept un semn al eşecului personal. Dumneata eşti o persoană valoroasă care are mult de oferit. Insă Virugenix nu îţi mai poate oferi un context pentru dezvoltarea personală.

– Dar dacă lucrurile s-ar schimba, m-aţi primi înapoi?

– Fireşte, domnule Mehta, într-o situaţie ipotetică în care am avea posturi disponibile pentru cineva cu experienţa *şi* aptitudinile dumitale, te-am avea în vedere.

– Bun, spuse Arjun, simţind că obţinuse totuşi o mică victorie. OK!

Jennifer Johanssen încuviinţă.

– Mulţumesc, domnule Mehta, pentru înţelegere, îşi răsuci gîtul pentru a privi în jos, în spatele scaunului ei. Doar picioarele lui Darryl erau ia vedere, o pereche de bascheţi înalţi ieşind de sub birou. Un zîmbet şters îi flutură pe buze.

– Domnul Gant îţi mulţumeşte şi el. Arjun părăsi încăperea cu gura uscată. îşi luă un suc din frigider şi îi bău din trei înghiţituri. Se făcuse o greşeală. însă se putea corecta. Tot ce avea de făcut era să trateze situaţia ca pe oricare altă dificultate tehnică. Să disece problema. Să găsească bug-ul şi să-l rezolve. Pentru că nu aşa se întîmplau lucrurile în povestea lui. îi mergea bine în America. Avea mare succes.

Capul parcă îi era strîns într-o menghină. Nu-l puteau forţa să plece, nu în felul ăsta. Dacă i-ar fi făcut să vadă cît era de eficient? Atunci şi-ar schimba părerea şi ar concedia pe altcineva. Se aşează la birou şi încercă să se concentreze pe monitor. Două săptămîni? Vederea de la fereastra dormitorului. Munţii plutind pe o mare de ceaţă. Doar încă două săptămîni mai avea cu munţii ăştia, după care înapoi în California. Soarele nemilos şi alb care încingea asfaltul. Şi cum rămînea cu Chris? N-o putea părăsi acum. Chiar şi după luni de muncă, nu pusese nimic deoparte. O să mai reziste doar cîteva săptămîni pe bancă. După care va trebui să se întoarcă în India.

Şi atunci toată lumea va afla adevărul.

Telefonul era de vină. Făcea lucrurile prea uşoare. La început, cînd abia sosise în State, reuşise sâ-şi liniştească părinţii. Ar fi fost îngrijoraţi ştiind că avea necazuri. Şi apoi Priti fusese atît de impresionată, atît de mîndră de fratele ei mai mare din America. Aamir la fel. Chestia asta scăpase de sub control. *Da*, *maami*, *slnt bine*...

La cît pălăvrăgea maică-sa, probabil că la ora asta toată lumea din Zdionă ştia. Povestea lui. Versiunea lui. *Maami, azi mi s-a întîmplat un lucru grozav*... Cum fiul ei abia coborît din avion avansase rapid către o carieră de succes. Cum la celebra firmă Oracle Computers beta al ei rezolvase o problemă tehnică de care Larry Ellison fusese preocupat ani de zile, cum refuzase să fie făcut partener şi trecuse la Virugenix, unde conducea departamentul de viruşi. Cum băieţelul ei se întreţinea acum cu oameni de afaceri şi politicieni. Cum stătuse alături de David Hasselhoff la un banchet.

Nu se putea întoarce în India. Ar fi adus ruşinea asupra familiei sale.

Atmosfera din birou era sufocantă. Colegii se făceau că nu-l observă, iţindu-se pe furiş din cutiuţele lor. Trebuia să reflecteze. Trebuia să găsească bug-ul. În spatele clădirii Michelangelo se găsea o platformă de lemn cu mese metalice albe, din acelea cu o gaură în mijloc pentru umbrelele de soare. Angajaţii mîncau aici la prînz, sau ţineau cîte o întîlnire neoficială. Arjun se strecură din birou şi ieşi la aer. Aşezîndu-se la una dintre mese, privi o cioară care ciugulea un pahar de iaurt din plastic, restul unui prînz care, în ciuda regulamentului, nu fusese aruncat în coşul pus la dispoziţie.

Era o cioară splendidă. Răutatea licărea în ochiul ei negru, lucios ca un nasture. Fiecare pană îi era conturată distinct. Se apucă să le numere: una, două, cinci, zece, pînă cînd ii distrase lumina şiroind printre acele brazilor care împrejmuiau campusul. Conform unui panou prins pe perete Ungă ieşirea de urgenţă, *Virugenix a amenajat această parcelă folosind plante originare din statul Washington pentru a încuraja o etică a pămîntului care celebrează patrimoniul nostru natural*. Da, se gindi. Aşa e. Totul părea perfect şi preţios, aşa cum trebuia să fie. Soarele cobora corect prin desişul de ramuri verzi ale copacilor, iar terenul în pantă era acoperit de un strat

ordonat de ierburi specifice statului Washington. Ceva îl îndemnă să coboare de pe estradă şi să îngenuncheze. îşi trecu mîinile prin iarbă. Era fină, moale şi deasă precum părul. Lumina era orbitoare. Lumea părea să se fi dizolvat, să ajungă la el printr-o serie de prisme. Faţa îi era umedă. îşi dădu seama că plîngea. - Eşti bine?

Vocea era îngrijorată, şovăitoare. întor-cîndu-se, Arjun îl recunoscu pe tipul din Singapore care lucra în echipa de produse de diagnosticare, îşi ridică braţul într-un gest firav care însemna da, mulţumesc. Singaporezul îi făcu şi *el ca mina* şi se retrase continuînd sâ-l privească. Convins în cele din urmă că nu era *o* problemă urgentă, se întoarse şi intră în clădire. Arjun mai ramase o clipă în genunchi, trecîndu-şi mîinile prin iarba afinată. Apoi se ridică şi se întoarse la birou. Avea două mesaje în Inbox.

To: ariunm@virugenix.com
From: darrylq @viruqenix.com
Subject: Vina

N-ARE SENS sa cauti vreo vina. *Trebuie sa înţelegi ca nu e VINA NIMĂNUI*. *Daca privim din perspectiva cosmologica chestia asta e FARA ÎNSEMNĂTATE*. *E bine de ştiut ca dispun de AMPLE masuri de securitate perso-naia*. *D8rr}l*

To: arjunm@virtigenix.com
From: chriss@viriigenix.com
Subject: esti bine?

Am auzit. *Imi pare asa de rau*. *Ne inWnim dupa program*? *Pup*, *c*

– Nemernicul.

O spunea cu convingere. Pe Darryl îl considerase întotdeauna un căcat.

– Nici măcar n-a avut curajul să dea ochii singur cu tine. Dar nu mă miră. Ştii cum e el cu oamenii.

Parcaseră lingă lac, la capătul unui drum privat aparţinînd unui club de yahting. În faţa lor, o rampă cobora pînă la apă. Nu departe de mal, oameni care îşi permiteau să-şi ia liber miercurea se dădeau cu catamaranul. Chris îl adusese aici crezînd că privelişte a avea să-l calmeze, încerca să se achite de responsabilităţi, însă Arjun nu-i făcea viaţa prea uşoară.

– Cel puţin te am pe tine, spuse el dîrz.

– Sigur, încuviinţă cu precauţie. Arjun nu arăta prea bine. Ochii îi erau injectaţi. Mai devreme îşi tot culesese scame imaginare de pe cămaşă şi mormăise pentru sine într-un amestec stîlcit de engleză şi o altă limbă care era probabil hindi. Chris era îngrijorată. îl evitase toata săptă-mîna şi intenţiona să facă la fel atîta timp cît era posibil, însă cînd auzise că-şi pierduse slujba, vina o împinsese să-l caute. Din punct de vedere karmic, era ceea ce trebuia să facă.

Arjun îi dădea înainte cu întoarcerea. -Chris bănuia că era vorba de întoarcerea în India, însă nu era prea clar. încercau să-l facă să se întoarcă, însă era imposibil. O să ie arate el Lor. O să-I pună el la punct.

– Cred, îndrăzni ea alegîndu-şi cuvintele cu grijă, că nu prea se mai poate face mare lucru.

Arjun se încruntă şi spuse:

– Nu-i adevărat.

Atît. Clar şi definitiv. Ceea ce o îngrijoră şi mai tare.

De la weekendul acela, se gîndise mult. Nu neapărat la Arjun. La ea şi la Nicolai. Amîndoi încercaseră întotdeauna să se muleze pe fanteziile celuilalt. Asta era înţelegerea lor, lucrul care-i ţinea laolaltă. Fără compromisuri, totul era posibil, totul era permis. Uneori relaţia lor era încordată, mai ales cînd erau şi alţii implicaţi, însă făcuseră o alegere curajoasă. îşi construiau vieţile din mers, jucînd după propriile lor reguli. Şi adesea funcţiona, ceea ce era mai mult decît se putea spune despre relaţiile majorităţii oamenilor.

însă de la o vreme, i se părea că-l scoate din sărite. Era supărat pe ea şi poate avea dreptate să fie. Simţea că era pe punctul de a-l pierde. Arjun reprezenta un simptom, însă existaseră relaţii în care se implicase şi mai mult, după cum bănuia că existaseră şi pentru el. Nu cu mult timp în urmă, una dintre aventurile ei ameninţase să devină serioasă. Nic ştia, sau cel puţin intuia că era ceva între ea şi inginerul de la un studiou de înregistrări. Nu spusese nimic, lăsase lucrurile în voia lor.

Nic era un tip calm, poate prea comod uneori, însă avea şi el probleme, iar ea ar fi trebuit să intervină în soluţionarea lor. Multă vreme se purtase urît cu el: acum era timpul să facă ceva. Asta hotărîse. Să se implice. Astfel încît primise vestea concedierii lui Arjun şi ca pe o uşurare. Încă o noapte pe care va putea să *o* uite. Arjun urma să dispară şi-i va fi mai simplu să aranjeze lucrurile. Ştia că dădea dovadă de nepăsare şi mai ştia că tot ce se întîmplase era din vina ei. îi datora ceva lui Arjun: un umăr pe care să plîngă. Era prietenul ei, la urma urmei. Aşa că veni şi-l luă cu maşina. Se aştepta să fie amărît, dar nu chiar în halul *ăsta*. *Părea* să creadă că ar putea convinge firma să-l primească înapoi.

– O să mă ajuţi, nu? o întrebase.

– Să te ajut să ce?

– Tu cunoşti oameni. Ai putea vorbi cu ei pentru mine, le-ai putea spune că nu pot pleca.

– Arjun, deciziile astea se iau la niveluri mult superioare mie. Eu sînt o simplă operatoare cu coduri. Doar ştii asta. îmi dau seama că ţi-e greu, dar ai să-ţi găseşti altă slujbă.

– Nu auzi ce-ţi spun! Nu pot! Eşti ultima mea speranţă. Acuma sîntem doar tu şi cu mine împotriva tuturor.

Chris îl privi îngrozită. Tu şi cu mine împotriva tuturor? Din ce film mai luase şi replica asta?

– Arjun, îţi sînt prietenă, OK? Dar nu există tu şi cu mine. Sînt cu Nic. Pricepi treaba asta?

– Dar ai venit la mine. Noi... tu ai înţeles în cele din urmă şi ai venit.

O privi, aproape implorînd-o. Pe Chris o duru răspunsul pe care trebui să i-l dea.

– Ce s-a întîmplat între noi în noaptea aia ar putea să te facă să crezi asta, dar... a fost o greşeală. E vina mea. Eram dusă şi n-ar fi trebuit s-o fac. N-a fost corect. Ştiu că ţi-am dat speranţe.

Arjun o privi fix, pierdut, fără să înţeleagă.

– Sînt o nemernică.

– Dar tot aî să mă ajuţi, nu?

– Să te ajut să ce? N-am cum. Nu pot să-i fac să-ţi dea slujba înapoi.

– Dar trebuia, îi răspunse. Tu şi cu mine. împreună. Aşa se cuvine să fie.

Când scrii un cod, deţii controlul. Construieşti o lume pornind de la primele principii, stabileşti axiomele care o guvernează, pui în mişcare motoarele generării şi descompunerii. Te poţi relaxa chiar şi într-un mediu virtual proiectat de altcineva, ştiind că te afli într-un sistem care funcţionează după reguli care pot fi cunoscute. Din această perspectivă, lumea reală capătă însuşirea paradoxală de a nu fi îndeajuns de reală. Doar, între toate celelalte, realitatea ar trebui să fie transparentă, logică. Ar trebui să poţi scoate carcasa şi vedea circuitele din interior.

– Chris, de ce te-ai culcat cu mine?

– Nu ştiu, Arjun. Pur şi simplu. A fost o idee nefericită.

– înseamnă că nu mă iubeşti. -Arjun...

Într-o lume de iluzii trebuie să pui întrebări. Să pui totul la îndoială, în mod sistematic. Ceilalţi pot să-ţi pară reali. Se pot comporta ca şi cum, asemenea ţie, şi ei sînt puşi în mişcare de procese interne. Dar n-ai de unde să ştii. Unii dintre ei sînt doar nişte maşinării.

– Ar trebui să mă iubeşti.

– Îmi pare rău, nu ştiu ce să-ţi spun, Nu trebuie nimic. Lucrurile sînt aşa cum sînt. Asta e.

Aşa cum sînt? Nimic nu-i doar aşa cum este. în spatele lucrurilor există explicaţii. Există ideile lucrurilor şi ele sînt ceea ce contează. O ţintui cu privirea. Asta era ea? O maşinărie stricată.

– Ştiu ce eşti, îi spuse Arjun. Apoi coborî din maşină şi se îndreptă spre şosea. În depărtare, automobilele vîjîiau pe autostradă. Chris striga ceva în urma lui, îi striga numele.

Pantofii îi scrîşneau pe pietriş. Parcă umbla pe podeaua unei subterane dintr-un joc video, instabilă, plină de capcane. Totul era în neregulă. Viaţa lui nu funcţiona. Avea nevoie de tui loc stabil.

Ce e mai sigur decît numerele?

Pe lac se vedeau cincisprezece pînze.

în parcarea de lîngă port erau douăsprezece maşini.

Primul etaj avea opt ferestre. Şi încă opt deasupra lor.

Numerele erau adevărul lumii, numerele învelite în materie. Găseşte certitudinea numărînd lucrurile. În sistem decimal. Binar, hexadecimal. Cîte şaisprezecimi de copaci erau în orizontul său vizual? Cîte împrejurul lacului? Şuvoaie de numere îl asaltară, prea rapide pentru a le mai face faţă. însă trebuia să încerce. în fond, totul se reducea la aptitudinea ta de a face faţă complexităţii.

Se tîrî spre casă pe marginea şoselei. Ajuns acasă, încuie uşa şi se aşeză pe pat, cu manile în poală. Nu era important să se mişte. Nu era important să mănînce, deşi adînc în

vintre ştia că-i e foame. Era important să se gîndească. Lumina serii era molatică şi gălbuie. Privi crengile bradului prin fereastră. Cîte ace? *ed ee effO f1 f2*...

Stătu astfel şi numără cîteva ore bune. Lumina păli în jur. Nu se putea întoarce acasă, aşadar trebuia să găsească o cale să rămînă, să-i determine pe cei de la Virugenix să-l păstreze. Disecă problema. Gîndeşte-te la un număr.

O străfulgerare. Scormoni în gunoiul de pe podea, strivind cu piciorul o cutie de lapte. Un jet alb se împrăştie pe covor. *Păstrează-ţi întotdeauna sămînţa*. *în ea e puterea ta*. Sub un vraf de hîrtii găsi o farfurie în care creştea ceva. Prins în spatele biroului era papucul stîng pe care-l pierduse. Erau acolo scrisori de la Priti şi un disc cu Asha Bhosle[1]. Utile toate, însă nu erau ce căuta. În cele din urmă îl găsi, un exemplar ferfeniţit al revistei *Filmfare* de luna trecută. Da, aşa era. Nu greşise.

Gindeşte-te la un număr.

06 13

13 iunie. Ziua de naştere a Leelei Zahir. Peste două zile.

1 Faimoasă cîntâreaţă indiană (1932-), multe dintre melodiile ei figurează pe coloana sonoră a nenumărate filme.

Arjun a văzut pentru prima dată un computer cînd avea zece ani. Era un PC 286 aparţinînd vărului Hitesh, al cărui tată, preocupat de educaţia fiului, i-l adusese dintr-o călătorie de afaceri în America. Hitesh se educa jucînd solitaire şi încer-cînd să-şi bată recordul de puncte la un joc 2D în care trebuia să bombardezi sate dintr-un elicopter. Calculatorul stătea însă mai mult nefolosit în dormitorul lui Hitesh, bîrîind prevestitor. Familia lui Arjun se afla la Bombay pentru o săptămînă şi, în timp ce Hitesh se uita la filme de acţiune în camera alăturată, Arjun petrecea netulburat ore întregi în explorarea măruntaielor extraordinarului obiect. La fiecare pas întîlnea cîte un obstacol. *Path not found*. *Sector not found*. I se puneau întrebări fără nici un rost.

Abort, *Retry*, *Ignore*, *Fail*?

Cînd apăsa cîte o tastă şi pulsul criptic al comenzilor DOS exploda grafic pe ecran, începea să-i încolţească în minte bănuiala că ceva era viu în interiorul maşinii.

File creation error.

La treisprezece ani, Arjun abandonase de mult ideea că în măruntaiele computerelor trăiau vietăţi adevărate. Insă ceva mistic se păstrase, o sugestie, prezenţa unei scîntei vitale. Un computer care se iniţializează se creează pe sine *ex nihilo*, fiecare etapă a activităţii generînd-o pe următoarea, O mică scurgere de curent înspre un cip adormit îi permite să facă apelul componentelor, care participă apoi la un schimb simplu de instrucţiuni, o stabilire a

termenilor şi condiţiilor care generează un schimb mai complex şi apoi un altul, strat după strat de limbaj luînd fiinţă pînă cînd afişarea unei fotografii din vacanţă, sau mişcarea cursorului de-a curmezişul unui cîmp devin posibile, sensurile lor fiind înrădăcinate adine în simplitatea binară.

Arjun intui un secret în această logică da-nu. Tînjind după tot mai mult timp petrecut la computer, îl cerşea sau fura de pe unde putea: biblioteci, laboratoarele colegiilor, casele colegilor mai bogaţi sau mai norocoşi, ti plăceau mai ales simulatoarele, de orice fel: jocuri de strategie bazate pe comerţ; oraşe şi armate; o lume simplă de margarete multicolore; grupuri de celule digitale care treceau de la culoarea roşie la cea albastră. Urmărind populaţii de creaturi digitale crescînd şi pierind, se pomeni meditînd asupra dimensiunii, întrebîndu-se adolescentin dacă propria sa lume nu era cumva doar un program uluitor, un sistem ca un acvariu funcţionînd pentru amuzamentul unor adolescenţi cosmici plictisiţi.

Adevărat sau *fals*?

Oricum ar fi stat lucrurile, sistemul ăsta era el însuşi o problemă. în scurtă vreme, Arjun se afla în plină retragere din el, lovit de sărăcie, de nepriceperea în interacţiunile cu ceilalţi. Oamenii erau un hău, un abis. Violenţa şi lipsa lor de claritate, motivaţiile lor de neînţeles şi schimbările inexplicabile de dispoziţie fuseseră întreţesute într-o societate de coşmar. De ce nu înţelegea nimeni? *Era* o *lume fără rost*. în cele din urmă, procurtndu-şi propriul calculator, Arjun deveni un eremit informatic, refugiindu-se într-un loc în care comunicarea era guvernată de reguli clar stabilite. Porţi logice. Tabele cu valori de adevăr. în ce-l privea, lumea oamenilor putea să se ducă dracului. îi închise uşa dormitorului în nas.

Viaţa lui ar fi putut urma o mulţime de căi dacă într-o seară n-ar fi lăsat o dischetă în computer. Cînd îl porni a doua zi dimineaţa, ecranul se bloca brusc. Apăsă pe taste.

Fără rezultat. îl re porni. Calculatorul mergea încet. îl mai porni o dată. Şi încă o dată. în sfirşit, după un hîrîit şi un bîlbîit interminabil provenit din interiorul carcasei, pe monitor apăru un mesaj.

al fO$t lu@t prlzOn13r d c@tr3 lOrzll n313glulrll

Continuă să închidă şi să pornească maşinăria, ceea ce înrăutăţi problema. Iubitul său calculator devenise un morman de fiare vechi. Ca să-l repună în funcţiune, a trebuit să formateze bardul, pierzînd toate fişierele. Totul. Luni de muncă şterse de această vizită catastrofală. începu să cerceteze ce se întîmplase şi află că fusese atacat de un lucru care avea un nume, *Virusul Carnaval*, un fragment de cod ascuns pe o dischetă inofensivă, care se folosise de computerul său pentru a se multiplica. Fiecare repornire dăduse naştere unei noi generaţii. Viaţă.

Informaţiile despre viruşi erau greu de obţinut. Fără o conexiune la Internet, lui Arjun îi era dificil să-şi facă o impresie chiar şi sumară asupra locului de unde proveneau, iar în India acelei vremi accesul personal la Internet era imposibil. Comandînd discuri şi reviste, dînd uneori telefoane

care-l ardeau la buzunar unor organizaţii care publicau buletine informative, reuşi să-şi procure cîteva mostre de cod, pe care le studie ca pe nişte texte religioase. În intimitatea dormitorului său, produse cîţiva viruşi simpli, avînd grijă să aibă copii ale datelor în eventualitatea în care avea să-şi infecteze propriul calculator (ceea ce se întîmplă de vreo două ori). învăţă singur limbajul de asamblare şi, pe la optsprezece ani, excela deja în diverse sarcini de programare convenţionale. Părinţii săi, îngrijoraţi de însingurarea sa, de ţinuta sa incorectă, de refuzul său de a face sport sau de a-şi invita prieteni acasă, începură să vadă şi o parte bună în obsesia sa. Computerele erau viitorul, le reamintea

domnul Menta colegilor săi de la firmă. Fiul meu va fi informatician.

Abia cînd intră la facultate şi avu acces la bogăţiile de date de pe net îşi putu în sfirşit satisface curiozitatea cum se cuvenea. începu să scormonească în underground, intrînd în camerele de chat şi pe canalele IRC, navigînd înfiorat alături de lăudăroşii, hiperactivii, deliranţii, incitatorii şi paranoicii care infestau această zonă gri a culturii informaţionale.

Sa te fut fraiere, *la mine se nu vii and iti şterge hardu*, *io doar l-am distribuit în orice caz*, *sa-l foloseşti sănătos*, *ne vedem la următoarea mea lansare*...

Ăsta era stilul. Dacă ştiai, te dădeai mare. îi puneai la respect pe nătărăi şi pe prefăcuţi ca un muşchetar avîntat, ca un dandy al programării. Arjun era timid. Chiar şi pe net, ascuns în spatele unui pseudonim, îi lipsea încrederea în sine. Multă vreme se mulţumi doar să observe şi să asculte, adunînd informaţii despre viciile de securitate, vulnerabilităţi, tehnici, exploatări. însă în adevăratul underground, care nu lăsa urme, în subterana canalelor private temporare şi a site-urilor de descărcare care-şi schimbau mereu adresele, schimbul era totul. Nu dădeai, nu primeai.

Aşadar, fricos şi simţindu-se ilicit, *badmAsh*[1] începu să apară pe forumurile în care se făcea schimb de viruşi, oferind cod la schimb. Spre surprinderea şi satisfacţia sa, văzu că ceilalţi doreau ce avea el şi deveni rapid cunoscut şi respectat. Treptat, îşi dădu seama că, dincolo de fanfaronadă, majoritatea celor care făceau schimb nici nu prea aveau talent, erau doar cîrpaci buni la toate, care

1 Cuvînt folosit în engleza vorbită în India, avînd sensul de „huligan", „soi rău".

meştereau la rutine deja existente. Nu erau creatorii, arhitecţii. *badmAsh* deveni un fel de vedetă.

Ştergînd şi mai mult frontiera dintre viaţă şi non-viaţă, Internatul devenise mediul ideal pentru viruşi. Cîtă vreme dischetele reprezentaseră suportul primar de transmitere, ratele infecţiilor fuseseră scăzute. Acum că fişierele puteau fi *transmise* prin liniile telefonice, numărul de incidente crescu vertiginos. De la terminalul său din facultate Arjun privea fascinat codurile rele care se întindeau ca riia pe corpul informatic al lumii, cauzînd mîncărimi şi disconfort unui public care fusese învăţat de literatura SF şi de războiul rece să privească cu un respect neliniştit convergenţa dintre maşină şi biologie. Viruşi de computer. Teroarea viitorului.

Arjun nu se dădea în vînt după SF. Lui îi plăceau poveştile de dragoste. Pyaar1. Să fie eroul forumurilor Vx era întru cîtva o satisfacţie sterilă, deoarece menirea eroului e să cucerească fata, iar în forumurile Vx nu se găsea nici una. Nici măcar (aşa cum se întîmpla prin alte zone ale netului) cineva care pretindea că e fată.

Pyaar. Pyaar. În toată Asia de sud nu există scăpare din mrejele ei. Poate că răspîndirea poveştilor de dragoste are de-a face cu filmele, ori cu independenţa faţă de britanici, cu globalizarea ori cu observarea pe furiş a cuplurilor de excursionişti de către o întreagă generaţie de tineri care au realizat subit că se pot pipăi unii pe ceilalţi fără să-i lovească un trăsnet din senin. Unii spun că dragostea e doar imoralitate. Alţii cred că e încurajată de muzica disco dată tare. Există chiar şi unii care afirmă că declinul căsătoriilor aranjate şi stimularea culturală a înlocuirii acestora cu alegerea liberă a perechii sînt legate de anacronismul familiei evoluînd în capitalismul tîrziu, însă deoarece asta înseamnă de fapt că Dragostea se poate reduce la Bani, nimeni nu-i ascultă. În India (cea mai disco naţiune

1 În hindi: „dragoste", „afecţiune*.

din lume), Dragostea e o nebunie strălucitoare, o obsesie, transmisă precum cuvintele unui dictator, la fiecare chioşc de paan şi staţie de ricşe, de fiecare aparat radio, panou publicitar şi turn de emisie TV. În timp ce Arjun încerca să se concentreze asupra criptografiei cu cheie publică1 sau asupra convenţiilor de denumire în maghiară, pyaar continua să-i bată la uşa dormitorului ca o enervantă soră mai mică. Vii să te joci? Nu i-ar fi acordat atenţie (ce putea fi mai vag şi mai puţin logic?), însă, în mod dezgustător, toate ritualurile ei absurde şi toate încurcăturile ei îl conduceau înapoi înspre ceva de care avea nevoie, după care începuse să tînjească cu un dor aproape devenit panică. Atingeri.

Iubirea era preţul atingerilor. Era labirintul prin care trebuia să-ţi găseşti calea, în căldura nopţilor de mai, cînd zăcea treaz în pat şi aerul greu era ca o mînă pe corpul lui, dorinţa de altcineva era dureroasă, o prezenţă străină care îi crescuse în piept ca o tumoare.

1 Tip de criptografie care permite utilizatorilor să comunice in siguranţă fără a deţine în prealabil o cheie secretă comună, folosind o pereche de chei criptografice numite cheie publică şi cheie privată, care sînt relaţionate matematic între ele.

În măsura în care reconstituirea ei e posibilă, desfăşurarea evenimentelor a fost următoarea.

La ora 21; 15 PST[1], miercuri, *badmAsh* apare pe canalul #vxconvention, care la acea dată funcţionează pe un server aparţinmd unui ISP[2] din Indonezia. La 21:28, încheie negocierea cu un utilizator obişnuit cunoscut sub numele de *Elrick21*, dînd o copie a unei utilităţi de „adulmecare" a pachetelor de date în schimbul unui fişier arhivat conţinînd o listă de aproximativ un milion de adrese de e-mail, tipul de listă folosit de spammeri pentru a trimite mesaje despre lărgirea penisului, excelente oportunităţi de investiţii şi cereri urgente de asistenţă în afaceri. în schimbul numărului de *telefon de* acasă al jucătorului profesionist de golf Tiger Woods (pe care *badmAsh* l-a obţinut la pachet într-o tranzacţie anterioară; şi despre care *Elrick21* spune că „ar fi cool să-l am, numa' aşa"), mai primeşte şi o listă cu o duzină de adrese IP ale unor computere pe care, fără ştirea posesorilor lor, *Elrick21* a instalat un software cunoscut drept troianul cu acces de la distanţă.

Între 21:32 şi 21:37 PST *badmAsh* încearcă să comunice cu aceste computere. Răspunde doar unul: un PC aflat în Paris, în *banlieue*, pe care proprietarul său, un doctor stagiar pe nume Patrice, l-a legat la o conexiune broadband ca să poată avea succes la un joc cu avioane din al doilea *război* mondial. Patrice are uneori impresia că ax dori mai degrabă să fie pilot pe un avion de luptă decît doctor cu un apartament mizer într-o zonă rău famată a oraşului. Patrice îşi lasă de obicei computerul în funcţiune tot timpul. în acest *moment* (*la Paria* e joi dimineaţa devreme) e încă la

---

1 Pacific Standard Time, fusul orar pe coasta de vest a SUA.

2 Internet Service Provider, distribuitor de servicii internet.

spital, astfel încît nu e de faţă cînd *badmAsh* începe comunicarea cu troianul, trimite nişte comenzi calculatorului şi preia controlul programului de e-mail.

între 06:50 *şi 09*:*23* CET, oră la *care se întoarce* Patrice, observă cu ochii împăienjeniţi de oboseală că se întîmplă ceva ciudat şi smulge cablul din priză, computerul său trimite e-mailuri în flux constant, contactînd sute de mii de oameni din toată lumea pentru a *le* apune:

Salut. *Am văzut asta şi m-am gîndit la tine*.

La 14:05 KST, Kim Young Sam, în vîrstă de cincisprezece ani, chiulind de la ora de engleză de la Liceul de Ştiinţe din Seul, revine în dormitorul său cu un bol de tăiţei încălziţi la microunde şi se miră ca a primit un e-mail din Franţa. Il deschide şi dă click pe fişierul ataşat. Nu se întîmplă nimic. Zece minute mai tîrziu, cînd computerul său trimite copii ale mesajului tuturor celor din agenda de adrese, Kim nu observă pentru că a adormit.

Kelly Degrassi, suferind de insomnie, mamă şi recepţioneră la birourile parohiale ale Bisericii

Sfintului Munte Sion din Fort Scott, Kansas, deschide şi dă click.

Darren Pinkney (crescător de bovine, Ballarat, Australia) dă click.

Altaaf Malik (student, fan Leela Zahir, Hyderabad, India) dă click şi e dezamăgit. Nici o fotografie.

La zece minute de la primul e-mail trimis de computerul lui Patrice, patruzeci de persoane au distribuit mesajul fără să ştie prietenilor şi cunoştinţelor lor. După o jumătate de oră, numărul a crescut la 800. Pînă în momentul în care Patrice sună la asistenţa tehnică a ISP-ului său pentru a le transmite că e ceva în neregulă cu conexiunea lui, e-mailul conţinînd ceea ce avea să fie cunoscut drept „prima variantă a virusului Leela” sau *LeelaOl* a ajuns în peste 17 000 de harduri din întreaga lume.

Adevărul e că Leela nu era un singur lucru. Nu era doar un set, un grup sau o familie. Era un roi, o hoardă. în acelaşi timp în care *LeelaOl* se răspîndea prin e-mail, alte Leela, alte versiuni purtînd faţa ei erau încărcate pe site-uri de share-ware, îşi săpau calea către servere de web pentru a fi distribuite ca Applets, se propagau cu o frecvenţă fenomenală prin reţelele peer-to-peer. Existau versiuni care o rupeau de tot cu trecutul, a căror ţintă erau sistemele de operare complexe folosite de companii şi universităţi, precum şi cele simplifícate ale telefoanelor mobile şi agen-delor electronice. Atîtea Leela. Atîtea fete cu aceeaşi faţă.

Legenda creată în jurul tuturor acestor variante şi celebritatea care-i luase pe atîţia pe nepregătite se datorau puterii lor de a se metamorfoza. Din momentul în care primul virus se strecurase în primul hard neprotejat cîndva în anii '80, se declanşase un proces de evoluţie, o cursă a înarmării între autorii de viruşi şi programele de scanare care produsese mutaţii noi şi neaşteptate. La început, cei care detectau viruşi aveau nevoie doar de o mostră virală şi puteau scrie un program care să caute o urmă sau o semnătură specifică. Prin urmare, viruşii au început să folo-sească încriptarea pentru a se ascunde, iar

antiviruşii au răspuns învăţând să vîneze rutineJe de decriptare. N-a trecut mult şi viruşii au început să ia forme multiple. Antiviruşii au evoluat împreună cu ei, şi au învăţat să caute nu doar semnături, ci şi comportamente suspecte. Orice eveniment neprevăzut putea fi semnalul unei intruziuni. Schimbări în mărimea unui fişier. Modificări neautorizate.

Leela era cu o treaptă mai sus. Era în stare să ia noi forme după cum dorea, nu rămînea niciodată stabilă un timp îndeajuns de lung pentru a fi scanată şi recunoscută. Fiecare generaţie producea o Leela complet nouă, cu organele rearanjate, mutante, ascunse sub un strat de cifruri nou-nouţ. Din perspectiva celor însărcinaţi să o găsească, cel mai rău lucru era că Leela se camufla în programele pe care le infecta, strecu-rîndu-se între comenzile legitime, tăinuindu-şi prezenţa prin resetarea tuturor referinţelor la schimbările pe care le operase. Cînd un antivirus inspecta un fişier infectat de ea, acesta părea normal. Funcţiona. Nimic nu părea schimbat de cînd se făcuse curăţenie ultima dată. *Programe* legitime făceau lucruri legitime. Pînă cînd se opreau. Pînă cînd ea prelua controlul.

3 ore de la lansare: *17360 gazde*
4 ore de la lansare: *85598 gazde*
5 ore de la lansare: *254217*...

Cînd Arjun apăru la lucru în dimineaţa următoare, vlăguit şi tras la faţă după o noapte nedormită, nici o mostră nu ajunsese încă la Virugenix pentru a fi analizată, în duda infecţiei care se întindea în jurul lumii. Leela era în libertate, şi pe moment întru totul invizibilă.

Cine a dat click? Tu ai dat? Ai fost destul de curios ca să încerci? Pachetele de date s-au scurs prin cabluri, prin MAE-West şi East[1], în hub-uri şi ring-uri din Chicago şi Atlanta, din Dallas *şi* New York, au plecat din altele aflate în Londra şi Tbkyo, prin marele cablu optic SEA-ME-WE3 aflat pe fundul Pacificului, ca şi prin cablurile care traversează Atlanticul. Informaţiile au ţîşnit în sus către sateliţii de comunicaţii, sau au fost transformate în unde radio emise de transmi-ţătoare, trecînd prin *oameni şi* clădiri, pierzîndu-se în spaţiu.

Leela îl găsi pe Guy Swift la 11 000 de metri altitudine, în tâmp ce se întorcea de la New York la Londra şi întâlnirea lor trecu aproape neobservată întrucit Guy dormea. Leela fusese grupată împreună cu alte mesaje, comprimată şi transmisă dintr-un satelit către un computer de la bordul Airbus-ului A300 în care se afla Guy, relaxat în fotoliul său de la clasa I, verificîndu-şi somnoros e-mailul prin intermediul telefonului

de bord. îşi scosese laptopul din carcasa rezistentă la şocuri, trecuse cartea de credit prin scanner-ul telefonului şi conectase cele două aparate. Apoi, pentru o clipă, închise ochii şi se lăsă să alunece într-un loc călduţ şi lipsit de griji. Trecură cîteva secunde. Reveria se întunecă şi pe Guy îl încercă brusc o senzaţie neplăcută de prăbuşire prin propriul spaţiu interior, *prin sine însuşi*, Azvîrlit în mod dezagreabil într-o stare de luciditate, răsuflă greu şi,

1 Metropolitan Area Exchange. Centre de interconectare a traficului între ISP din Statele Unite, aparţinînd *companiei* MCI *WorldCom*. Există trei MAE în SUA, MAE East la Washington D.C., MAE West la San Jose, California, şi MAE Centrai la Dallas.

deschizînd ochii, văzu că avea zece noi mesaje în Inbox. *Uită-te şi tu*! Dezorientat, dădu click. Nu se întâmplă nimic. Enervarea se înregistra ca un mic vîrf, o perturbare momentană în traiectoria lină a zilei sale de lucru. Hotel, duş, mic dejun, hol, limuzină, intîlnire la prînz, cumpărături, hotel, din nou limuzină - străzile regulate din Manhattan alu-necînd pe lîngă el, şoferul tăcut ducîndu-l la aeroport - toate silenţioase, perfecte...

Ora la origine: *02*:*14 Ora la destinaţie*: *07*:*14 Ora curentă*:?

Ce oră era aici? Cît era ceasul acum?

Ceva mai tîrziu, Guy privi ca prin ceaţă cum Londra căpăta contururi în jurul taxiului său. Alături pe banchetă se găsea o pungă de la un boutique de lenjerie, un cadou pentru Gabriella cumpărat în ultimul moment. Aplecîndu-se în faţă, îl ghidă pe şoferul care urmărea un program la radio cu apeluri de la ascultători. Zări în faţă clădirea în care locuia, un munte de sticlă albastră tronînd deasupra unor blocuri scunde din anii '80. Iubea momentul ăsta, superlativul oricărei călătorii. întoarcerea acasă.

Acasă. *În vitro*.

După cum ştie orice londonez, În Vitro, complexul de apartamente proiectat de Sir Nigel Pelham, e un adevărat reper urban, un zigurat de sticlă albăstruie înalt de douăzeci de etaje, curbat într-un arc larg, situat pe malul sudic al Tamisei. Fiecare dintre cele 324 de apartamente de lux are cîte un balcon separat de celelalte pentru a da iluzia de singurătate deplină. „Efectul", spusese Sir Nigel într-un interviu din revista *Archon*, „este unul de calm absolut, o senzaţie paradisiacă de plutire pe deasupra grijilor lumii". Lifturile şi celelalte spaţii de serviciu fuseseră amplasate în spate, lăsînd liberă vederea spre riu. Primele locuinţe se găseau la etajul patru, iar firmele partenere ale lui Sir Nigel dotaseră nivelurile inferioare cu toate facilităţile cuvenite

unui complex rezidenţial la standarde internaţionale. De la biroul portarului se putea procura o hartă care indica amplasamentele piscinei olimpice, sălii de sport, saunelor şi solanilor, cabinelor flotante[1], terenurilor de tenis şi de popice, parcării subterane şi spaţiului inovator de meditaţie Hopi, o cameră albă, izolată fonic, în care difuzoare nevăzute emiteau sunete din mediul.natural al Sud-Vestului American,

Guy îşi cumpărase aici un apartament în timpul boom-ului de la sfârşitul anilor '90. întrucît *Tomorrow** luase avînt, credea că şefului unei agenţii de renume mondial i se cuvenea o locuinţă clasa întîi. Existau şi alţi factori care îi influenţaseră decizia. Bănuia uneori, deşi nu putea şti sigur, că *apartamentul* era unul dintre motivele pentru care Gabriella acceptase să se mute împreună. Uneori avea chiar suspiciunea că, în subconştient, îl cumpărase mai ales pentru a o convinge să se mute la el. Intra aici pe un teren psihologic care nu-i satisfăcea încercările de a-l analiza. Sigur că îl costase enorm, însă în acelaşi timp i se părea că meritase să intre în datorii doar ca să vadă invidia de pe feţele cunoştinţelor pe care le invitase la petrecerea de casă nouă.

Deşi Guy era milionar, termenul i se potrivea mai mult teoretic. Cu toate că fotografia lui apărea în revista *Future Business*, în topul 100 al Tinerilor Antreprenori ai Noului Mileniu alături de o estimare a „averii personale" de 1,3 milioane de lire sterline, suma se baza aproape în întregime pe o evaluare a agenţiei *Jbmorrow**, la care, după cea mai recentă rundă de investiţii de capital, Guy deţinea un număr redus de acţiuni. Lichidităţile pe care le deţinea erau mai degrabă modeste. Se gîndise la cumpărarea apartamentului şi ca la o şansă de a-şi face relaţii. Fără

1 Cabină de raelaxare, asemănătoare celei de saună, dotată cu o vană umplută cu soluţie salină. Datorită densităţii lichidului, corpul pluteşte liber.

îndoială că pe coridoarele acestei clădiri exclusiviste avea să dea peste tot felul de clienţi potenţiali.

După ce se mutase, îşi dădu seama spre dezamăgirea sa că în Vitro părea în mod straniu părăsită. Facilităţile, deşi impecabil întreţinute, nu prea erau folosite. În ciuda faptului că toate apartamentele fuseseră alocate încă înainte de terminarea lucrărilor, cele mai multe aparţineau unor străini şi rămîneau neocupate luni în şir. Altele erau deţinute sau închiriate de companii şi corporaţii, iar locatarii se schimbau tot la cîteva săptâmîni. Cînd îi întîlnea la sala de sport, salutau precaut *dînd* din cap şi încercau să-şi ascundă mirarea de a mai vedea pe cineva într-un loc care era de obicei pustiu. Sauna se încingea şi se răcea fără clienţi, în spaţiul de meditaţie urlau coiotii şi nu-i auzea nimeni. Dimineaţa devreme, înainte de deschiderea burselor europene, mai întîlneai cîţiva rezidenţi făcînd lungimi de bazin, însă de obicei nu se cunoşteau unii pe alţii. În lifturi, îşi fixau privirea pe numerele care se succedau pe ecranul LCD. Uneori priveau pe furiş feţele reflectate în uşile de oţel. Alteori nu.

Plăti taxiul şi portarul ieşi să-l întîmpine cu o umbrelă albă purtînd sigla în Vitro, pe care i-o ţinu deasupra capului pînă cînd intrară în atrium. Apoi îi aduse valiza pe roţi şi *îl* întrebă dacă avusese o călătorie plăcută. Ca tot personalul de serviciu de la în Vitro, şi portarul avea un accent est-european neidentificabil. Lui Guy îi displăcea. Europa de est nu prea mergea cu servicii clienţi.

În atrium, doi bărbaţi tunşi milităreşte stăteau pe scaune rotitoare şi urmăreau un panou de monitoare. Postul de securitate fusese „scos în evidenţă”, după cum se exprimase firma lui Pelham, prin amplasarea sa într-un oval imens de sticlă care aducea cu un ochi, suspendat la mezanin deasupra recepţiei. Supravegherea video integrală era un mare atu pentru clienţii corporatista. Holurile, scările, grădinile, faleza - toate erau monitorizate. Ovalul se dorea a fi. liniştitor, un simbol al siguranţei, însă asupra lui Guy cei

doi paznici plictisiţi şi imaginile panoptice în continuă schimbare pe care le urmăreau aveau un efect invers. Grăbea pasul cînd trecea pe sub calotele de sticlă fumurie ale camerelor de luat vederi din parcare. Cînd introducea cheia în broască o făcea parcă ferindu-se. închiderea uşii o resimţea ca pe o uşurare vinovată.

Nu băgă în seamă salutul de despărţire al portarului şi luă liftul pînă la etajul cinci. Ca de obicei, holul era pustiu, dacă nu puneai la socoteală prezenţele cvasiumane ale lucioşilor copaci yucca plantaţi ca nişte santinele lingă fiecare uşă. Interiorul apartamentului 124 duhnea a fum de ţigară, în bucătărie, pe tejgheaua de Corian1 a mesei erau trei sticle goale de Moet şi o scrumieră murdară. Gabriella avusese fără îndoială musafiri. Aruncîndu-şi hainele pe covoraşul din dormitor, Guy intră la duş şi petrecu zece minute sub jetul primenitor de apă fierbinte. Apoi se bărbieri, îşi alese haine curate din debaraua cu panouri nichelate şi se întoarse desculţ pe dalele de gresie în bucătărie, să-şi facă o cafea la performantul său automat de espresso, o activitate care îi dădea întotdeauna un fior plăcut.

Guy ştiuse încă de dinainte să se mute că locuinţa sa avea nevoie de ceva extraordinar. Nepricepîndu-se şi fiind în criză de timp, recursese (la sugestia agentei imobiliare, o brunetă atrăgătoare) la serviciile unei agenţii care să-l ajute să-şi aleagă mobila. Sc gîndise că astfel putea fi sigur că întregul său spaţiu personal avea să fie amenajat cu cel mai bun gust posibil. în consecinţă, masa din piele albă, cu decupaje în motivul codurilor de aeroporturi, candelabrul făcut din mulaje ceramice de CD-uri, pilota din lină de vicuna, serviciul danez de servit salata cu recipiente ergonomice şi holuri din carton de unică folosinţă pentru fructe, cuibul de cuburi din oţel negru-mat din spaţiul de conversaţie, dulăpiorul de toaletă suspendat de cabluri, imprimat cu un model Vuitton din polivinilin, pe care aşezase televizorul cu plasmă şi setul de boxe electro-statice, modulele ornamentale care se îmbinau pe tavanul

dormitorului şi mobilierul jos de patio de pe balcon fabricat din tec de contrabandă -toate erau personalizate, unicate, purtau *semnătura* iui. Totul, pînă la ultimul robinet sablat din baie, îi purtau amprenta.

Cel mai uşor fusese să aleagă tablourile. Oe la o galerie online (o altă sugestie de-a Taniei, agenta imobiliară) comandase mai multe imprimate Cihachrome1 reprezentând detalii urbane mărite, guri de canal, vagabonzi, porumbei şi aşa mai departe, plus o fotografie obţinută prin procesare încrucişată a unei proprietăţi industriale din Dalston unde participase o dată la o lansare. Delectîndu-se, mai cumpărase două plăci de perete făcute din tuburi de neon şi o sculptură constînd din două cercuri de oţel intersectate, bazate, spunea site-ul, pe dimensiunile capului unui anumit supermodel.

Deschise uşile glisante de sticlă şi îşi sorbi espresso-ul dublu, privind Tamisa. Traficul curgea peste poduri. O barjă menajeră trecea pe apă, îndreptîndu-se către o groapă de gunoi din josul rîului. Ca de obicei, deşi savura priveliştea, se gîndi că ar fi fost cu mult mai frumoasă văzută de mai sus. La etajele superioare se găseau cîteva mansarde impresionante, iar în vîrf un cub pe două niveluri, cu pereţi de sticlă *şi podea* flotantă, o cochilie nedecorată care încă nu fusese vîndută. Uneori, zărind clădirea de la distanţă, Guy îşi imagina că se află acolo sus, scormonind cu privirea întreaga Londră.

Cîteva picături de ploaie îi căzură pe faţă. Cînd îşi termină cafeaua, sună telefonul, cîntînd refrenul unei melodii soft-rock din anii '80. Ca şi vizitele sale ocazionale în cafenelele lumpene, colecţia de casete video cu John Holmes, frizura actuală şi posterele din sufragerie cu şefi de

---

1 Proces de imprimare fotografică direct din pozitive color transparente. Imprimatele Cibachrome pe o bază de poliester au o mare acurateţe şi intensitate a culorilor şi nu se degradează în timp.

stat socialişti, şi soneria telefonului său era ironică. Il suna Kika, asistenta personală.

– Guy?

– Salut, Kika.

– Cum a fost la New York?

– Le-a plăcut, Kika. O întîlnire realmente pozitivă. L-am dat pe spate pe vicele departamentului de comunicare.

– Excelent. Deci ne-au angajat?

– Încă n-au decis, dar o vor face. Crede-mă.

– Înţeleg. Părea sceptică, ceea ce îl enervă.

– Guy, vii azi la birou?

– Kika, sînt cam terminat. Abia am intrat pe uşă. S-a întîmplat ceva?

– Poate. Poate nu-i important, dar să ştii că a venit Yves Ballard. Şi... cam inspectează pe aici.

Veşti proaste. Guy îşi plimbă privirea prin apartament, căutînd în subconştient ceva de tras pe nas sau de înghiţit care să le contracareze.

– Yves? Ce naiba caută la birou? Nici nu ştiam că e la Londra. Şi ce vrei să spui cu „inspectează”?

– Ştii tu... trage cu ochiul. Se uită peste umărul oamenilor. Ii întreabă la ce proiecte lucrează. Zice că vrea doar să-şi facă o impresie despre cultura noastră. Părea să ştie că eşti plecat.

– Fututul dracului! N-are nici măcar decenţa să... of, pizda mă-sii... Kika, fă ceva pentru mine, te rog. Dacă se apropie de contabilitatea lui Paul, distrage-i atenţia. N-am chef să mi se uite în finanţe fără mine. Chem un taxi chiar acum...

– Păi, cum să-i distrag atenţia? Că doar se plimbă pe-aici, sporovăieşte cu oamenii.

– Nu ştiu. Foloseşte-ţi creativitatea. Fă-i un ceai. Arată-i ţîţele.

– Guy, te rog să nu-mi vorbeşti aşa.

– Kika, dă-ţi silinţa, OK? Vin cît pot de repede.

- Încîntat să te văd, Yves, minţi Guy. Bine-ai venit.

Yves strînse mina pe care i-o întindea Guy şi minţi la rîndul său, ceva despre legăturile de avion, *ocazie*, *o* dimineaţă liberă. Era un *moment* penibil. Ca să-i ureze bun venit la Tomorrow*, Guy trebuia să pretindă că Yves nu se cuibărise deja în fotoliul Balzac din zona de brainstorming, frunzărind un teanc de fişe de evidenţă.

O clipă se priviră fix unul pe celălalt, apoi îşi îndreptară ochii în direcţii opuse inspectând sediul aflat într-o fostă fabrică din Shoreditch. *Tomorrow**, după cum îi plăcea lui Guy să le reamintească vizitatorilor, nu era atât o agenţie, cît un experiment al echilibrului dintre viaţă şi muncă. Angajamentul lui Guy în faţa personalului era de a furniza un mediu înconjurător care încuraja creativitatea şi inovaţia, îi stimula să exceleze, un mediu care făcea munca distractivă şi distracţia de folos. Acesta se compunea din trei niveluri cu spaţii deschise şi ferestre largi, cu pereţi din cărămidă netencuită şi podele lustruite, purtând cicatricele vechi ale instalării şi dezafectării unor utilaje grele şi care erau acum presărate cu grupuri aleatorii de birouri şi mese de lucru, rezultatul unui experiment eşuat de hotdesking[1]. Ca răspuns la angajamentul lui Guy faţă de ei, aproape optzeci de persoane experimentau chiar în acel moment echilibrul dintre viaţă şi muncă, cercetau, verificau,

1 Definită şi prin expresia „muncă fără birou fix”, *hotdesking este* o practică nouă care introduce flexibilitatea la locul de muncă. în acest sistem, angajaţii nu au birouri fixe, ci îşi aleg în fiecare zi spaţii diferite în care îşi desfăşoară activitatea.

analizau, conceptuali z au, cuantificau şi calificau, vizualizau, editau, mixau şi montau, aranjau, prezentau, discutau şi se îndeletniceau cu toate celelalte activităţi pentru care Guy folosea expresia generică de *a-ţi vîrî mîinile pînă la cot în brand* şi care avea scopul de-a convinge oamenii să-şi canalizeze emoţiile, relaţiile şi imaginea sinelui în cumpărarea de bunuri şi servicii.

– Nu urcăm la mine? întrebă Guy.

– Nu. Stăm aici, jos. E confortabil. Yves îi arătă cu degetul un puf de lingă fotoliu. Invitaţia de a lua loc în sediul propriei companii era o senzaţie nouă, pe care Guy nu o găsi deloc plăcută. Oferta pufului era evident o capcană, dar trebuia să se descurce, aşa că trase sacul burtos din piele într-un loc în care se putea cel puţin sprijini de jocul de pinball. în poziţia respectivă, ochii săi se aflau aproape la acelaşi nivel cu ai lui Yves.

Yves dădu ştiutor din cap, gestul de aprobare profesională a tacticii alese pentru o întrevedere al unui om care avea un maşter în administrarea afacerilor de la INSEAD[1]. Guy observă cu un sentiment de furie neputincioasă că hîrtiile pe care le ţinea în mînă erau evidenţe cu cheltuieli recente ale companiei. Se sili să zîm-bească.

– Sigur nu vrei să mergem sus?

– Nu, stăm bine aici.

Guy trebuia să întreprindă ceva pentru a prelua iniţiativa. Ca să mai cîştige timp, se prefăcu că răspunde unui apel pe telefonul mobil şi, cu un gest de „o secundă, te rog", îşi puse căştile pe urechi şi făcu cîţjva paşi în direcţia biroului de primire. Se învfrti prin recepţie, fncercînd să se gîndească. O vizită surpriză a lui Yves Ballard putea însemna mai multe lucruri, nici unul însă bun. Yves era partener la Transcendenta, firma de investiţii de capital care ajutase *Tbmorrow** să ia avînt. De curînd, o anumită răceală se făcuse simţită în comunicarea dintre Transcen-

1 Institut de studii economice superioare cu sediul la Fontainebieau.

denta şi *IbmorToui**. Se vorbea despre fixarea unor obiective de activitate şi de o recuperare a capitalului pînă la sfirşitul trimestrului. Guy îl privi pe francez. Ca întotdeauna, Yves era îmbrăcat în uniforma internaţională lejeră a omului de afaceri: pantaloni *chino*, mocasini care lăsau la vedere şosetele cu model de romburi, o cămaşă albastră de bumbac purtînd pe buzunarul de la piept sigla unei case de modă conservatoare - haine la fel de acceptabile internaţional şi de lipsite de specificitate ca şi faţa sa de om de patruzeci şi ceva de ani, cu trăsături plăcute însă oarecum şterse. Acestea formau acum o supra-faţă de placiditate studiată, ca un luciu de apă ornamental, înşelător. Nu încăpea îndoială: Yves venise să discute despre bani,

Guy îşi închise telefonul şi se îndreptă înapoi spre zona de brainstorming, considerată de majoritatea angajaţilor drept spaţiu de *recreere*, din cauza mobilierului comod, a televizorului şi a consolei PlayStation. Yves studia distrat străvechea maşină de cusut industrială pe care arhitecţii însărcinaţi cu renovarea o păstraseră ca amintire a fabricii de confecţii care funcţionase pe vremuri în clădire. Lui Guy îi plăcea să-i ducă pe noii angajaţi ai agenţiei lîngă maşină. Le apunea: de aici ar trebui să vă vină inspiraţia. Bucata asta de metal înţelege adevăratul sens al muncii.

– Ai făcut noi angajări, îi spuse Yves.

Guy îi explică avantajele formării unei echipe proprii de producţie şi încercă să evidenţieze treaba bună pe care o făceau noii cercetători. Bălmăjea nervos, ştiind unde bătea Yves.

– Ascultă, de ce nu mergem sus, să stăm amîndoi ca lumea.

Voia să pară o glumă, dar sună ca o rugăminte. Jumătate din nivelul superior era ocupat de o zonă menită să găzduiască creativitatea şi inovaţiile lui Guy, un spaţiu cu vedere spre blocurile construite de consiliul local şi spre depozitele recondiţionate din estul Londrei, pe care ii

numea uneori panorama sa mintală. Pe lîngă dotările obişnuite ale unui birou, încăperea mai conţinea un pat de zi, o tejghea de berărie, cutii cu instrumente de desen şi design, un sistem home cinema şi un scrin plin cu o colecţie de roboţi de jucărie şi suveniruri din filmele lui Quentin Tarantino. Era locşorul lui, domeniul personal. Acolo sus Yves n-ar fi reuşit să-l facă să se simtă atât de vulnerabil.

Yves însă nu luă în seamă întrebarea.

– Am auzit că aţi cîştigat un nou proiect?

– Sîntem pe punctul de a încheia afacerea.

– Credeam că de-asta ai fost la New York. Produsul ăla nou de la Pharmaklyne, SSRI.

– Exact. A fost o întîlnire foarte productivă. Au fost impresionaţi de rezultatele noastre creative. Am produs o serie de jurnale video ale unor tineri de carieră vorbind despre anxietăţile lor.

– Dar n-au semnat.

Faptul că era încolţit astfel îl înfurie.

– Yves, mă bucur să te văd, dar sînt surprins că n-ai programat întîlnirea asta cu Kika. Lucrăm la mai multe prezentări în momentul de faţă. Ar fi fost mai uşor să-mi fac timp pentru asta dacă aş fi ştiut că vii.

– Fără îndoială. Dar eram la Londra şi am vrut să văd cum merg lucrurile la *Tomorrow**, aşa, neoficial. Sînt aici ca prieten, Guy. Ca să te susţin.

Ploaia se oprise şi o lumină umedă pătrundea prin ferestre. Deasupra capului lui Guy fluturau trei bannere roşii, imense, rămase de la o prezentare pentru o agenţie de ştiri. Pe fiecare dintre ele era scris cîte un singur verb de motivare, cu un font sans şerif de mari dimensiuni:

Joacă-te
Schimbă
Inspiră

Cei de la serviciul de ştiri aleseseră pînă la urmă pe altcineva pentru campanie, însă bannerele nu erau de aruncat. Acum, în ciuda mesajelor pozitive pe care le transmiteau, lui Guy i se părea că mai degrabă descriu problemele agenţiei *Tomorrow** decît soluţiile de care dispune. Cu toate inovaţiile ei organizatorice, etosul de deschidere şi abordarea holistică a repozi-ţionării brandului, *Tomorrow** cam ducea lipsă de clienţi. Transcendenta pompase cîteva milioane de euro drept capital, însă Guy îi cam topise cu noul sediu, extinderea, pierderea încrederii survenită după 11 septembrie şi slăbiciunea sa pentru tot felul de jucării sofisticate. Ultimul proiect în adevăratul sens al cuvîntului, un audit de brand pentru un producător de semiconduc-tori, se încheiase cu două luni în urmă. Guy avea un acces subit de paranoia. Oare Yves ştia ce cheltuieli trebuia să acopere? Cele pentru luna în curs îl speriaseră zdravăn.

– Poate ar trebui să discutăm la prînz, într-un restaurant, făcu Guy o încercare.

– Nu, spuse Yves. Fără prînz. îngraşă.

– Poftim?

– Nu trebuie să ne îngrăşăm. Umflaţii se mişcă încet. Companiile umflate, la fel. Lucrurile stau foarte prost acum, Guy. Nu e timpul să ne satisfacem toate capriciile. Am trimis-o pe una dintre secretare după nişte sandviciuri. Le mîn-căm aici, în timp ce tu îmi arăţi care părţi din afacerea asta sînt într-adevăr necesare.

Era mai rău decît îşi închipuise. Iar Leela nici nu se pusese încă pe treabă.

În lume, joi, 12 iunie, a fost o zi liniştită. Au explodat bombe la Jakarta, Jenin şi Taşkent. Un petrolier decrepit, fără carenă dublă, s-a scufundat la Manila, deversîndu-şi încărcătura de ţiţei nerafinat în Marea Chinei de Sud. în Malawi, un bărbat a fost diagnosticat cu o infecţie retro-virală necunoscută. La aeroportul Heathrow din Londra doi tineri din Ghana au fost găsiţi îngheţaţi în compartimentul trenului de aterizare al unui Boeing 747.

În timp ce Guy mînca sandviciuri amare cu Yves, răsăritul zilei de vineri se Întindea peste Pacific. Deasupra Golfului Mexic, un avion de luptă F16 al marinei americane avu un contact de scurtă durată cu un obiect zburător neidentificat, iar în fundul unei rîpe din Tasmania o femeie, mamă a doi copii, fusese găsită prinsă între fiarele maşinii ei Ford Cortina, după ce supra-vieţuise timp trei zile hrănindu-se doar cu zăpadă topită şi cu pachete de sos de friptură Hungry Jack. Arjun era încă treaz în camera sa din Berry Acres, privindu-şi ţintă monitorul. Nu dormi deloc şi se duse la lucru mai devreme, ascultând pe autobuz coloana sonoră a fumului *Criză în Kaahmir*, peliculă în care Leela Zahir joacă rolul fiicei unui soldat care ajunge să fie amestecată în intrigile internaţionale ale unei reţele teroriste.

Arjun îşi petrecu dimineaţa derulînd şi veri-ficînd un patch scris de Clay pentru un *macro*-virus obişnuit, cu vederea împăienjenită de petele gălbui ale extenuării. îl lăsară toţi în pace. întrucît îşi pierduse slujba, nu mai era o fiinţă reală şi se stingea încet în amintirea celorlalţi. Stătea în faţa terminalului şi privea ceasul din josul ecranului, aşteptînd ora magică. Leela Zahir se născuse la 10:12 în ziua do *13* iunie. Dacă reuşise, dacă virusul său nu avea vreun bug neprevăzut, nu mai era mult pînă cînd efectele lui aveau Bă

se facă simţite. Era atît de obosit încît abia reuşea să gîndească. în cap i se învârteau versuri din faimosul cântec de dragoste al Leelei din *Criză în Kaahmir*.

O, dragostea mea, iubirea mea
Am trecut graniţa
Graniţa nestăpînită
Te-aud împuşcind în valea-mi iubită
Trăgaciul mi l-ai apăsat
Sufletul mi l-ai furat
Am trecut graniţa
Graniţa nestăpînită.

Chiar înainte de prînz, sau de momentul în care ar fi fost vremea prînzului dacă cineva de la Virugenix ar fi respectat asemenea convenţii, un grup agitat de Vînători de Fantome se adună în biroul lui Darryl. După o scurtă discuţie, trecură în zona fierbinte şi urmăriră ceva pe unul din monitoare. Arjun, trăgînd cu ochiul ca o suricată pe deasupra peretului despărţitor al cutiuţei, îşi dădu seama imediat despre ce era vorba. Cineva trimisese o mostră pentru a fi analizată; jocul începuse. Pe la jumătatea după-amiezii, întreaga echipă de seniori AV se afla în încăperea cu pereţi de plexiglas, privind dansul Leelei pe zece monitoare, o secvenţă zbînţuită cu durata de cinci secunde luată din scena dansului holi din *Rău răuţ drăgălaş drăguţ*.

Fiorul era de nedescris. Pe fundalul cartierului West End din Londra, vizibil doar pentru o clipă, Leela, cu ochii mari, făcea cu degetul un gest aţîţător, ca şi cum ar fi flirtat cu spectatorul. Din nou. Şi din nou.

Funcţiona.

Arjun ştia ce se întîmpla în spatele ochilor şi zîmbetului ei, ştia că Leela fura resurse de la alte programe, ocupa spaţiu pe hard, se făcea comodă. Poate făcea şi alte lucruri, lucruri rele, distrugătoare. Acum totul se rezuma la cît de greu le va fi analiştilor să o contracareze. Cînd *Clay* trecu pe lingă

biroul său, cu ochii strălucind de emoţie, Arjun nu se putu stăpîni şi îl întrebă ce se întîmpla.

– Frate, se-ntîmplă treaba aia adevărată, asta se întîmpla?

Vocea îi trăda nerăbdarea, tonul ei urca la sfârşitul fiecărei propoziţii, ca şi cum evenimentul ar fi pus totul, întreaga lume, sub semnul întrebării.

– În ultimele zece minute am primit cinci mostre diferite, bă, din trei locuri din Asia de est? Ăştia de la serviciul clienţi tocmai au vorbit la telefon cu un tip din Auckland care-i în Noua Zeelandă? Ceva şefia asigurări? Tipu' a trebuit sâ-şi închidă toată reţeaua, toată, bă, toată? îi tremura curu'?

Clay o şterse, izbind cu pumnul sting în palma dreaptă, entuziast ca un sportiv dintr-o echipă studenţească. Arjun îşi simţi creierul obosit străbătut de o undă ascuţită de spaimă. Să închidă o companie întreagă. Era grav.

Cînd bătu ora 10:12 a.m. în atolul Kirimati din Oceanul Pacific şi nefericitul căpitan al unui vas de pescuit creveţi începu să-şi înjure iaptopul, Guy şi Gabriella părăseau petrecerea de după premiera unui film care era o *reecraaizare* a unui alt film şi intrau într-un taxi. Guy abia scosese o vorbă toată seara, însă Gabriella se aflase în centrul unui grup însufleţit, spusese bancuri şi primise cărţi de vizită, numere de mobil şi invitaţii la restaurant. Guy era prea preocupat pentru a fi gelos.

Situaţia aducea tare mult cu Vechea Economie. Mesajul lui Yves fusese dur. Transcendenta nu se angaja să finalizeze o nouă rundă de finanţare dacă *Tomorrow** nu reducea cheltuielile şi nu genera noi afaceri. Fără investiţii, *Tomorrow** avea fonduri care i-ar fi ajuns doar cîieva luni. Yves evitase să spună ce s-ar putea întîmpla, însă lăsase impresia că Transcendenta nu va ezita să le taie coarda.

Guy se adinei în calcule. *Tomorrow** şi tot ce ţinea de ea depindeau acum de trei prezentări. Cea pentru medicamentul SSRI pe care o făcuse la New York şi cele două pe care urma să le facă peste o săptămînă - pentru o reţea de cluburi de agrement din Golful Persic şi pentru APEF, noua Autoritate Pan Europeană a Frontierelor, un artefact al integrării în Uniunea Europeană care avea obiectivul de a armoniza regimurile vamale şi de imigraţie din toate statele membre. Dacă una dintre cele trei era încununată de succes, ar fi fost poate suficient pentru a convinge Transcendenta să nu apese pe trăgaci. Totuşi, pentru a fi sincer cu sine însuşi, Guy trebuia să admită că cei de la compania farmaceutică nu fuseseră prea impresionaţi. Două prezentări, prin urmare. Două şanse.

Gabriella înregistra numărul de telefon al cuiva pe mobil. Simţindu-i privirea, feri ecranul telefonului de ochii lui.

– Iubire, te-ai mai gîndit la Thailanda?

– Nu prea, Guy. închise clapeta telefonului şi se întoarse să privească pe geam.

Nu era sigură cît timp îl va mai putea suporta. Cînd sosise la Londra, fusese cuprinsă de aceeaşi grabă de a se arunca cu capul înainte care îi semnase condamnarea surorii ei. Avea un prieten şi revista la care lucra, şi mai erau şi petrecerile. Tatăl ei îi dăduse de urmă şi îi trimitea bani. încercase tot felul de lucruri, lucrase o vreme la galeria de artă a unei cunoştinţe, studiase dreptul un semestru. Simţea tot timpul impulsul de a fugi arzîndu-i în suflet şi devenise tot mai sigură că singura cale de supravieţuire era să se liniştească, să arunce ancora.

Apoi cineva îi oferise un post de coordonator al relaţiilor cu presa pentru un film. Se descurcase, poate pentru că nu-i păsa deloc nici de aura de strălucire care învăluia industria cinematografică, nici de graţia găunoasă a filmului, respectiv, în schimb, plasînd subiecte de presă şi supraveghind distribuţia de *tineri actori* în timp ce li se luau interviuri despre gangsteri şi specificul britanic sau despre cum era să lucreze cu celebra actriţă din rolul principal, îşi descoperise, dacă nu o vocaţie, cel puţin o ocupaţie care o distrăgea de la celelalte. în miezul operaţiilor mediatice se *găsea* un calcul, o estimare a valorii: *ce poţi face pentru noi*, *ce vrei în schimb*. Era o treabă onestă. Relaţiile umane erau aici afişate deschis: fie erai pe listă, fie nu erai, în funcţie de ce puteai oferi la schimb. Munci din greu pentru că munca îi ştergea din minte imaginea surorii ei şi în cele din urmă i se oferi un contract.

Făcea asta de un an şi-i plăcea să aibă banii ei, bani adevăraţi, nu banii de jucărie care nu se terminau niciodată şi care o ucisesera pe Caroline. Apoi îl întîlni pe Guy. O abordase la o petrecere plicticoasă şi începuse imediat să-i servească replici vechi: te-am văzut din celălalt colţ al sălii, ce frumoasă, ţi-a spus cineva vreodată, ce coincidenţă. O uimise tupeul lui, impresia pe care o lăsa că lumea şi toate

lucrurile ei erau pentru el scrise ca într-un meniu. Spre deosebire de alţi bărbaţi pe care-i întîlnise şi care aveau aceeaşi siguranţă, Guy nu era deloc manierat. în privinţa asta, era un inocent. Viaţa îi făcuse întotdeauna pe plac, îi dăduse întotdeauna ce ceruse.

întrucît Guy nu-i permisese să refuze, Gabriella acceptase să iasă cu el, dezlănţuind astfel un val de invitaţii la cafea şi la restaurant, un foc continuu de buchete de fiori. Peste cîteva săptămîni se produse şi inevitabilul: o sofa, lumina dată la minimum şi nici un argument împotriva faptului de a-l lăsa *s-o dezbrace*. *El* nu făcuse nimic ciudat sau agresiv şi păruse atît de fericit după, încît intimitatea o bucurase şi pe ea: se simţise dorită, aleasă. în scurtă vreme, refuza alte întîlniri pentru a petrece serile cu el în noul său apartament. Se uitau la DVD-uri şi mîncau îngheţată. Cam la fiecare douăzeci de minute, el se ridica pentru a-şi supraveghea priveliştea dinspre rîu, vorbind încontinuu despre viitorul chestiei ăsteia sau al alteia, despre ce mai era nou, despre valul următor, despre ce se afla la vîrf, şi o ţinea tot aşa. Avea întotdeauna un teanc de reviste pentru bărbaţi şi cite o nouă jucărioară al cărei manual de utilizare se chinuia să-l descifreze. Era dulce, hotărîse Gabriella, într-un fel foarte englezesc.

Deşi idolatriza rebelii şi starurile rock, Guy nu avea nimic autodistructiv în felul său de a fi. Nu voia să schimbe lumea, ci doar să fie în frunte, în timp ce ea îşi urma cursul predestinat. Nici Gaby nu văzuse vreodată rostul rebeliunii (orice ai fi făcut, lucrurile rămîneau aceleaşi), însă chiar şi ea fusese uimită de modul instinctiv lipsit de scrupule în care el se apucase să-şi plaseze viaţa în pole position. Fără să dea impresia că se străduieşte, Guy îşi asigura întotdeauna locul în prima linie. Era exact opusul Carolinei; nu părea deloc jenat de ceea ce i se cuvenea.

Guy bătea ritmic cu degetele pe genunchi, iar Gaby îl privea. El deschisese geamul taxiului iar ea stătea cu braţele petrecute în jurul corpului în timp ce traversau rîul.

La standurile de ziare, titlurile de-o şchioapă anunţau ultimele alerte teroriste. Undeva spre Victoria trecură pe lîngă o stradă blocată de două maşini de poliţie. Poate, se gîndi Gabriella, nu era doar impresia ei. Poate nici nu era din cauza lui. Poate că întreg oraşul se stricase. Totul în jur avea gustul acru pe care îl lasă frica în urmă.

În mod bizar, se mutase la el din cauza părinţilor lui. Guy se simţea stînjenit în prezenţa lor, iar ea trebui să jongleze în singura vizită pe care le-o făcuseră cu măguleli şi tăceri îmbufnate.

Ajunseseră într-o duminică ploioasă la fosta casă parohială dintr-un tîrguşor din Shropshire, o casă plină de porţelanuri, mobilă veche de stejar şi duhoarea a doi labradori bătrîni de culoarea ciocolatei, care-şi petreceau mai tot timpul dormind în coşurile lor din bucătărie. Gilly şi Edward păreau niţel intimidaţi de fiul lor, iar Guy adoptase o mină poruncitoare, luînd intenţionat în rîs opiniile tatălui său şi foindu-se la masă ca pentru a indica nerăbdarea sa de a o lua din loc. Pentru Gaby, părul de cîine presărat prin casă, pianul dezacordat şi cizmele de cauciuc înşirate la uşa din spate fuseseră mici plăceri neaşteptate. Lucrurile astea solide, primitoare o ajutau, o linişteau, păreau să stea în spatele încrederii lui Guy ca o garanţie şi ideea de a păstra o legătură cu ele fusese într-o oarecare măsură motivul pentru care spuse da cînd Guy îi sugeră să renunţe la apartamentul ei şi să se mute la el.

Acum însă Gaby auzea din nou vocea aceea interioară care-i spunea să plece, să sfărîme tot mobilierul emoţional ca să nu mai fie cale de întoarcere, ca să poată dărîma versiunea ei actuală şi s-o ia de la început.

Taxiul trase în faţa clădirii în Vitro şi unul dintre portari le deschise uşa. Intrară în atrium prin uşile înalte de sticlă. Aşteptând liftul, amîn-doi priviră pentru a suta oară vitrinele încastrate în marmură care adăposteau obiectele găsite în timpul construcţiei: sticle vechi, monede romane, o cataramă de pantof, o tibie umană.

Lui Guy îi plăcea mai mult aranjamentul decît obiectele în sine. Accepta principiul că vechimea sporea valoarea lucrului; chiar şi trecutul avea un viitor, şi cu toate că expoziţia era doar o colecţie de nimicuri, cel puţin contribuia la textura unui habitat contemporan. Gaby ar fi dorit din toată inima ca vitrinele să dispară. Erau un memento nedorit al faptului că sub tălpile ei era un pământ plin de reziduuri menajere şi de resturi omeneşti, gunoaie pe care nici chiar sutele de ani nu le putuseră mistui. În timp ce ascensorul urca, se simţiră amîndoi uşuraţi, ca şi cum ar fi scăpat cu noroc din mlaştina care ameninţa să-i tragă în jos.

– Mai bine ar pune nişte flori în locul chestiei ăleia oribile, spuse Gaby. Nu poţi alege, se gîndi ea. Nu poţi alege lucrurile pe care să le păstrezi.

– Aşa cred şi eu, răspunse Guy plin de solicitudine. Era prima conversaţie pe care ea o iniţiase de mai bine de două ore şi el şi-ar fi dorit s-o continue. Insă nu găsi nimic interesant de adăugat în privinţa florilor sau a arheologiei. Ocazia trecu.

Se pregătiră tăcuţi de culcare, învîrtindu-se unul în jurul celuilalt, împăturindu-şi hainele, gîndurile fiindu-le acompaniate de bîzîitul de insectă al periuţelor de dinţi electrice. Gaby fuma o ţigară pe balcon, iar Guy făcu un duş, în timpul căruia se masturba pe furiş, gîndindu-se la o parteneră imaginară care semăna cu Gaby, însă era mai blinda, mai puţin dură. Apoi îşi fixă deşteptătorul (a cărui precizie era verificată cu ajutorul unui semnal trimis de un ceas atomic din Greenwich) şi stinse lumina. Peste cîteva minute, Gaby se strecură în pat lîngă el.

Zăcură o vreme în întuneric. Guy se gîndea la prezentările pe care le avea de făcut. Gaby se gîndea la Guy, la credinţa lui absurdă în propria importanţă, la faptul că lui nu i se întîmplase niciodată nimic rău. Dacă într-o încăpere se găsea un bufet, Guy se ducea drept acolo şi începea să mănînce. Dacă era un singur scaun liber, se aşeza.

Thailanda sau Mauritius sau Zanzibar sau Cancun sau Sharm el-Sheikh sau Tunisia sau Bali sau Coasta de Aur sau Papeete sau Gran Cayman sau Malibu. Pentru Guy nu erau decît locuri. Şi toate la fel.

În dimineaţa următoare (oră la care varianta 01 infectase aproximativ 3,2 milioane de gazde în toată lumea), Leela începu să-şi pună în aplicare farmecele asupra vieţii lui Guy Swift. Victima se duse la lucru, lăsindu-şi în pat prietena care se prefăcea că doarme. Pe drum, frunzări *The Sun*, ziarul şoferului de taxi, parcurgînd în grabă ştirile despre pedofili şi prezentatori TV, despre cumpărarea unei echipe de fotbal, despre o fată care avea mărimea 34DD la sutien şi era fiica proprietarului unui local din Surrey. Dormise prost, sărind din somn de cîteva ori, convins că întârziase la o întâlnire. Acum se simţea de parcă activitatea mintală îi era filtrată printr-o barieră difuză din creier, avînd textura şi consistenţa unui terci, care-i împiedica sinapsele-cheie să facă contact.

Strada din Shoreditch pe care se afla clădirea agenţiei era îngustă şi mizeră precum cele din Dickens. La parter, *zidurile* clădirilor de cărămidă cu ferestre înalte erau acoperite de afişe şi graffiti. Cineva aruncase o canapea veche lingă şirul de lăzi de gunoi. În timp ce taxiul se hurduca la colţul străzii pe dalele de piatră cubică, Guy zări deasupra uşii firma *agenţiei şi* îl încercă o strîngere de inimă. De obicei, dacă nu se simţea şubred după noaptea de dinainte, la vederea cartierului general al companiei sale, Guy prindea avînt. Astăzi avea sentimentul vag că era ceva în neregulă, fapt care i se confirmă de cum intră pe uşă.

O duzină de angajaţi se strînseseră la recepţie. Alţi cîţiva jucau o partidă de fotbal de masă. Păreau veseli cu toţii, ceea ce avea probabil legătură cu faptul că nimeni nu muncea. în rarele momente în care se îndoia de sine, pe Guy îl rodea uneori temerea că anumite elemente din organizaţia sa nu erau întru totul devotate îndeplinirii obiectivelor agenţiei. Pentru a contracara acest neajuns, formulase o triplă strategie de management, (punctul nr. 1) încurajarea unei culturi a scopurilor *comune*, (punctul 2) răsplătirea publică a excelenţei profesionale şi (trei) interceptarea conversaţiilor telefonice şi a e-mailurilor, sperînd astfel să afle cine îi era împotrivă. Nevoia de a spiona îl apuca doar din cînd în cînd şi nu dădea de obicei nici un rezultat concludent. Se abţinuse să mai tragă cu urechea din seara aceea scăldată în Stolichnaya în care, printre pozele cu David Beckham din Outbox-ul secretarei, dăduse peste un mesaj de trei rînduri în care era numit „Alteţa Sa", „filfizonul" şi „domnul zuluf. A doua zi dimineaţă, mahmur, o conce-diase pe fată, menţionînd ca motiv „problemele de prezentabilitate" (o bluziţă cu decolteu adînc pe care înainte o apreciase). Nu mărturisise nimănui incidentul stânjenitor, nu era sigur că se potrivea profilului său etic.

Mulţimea de angajaţi care stăteau degeaba îi declanşa paranoia latentă. Tocmai acum, cînd era în joc însuşi viitorul companiei, nemernicii ăştia aveau să se întoarcă împotriva sa. îngheţă în prag, luptîndu-se cu impulsul iraţional de a fugi.

– Guy, avem probleme.

Era Caedmon, administratorul de reţea. Guy încuviinţă nervos.

– Văd. Ce dracu' fac ăştia?

Se întoarse spre grup cu un gest împăciuitor. Sint regele vostru. Intoarceţi-vă pe metereze.

– De ce staţi degeaba? Haideţi, oameni buni, nu ne jucăm. Peste cîteva zile avem prezentarea pentru Al-Rahman.

Nimeni nu părea să aibă de gînd să-i pună sub ghilotină capul cu perucă pomădată. Dimpotrivă, începură toţi să vorbească, adunîndu-se în jurul său, declarîndu-şi dorinţa fanatică de a munci, consternarea şi exasperarea lor faţă de faptul că erau împiedicaţi să-şi ostoiască rîvna de a fi productivi de căderea reţelei de computere. Vreo doi erau supăraţi de-a bine le a; pierduseră date pe care nu le salvaseră; mai aveau încă lucruri importante de făcut. Auzind acestea, starea sufletească a lui Guy începu să oscileze între groază la aflarea veştii şi uşurare faţă de faptul că autoritatea sa era neştirbită. Ca să înţeleagă *ce se* întâmplase, îl tîrf pe administrator în biroul de la etaj şi-l aşează pe un scaun. Caedmon, un galez tinerel, sfios şi ochelarist, tuns la zero şi aparent posesorul unui număr infinit de tricouri cu logourile unor case de discuri independente, se strădui să-i explice.

– A trebuit s-o închid, Guy. Toată reţeaua. N-am avut de ales. S-a declanşat la un sfert de oră după ce-am venit azi-dimineaţă. Fiecare monitor a început să afişeze imagini cu o indiancă.

– Te-ntreb, Caedmon. De ce dracu'te plătesc?

– Guy...

– Aşa ceva nu trebuia să se întîmple. --Ştiu. îmi pare rău. E un virus...

– Dumnezeule. Te rog, te rog, *te* implor, nu-mi spune că a distrus totul.

– Nu, e în regulă. Avem copii ale tuturor datelor. Problema e eu...

– Lasă-mă cu amănuntele. Spune-mi doar cît timp îţi trebuie. Cînd o repui în funcţiune?

– Mai durează. Dacă nu există vreun patch, cred că va trebui să reinstalez totul începînd de la...

– Caedmon.

– Cu siguranţă tot restul zilei.

Guy se gîndise la o oră, două. I se părea un timp suficient pentru ca situaţia să se rezolve, în schimb, avea să piardă o

zi întreagă. O zi crucială. Va trebui oare să trăiască tot restul vieţii drept omul a cărui companie a fost înge-nuncheată de o *problemă cu computerele*'! De o ticăloasă *defecţiune tehnică*'! Era ca o reclamă proastă dintr-o campanie publicitară destinată firmelor. *Nu fiţi managerul al cărui departament a fost infectat*.

– Toată ziua? Ce treabă-i asta? Toată ziua e inacceptabil, Caedmon. Trebuie s-o repari mai repede.

– Îmi pare rău, Guy. Dacă aş avea un asistent... Insă sînt singur...

– Singur? Dar avem atîţia computerişti.

– Graficieni şi designeri, Guy.

– Aha.

– Chiar dacă m-ar ajuta şi alţii, tot o să dureze o vreme. Nu doar noi avem probleme.

Caedmon menţiona numele a două agenţii rivale şi al unei bănci unde un prieten de-al său era angajat temporar. Guy se mai îmblînzi. îi făcu semn lui Caedmon să plece.

– Atunci du-te şi dă-i bătaie.

Observă că făcuse gestul cu o înfloritură specială a mîinii. Tot un limbaj corporal *ancien régime*. Nu era un semn bun.

Pe la prinz, dispoziţia i se înrăutăţise. Oriunde mergea, i se părea că umblă ţanţoş. Deschi-zîndu-şi laptopul, se trezi în faţa unei femeiuşti pixelate care dansa pe scîrţîitul unor viori. l-l duse lui Caedmon, care dădu mohorît din cap şi îi spuse că o să-l treacă pe lista de priorităţi- Pe la ora două trimise acasă majoritatea personalului. La trei primi un telefon de la New York.

Convorbirea îi confirmă faptul că Pharmaklyne alesese o altă agenţie pentru a defini brandul SSRI. Guy îşi exprimă dezamăgirea, îi mulţumi managerului de produs şi aşeză receptorul în furcă. Primele treizeci de secunde trecură în linişte. Apoi, strigând obscenităţi indiscernabile, 2vîrii telefonul cît colo. Se simţi atît de bine încît aruncă şi un prespapier, care devie de la traiectorie şi sparse uşile de sticlă ale vitrinei în care îşi ţinea colecţia. Cînd intră să vadă

ce se întâmpla, Kika îl găsi în patru labe, printre cioburile unei sticle de vin de masă care comemora filmul *Réservoir Dogs*. Guy urlă să-i aducă o cîrpă.

Kika îl ajută să şteargă pe jos. Mai exact, Kika şterse pe jos, în timp ce Guy se plimba de *colo-colo*, încercînd să nu păşească ţanţoş şi mor-măind încet „futuifutuifutui”.

– Se pare că e o vedetă de cinema, spuse ea, culegînd cu grijă cioburile.

– Cum?

– Femeia din filmuleţ. E o vedetă de cinema din India, o cheamă Leela Zahir. Aşa zice Rânjit.

Faţa lui Guy rămase inexpresivă.

– Rânjit, îi aminti Kika. Copywriterul şef. Guy încuviinţă maşinal. La recepţie, Kika îi anunţă pe cei care se mai învîrteau pe la lucru că Domnul Zuluf era într-adevăr pe cale să clacheze.

În timp ce stresul creştea, *Guy* rămase îngândurat în spatele uşii închise a spaţiului său de creaţie, tot mai conştient de fandoseala gesturilor sale şi avînd tot mai mare nevoie de cineva pe care să dea vina. Caedmon era ţapul ispăşitor ideal. Pe măsură ce treceau orele, Guy era tot mai convins de inutilitatea şi de ineficienta lui. Prin definiţie, o problemă era vina cuiva şi a cui altcuiva ar fi putut fii dacă nu a lui? Caedmon, observă Guy, îşi cam dădea aere, cu colecţia lui exhaustivă de fanzine şi cunoştinţele enciclopedice despre formaţiile new wave de la începutul anilor '80. Femeile de la firmă îl cocoloşeau. De ziua lui puseseră mină de la mînă şi îi luaseră o mountain bike. Insă în cazul unei urgenţe adevărate, cînd ţi se întîmplă nenorocirea *asta*, cui îi pasă de popularitatea computeristului tău? Era clar că nu se descurca. Guy o chemă pe Kika şi îi ceru să găsească nişte specialişti în securitatea computerelor care să cureţe toată harababura. Apoi avu o *scurtă conversaţie* cu Caedmon. După care lucrurile se duseră de rîpă tot mai repede.

Nu peste multă vreme, Guy stătea în mijlocul zonei de brainstorming, ţipind în telefonul mobil. Avea lacrimi în colţurile ochilor. Angajaţii mai tineri îl priveau ca nişte spectatori ai unui accident rutier.

– Veniţi s-o faceţi acum! pleda el. De ce naiba nu puteţi veni s-o reparaţi chiar acum?

Spre descumpănirea lui, Caedmon nu păruse prea afectat cînd îl concedíase. Se *încruntase şi* ieşise alene din birou, spunînd că avea să fie la pubul din apropiere dacă Guy *se* răzgîndea. Peste cîteva minute, Kika intrase să-i spună că dăduse telefoane la cinci companii şi că nici una nu era dispusă să-i ajute.

– Au spus că poate peste o zi, două, Ü explică ea. Au zis că trebuie să le acorde prioritate clienţilor pe care-i au deja.

Guy îi spuse că nu era bună de nimic şi dădu chiar el cîteva telefoane. Strigă, ameninţă, nu obţinu nimic. Se părea că toată lumea fusese infectată. Era posibil să fie un atac al funda-*mentaHştihr* musulmani.

Cauzele nonşalanţei lui Caedmon deveneau tot mai clare, iar Guy nu mai putu sta jos. O vreme ţopăi nervos prin clădire, cu telefonul la ureche. Apoi îşi dădu seama că ţopăie şi se strădui să meargă viril şi hotărît. Dar n-avea nici o importanţă. Nimeni nu-l asculta. Nimeni nu dorea să-l ajute. La fel ca mulţi alţi oameni de afaceri, Guy avea o viziune aproape teologică asupra computerelor. Acestea erau importante şi binefăcătoare într-un fel misterios, însă era treaba preoţim» să se ocupe de ele. Faptul că rămăsese fără asistenţă tehnică era ca şi cum ar fi stat gol în faţa judecăţii lui Dumnezeu. Nu avea habar cum să procedeze, nu putea nici măcar să-şi dea seama de gravitatea propriei situaţii.

Deodată îşi dădu seama că îşi rostea gîndurile cu voce tare. Şi că tot personalul se holba la el ca la urs.

Kika îl convinse să urce înapoi în birou. Fata îl aşează în şezlongul Eames şi-i dădu un pahar cu apă minerală. Deschise televizorul şi-i puse telecomanda în mînă. în timp

ce fluxul imaginilor îl calma, îi sugeră cu grijă că ar putea încerca să-l aducă înapoi pe Caedmon.

Nu exista alternativă. Guy îl sună. Caedmon nu păru surprins să-l audă. Guy îşi ceru scuze. Caedmon îi răspunse că nu era nici o problemă.

între timp i se mai oferise o slujbă şi datorită clauzei de preaviz (menţiona numărul secţiunii şi al paragrafului din contractul de muncă) urma de fapt să beneficieze pentru o vreme de salarii din ambele părţi. Aşa că lucrurile se aranjaseră pînă la urmă.

Guy îşi ceru din nou scuze. Apoi, ceea ce era o noutate pentru el, imploră niţei.

Caedmon avu bunul simţ să nu folosească un ton triumfal în timp ce *negocie* un bonus, o mărire de salariu de 8 000 de lire şi două săptămîni suplimentare de concediu plătit Cînd îl anunţă că pe moment se simţea bine la pub şi că nu putea reîncepe lucrul mai devreme de dimineaţa următoare, Guy făcu o sforţare supraomenească de a-şi păstra cumpătul. Reuşi într-o oarecare măsură. Caedmon mai spuse că avea să vină a doua zi pe la nouă.

Secătuit, Guy privi în gol spre televizor. Ştirile vorbeau despre „haosul generalizat din Londra", despre „pene de curent parţiale" şi despre „perturbări". Urmă un interviu cu managerul unei companii de logistică care nu ştia pe unde-i sînt camioanele, un altul cu un ziarist slinos de la o revistă de calculatoare, care zicea că bănuise de mult că aşa ceva avea să se întîmple. Arătară o fotografie a micuţei dansatoare, care era, se pare, cunoscută drept „logodnica Indiei". Ziaristul avansa teoria că s-ar putea ca toată tărăşenia să fie o acţiune promoţională.

Guy închise televizorul. în birouri era linişte. Stors de orice putere şi emoţie, setă alarma, încuie uşa şi se duse acasă. Cînd şoferul încercă să lege o conversaţie, închise geamul care-l separa de acesta. Nici chiar priveliştea faţadei de sticlă a *clădirii în* Vltro lucind în amurg nu reuşi să-i ridice moralul. Pe masa din bucătărie era un bilet de la Gaby. A

intervenit ceva. *Trebuie să plec în Scoţia în interes de serviciu*. Nu ştia cit timp avea să lipsească.

– Un *virus*? Doamne Dumnezeule! Ce înseamnă asta, yaar[1]?

În casa de pe colina Pali, sonorul canalului Zee TV fu curmat în grabă. Clinchetul unghiilor pe carapacea telefonului mobil, în funcţie de care servitoarea aprecia desfăşurarea numeroaselor convorbiri ale stăpînei, încetă brusc. Observînd şi semnalul de alarmă numărul doi (palma plină cu chaat oprită ameninţător între farfurie şi gură), fata în casă îşi prinse sariul şi ieşi discret. Explozia surveni peste cîteva secunde.

– Behan-chod[2]! Ce murdării spui? Pe cine a infectat fata mea...

Trecură cîteva ore pînă cînd doamna Zahir reuşi să înţeleagă cum stătea treaba cu bolile calculatoarelor. Ce urit! Ce încurcătură! După ce înţelese, mai fură necesare alte cîteva ore ca să-şi revină din şoc. Rămase o vreme într-o cameră întunecoasă, apoi ieşi, se întrema cu paan şi ceai dulce şi începu să preia controlul situaţiei. îşi sună mai întîi un foarte drag prieten, care scria editoriale pentru revista *Stardust*. Apoi îşi sună astrologul. Cînd terminase de

---

1 Prietene, în hindi.

2 Înjurătură în hindi, referitoare la cel care întreţine relaţii sexuale cu propria soră.

bifat toată lista de sfetnici (spirituali şi profani), de canale media naţionale (presa, televiziunea, radioul) şi tocmai avea de-a face cu prima agenţie de ştiri internaţională, toată povestea începu să se limpezească.

– Să fim jefuite astfel, suspină mama îndurerată a artistei, este tare, tare groaznic. Sufletele ne-au fost zguduite. Fiica mea îşi protejează onest creativitatea. Şi să vină cineva să o folosească în scopuri criminale e o mare lovitură, într-adevăr.

Maa Zahir apelă apoi la inspectorul-şef de poliţie, „un vechi prieten de familie", să-i prindă pe infractori numaidecît. Păzea, netrebnicilor! Fie că sînteţi de aici ori de aiurea, mămica turbată a Leelei vă va da de urmă! Cît despre frumoasa actriţă, aflată în prezent în romantica Scoţie unde se filma următorul succes al lui Rocky Prasad, părea să se fi retras în tăcere...

Doamna Zahir pusese întotdeauna interesele financiare ale fiicei sale pe primul loc. De la prima lor probă şi de la ideea inspirată de a schimba numele persan al fetei într-unui care să sune mai familiar în hindi, Leila-Leela urmase o spectaculoasă carieră ascendentă cu o repezi-ciune nemaîntîlnită. Fusese ferită, din fericire, şi de bîrfele care pătau reputaţia multor starlete din Bombay. Ce-i drept, la început existaseră remarce privitoare la desele apariţii ale unei fete de şaptesprezece ani în compania bătrîiorului mogul al cinematografiei, K.P. Gupta. Unii făcuseră poate legătura între acestea şi rolul principal pe care Gupta i-l oferise protejatei sale în R2D2. Minţile oamenilor erau abjecte. N-aveai ce face. însă necazul ăsta! Un asemenea lucru să marcheze aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai fetei! Era un dezastru pentru relaţiile cu publicul.

Furt. *Piraterie*. Acelaşi loop de cinci secunde, repetat din nou şi din nou. Cinci secunde luate din R2D2, din scena dansului holi, protejată în întregime de drepturile de autor. Cinci secunde pentru care nimeni nu le plătea un sfanţ. Doamna Zahir mai că-şi simţea bijuteriile devenind mai

uşurele, fiecare cadru furînd cîte puţin din greutatea brăţărilor ei, şterpelind cîte-o piatră din inelele de pe degete. Trebuia să înceteze. Trebuia să înceteze numaidecît.

Chircit în cutiuţa lui, infractorul continuă să numere. Creioanele din cana promoţională de la Cisco Systems. 18. Bileţelele post-it de pe panou. 37. Tastele din tastatură. 105. Picătura de sudoare căzută pe tasta Delete. 1. O şterse cu vîrful degetului. Ii era greu să *se concentreze* asupra monitorului.

Din oră în oră, lista dezastrelor cauzate de Leela devenea tot mai lungă. Clienţi din toată lumea contactau Virugenix dorind să afle cum s-o înlăture din sistemele lor. Operatorii liniei de asistenţă postau actualizări pe o pagină din Intra-net-ul corporaţiei şi Arjun se întorcea obsesiv la ea să vadă ce isprăvise, ce necazuri le cauzase producătorilor de maşini de cusut şi consultanţilor în management, revistelor pentru adulţi şi catedrelor universitare, unui furnizor de piese auto din Austin care nu-şi putea urmări inventarul, unei companii de PR din São Paolo care îşi pierduse baza de date cu informaţiile de contact. După-amiaza tîrziu căzu un router, întrerupînd mai tot traficul de Internet din Boston timp de aproape o oră. Rubrică după rubrică, toate apăreau pe pagina companiei. *Natura incidentului*. *Severitatea*.

Sfaturi, în majoritatea cazurilor, clienţii erau sfătuiţi să-şi închidă sistemul de e-mail şi să aştepte o soluţie.

O soluţie pe care echipa AV nu o găsise încă.

Valuri de greaţă i se ridicau în gîtlej. îşi auzea inima răpăind puternic în piept, semn de boală, de criză. Literele din primul paragraf al textului de pe ecran. 342. Numărul de segmente de plafon vizibile între peretele cutiuţei şi becurile încastrate din mijlocul tavanului. 75. Zona fierbinte era plină de specialişti care se certau. Darryl, aşezat pe colţul unei mese, îşi legăna picioarele şi urmărea dezbaterea dintre Clay şi Tran, analistul vietnamez. Cei doi gesticulau, mîzgăleau tabla şi trăgeau furioşi cu măritorul peste hieroglifele celuilalt. Uneori interveneau şi alţii şi *gîlceava se* răspîndea în întreaga încăpere. Lui Arjun nu i se păru că făceau progrese.

Acum era momentul. Ştia că dacă mai aştepta avea să piardă ocazia. Şi totuşi, ceva îl ţinea lipit de scaun. Ar fi vrut să vorbească cu Priti. Ar fi vrut să audă vocea cuiva care îl cunoştea, care ţinea la el. Se gîndi la Chris şi îşi alungă gîndul. Aşteptă ca majoritatea să părăsească zona fierbinte, apoi bătu la uşă. înăuntru mai erau doar Clay şi Darryl, cu *cîte* un suc de fructe de la frigider în mînă, frunzărind deznădăjduiţi paginile de cod decompilat scoase la imprimantă. Văzîndu-l pe Arjun în spatele uşii, Clay adoptă masca sa obişnuită, iar Darryl începu să dea frenetic din mîini, ca să-l alunge.

– Ce faci aici? se *bîlbH* şeful cînd Arjun îşi vîrî capul pe uşă. Există nişte reguli, Mehta. Nu eşti autorizat să intri.

– Vreau să-ţi vorbesc, *Darryl*.

– Nu nu... nu-mi pasă, OK? Aşa ceva nu se face. Nu-i frumos deloc. Pleacă.

Arjun era gata să-i dea ascultare, întorcîndu-se pe jumătate, dar apoi prinse curaj şi rămase pe loc.

– E important.

– Acum nu e momentul, OK? Nu vezi că sîntem în criză? Avem o problemă majoră, aşa că fii bun şi închide uşa după tine. Spune-i şi tu, Clay. Fă-l să plece.

– E vorba de virusul Leela.

– Fain nume, nu? spuse Clay fără să se adreseze cuiva. Ar trebui să dea tuturor virusurilor nume de puicuţe. Ca ambarcaţiunilor. Sau uraganelor.

– Uraganele au deseori nume de bărbaţi, izbucni Darryl. De pildă, Andrew.

– Mi se pare că pînă în 1979 se foloseau doar denumiri feminine, spuse Arjun. De atunci alternează.

– Mitoh, spuse Clay. Bob şi Alice.

– Alea-s părtinitoare, spuse Darryl. Mehta, tot aici eşti?

– Cred că am descoperit ceva, domnule.

– Aşa-i, frate, spuse Clay. Auzi, Arjun, Layla Zuhar asta e actriţă, nu? Ai văzut vreun film cu ea?

– Cum adică ai descoperit ceva?

– Despre virus.

– E bună gagica. Mie-mi plac puicuţele astea indience.

– Clay, te rog. Mehta ce-ţi veni să te uiţi la cod?

– E... eram curios. Mă interesează.

– Asta e întru totul neregulamentar. Sper că n-ai vreo mostră în computerul tău.

Arjun nu-i răspunse. În schimb, ca şi cum abia i-ar fi venit în cap, le expuse o soluţie elegantă, un mod de a scana prezenţa Leelei cu ajutorul unei semnături a algoritmului comportamental. Cei doi analişti îl priviră uluiţi.

– Pe bune c-ar funcţiona, spuse Clay.

Darryl încuviinţă îngîndurat. în aceeaşi clipă, Tran şi Brian intrară în încăpere, aruncînd priviri nedumerite înspre Arjun.

– Poţi pleca, Mehta, spuse Darryl. O să iau în considerare ce mi-ai spus.

Arjun se întoarse la biroul său. Nu era sigur dacă făcuse destul. Sigur, îi impresionase, dar oare Darryl o să înţeleagă? Arjun Mehta, un membru indispensabil al

echipei. Arjun Mehta, care n-ar trebui concediat. Avea impresia vagă că nu obţinuse chiar efectul dorit. Scena ar fi trebuit să fie mai dramatică. Cînd o plănuise, îşi *imaginase* momentul culminant. Furori şi recunoştinţă. Bătăi vesele pe umeri. Discursuri. Acum, în spatele peretelui de sticlă, Darryl le explica ceva celorlalţi specialişti. Apoi bătură palmele victorioşi. Rîdeau, îi strîngeau mîna.

Il tratau pe Darryl ca pe un erou.

Dintr-odată lumea îi păru lui Arjun foarte îndepărtată, ca şi cum ar fi fost un cosmonaut ataşat de ea printr-un cordon ombilical subţire.

– Aoleu, frate.

Clay se aplecă peste marginea cutiuţei. În colierul său erau şaptesprezece cochilii de ghioc. în propoziţia *amestec delicios de guava şi lămîiţă*, *cu extracte active de citrice*, *ginseng*, *măceşe şi spirulină* tipărită pe sticla lui de suc, litera *e* apărea de douăsprezece ori. Clay îl privi mohorît.

– Ţi-a copt-o, frate. Le-a spus că-i ideea lui. Arjun dădu mut din cap. Clay se aplecă mai aproape.

– Spune-mi, Arjun, cum ţi-ai dat seama?

– Sînt un angajat de treabă, Clay. Aproape şoptea. încerca să nu izbucnească în plîns, să nu strige. Sînt foarte devotat.

Clay privi înapoi, peste umăr. îi părea rău că Arjun o păţise, însă nu se dădea în vînt după înduioşări. încercă să pară încurajator.

– Hai că o să se rezolve. Ştiu eu că o să fie bine.

– De unde ştii, Clay? De unde *ştii* tu asta? Mehta devenise dintr-odată violent, imprevizibil. Ochii îi străluceau. Clay se sperie.

– Ziceam, aşa, frate. Încercam să fiu de ajutor. Clay dădu înapoi. Tipul ăsta nu mai era cool deloc.

– Da, mamă, toate-s bine. Sigur că da. Main tikh huh[1]. Nu-ţi mai face atitea griji. Aecha.

Acasă era dimineaţă. La ora asta Mălini pregătea ceaiul, scotea vesela pentru micul dejun.

– Mi-o dai pe Priti?

Aşteptă, privind prin fereastră geometria complexă a copacului.

– Frăţioare?

– Salut, surioară. Tot mai vorbeşti cu accentul ăla?

– Ce accent? Să-ţi fie ruşine, frăţioare. N-ai mai sunat de nu ştiu cînd. Mami era îngrijorată.

– Mi-a spus.

---

1 Pronunţare stîlcită, americanizată, a expresiei „mai tikh hai[11], care înseamnă „sînt bine" în dialectul din Punjab.

– Tii, ce agitaţie-i pe-aici. Să vezi şi să nu crezi... da' ce s-a întîmplat, ai o voce ciudată. Eşti bine?

– Tocmai plecai la serviciu?

– Imediat. Stai o clipă. Mă duc în cealaltă cameră.

Acustica se schimbă. Priti se închisese în dormitorul mai mic.

– Nu eşti bine. Ce s-a întîmplat? Simt în vocea ta.

Arjun tăcu vreme îndelungată. Avea atîtea să-i spună şi toate erau de nemărturisit.

– Mi-e dor de tine. Aici n-am cu cine vorbi.

– Şi mie mi-e dor, barosane. Cînd îţi iei liber? Sigur o meriţi. Şi dacă eşti şef de departament, nu poţi să le zici pur şi simplu? Spune-le că ai nevoie de o pauză. Spune-mi că vii acasă la nunta fratelui lui Manoj. Toată lumea abia aşteaptă să te vadă.

Ar fi vrut cu disperare să-i spună adevărul.

– Frăţioare? Hai, zi-mi că vii. Mami o să fie aşa de fericită.

Mi-e frică, surioară. Frică.

– Frăţioare?

Îi spuse că trebuia să plece şi închise telefonul.

Cei de la Virugenix s-au descurcat bine cu *LeelaOl*. Soluţia şi instrucţiunile de înlăturare au fost publicate pe site-ul companiei înaintea rivalilor. Conform etichetei, au transmis datele şi altor companii de software, care li s-au alăturat în scurt timp, însă rapiditatea şi eficienţa rezolvării lor fuseseră remarcate, nu fără invidie. în clădirea Michelangelo, zîmbetele îmbibate în cofeină se întîlneau la tot pasul. în dimineaţa zilei de 14 iunie, la ora 03:20 PST, Darryl Gant transmise un fişier JPEG celor de pe lista internă a departamentului. Era schiţa unui nou model de tricou, înfăţişînd un pumn însîngerat care zdrobea o dansatoare indiancă.

Arjun nu dormi deloc în noaptea aceea. Prin minte i se perinda mereu şeful, plutind în întuneric deasupra patului, un paznic bărbos şi enervant care-i bloca drumul spre fericire. Oricît încercă să-l alunge, dedîndu-se unor calcule

liniştitoare, nu reuşi. îşi imagină parabole şi estimă suprafaţa de dedesubtul acestora. Ipostazie forme complexe şi le deforma în funcţie de reguli ezoterice de transformare. Darryl era tot acolo, îmbrăcat în jacheta de pilot MA I, suvenir din misiunea spaţială Gemini, scuturînd din cap şi rîzînd ca un maniac.

Accesul interzis.

La un *moment* dat *în* cursul nopţii, îşi dădu seama că trebuia să-l înfrunte.

A doua zi cînd ajunse la lucru găsi un e-mail de la serviciul de personal care îi comunica data la care trebuia să părăsească apartamentul. Era exact imboldul de care avea nevoie. Cînd creatura cu burtică rotundă apăru şi se închise în vizuină, Arjun se ridică de la birou şi bătu la uşa şefului, în mica zonă laminată dintre posterul cu SETI şi semnul scris de mînă *Care parte a expresiei NU MĂ DERANJA* n-o *înţelegi î* Vocea lui Darryl se auzi dinăuntru.

– E prea devreme. Valea. Arjun nu-l luă în seamă şi intră.

– Ce mă-sa? exclamă Darryl, retrăgîndu-se la adăpost în spatele biroului. Aruncă o privire peste umărul lui Arjun, căutînd parcă pe cineva care i-ar fi putut sări în ajutor.

– Darryl, stai jos şi ascultă-mâ.

– Nu-mi spui tu ce să foc. Asta e spaţiul meu, Mehta. Al meu. E clar marcat. Există un semn pe uşă.

– Cred că te-ai purtat foarte urît cu mine.

– Aşa ai făcut şi ieri, intri ca-n tramvai. Nu ştiu... ai o problemă cu graniţele? O afecţiune, ceva? Nu te poţi abţine, nu? Sindrom compui siv de transgresiune a frontierelor.

– Te rog ascultă-mă, Darryl. Ieri te-am ajutat. Nu mă supăr că ţi-ai însuşit meritele.

– Stai puţin. Fâ-te înapoi. Eşti prea agresiv, amice. Nu tolerez aşa ceva.

– Scuză-mă. îmi cer scuze dacă te-am deranjat, însă cred că merit puţină consideraţie. E foarte important pentru

mine. Şi am fost de ajutor. Aş putea să vă ajut şi în continuare.

– Rămîi unde eşti, Mehta. Ştiu aikido. Rup oase. Ce, nu-mi puteai vorbi prin e-mail? Nu-i nevoie să vii la mine în birou cu chestii dintr-astea.

– Darryl, te rog.

– Sfărîm oase. Efectiv, le fac praf. îmi pot concentra tot chi-ul în palme.

– Te rog, dă-mi înapoi slujba. Atîta cer.

– Gata cu vorba. îţi *ordon*. Nu mă simt în largul meu.

– Chiar şi pentru o perioadă de probă. O să fiu cel mai harnic angajat pe care l-ai avut vreodată, îţi jur.

– N-ai putea să... OK, mă mai gîndesc, aşa-i bine? Mă mai gîndesc.

– Serios?

– Dacă-ţi spun. Nu. Nu. Rămîi de cealaltă parte a mesei. Stai... OK, mă mai gîndesc.

Arjun ieşi şi timp de cinci minute o speranţă firavă însă perceptibilă îi încolţi în suflet. Apoi în Inbox îi apăru un mesaj.

To: arjunm@virugenix.com
From: darrylg@virugenix.com
Subject: Graniţe

Esti bolnav. *Nu te poti purta astfel cu oamenii*. *Exista o LEGE*. *Răspuns*: *cererea/AMENINŢAREA ta nu schimba nimic*. *Ce credeai*? *E o chestiune de politica a companiei si te mg nu mai avem nimic de discutat*. *CE-A FOST A FOST*. *iti reamintesc ca dispun de AMPLE masuri de securitate*.

Arjun îşi puse mîinile în cap.

Viermele care deveni cunoscut sub denumirea de *Leela02* sau *LeelaServer* a apărut pentru prima dată în după-amiaza zile de 13 iunie în Filipine, unde traficul prin reţele a fost aproape blocat din cauza proliferării continue a copiilor organismului, care căutau noi calculatoare pe care să le infecteze. În Statele Unite rata răspîndirii a fost mai redusă, însă o serie de breşe importante de securitate i-au adus celei de-a doua încarnări publice a Leelei o celebritate mediática pe care creatorul ei nu şi-ar fi imaginat-o nici în cele mai urîte coşmaruri.

La ora 08:45 a.m. MST[1], cu cîteva ore înainte de încercarea lui Arjun de a-l înfrunta pe Darryl, o staţie de tratare a apelor uzate din oraşul Guthrie, Oklahoma, a fost obligată să-şi suspende activitatea deoarece aparatele care controlau procesul de filtrare încetaseră să mai funcţioneze. în orele care urmară deschiderii burselor, companii mari din mai multe state, printre care şi o bancă regională de investiţii, au raportat probleme cu software-ul bazelor de date aflate în servere publice. La ora 11:10 MST, un centru de apeluri de urgenţă care deservea trei staţii de poliţie suburbane şi cincisprezece brigăzi de pompieri din Boulder, Colorado, suferi o „prăbuşire catastrofală a sistemelor informatice". Operatorii trebuiră să folosească hîrtie şi creion pentru a înregistra apelurile şi a trimite echipe de intervenţie. Guvernul statului Colorado trimise un mesaj la Washington, întrebînd dacă existau motive pentru a crede că ţara era victima unui atac electronic. Cei din Washington infirmară această ipoteză, însă după consultări de urgenţă cu FBI-ul, cu Departamentul Securităţii Naţionale, cu Consiliul de Apărare a Infrastructurii Naţionale şi cu CIA, îşi retraseră *respingerea categorică*. Gavin Burger, purtătorul de cuvînt al preşedintelui, celebru pentru costumele sale la patru ace şi pentru meşa pieptănată îndărătnic peste chelie, ţinu o conferinţă de presă în care descrise evaluarea situaţiei de către administraţie ca fiind „în lucru".

La întîlnirea cu presa din dimineaţa următoare, Burger avu de înfruntat un foc continuu de întrebări. Cunoscînd ştirile transmise de agenţiile internaţionale despre închiderea unui combinat din Montevideo, despre întreruperile fluxurilor informaţionale din Orientul îndepărtat, ziariştii doreau să ştie cît de gravă era situaţia. Atacul provenea de la un stat terorist? De la o reţea subterană ostilă? Fuseseră afectate departamente guvernamentale? Cum ar

1 Mountain Standard Time, fus orar care în S.U.A. cuprinde statele Arizona, New Mexico, Wyoming, Utah, Colorado etc.

caracteriza impactul economic? O jurnalistă de *la New York Times* dori să afle dacă administraţia putea confirma sau nega ipoteza că întreaga ţară era victima unui atac. Burger răspunse reamintindu-le celor prezenţi că „orice încercare de a compromite sau restrînge capacitatea infrastructurii noastre vitale de a funcţiona eficient, în orice domeniu: telecomunicaţii, energie electrică, bănci şi finanţe, alimentare cu apă, niveluri operaţionale ale activităţii guvernului sau derularea optimă a activităţii serviciilor de urgenţă, trebuie privită într-un cadru care indică în mod pregnant existenţa unor acţiuni de debilitare, a unei ameninţări sau a unei intenţii ostile. Procesul de anchetă şi evaluare a situaţiei curente este în plină desfăşurare, şi vom proceda cu maximă rapiditate şi fermitate la implementarea unor contramăsuri proporţionale, rezonabile şi devastatoare, în funcţie de rezultatul final al evaluării."

Ziarista de la *Times* nu era sigură dacă asta însemna da sau nu, însă redacta o ştire care prezenta situaţia ca fiind foarte încordată. De-a lungul şi de-a latul Americii, oamenii începură să arunce priviri suspicioase înspre computerele lor. Se dovedea că maşinăriile astea care îi terorizaseră întotdeauna cu nazurile lor - stricîn-du-se, blocîndu-se, cerînd upgrade-uri inutile sau pur şi simplu dojenindu-i prin persoana unei sîcîitoare agrafe animate - adăposteau ceva mult mai sinistru în ele, ceva care urmărea un scop precis. Asta era, un inamic din interior, un al „cincilea pluton"[1] tehnologic, infiltrat în casele americanilor obişnuiţi. Pe cînd povestea ajunse la radio, se formase deja opinia consensuală că atacul ar fi trebuit înăbuşit în sînge. Sunînd la o emisiune cu audienţă naţională, Bobby din Topeka rezumă gîndurile multora.

---

1 Sintagmă care se referă la o facţiune subversivă de partizani sau simpatizanţi ai inamicului unei naţiuni, care spionează sau sabotează din interior. Expresia îi aparţine generalului naţionalist Emilio Mola Vidai şi a apărut în timpul războiului civil din Spania.

– Prin tortură, spuse el. Numai aşa o să se afle cine e în spatele chestiei ăsteia.

Pe cine să tortureze, întrebase moderatorul.

– De un'naiba să ştiu eu, răspunsese Bobby. Pe cine-au pus mîna.

La marginile oricărui eveniment complex, unitatea începe să se destrame. Rememorările diferă. Faptele se ascund iremediabil în umbra interpretărilor. De cîţi oameni e nevoie pentru a risipi certitudinile? În opinia teoreticienilor informaţiei, de doi. De îndată ce există un emiţători un receptor, un mediu de transmisie şi un mesaj, apare posibilitatea ca paraziţii să corupă semnalul.

Din punct de vedere legal şi moral, Arjun Mehta poartă fără îndoială răspunderea pentru epidemie, dar au fost puse pe seama Leelei, prin urmare şi lui, fapte pentru care n-ar putea fi considerat responsabil. Au existat zvonuri conform cărora virusul ataca „rezervele de apă" şi a circulat chiar şi afirmaţia că defecţiunea staţiei de tratare de la Colville făcea parte din strategia unei puteri străine de a contamina apa potabilă fie cu criptosporidium, fie CU bacilul *E. Coli*, fie cu LSD (depinde cu cine stăteai de vorbă). Alarme, în majoritate false, răsunară în diverse birouri guvernamentale americane, la uzine electrice, hidrocentrale şi baze militare. Lipsa cunoştinţelor tehnice spori confuzia. În Honduras se bănuia că Leela făcea să explodeze becurile de la Ministerul de Interne. Un bărbat din Ottawa îşi tapetă dormitorul cu folie de aluminiu, convins că din computerul fiului său emanau radiaţii nocive. în Bihar, la ordinele unui politician local, poliţia făcu razii în bazarele locale şi confiscă casete video piratate cu filmele Leelei Zahir, despre care se credea că „răspîndesc boala". În Statele Unite, cînd administratorii site-ului Aeroportului din Houston descoperiră că toate referinţele la *Aeroportul Intercontinental George Bush* fuseseră modificate în mod misterios în *Aeroportul Incontinentul George Bush*, dădură

un comunicat de presă în care îl acuzau pe autorul necunoscut al Leelei de insultă.

Şi invers, alte evenimente care probabil îi puteau fi atribuite Leelei s-au pierdut prin crăpături. Pînă în ziua de astăzi, multe le-au rămas necunoscute cronicarilor şi statisticienilor, *celor* a căror misiune e de a povesti ce s-a întîmplat, de a formula concluzii despre cum au stat lucrurile. Au existat mişcări ale pieţelor, zgîlţîituri şi zdruncinături, reaşezări ale banilor, încrederii şi puterii care în mare măsură nu au fost discutate şi nici măcar înţelese la vremea aceea. Leela se afla în sistem ca o esenţă volatilă, ca o boare.

La nici douăzeci şi patru de ore de la identificarea şi contracararea *Leelei 01* se anunţară alte variante. Unele erau în mod evident opera unor copişti şi constau fie doar în schimbarea titlului mesajului, fie în modificări superficiale ale codului. Altele erau mai complicate, iar analiştii se treziră obligaţi să le califice drept organisme absolut noi. Au fost identificate *Leela03*, *04* şi *OS*. *Leela06* (aşa-numita *LeelaTbnDeApel*), care programa celularele să cînte o melodie din filmul *Să-mi dea voie ai mei*, provocă îngrijorări deosebite. Virusul demonstra o cunoaştere a sistemelor de telefonie mobilă care-i ului pe specialiştii companiilor de telecomunicaţii şi îi sili să regîndească în mare grabă măsurile de securitate.

TbnDeApel este, de asemenea, şi una dintre variantele Leelei care n-au putut fi în mod convingător puse în legătură cu Arjun Mehta, o lacună în desfăşurarea evenimentelor care sugerează posibilităţi nebănuite şi neliniştitoare. Mai era oare şi altcineva care visa la Leela Zahir?

În primele zile ale epidemiei, apăruseră diverşi indivizi şi grupuri care îşi asumau responsabilitatea. Revoluţionarii maoişti din Chiapas au trimis un fax unui ziar din Mexico City, în care anunţau că Leela reprezenta o nouă etapă în campania lor de subminare a infrastructurii capitalismului

mondial. Un grup de hackeri lituanieni numit Banda Mîinilor Murdare au dezvăluit că ei creaseră virusul pentru a-şi demonstra superioritatea asupra rivalilor din Riga, HacktiKonii. Confesorul în serie James Lee Gillick al III-lea a fost (ca de obicei) trecut cu vederea, întrucât nu avea acces la computer în penitenciarul din Ohio în care era închis. Brigada din Shoreditch, care atrase atenţia tabloidelor britanice timp de cîteva zile, se dovedi în cele din urmă a fi o farsă pusă la cale de studenţi în Săptămîna Chiulului.

În culise, agenţiile de securitate internaţionale se puseră pe treabă. Se obţinură mandate pentru consultarea log-urilor distribuitorilor de servicii de Internet. Se examinară înregistrările telefonice şi arhivele de mesaje ale comunităţilor virtuale, în căutarea unor indicii ale originii epidemiei, în China, guvernul luă serios în calcul blocarea totală a accesului la Internet. Gavin Burger anunţă presei din Washington că „surse din undergroundul informatic" cooperau cu anchetatorii federali, iar buletinele de ştiri de pe forumuri confirmară faptul că aproape oricine avea în cazier infracţiuni informaţionale era chemat la audieri, de la vedetele din vechea şcoală, alde

Mitnick sau Poulsen, pînă la puştii care fuseseră prinşi vandalizind site-uri de *corporaţii*, plevuşcă despre care nimeni nu credea cu adevărat că ar avea cunoştinţele sau motivaţia pentru a crea ceva de magnitudinea Leelei. Pe zi ce trece, atmosfera deveni tot mai irespirabilă, nesigură şi răzbunătoare.

Arjun urmări la CNN arestarea lui Thierry Hofmann, un adolescent de şaptesprezece ani. *Ediţie specială*: *suspect reţinut în legătură cu virusul*. în timp ce inspectorii cărau la dubită harduri, CD-uri şi manuale introduse în pungi de plastic, tînărul elveţian, cu o expresie de incredulitate absolută întipărită pe faţă, era escortat afară din locuinţa părinţilor săi din Montreux de către doi poliţişti în uniformă. Privirea lui năucită îi frinse inima lui Arjun, sparse zidul pe care îl ridicase pentru a se apăra de ceea ce se întîmpla.

Nici chiar eliberarea lui Hofmann a doua zi nu reuşi să-i şteargă din minte întoarcerea înspăimîntată către obiectiv a băiatului în timp ce o mînă îi apăsa creştetul capului pentru a-l ajuta să intre în maşina poliţiei. Stupefacţia şi teama ce i se cuveneau pe drept lui.

Se chirci printre tăvile din folie de aluminiu şi ceştile de cafea, printre foile de imprimantă şi fulgii de porumb zdrobiţi pe covor şi începu să plîngă. Dacă şi-ar cere iertare de la cei cărora le făcuse rău, de ia cei care pierduseră date? Scene de ispăşire (Am *să mă revanşez faţă de voi chiar dacă îmi va lua ceva timp*) se derulară prin proiectorul său mintal. Cum rămînea însă cu cei care pierduseră bani sau cu cei la care nu venise ambulanţa cînd avuseseră nevoie? Oare fuseseră oameni răniţi din cauza Leelei? Oare omorîse pe cineva?

în acea clipă, Arjun îşi dădu seama. Mai devreme sau mai tîrziu aveau să-i dea de urmă şi atunci viaţa sa, aşa cum o ştia el, se va sfirşi. *Nu voiam decît să-mi recapăt slujba*. *Nu voiam decît să muncesc*, *să fiu fericit şi să trăiesc în minunata Americă*. Asemenea scuze nu vor conta prea mult la proces. La urmei urmei, va mai fi oare un proces? Era numit terorist, ceea ce însemna probabil că avea să intre în rîndul dispăruţilor, al siluetelor îngenuncheate în salopetele lor portocalii, al celor împotriva cărora totul era permis, orice era legitim. Răzbunarea unei lumi de nestăpînit. încercase să acţioneze şi reuşise doar să iasă din rîndul lumii.

Stewardul olandez îngăimă cîteva frinturi de mesaj corporatist, transformîndu-şi angajatorul, cu ajutorul unui accent imprevizibil, în „cea mamaie companie aeriană cu pfeţ redus din Europa” şi informîndu-i pe pasageri despre „pfocesul fluid de check-în” preconizat în aeroporturile din Marea Britanic. Gaby, ale cărei consoane (atunci cînd se concentra) se potriveau aproape perfect argoului londonez la modă, zîmbi zeflemitor la auzul greşelilor băiatului, încercînd să uite de gîndul pe care-l avea întotdeauna la decolare şi aterizare, adică de moarte. Izbucnirea năprasnică de lumină şi vînt în cabină, f'uselajul înlăturat ca o coajă - imagini aproape pornografice în precizia lor, de la care nu-şi putea lua ochii. De două ori în timpul fiecărui zbor îşi imagina vîntul îngheţat aspirind perne şi bagaje, sticle minuscule de votcă şi căşti, care toate aveau să-i vîjîie prin faţa ochilor înainte de a-şi pierde cunoştinţa, dîndu-i senzaţia apropierii de o taină, de centrul tuturor lucrurilor.

Avionul atinse pista cu o zdruncinătură. Moartea dispăru în îmbulzeala plictisită de pe culoar, şi, ca întotdeauna, Gaby uită de ea încă înainte de a ajunge în sala destinată sosirilor de la Inverness. Trimiseseră un membru al echipei de filmare să o întâmpine, nu un indian, ci unul din partea locului, un tînăr afectat, ucenic într-ale filmului, îmbrăcat în jeanşi deşiraţi şi dat din abundenţă cu gel de păr, care mesteca gumă *şi* fuma în acelaşi timp, admirîndu-se totodată în oglindă la unul din locurile pentru fumat. Băiatul îi aruncă valiza pe bancheta din spate a unei dubite şi, cu o voce făcută parcă să întrebe „ne-o tragem?”, îi ceru să-i spună Bob D. În timpul călătoriei pe A82, Rob D. se angaja într-un monolog adresat sinilor ei, în cursul căruia lăsă să-i

scape tot felul de nume faimoase, iar ea privi pe geam stâncile, tufele de *grozamă şi* licărul apelor din Loch Ness. În opinia lui, întreaga producţie era CU curu'-n Sus, pakistăneii ăştia erau varză la planificare şi acuma, cu toţi reporterii care dădeau tîrcoale prin jur n-ar fi deloc surprins dacă... Cînd îşi epuiza părerile, Rob D. tăcu şi puse muzică house la CD-ul din maşină, iar Gaby avu ocazia să se uite peste însemnările pe care i le trimiseseră.

Titlul filmului era tradus prin *Tandreţe brută*, ceea ce îl făcea să sune ca şi cum ar fi fost vorba despre carne. Era povestea unui poliţist decepţionat care devine gangster după moartea familiei sale în urma unui scandal din cauza unor alimente contaminate. Eroul e apoi salvat de o tînără dansatoare, care îl învaţă calea păcii şi a justiţiei înainte de a muri ea însăşi într-un tragic schimb de focuri de armă. Vedetele erau un tip pe nume Rajiv Rana şi cea în jurul căreia se crease toată vîlva, eroina, Leela Zahir. în fotografia sa promo-ţională, Rajiv Rana purta un maiou de proletar si sărea prin nişte flăcări amplificate digital, într-a ei, Leela Zahir purta un trening azuriu şi pîndea de după un copac. Materialele publicitare le menţionau data de naştere şi zodia. Rana mergea pe patruzeci de ani. Leela avea exact douăzeci şi unu.

Când Dan Bridgeman o sunase în legătură cu deplasarea, i-o descrisese ca pe o însărcinare neplăcută, ca pe o favoare pe care ea ar face-o companiei. Bridgeman & Hart se specializaseră în administrarea cerinţelor de relaţii publice ale echipelor de filmare străine care turnau în Marea Britanie, însă era de obicei vorba de echipe americane sau franceze, uneori din alte ţări europene. O solicitare din partea unui producător indian era o noutate. Nimeni nu prea ştia cum să procedeze. La urma urmei, după cum observase Phoebe Hart la prînz, ăştia aveau canale media proprii. Cei din industria cinematografică occidentală cunoşteau rudimentele Bollywood-ului: refrene şi sariuri de sifon. Mai ştiau şi că indienii funcţionau altfel, că

aveau propriile lor reţele de publicitate, marketing şi distribuţie *şi* că n-aveai de ce să-ţi baţi capul din pricina lor. în orice caz. indienii le explicaseră situaţia. O istorioară ca într-un scenariu de film se iscase în jurul actriţei din rolul principal şi erau asediaţi de cereri de la o mulţime de televiziuni şi ziare. Mai exista şi o complicaţie nespecificată, însă, în ansamblu, părea o treabă la care B & H i-ar fi putut ajuta. Aveau nevoie de cineva care să stingă incendiul. Programul lui Gaby era destui lejer, aşa că firma o trimisese pe ea.

La ora opt seara, soarele verii nordice era încă atît de strălucitor încît părea să fie la amiază. Din cauza norilor care le treceau pe deasupra, colinele îşi schimbau culoarea trecînd prin nuanţe de mov, verde şi maro. Erau pe Coasta de Vest, aproape de podul care lega Skye de restul ţării. O şosea îngustă şerpuia între peretele vertical de granit, acoperit de o plasă de sfrmă, şi malul lacului Lone, a cărui suprafaţă agitată părea o uriaşă planşă zgîriată de oţelîn timp ce dubita intra pe poarta de piatră a Hotelului Clansman. Gaby îşi văzu obiectul muncii răspîndit prim-prejur, supravegheat cu atenţie de un plutonier al poliţiei locale. Un car de televiziune şi mai multe maşini închiriate erau parcate pe gazon, şi o ceată de jurnalişti plictisiţi» stilişti după înfăţişarea lor ştearsă, fumau, vorbeau la telefon, *mîncau* sandviciuri sau urinau pe trunchiurile coniferelor din plantaţia care se întindea pînă la marginile domeniului.

Urcînd lin dinspre apă, aleea hotelului era lungă de o jumătate de milă şi descria un arc larg de cerc fn jurul malului pînă la clădirea austeră, un conac cu pereţi văruiţi şi acoperiş triunghiular din ţigle cenuşii» amplasat în mijlocul unei pajişti imaculate cu suprafaţa de un ar. Clădirea nu era nici urîtă, nici frumoasă, o construcţie funcţională a cărei arhitectură sugera modestie creştină şi nevoia locuitorilor de-a se izola de gerul iernii. Bătuţi de vînt pe alee, nişte muncitori încărcau scaune şi mese

pliante fn două camioane. Rob D. Opri în faţa unei verande închise cu sticlă şi, în timp ce îi extrăgea valiza din spatele maşinii, fi spuse numărul camerei lui ca şi cum i-ar fi dezvăluit o informaţie valoroasă, poate chiar secretă. Ga îi sugeră să şi-o ia la labă. „Curvă”, şopti Rob.

Cu toate că exteriorul hotelului era auster, holul de la intrare (precum şi barul, restaurantul şi sala de biliard, pe care Gaby le descoperi mai tîrziu) era tapetat cu tartan în culori ţipătoare, roşu-verde, şi burduşit cu o adunătură victoriană de capete de cerb, pumnale scoţiene cu lamă dreaptă, flinte ruginite, obiecte cositorite, stindarde, lăzi cu muşte artificiale de pescuit şi mingi de golf, tipărituri înfăţîşînd păstoraşi înlăcrimaţi şi castele în ruină, trofee sportive, mobile deşe* late şi, lîngă scări, o armură îndoielnică. La recepţie se găseau un slujbaş cu o mutră acră şi un teanc de pliante care o îmbiau pe Gaby să încerce bucătăria scoţiană autentică pe bază de măruntaie, să viziteze un atelier de prelucrare a linii şi să descopere misterul străvechi al Picţilor. În vreme ce recepţionerul îi căuta numele într-un registru legat în piele, apăru un indian tras la faţă care se prezentă drept Rakesh, managerul locaţiilor.

– Sînt tot afară? întrebă el.

– Ziariştii? Da.

– Situaţia cu care avem de-a face... continuă Rakesh cu expresia plîngărcaţâ a unui diplomat Care îşi informează primul-ministru că războiul e inevitabil... este foarte delicată.

– Ce situaţie? întrebă Gaby.

Rakesh îl privi neliniştit pe recepţioner, care nu făcea nici un efort să-şi ascundă interesul pentru conversaţia lor.

– Veniţi în camera domnului Prasad într-o jumătate de oră. Vă vom explica totul.

Rocky Prasad era mai tînăr decît şi-l imaginase. Aşezat lîngă fereastră, privea melancolic apusul, iar faţa lui

rotundă şi netedă părea a unui şcolar care mai are o oră de matematică pînă la pauza mare. Nu putea avea, îşi spuse Gaby, mult peste douăzeci şi cinci de ani. Cămaşa albă de polo *şi* jeanşîi călcaţi îl făceau să pară *şi* mai tînăr. Era greu să vezi în el un bărbat care regizase deja trei filme de lung-metraj şi care era (conform tăieturilor de ziar pe care Bridgeman & Hart i le trimiseseră prin fax) marca speranţă a cinematografiei comerciale indiene.

În timpul întîlnirii, Prasad nu scoase o vorbă, şoptindu-i din cînd în cînd ceva operatorului, un alt fcînăr cu faţă de copil, a cărui mustăcioară pleoştită şi agitaţie conspirativă întăreau şi mai mult impresia de şcolari.

Cel care vorbi era Naveed Iqbal, producătorul. Un bărbat trupeş cam la cincizeci de ani, singurul îmbrăcat în port (semi)tradiţional indian, cu poalele lungi ale kurtei sale de bumbac atîr-nîndu-i bizar de sub un pulover de golf Pringle de culoarea lămîii. Producătorul avea aerul unuia care mîncase de curînd şi avea să mănînce din nou în scurtă vreme. Gaby găsi respingătoare înfăţişarea lui, de la claia afro de păr cărunt la pungile de piele întunecată de sub ochi, iar vădita desfătare sexuală cu care o examina în timp ce se aşeza îi spori repulsia. îşi freca mîinile în timp ce vorbea, ca şi cum ar fi fost necesar să le ţină ocupate pentru a le împiedica să pipăie sau să ciupească involuntar,

– La Londra aveţi gîngănii, domnişoară Caro? Sau se găsesc doar pe aici, prin părţile nordice?

– Gîngănii? Adică insecte?

– Da. Insecte care pişcă. Foarte serioase pişcături, domnişoară Caro. în stare să ne scoată actriţa din funcţiune zile în şir.

– Nu, nu sînt. Cel puţin aşa cred. Nu pricep ce vreţi să spuneţi.

– Vedeţi, sîntem aici în munţii Scoţiei ca să filmăm un cîntec important, un cîntec de căpătîi hi filmul nostru. Esteun cîntec foarte romantic care v-ar scălda ochii în lacrimi, domnişoară, dacă aţi şti limba hindi-urdu şi prin

urmare este nevoie de munţi, castele şi aşa mai departe. Nu este nevoie de insecte care pişcă şi care de asemenea se găsesc din plin pe aici, prin munţii romantici ai Scoţiei. Acum două zile cînd ne pregăteam să filmăm scena de pe metereze, în locaţia fortului, eroina noastră, domnişoara Zahir, a fost pişcată. A fost chemat doctorul şi el spune că nu-i nici o problemă, e sănătoasă tun, dar domnişoara Zahir insistă că nu se simte bine lăuntric, aşadar, îngrijoraţi, oprim, desigur, filmările timp de o zi. Ieri, la primul apel, ne spune că necazul cu gîngăniile n-a trecut şi că, de asemenea, şi-a pierdut vocea din cauza aerului şi climei reci. Şi astăzi domnişoara Zahir se simte tot rău, în ciuda ocaziei zilei de naştere şi marii petreceri plănuite ca să sărbătorim. Domnişoara Zahir este o femeie foarte sensibilă, domnişoară Caro.^

– Înţeleg. Aşadar, nu va fi disponibilă pentru interviuri privitoare la povestea asta cu virusul de computer?

– Interviuri? Personal aş fî recunoscător dacă ar fi disponibilă pentru filmări mai întîi.

Nu era limpede la ce făcea aluzie domnul Iqbal prin acest comentariu, însă cei din încăpere se încruntară şi dădură aprobator din cap. Atmosfera din sînul echipei de producţie nu era tocmai fericită, îşi spuse Gaby.

– Nu iese din cameră, continuă Iqbal. Azi-dimineaţă i-am pregătit un tort. O sută de luminări comandate la Harrods în Londra şi tot nu voia să iasă. După ce ne-am îndepărtat, tortul a dispărut din faţa uşii. Mai tîrziu, aproximativ jumătate de tort se găsea în stratul de flori de sub fereastră.

– Probabil a halit restul.

Vorbise cealaltă femeie din încăpere, o tînără de vreo treizeci de ani, puternic machiată, cu părul negru prins într-o coadă lungă de cal. Treningul ei, care purta sigla unei case de modă americane, era completat de tenişii de un roz metalic şi de o grămadă de bijuterii din argint. Gaby îi zîmbi şi ea îşi întoarse intenţionat ochii daţi cu rimei negru în altă

parte, prefâcîndu-se că-şi examinează unghiile. Era, se pare, coregrafa.

Iqbal o privi, apoi se întoarse din nou spre Gaby.

– Numai la problema aceasta cu computerele nu ne stă capul. În opinia mea, istoria cu virusul este probabil la rădăcina pişcăturii domnişoarei Zahir. Pentru noi este important să ne întoarcem la lucru. Pentru fiecare oră în care ea zace în pat, eu plătesc electricieni şi furnizori şi cele douăzeci şi cinci de dansatoare frumoase ale domnişoarei Jain şi pe bâtrînul lord Zgtrie-Brînză care deţine fortul şi Dumnezeu mai ştie pe cine, aşadar, domnişoară Caro, este sută la sută imperativ să alungaţi tipii aceştia de la ziar ca să putem continua să creăm o capodoperă a cinematografului contemporan.

Gaby stătu o vreme pe gînduri.

– Cel mai rapid mod de a le face vînt ar fi ca ea să stea de vorbă cu ei. Nu cu toţi. Aş putea face o programare. Cu unul sau doi mai însemnaţi.

Iqbal ridică exasperat din umeri, indicînd că acest lucru nu era posibil.

– Bun, atunci un comunicat. Aş putea scrie ceva dacă e nevoie. l-l daţi ei să-l aprobe.

Acest lucru era posibil, credea Iqbal. Trecură în revistă amănuntele, iar la sfârşitul întrevederii Gaby se întoarse în camera ei să redacteze o schiţă a declaraţiei. În timp ce potrivea cheia în broască, cineva tuşi în *spatele ei*. Era Vivek, operatorul.

– Am auzit-o cîntînd, spuse el. În cameră. Zice că şi-a pierdut vocea, dar cîntă în spatele uşilor închise.

Gaby lucră la comunicatul de presă pînă cînd tapetul cu model încărcat de trandafiri începu să-i danseze pe dinaintea ochilor obosiţi. îşi închise laptopul, hotărînd că paragraful pe care-l scrisese era în sfîrşit utilizabil. înainte de a se spăla pe dinţi, fuma o ţigară la fereastră, privind castelul Dimross, „fortul” din *Tandreţe brută*. Spoturi colorate erau amplasate strategic la baza acestuia,

scăldîndu-i zidurile într-o spectaculoasă lumină violet-albastră. în întuneric, dealurile care împrejurau Loch Lone se zăreau doar ca o fîşie mai densă de întuneric, iar Dimross se ridica pe fundalul lor ca o structură supranaturală, feerică, suprapusă peste noaptea obişnuită.

Merse la culcare puţin înfrigurată şi îşi trase cuvertura de muselină pînă sub bărbie, sim-ţindu-se uşurată să fie departe de Londra şi de neorînduiala din viaţa ei. Şi de Guy. Mai ales de Guy. Din perspectiva oferită de un pat dublu imens, aflat într-un *conac* de pe *malurile* unui lac scoţian, Guy Swift părea în bună măsură neînsemnat. Adormi plănuind cu jumătate de inimă discuţia pe care ei doi urmau să o aibă. Spera ca el să nu-i facă greutăţi.

O trezi o bătaie în uşă. Se ridică să răspundă însă ceva o reţinu, ceva în tonul bătăii: o urmă insinuantă de viclenie. îi veni în minte, ilogic fără îndoială, că era Iqbal, şi odată acolo, gîndul nu-i dădu pace, aşa că aşteptă în picioare lîngă uşă, ascultînd bătăile pînă încetară şi auzi zgomotul unor paşi îndepărtîndu-se pe covorul de pe coridor.

Se simţea stingherită. Fără să aprindă lumina, trase pe ea o bluză de jogging, căută pe pipăite ţigările şi se întoarse la fereastră. Răsărise luna, iar fâşia *de gazon* care ducea la apă era iluminată ca o scenă. Atmosfera era atît de lugubră, mai ales din cauza castelului care strălucea în fundal, încît avu nevoie de o clipă ca să separe silueta în rochie albă de restul ansamblului. Era ca şi cum o frîntură dintr-un vechi film de groază se petrecea aievea. Cu ţigara neaprinsă atîrnînd între buze, cu perii zbîrliţi, privi intens arătarea care aluneca fantomatic pe pajişte. Apoi văzu un punct portocaliu ridictndu-se şi căzînd lîngâ faţa acesteia şi îşi dădu seama că şi năluca fuma. Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, sesiză şi alte detalii. Puloverul îmbrăcat peste cămaşa de noapte. Adidaşii. Tînăra femeie ajunse la marginea apei şi stătu o vreme privind lacul. Apoi aruncă mucul, îl stinse în iarbă cu vîrful pantofului, îşi dădu părul lung şi negru de pe faţă şi o porni înapoi spre hotel.

Domnişoara Leela Zahir anunţă că nu are nimic de-a face cu virusul de computer care a cauzat atâtea daune şi haos în întreaga lume. De asemenea, doreşte să sublinieze faptul că nu are nici o legătură cu persoana sau persoanele responsabile'şi speră că acestea vor ajunge cît mai repede în faţa justiţiei. Este alături de toţi cei care au avut de suferit, în special de fanii care s-au înşelat crezînd că e-mailurile ostile conţineau un mesaj oficial din partea sa, a grupului privat LovelyLeela sau a unei alte persoane ori companii asociate cu domnişoara Zahir. Ca artist, a resimţit întreaga experienţă ca nefericită şi tulburătoare. Domnişoara Zahir speră că în urma acestei declaraţii va fi lăsată să-şi urmeze menirea creativităţii actoriceşti în linişte.

Înfloriturile îi aparţineau lui Iqbal, care considerase prea formală ciorna redactată de Gaby.

– Avem nevoie de puţină emoţie aici, spusese. Puţin sentiment, puţină înduioşare.

Schimbase, de asemenea, „dra” în „domnişoara” şi ceru ca declaraţia să fie scrisă într-un font de prost gust care imita scrisul de mînă, „pentru a-i da amprentă personală”. Declaraţia îi fusese strecurată Leelei pe sub uşă, însă nu primiră nici un răspuns.

Gaby luă micul dejun stând cu picioarele încrucişate pe pat şi uitîndu-se la CNN. Ii era foame, ceea ce nu se întîmpla adesea, aşa că mîncâ multă pîine prăjită şi muesli şi bău mai multe ceşti de ceai tare. Virusul era a doua ştire principală. Unul dintre prezentatori spunea că apăruse o nouă variantă. Celălalt adăugă că provenea se pare din India. Alternară reportaje despre diferitele perturbări şi tărăboiul provocat de virus cu clipuri în care Leela Zahir cînta şi dansa. Comentariul aminti că actriţa indiană se alătura astfel unei jucătoare de tenis şi unei stripteuze, care şi ele fuseseră anterior asociate unor infracţiuni informatice asemănătoare. În afara fotografiilor promoţionale, era prima dată cînd Gaby o vedea. Leela sălta de-a lungul unei străzi londoneze, în faţa unui grup de dansatoare îmbrăcate la fel, flirtând cu obiectivul şi trecîndu-şi mîna peste faţă. În fotografiile opt pe zece semăna cu orice altă actriţă indiană

standard, o Bărbie infatuată cu părul negru, însă văzînd-o dansînd şi cîntînd Gaby întrezări şi altceva, un gol în spatele privirii ei care nu se potrivea cu zîmbetul ei larg şi cu uitătura de „vino-ncoa”' pe care ochii ei fuseseră antrenaţi s-o transmită.

După o întâlnire cu Iqbal, din fericire scurtă, Gaby făcu fotocopii ale declaraţiei în micul centru de afaceri al conacului şi o porni cu dubita pe alee să se întâlnească cu ziarişti. Numărul acestora părea a fi crescut din ziua precedentă si era completat de cîteva zeci de adolescenţi asiatici, care stăteau în maşini ascultînd hip-hop şi trimi-ţîndu-şi SMS-uri unii altora. Habar n-avea de unde veniseră (de la Glasgow oare?), însă creau debandadă, făcind gesturi obscene în spatele reporterului de la ştirile locale în timp ce acesta încerca să-şi filmeze relatarea şi întrebînd pe oricine, inclusiv pe poliţistul timorat care păzea poarta hotelului, dacă nu-i văzuseră pe „Rajiv Baba” sau pe „Leela Z”.

Gaby împărţi fotocopiile, însă, aşa cum se aştepta, acestea nu satisfăcură îndeajuns curiozitatea corespondenţilor. Se *îngrămădiră* în jurul ei, împingîndu-se şi înghiontindu-se, fiecare încer-cînd să îe-o ia înainte celorlalţi cu solicitarea interviurilor şi a fotografiilor. în timp ce încerca să se descurce cu ei, era trasă de mînecă de puşti care doreau să le transmită celor două vedete felicitări, jucării de pluş, poze. O singură fotografie. Redactorul *meu şef nu vrea decît* zece minute, cinci minute, îl iubesc pă bune, i-am făcut asta cu mfinile mele. O indiancă îşi făcu loc pînă în prima linie, îmbrăcată de parcă era gata să pornească într-o expediţie în Antarctica: fular, căciulă, jachetă Gore-Tex, bocanci de munte. Se prezentă drept reporter-şef cu showbizul la revista *Film Buzz* şi întrebă dacă „ultimele zvonuri” erau adevărate.

– Care zvonuri? întrebă Gaby.

– Că Leela a părăsit platoul.

– Nu, e complet neadevărat.

– Dar nu s-a mai turnat nimic.

– Vă pot confirma că domnişoara Zahir a suferit o uşoară indispoziţie datorată unei reacţii alergice la O înţepătură de insectă. Filmările au fost suspendate pentru a-i da timp să-şi revină, însă nu e nimic serios. Se va întoarce pe platou foarte curînd.

– Trebuie să fie o înţepătură tare neplăcută. Poate-i de la golanul de Rajiv, nu?

– Am înţeles, improviza Gaby, că braţul i-a fost foarte umflat.

– Şi tot circul ăsta cu virusul e o chestie de publicitate, am dreptate sau nu? Rocky Prasad trage sforile, încereînd să stîrnească interesul pentru film.

– După cum se afirmă în comunicatul domnişoarei Zahir...

– Păi ce să afirme *altceva*, nu?

– Sînt de la Fox News, interveni un bărbat blond şi înalt, vorbind cu un accent nord-ame-rican. Vrem să vorbim CU fata.

The Sun, *Era Asiei* şi majoritatea celorlalţi voiau acelaşi lucru.

– Domnişoara Zahir este în convalescenţă şi nu va acorda interviuri.

– Poate n-aţi înţeles bine, eu sînt de la *Fox*, spuse Fox nevenindu-i să creadă.

– Afirmaţi aşadar cu certitudine că producătorii nu sînt responsabili pentru virus? întrebă omul de la *West Highland Adoertiser*, care recunoştea o conspiraţie de la o poştă.

– Cu siguranţă nu sînt responsabili.

– Prostii, spuse domnişoara *Film Buzz*. Treburi dintr-astea se întîmplă mereu la Mumbai.

Cîţiva reporteri începură să-i pună întrebări privitoare la legătura dintre infracţiunile informatice şi marketingul filmelor indiene. Situaţia nu se îndrepta într-o direcţie favorabilă. Gaby încercă să repună lucrurile pe roate, cînd vocea îi fu acoperită de vuietul unui *motor* V12 şi de o aversă de ţipete hormonale. întoreîndu-se, văzu o scenă

atît de macho, încît părea aproape o frescă, un poster care comemora belşugul anilor '80. Ferrari-ul Testarossa fremăta ca un penis de metal, vopseaua roşie sclipea în soare fără urmă de ironie. Şoferul, un bărbat la vreo patruzeci de ani, purta ochelari de soare de aviator, o jachetă de piele neagră de motociclist şi un tricou alb, strîns pe corp. Părul negru şi lins îi era dat de pe frunte şi îmbibat din belşug cu gel, cîteva şuviţe formînd o buclă studiată deasupra ramei ochelarilor. Bărbatul îşi salută admiratoarele şi semnă autografe, în timp ce scaunul din dreapta se umplea de ursuleţi de pluş şi felicitări făcute chiar de acestea. Rajiv Rana se prefăcu (era prea de tot) că trage cu pistolul, îndreptîndu-şi degetele arătător şi mijlociu înspre fetele care se smiorcăiau în jur, apoi îşi cobori ochelarii de soare, o privi direct pe Gaby şi rînji. îi făcu un semn cu mina, numai pentru ea, ambala motorul şi ţîşni pe alee.

Din motive cunoscute doar de el, poliţistul aplaudă.

– No, ai vezut? întrebă el. Ai vezut?

După-amiază începu să plouă. Gaby avu o întrevedere cu Iqbal. în timp ce el îşi freca obscen mîinile în poală, ea sublinie din nou că dacă dorea să fie lăsat în pace, cel mai simplu ar fi fost ca Leeia să pozeze pentru presă. Iqbal dădu din umeri mohorît şi întrebă dacă o întâlnire cu Rajiv nu le-ar distrage atenţia. Ea îi aminti că majoritatea erau jurnalişti de ştiri pe care nu-i interesau nici Rajiv, nici filmul. Leela era subiectul fierbinte. Doar pe ea o voiau.

La recepţie managerul îşi înjura computerul, care afişa o secvenţă cu musafira lui. Rob D. sprijinea barul, privind dansatoarele care jucau cărţi, acompaniind mîinile cîştigătoare cu mici ţipete certăreţe. Gaby descoperi cu uimire că toate erau blonde şi englezoaice.

– E mişto de tot, îi mărturisi una dintre ele. Sîntem plătite să stăm aici şi n-am avut de făcut nici pe dracu' de zile întregi.

– Producătoru' efectiv ne-a propus să mergem cu el în Golf peste cîteva luni, îi explică o alta. Să dăm o *reprezentaţie*.

Spre seară, Gaby coborî la restaurant pentru cină şi fu chemată la masa ocupată de un grup numeros însă liniştit de membri ai echipei. Evi-tînd locul liber de lingă Iqbal, se plasă lîngă Vivek cînd apăru Rajiv Rana şi îşi trase un scaun între ei. Intrarea lui iscă un val de priviri pe furiş, atingeri ale feţei şi aranjări ale hainelor printre indienii cuprinşi de o atenţie involuntară faţă de propria persoană, indusă de prezenţa celebrităţii. Printre englezi, singurele reacţii veniră de la cîteva dansatoare, care îl măsurară leneşe din priviri, aşa cum ar fi făcut cu orice bărbat bine. Era ciudat. Pentru jumătate dintre cei de la masă, Rajiv era un superstar. Pentru ceilalţi era un oarecare.

– Bună, spuse el, încărcînd silabele cu înţeles.

– Bună, răspunse Gaby.

– Rajiv, spuse el.

– Gabriella Caro, de la *Bridgeman* & *Hart*. Nu mai purta ochelari de soare, iar în locul fistichiei jachete de piele îmbrăcase o simplă cămaşă albastră de bumbac, stil Oxford. Gaby trebui să admită că-i venea bine. Rajiv era înalt, cu un corp sculptat ostentativ şi trăsături frumoase, dintr-o bucată, aşa cum îi plăceau ei. în timpul mesei, se ocupă numai de ea, şi cu toate că vorbi aproape numai despre sine, nu era monologul de testosteron şi testarossa la care se aşteptase. *îşi* istorisi cu sinceritate viaţa, care, narată de eroul principal, se dovedi o clasică poveste pe tema prinţ şi cerşetor. Crescuse într-o familie săracă dintr-un orăşel din Punjab şi fugise la Mumbai pe cînd avea doisprezece ani. După ce lucrase la o tarabă de chai şi într-un atelier de reparat biciclete, găsise o slujbă de curier la unul din marile studiouri. Urmărind repetiţiile şi filmările vedetelor, învăţase singur să danseze şi începuse să participe la audiţii în masă pentru figuranţi. Pe măsură ce primea oferte de lucru, putuse să-şi permită să ia lecţii de dans şi actorie, primind în cele din urmă un rol neînsemnat în *Lanţul*, un film de acţiune.

– Şi astfel, domnişoară Caro, sfirşi el, mi-am cîştigat faima.

în timp ce vorbea, îşi suflecă mânecile şi o privi drept în ochi. Se trezi atrasă de muşchii antebraţelor lui, de puful uşor care le acoperea.

– Spune-mi Gaby, îi zise.

În cameră îşi verifică telefonul care se încărca pe noptieră. Avea un mesaj de la Guy, *dor de tine*, *mă suni*?, şi altele două pe mesageria vocală. Se întreba unde era, îi părea rău că nu dăduse de ea. Apoi era în drum spre Dubai, pentru o prezentare crucială. Avea s-o vadă cînd se întorcea. Prezentările lui Guy erau mereu cruciale, vitale ori esenţiale. Şterse toate mesajele.

Îşi scoase pantofii şi se întinse pe pat, urmărind un film cu Rita Hayworth. După miezul nopţii, fuma o ţigară la fereastră şi privi luminile castelului. Chiar pe marginea loch-ului, unde pajiştea cobora la apă, stătea femeia în cămaşă de noapte albă. Astă-seară nu avea nimic fantomatic. Purta un palton de culoare închisă, care-i ajungea pînă la genunchi, şi o eşarfă care îi acoperea părul. Părea umană, comună, o turistă insomniacă înfofolită împotriva frigului.

Sub impulsul momentului, Gaby îmbrăcă o jachetă şi ieşi pe coridor. De sub una din uşile învecinate răzbătea sunetul slab al unui televizor. Ocoli biroul de la recepţie, în spatele căruia portarul din tura de noapte se scobea în nas aproape adormit, citind un roman ieftin, şi trecu în virful picioarelor prin sufrageria întunecată, pregătită deja pentru micul dejun, şervetele împăturite cu grijă, ceştile şi argintăria fiind deja aranjate ca la carte pe mese. După cum se aştepta, cele două glasvanduri care dădeau spre mica terasă nu erau încuiate. Afară, frigul îi pătrunse prin haine şi aerul umed al pajiştii îi învălui faţa şi mîinile. Deasupra dealurilor, cerul era de un violet închis, acel întuneric şi nu prea al nopţilor din verile nordice.

Porni spre lac prin iarbă, menţinînd distanţa dintre ea şi silueta care privea spre castel. Chiar şi aşa, reuşi s-o sperie. Cînd Gaby ajunse şi ea pe mal, femeia tresări şi se dădu cîţiva paşi îndărăt, întorcîndu-se ca şi cum era gata să fugă. Gaby îi făcu semn cu mîna şi-i vorbi cu o voce care i se păru dureros de răsunătoare în liniştea din jur.

– N-am somn. Scuză-mă.

– Nu-i nimic Vocea avea un accent indian. O voce moale, de fetiţă. Gaby se apropie şi se trezi faţă în faţă, aşa cum de altfel se aştepta, cu Leela Zahir. Logodnica Indiei fuma o B&H Gold, strîngînd pachetul strălucitor în mîna liberă ca pe un talisman. Chiar şi numai la lumina lunii, Gaby văzu că nu era aidoma dansatoarei din film. Această Leela avea părul nespălat, cu şuviţe unsuroase care se prelingeau de sub şal. Avea umbre întunecate sub ochi şi ceea ce ar fi putut fi o iritaţie de la frig pe buza superioară.

– Ai un foc?

Leela Zahir dădu din cap şi-i întinse o cutie de chibrituri. în timp ce Gaby îşi aprinse ţigara, Leela o aruncă pe a ei în apă. Apoi, fără să ezite, scoase o alta din pachet.

– Cum te cheamă?

– Gabriella. Tu trebuie să fii Leela.

– Da, şopti ea. Aşa trebuie.

Fuma strîngînd ţigara între degetul arătător şi cel mijlociu, pe care le ţinea foarte drepte, strîngîndu-şi buzele cînd trăgea cîte un fum, ca un copil care-i imită pe cei mari.

– La mulţi ani pentru ieri, spuse Gaby. Leela îi aruncă o privire bănuitoare.

– De unde ştii?

– M-au adus aici să lucrez pentru film.

– Şi ce faci?

– Mă ocup de relaţiile cu publicul. Probabil ştii de toţi ziariştii de aici.

Leela încuviinţă şi făcu un semn cu bărbia înspre castel.

– Şi vor să ştie de *ce* nu-s *acolo*, alergînd în sus şi-n jos pe acoperiş.

– Cam aşa ceva. Mai e şi virusul ăla de computer.

Brusc, Leela o prinse de încheietură. Strîn-soarea era neaşteptat de puternică.

– O aduc pe mama aici?

– Nu ştiu. De ce? Ai vrea să vină?

– Nu! Aproape scuipase exclamaţia. Dar o să vină. Cînd or să-i spună că au necazuri cu nepreţuitul lor film, o să vină.

Gaby se trase înapoi. Leela îi dădu drumul şi se întoarse să privească din nou lacul.

– Trebuie că e atît de rece, spuse gînditoare. Apoi înainta printre stînci. Gaby crezu că avea să se oprească acolo, însă ea continuă, făcînd cîţiva paşi prin apă. Cămaşa de noapte îi flutura în jurul genunchilor. îngrijorată, Gaby porni după ea. Leela rîse.

– *Atît* de rece I îşi pierdu pentru o clipă echilibrul şi îşi întinse braţele pentru a şi-l recăpăta, în apă se zări un fulger auriu.

– La dracu', mi-am scăpat ţigările.

– Vino înapoi, o rugă Gaby. I se năzărise că Leela avea de gînd să meargă mai departe, că avea să continue pînă va dispărea sub ape. însă fata se întoarse împroşcînd cu apă şi urcă pe mal. Cînd ajunse pe iarba ca un burete, schiţă dintr-odată cîţiva paşi de dans, arcuindu-şi braţele întinse într-o mişcare sinuoasă în timp ce îngîna O frîntură de melodie.

– Mi-am învăţat numărul, îi spuse. Măcar atîta să fi făcut pentru ei.

– Trebuie să-ţi fie tare frig, spuse Gaby. Cămaşa de noapte udă leoarcă i se lipise de gambe. Poate ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

– Sînt toţi nişte nemernici, să ştii.

– Cine?

Leela îşi flutură mîna înspre hotel.

– Toţi. Nu dau doi bani pe nimic, nu le pasă decît de extraordinarele lor cariere. De mine sigur nu le pasă.

Gaby nu ştia ce să spună. Leela tremura şi îşi freca mîinile.

– Ei, spuse ea, acum mă duc să mă culc. Au MTV aici. îţi place MTV?

Gaby dădu din umeri.

– Mie îmi place. Poţi să te uiţi la alţii cum dansează, în loc să trebuiască să dansezi tu. Rîse cu jumătate de gură, ca pentru a sublinia că glumise. Cît e de tînără, se gîndi Gaby, cu fumatul ei ciudat de copilă şi cu limbajul ei de grădiniţă.

La dracu' şi la mă-sa. Parc-ar avea doisprezece ani, nu douăzeci şi unu.

Leela făcu ciţiva paşi pe iarbă, apoi se întoarse.

– Vrei să-mi faci o favoare?

– Sigur.

– Nu le spune că m-ai văzut.

– Bine.

Gaby o privi călcînd apăsat iarba şi intrînd în clădire. Rămase singură, învăluită într-o tăcere ale cărei margini se topeau în sunetul valurilor care i se spărgeau la picioare.

Pe măsură ce *Leela02* se potolea şi mostre de *Leela09* începeau să lovească Perimetrul de Securitate Globală de la Virugenix, se înregistrau temperaturi record pentru luna iunie în mai multe locuri de pe glob. Avuseseră loc cîteva evenimente spectaculoase: Bolsa de Valores din Lima şi-a suspendat activitatea, eliberarea de bilete pentru Olimpiadă a fost un fiasco - însă în general efectul a fost unul gradual, de acumulare a frustrărilor, de astupare a arterelor globale. Activităţile simple au căpătat un alt nivel de dificultate. Doreai să rezervi un bilet de tren, însă site-ul nu funcţiona. Asigurările sociale nu puteau să-ţi proceseze cererea de despăgubire. Noul tău televizor sosea la uşa idioţilor de la etajul inferior, însă datele firmei spuneau că

aţi semnat pentru el, domnule, aşa că *trebuie* să-l fi primit. Defecţiuni, închideri, suspendări şi întîrzieri, toate se întîmplau pe o căldură sufocantă. La New York nu se mai găseau ventilatoare, însă nimeni nu ştia cu siguranţă dacă era pur şi simplu din cauza cererii crescute sau din vina camionului care dispăruse undeva pe şoseaua de centură din New Jersey.

Deasupra terenului de golf Desert Creek din Dubai, stîlpi înalţi de oţel, avînd la capete duze minuscule dispuse în evantai, răspîndeau o ceaţă fină şi umedă. Din pămînt venea un bocănit regulat, dum-dum-ul celor 8 000 de stropitori care irigau 200 de ari de iarbă pitică de Bermuda, o carpetă solidă de un verde intens, ca o aluniţă pe pielea roşie a deşertului. Dedesubt, ca nişte vene şi artere, se aflau kilometri întregi de ţevi de plastic ce legau covorul verde de marea staţie de desalinizare de pe coastă, care filtra şi fierbea apa Golfului Persic la o mie de grade şi pompa zilnic zece milioane de litri de apă dulce pentru gazon şi pentru jucătorii de golf.

Ca pe toate terenurile de golf, peisajul amintea spectral de Scoţia, o memorie a amplasamentului abstrasă în senine universale. Buncăr, zonă netedă, zonă accidentată. La acestea, stîlpii ca nişte mesteceni desfrunziţi adăugau impresia de pădure. Pe una din laturi, această alcătuire virtuală dezvăluia privelişti măiestrite ale mării. Pe cealaltă, se ridica într-un val de pămînt pentru a se apăra de nisipul suflat de vînt al dunelor.

Sub parasolar, Guy se simţea extrem de dezorientat.

Abdullah conducea maşinuţa de golf de parcă ar fi fost Lexus-ul său, săltînd peste terenul de un verde intens cu o încrincenare de maniac. Motoraşul electric al maşinuţei se văita furios. Guy îşi ţinea strîns laptopul.

De îndată ce sosise la aeroport şi îl întâlnise pe Abdullah, ştiuse că va avea o misiune dificilă' Omul lui de legătură îl aştepta sub un panou al unei agenţii de dezvoltare din Dubai pe care scria: *Mutaţi-vă afacerea la poarta de intrare*

a globului. *1,5 miliarde de clienţi vă aşteaptă la sosire*. *O bază de afaceri cu o infrastructură de prim rang - la costuri de lumea a treia*. Abdullah era un tânăr cu obrajii acoperiţi de un puf uşor, purtând o năframă neagră şi un dish-dash alb de sub care se zăreau vinurile unor mocasini făcuţi de mînă. Rînjind pe sub lentilele cromate ale ochelarilor Ray-Ban Wayfarer, îşi termină convorbirea telefonică, îşi strecură celularul într-un buzunar voluminos, îi ură lui Guy bun venit în Dubai şi vă rog poftiţi la maşină. Nu se oferi sâ-l ajute cu bagajele.

Cînd ieşiră din clădirea terminalului, căldura îl izbi ca o măciucă. Sudoarea începu să-i ţîş-nească prin piele şi să i se scurgă pe spate, pe sub cămaşă. Abdullah îl conduse în parcare la o maşină neagră de mărimea unui hambar. Ca un gest de politeţe, regla aerul condiţionat la temperaturi arctice şi, cu un scrâşnet al pneurilor, ieşi pe o autostradă cu asfalt negru, lată de opt benzi, care părea să nu ducă nicăieri.

– E vreme bună, spuse el enigmatic. Termometrul de bord indica o temperatură exterioară de 41°C. Treceau prin întinderi de nisip roşiatic. Pe şosea circulau foarte puţine maşini, însă Abdullah se apropia deliberat de cele pe care le întâlneau. Cînd acul vitezometrului atinse 155 de kilometri pe oră, se aflau la 30 de centimetri în spatele unui automobil 4X4 cu un abţibild „I love Islam” lipit pe lunetă. Abdullah claxona şi semnaliza cu farurile pînă cînd şoferul acestuia se dădu la o parte.

– Ar trebui să te faci şofer de raliu, spuse Guy neliniştit.

– Acesta este deja un hobby al meu. De doi ani concurez la curse prin deşert. Este bine, nu prea mai fac multe accidente.

Ca să nu se gândească la ce să-i'răspundă, Guy privi prin parbrizul fumuriu. în depărtare se zăreau clădirile oraşului de care se apropiau şi în scurtă vreme zgîrie-nori pe jumătate terminaţi se iviră pe marginile şoselei, cu scheletele împînzite de cabluri de plastic de care atîrnau la

uscat dhoti-urile muncitorilor indieni. Se construia pretutindeni, iar elanul arhitectonic părea să ducă spre crearea unui soi de Las Vegas islamic. Turnurile uriaşe care urmau să devină sedii de bănci încorporau arcade ascuţite şi minarete, clădirile de birouri înalte de treizeci de etaje aveau faţade de sticlă verzuie şi aurie, amintind de nişte stilouri imense de onix. Una dintre construcţii avea în vîrf ceea ce părea a fi o gar-gantuescă minge de golf, cu tot cu gropiţe. O alta avea un fronton de forma botului unui Boeing 747. Toată această harababură nebunească se înălţa din nisipuri ca un miraj şi chiar aflîndu-se în inima ei, lui Guy nu-i venea încă să creadă. Aici viitorul sosea cu viteza unui click de mouse, schiţe CAD/CAM se înveleau în beton şi oţel în faţa ochilor săi.

Hotelul era un val de sticlă, întins de-a lungul unei plaje artificiale, al cărei nisip alb, după cum menţiona mîndru Abdullah, fusese importat din Caraibe. îi deschise portiera un filipinez purtînd pantaloni de un roz stins, jerseu roz cu model în romburi şi o şapcă de spiriduş supradimensionată. Pe piept purta o insignă care-l recomanda drept *Gary*. Lîngă el stătea *Carolyn*, o tînără singaporeză îmbrăcată ca o exploratoare rozalie, avînd pe cap o bonetă moale, tot de culoare trandafirie, împreună îi conduseră pe Guy şi Abdullah în hol. După ce Guy primi camera, un proces prelungit din cauza unei defecţiuni a sistemului de rezervări al hotelului, Abdullah îi înmînă cartea sa de vizită şi îi spuse că avea să revină a doua zi dimineaţă ca să-l ducă la întrevederea cu domnul Al-Rahman. între timp, să se simtă ca acasă în cameră. Remarcele politicoase ale lui Abdullah sunau în mod ciudat ca nişte ordine.

Cînd îi citi numele pe cartea de vizită, Guy înţelese de ce. Abdullah bin Osman Al-Rahman nu era un simplu şofer. Al-Rahman era evident o familie care prefera ca membrii ei mai tineri să înceapă de la munca de jos.

Însoţit de un băiat în roz de origine sud-asiatică (*Bruce*), Guy urcă cu liftul la etajul douăzeci. După ce găsi camera şi

îl expedie pe Bruce, îşi aruncă lucrurile pe pat şi deschise televizorul. Aproape imediat răsună o bătaie în uşă. *Doug*, un tînăr tuciuriu care era probabil indonezian, îi adusese o farfurie cu fructe. Mai doriţi ceva? Guy nu dorea. Peste un minut, o nouă bătaie. Era *Calvin*, cu un halat de baie. Apoi apăru *Kieran*, care îi bătu pernele. La sfîrşit toţi îl priveau drept în ochi şi îl întrebau acelaşi lucru: „Mai doriţi şi *altceva*?" Lui Guy i se părea că are halucinaţii. După al patrulea vizitator, renunţă să mai deschidă.

Sună telefonul şi o voce îl întrebă dacă îi plăcea camera. Pentru o clipă crezu că era un alt băiat de serviciu, însă vocea se prezentă drept Abdullah şi îl întrebă ce mărime purta la pantofi. Guy îi răspunse şi abia după ce aşeză receptorul în furcă se întrebă de ce îl interesa.

Avînd de ales între şaptesprezece restaurante (libanez, argentinian, cafeneaua vieneză, pub-ul englezesc „Feluca şi ancora"...), sfîrşi prin a mînca la bar & grill-ul Main Street USA, unde era săptămîna gastronomiei din New Orleans. Sala era decorată cu pavilioane de etamină, iar în mijloc se afla un model la scara 2/3 al unui vapor cu zbaturi de pe Mississippi. Se aşeză la o măsuţă şi *Carey-Ann*, care era probabil chinezoaică şi purta uniforma vînzătorului de răcoritoare din tabloul lui Norman Rockwell, numai că roz, îi aduse meniul. Comandă gumbo[1] şi privi împrejur. Pe estrada din colţ, un grup înghesuit de bătrînei în cămăşi hawaiene cîntau piese uşurele de funk-jazz. Deasupra lor se afla o pancartă pe care scria *Cumpăraţi de aici* şi, pentru un scurt moment Guy crezu că era numele formaţiei.

În jurul său, peisajul se compunea-din măsuţe rotunde, fiecare fiind ocupată de cîte un om de afaceri în cămaşă. În faţa fiecărui om de afaceri se aflau un celular, un meniu şi un pahar înalt cu suc de fructe, din care ieşeau o umbreluţă de cocteil şi două paie colorate. Guy îşi mîncă supa privind

1 Supă tradiţională din zona Louisianei, însă de origine africană, groasă, conţinînd păstăi de okra, carne sau fructe de mare şi legume.

şirul de palmieri caraibieni din faţa ferestrei. Mai târziu, în baia puternic luminată a camerei de hotel, luă un sedativ eliberat doar pe reţetă cu o concentraţie de douăzeci de miligrame şi se culcă devreme, pierzîndu-şi cunoştinţa pe fundalul trăncănelii unui canal de ştiri.

A doua zi dimineaţa îl trezi o bătaie la uşă. îşi puse halatul şi îi dădu drumul înăuntru lui *Burt*, care îi înmînă o cutie împachetată „din partea domnului Al-Rahman". Căscînd, Guy o deschise şi descoperi o pereche de pantofi de golf şi un fluturaş care îi atrăgea atenţia asupra unor caracteristici tehnice ale acestora, printre care membrana impermeabilă sensibilă la temperatură şi tocurile transparente cu sistem de aerisire. La vederea pantofilor, simţi o străfulgerare în vintre şi răspunse apelului lui Abdullah ghemuit pe toaletă.

– Poate că nu m-am făcut înţeles. Am imagini de proiectat. E o prezentare în PowerPoint. Am imprimate de distribuit. Cum să distribui foi volante pe un teren de golf?

Abdullah îi răspunse că unchiul său iubea golful mai presus de orice şi-i atrase atenţia că locul ales pentru întrevedere se potrivea cu natura conversaţiei. Guy nu avea ce să obiecteze.

În timp ce maşinuţa de golf îl zdruncina abitir, Guy reflectă că la urma urmei, dacă toţi factorii erau luaţi în considerare, era vina lui Yves Ballard. Cînd pusese pe picioare agenţia *Tomorrow**, Guy dorise să rămînă la ce ştia, să se adreseze sectorului de afaceri care avea drept public-ţintă tinerii britanici şi poate să mai facă ocazional incursiuni în alte arii demografice. în schimb, Ballard şi ceilalţi parteneri de la Transcendenta îl împinseseră într-o altă direcţie. Participase la o recepţie la Barcelona, unde se serviseră aperitive în forma logourilor unor companii „dotcom" de către chelneri îmbrăcaţi precum Antonio Gaudi. El se aşezase la barul de lingă piscină, iar ei îi ceruseră să-şi imagineze o agenţie de branding cu adevărat globalizată, care avea să se concentreze asupra trebuinţelor locale ale unor clienţi transnaţionali. Dacă *Tomorrow** se putea plasa la această

confluenţă, ar potenţializa emergenţa sinergetică a nuştiuce, maximizînd astfel feed-backul sau cam aşa ceva şi i-ar situa pe culmile la care doreau cu toţii să ajungă. îi spuseseră că se aflau pe creasta celui mai recent Val Kondratiev[1]. Transcendenta, fondată doar de nouă luni, era deja evaluată la sute de milioane de dolari. Cine era Guy să se opună? Astfel încît, în loc să se înghesuie într-o toaletă a unui club de noapte din West End împreună cu cîţiva reprezentanţi PR, se afla acum la celălalt capăt al lumii, într-un vehicul electric instabil, condus de un puşti bogat cu tendinţe suicidare. Şi urma să joace golf.

Doi bărbaţi îi aşteptau la startul traseului, amîndoi în cămăşi imaculate Prince of Wales în carouri. Maşinuţa patină şi se opri, iar Guy fu aproape orbit de scînteierea de la încheietura celui mai în vîrstă. Aceasta se dovedi la o privire mai atentă a proveni de la un ceas Rolex Oyster cu diamante. Muammar bin Aii Al-Rahman, un tip corpolent la vreo şaizeci de ani, îi strînse mîna şi îl prezentă domnului Shahid, vicepreşedintele de marketing. Domnul Shahid zîmbi scurt.

– Bun venit, bun venit, spuse Al-Rahman. Cum vă place locşorul meu? întrebă, cu un gest larg, care cuprinse terenul, clădirea clubului şi o bună bucată din mare.

Guy dădu viguros din cap.

– E superb, domnule Al-Rahman. Foarte impresionant. Şi ce zi frumoasă. E limpede de ce aţi dorit să ne întîlnim aici, nu într-un birou.

Cei doi bărbaţi rîseră, dezvăluind lucrări dentare scumpe sub mustăţile înfloritoare.

---

1 În economie, valurile Kondratiev (sau valurile K) descriu un ciclu presupus regulat, în formă de S, al dinamicii economiei mondiale. Un ciclu durează între cincizeci şi şaizeci de «»»' şi constă în alternanţa perioadelor de creştere sectorială accelerată cu perioade de creştere mai lentă.

Abdullah scoase un set de crose din maşinuţa şi se trase respectuos la o parte. Guy refuză invitaţia de a da prima lovitură. Ştia că nu avea scăpare, însă pe moment orice întîrziere era un lucru bun. Ca să fie sincer (un lucru pe care sperase să-l poată evita în timpul şederii în Dubai), nu-i prea plăcea golful. De fapt, nu era un sport pe care să-l fi *jucat* vreodată, ca atare, sau să-l fi urmărit măcar la televizor. Această lacună în performanţele sale recreaţionale nu-i crease pînă acum niciodată probleme şi probabil n-ar fi contat nici acum dacă domnul Al-Rahman n-ar fi fost proprietarul unui concern turistic specializat în construcţia de amplasamente turistice cu terenuri de golf, care deţinea de fapt douăzeci şi patru de staţiuni de profil răspîndite în întreaga lume, de la Osaka pînă în Columbia britanică. De altfel, erau chiar staţiunile pentru care venise să facă „pitch”-ul. Şi, spera, şi „putt-u1[1].

Al-Rahman lobă puternic mingiuţa drept pe mijlocul traseului neted. Shahid făcu la fel, lovitura sa aterizînd diplomatic la cîţiva metri în urma celei executate de şeful său. Amîndoi îl priviră pe Guy, aşteptîndu-l să execute. Acesta îşi dădu seama că se afla într-una din acele situaţii în care fie mergi înainte pe o cacealma, fie mergi pe mîna sincerităţii şi ai încredere că te va scoate la liman.

Guy se hotărî s-o scalde.

Prima încercare smulse o bună bucată din gazon. A doua fu o lovitură puternic tăiată spre dreapta, care trimise mingea înspre apă. Guy lise stânjenit.

– Ghinion, spuse domnul Shahid cu o voce uşor uluită.

– Ghinion, spuse domnul Al-Rahman. După nouă lovituri, Guy reuşi să ajungă pe gazonul scurt din jurul steguleţului.

---

1 Joc de cuvinte între „pitch", a face o prezentare, a vinde un „clenci" de afaceri, şi „pitch", termen care desemnează lovitura înaltă şi cu efect a mingii de golf. Termenul „putt" desemnează lovitura finală, pe jos, a mingii de golf, care are drept scop introducerea acesteia în gaură.

– Poate, spuse domnul Al-Rahman, privindu-l cum se pregătea pentru al treilea „putt”, ar trebui să-mi spui ce crezi că poţi face pentru compania mea.

Guy se gîndi să-şi aducă laptopul rămas în maşinuţă. Angajaţii săi creativi munciseră sute de ore pregătind materiale audio, video şi foto pentru acest pitch. însă soarele bătea cu putere şi chiar dacă Al-Rahman răspundea normal la sti-muli vizuali, era puţin probabil că ar fi reuşit să vadă ecranul. Aşa că Guy înghiţi în sec şi începu.

– Ce fac eu, le spuse, e să iau o afacere şi să o transform dintr-o abstracţiune într-d entitate care are un efect emoţional asupra clienţilor.

– Ghinion, domnule Swift, spuse domnul Al-Rahman.

– Dar n-am dat încă.

– Ah, scuzele mele. Poate eşti obosit din cauza jocului. Ai prefera oare să ne plimbăm doar şi să discutăm?

– Da, sigur. Minunat. Da.

– Ce spuneai?

– Ăă, da. Vedeţi, există un cerc virtuos. Poate mai tîrziu vă arăt o imagine a lui.

– A cercului?

– Da. Vedeţi, un brand fericit e un brand care învaţă. Un brand ar trebui să vă facă să vă simţiţi bine pentru că ştie ce anume vă face să vă simţiţi bine, după care se poate poziţiona corect şi vă poate ajuta să faceţi o alegere. Şi odată ce aţi ales, brandul vă hrăneşte şi vă protejează ca un părinte grijuliu - şi aici chiar aş dori să vă imaginaţi un copilaş -, motiv pentru care vă simţiţi bine faţă de alegerea făcută, iar brandul învaţă de pe urma stării dumneavoastră de bine.

– Şi cercul?

– Exact, e un cerc.

– îmi pare rău, însă nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– A, OK. Păi, ar fi poate mai uşor să vă explic cu ajutorul unui grafic, dar în esenţă ce vă propun e să ajut staţiunile de agrement Al-Rahman să obţină o imagine GPS a

poziţionării lor în topografia minţii-şi-sufletului consumatorilor. Metoda pe care o foloseşte *Tomorrow**, proprietatea noastră exclusivă, se numeşte MTB. Aceasta înseamnă Mutabilitatea Totală a Brandului, şi după cum vă spuneam, ne aparţine. Nimeni altcineva nu va fi în stare să facă o analiză MTB pentru dumneavoastră, sau să vă furnizeze Hărţi Vectoriale ale Mutaţiei Brandului, care sînt instrumentele pe care le folosim pentru a ne ajuta clienţii să-şi îndeplinească Potenţialul Evoluţiei Brandului. *Tomorrow** va genera pentru dumneavoastră un set complet şi mereu actualizat de hărţi vectoriale - de fapt, am o mostră în computer, n-aţi dori s-o vedeţi?

Domnul Al-Rahman îşi exersa lovitura. îi făcu semn cu degetul că nu, nu dorea. Guy îi răspunse cu degetele mari îndreptate în sus că era în regulă.

– OK. Păi atunci poate vă arăt hărţile vectoriale mai tîrziu. Dar, ăăă...

îl privi pe Al-Rahman trimiţând mingea departe. Shahid şi Abdullah îl felicitară pentru lovitură. Guy se apucă să explice importanţa tot mai mare a definirii brandului într-un climat nesigur pentru industria turismului cînd, fără nici un avertisment, Al-Rahman sări în maşinuţa lui şi ţîşni ca din puşcă spre gaura următoare.

îl urmară, cu Abdullah la volan, al cărui dish-dash flutura în vînt cînd se hurducau peste denivelări, lăsînd la vedere o pereche de şosete negre lungi pînă sub genunchi.

– Nu ştii să joci golf, îl admonesta el pe Guy, care recunoscu că, tehnic vorbind, era adevărat. Abdullah pufni dispreţuitor.

- Te-aş ruga, spuse Al-Rahman cînd îl ajunseră din urmă, să-mi explici clar ce poţi face pentru afacerile mele.

– Aşa, spuse Guy, încercînd să se concentreze. Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule. Credeţi că angajaţii dumneavoastră trăiesc brandul Al-Rahman în mod holistic? Ce reprezintă de fapt numele Al-Rahman?

– Sîntem o familie cu tradiţie veche, domnule Swift.

– Fără îndoială, fără îndoială. Dar vedeţi, în prezent Al-Rahman înseamnă...*ăăăgolf*. Şi atît. Golful este minunat, să nu mă înţelegeţi greşit. Dar este oare un crez în spatele căruia oamenii dumneavoastră se pot ralia? La *Tomorrow**, echipa mea a conceput o pancartă care rezumă punctul în care credem că se află compania dumneavoastră. Ne-am gîndit la dumneavoastră ca la cei „credincioşi" jocului. Am realizat o excelentă animaţie pentru a da viaţă acestui concept. Vezi un tip care nimereşte gaura din prima lovitură şi apoi apare o inscripţie în caligrafia dumneavoastră arăbească tradiţională: „Nu există alt joc decît golful şi Al-Rahman este profetul său".

Se lăsă tăcerea. Guy încercă s-o curme.

– Trebuie să pătrunzi dincolo de suprafaţă şi să te gindeşti de ce joacă oamenii golf. Golful înseamnă libertate. Golful înseamnă, ăă, stil. în viziunea noastră, a celor de la *Tomorrow**, „credincioşii" lui Al-Rahman ar trebui să devină „cuceritorii" lui Al-Rahman. „Cuceritorii", acesta e titlul nostru, da? Care sînt în stare să iasă pe teren şi să cîştige. Oricum... direcţia principală a planului nostru este să ducem Al-Rahman dincolo de golf, pe tărîmul unei experienţe recreative totale. în acest mod, angajaţii dumneavoastră, fie că joacă golf ori nu, ar avea un sentiment mai puternic de identificare cu şi includere în brandul Al-Rahman. Tot astfel şi consumatorii acestui brand.

Domnul Al-Rahman îl privi pe Guy, apoi îl chemă pe Shahid deoparte şi îi şopti ceva la ureche. Shahid încuviinţă şi îi şopti ceva lui Abdullah, care puse mîna pe telefon.

– Domnule Swift, spuse Al-Rahman strîn-gîndu-i mîna, vă sînt foarte recunoscător că aţi avut bunăvoinţa să veniţi pînă aici şi să ne împărtăşiţi din experienţa dumneavoastră.

– Vă mulţumesc foarte mult. Nici o problemă. Nădăjduiesc doar că mai tîrziu voi avea ocazia de a vă arăta cîte ceva din munca de creaţie pe care am realizat-o.

– Nu e nevoie, spuse Shahid. Al-Rahman se îndepărtă şi se urcă în maşinuţă.

Guy deschise gura şi apoi o închise la loc. Al-Rahman conduse maşinuţa într-un arc larg, oprind lîngă Guy. Shahid îşi aranja crosele în partea din spate şi se aşeză lîngă şeful său. Al-Rahman îşi scoase pentru prima oară ochelarii negri de soare, dezvăluindu-şi ochii cu pleoape lăsate.

– Domnule Swift, spuse, taxele de joc la terenul acesta sînt cele mai mari din întregul Orient Mijlociu. Avem un teren de antrenament pe care îşi pot exersa loviturile 200 de oameni în acelaşi timp. Avem un laborator de analiză a mişcării mîinilor şi crosei care utilizează software creat de propriii noştri specialişti. Este o chestiune de respect, domnule Swift. îmi place să fac afaceri cu oameni care respectă ceea ce fac. Presupun că dumneata respecţi alte lucruri, cum ar fi cercurile şi hărţile dumitale. Aşa că îţi spun, du-te şi fă afaceri cu oameni cărora le plac cercurile şi hărţile. între timp, te rog să accepţi ospitalitatea
staţiunii noastre de la malul mării. Abdullah va cina cu plăcere cu dumneata şi veţi putea aprecia împreună unele din deliciile vieţii noastre de noapte, faimoasă în întreaga lume. Iţi doresc călătorie plăcută la întoarcere.

Spunînd acestea, Al-Rahman demară.

Uneori, în faţa curbei se află spaima. Uneori, în baia unei camere de hotel îţi închipui un imens val înspumat care se năpusteşte asupra ta. Apoi nu mai există decît minibarul, tîrîtul către luminiţa roşie a televizorului, tava compartimentată de room-service vizibilă în lumina frigiderului cu uşa întredeschisă. Guy îşi turnă sticle minuscule de votcă peste gheaţa din pahar şi stătu pe marginea patului încercînd să desluşească ce era de făcut. O hulise. Pur şi simplu asta era. Yves îl sunase să-l întrebe dacă Al-Rahman şi APEF erau singurele prezentări la care lucrau. „Sper din tot sufletul să reuşeşti”, îi spusese. Mesajul era clar.

în camera alăturată eră o petrecere. Prin perete se auzeau rîsete şi muzică. Erau oameni pe balcon. Se duse la fereastră cu paharul în mină şi privi afară pe furiş. Erau cinci sau şase femei, toate frumoase, europence şi asiatice în rochii de seară scurte şi decoltate. Pe tocuri. în mijlocul lor stătea un bărbat scund, între două vîrste, cu un celular într-o mînă, cu cealaltă framintind pieptul unei blonde înalte într-un sarafan argintiu. Ea îl privea docilă de sus. Celelalte păreau să nu observe sau să nu le pese. Cămaşa albă a bărbatului era descheiată aproape pînă la talie, lăsîndu-i la vedere pieptul şi burta păroase. În timp ce Guy îi privea, bărbatul o prinse pe blondă de încheietură şi o trase înăuntru.

Termină votca şi trecu pe gin. Un bubuit repetitiv de bas străbătea prin perete, ca bătaia amplificată şi rapidă a unei inimi. Guy îşi închipui viaţa sa ca pe o ţesătură, sau ca pe un pod suspendat. Dacă *Tomorrow** dispărea, ce-i rămînea? Holul hotelului dădea într-un atrium înalt de douăzeci de etaje care urca ameţitor pînă la cutiuţa în care se afla el, terminîndu-şi ginul şi trecînd la whisky. O structură care împresura un vast spaţiu gol. Atriumul, rîndurile de balcoane, restaurantele, cele două mii de camere pline de oameni ca el care respirau aer răcit artificial şi priveau cuburile de apă desalinizată topindu-se în pahare, toate păreau să facă parte din aceeaşi glumă incertă. Şi sub picioarele lor, undeva sub fundaţii, nisipurile roşii, mişcătoare.

Basul duduia. Se auzea şi un alt sunet, înalt şi intermitent, ţîşnind dintr-un gîtlej omenesc. Sex sau suferinţă.

Voia să vorbească cu Gabriella. I-ar fi putut spune cum stăteau lucrurile, cît de importantă era ea acum cînd toate celelalte se duceau la naiba. Poate ea avea să-l liniştească. Risca per-miţîndu-i să-l audă în starea asta, însă era totuşi iubita lui. Era de datoria ei să dreagă lucrurile. Destul de beat pentru a nu fi îngrijorat de cît avea să coste, formă numărul de la telefonul din cameră. îi răspunse mesageria

vocală, aşa că încercă la serviciul de informaţii telefonice internaţionale, care nu funcţiona. în cele din urmă, rugă recepţia să caute numărul hotelului ei şi să-i facă legătura.

O voce cu accent scoţian îi confirmă faptul că domnişoara Caro se afla în camera 106.

Telefonul sună de opt ori. Tocmai cînd era gata să renunţe, ea răspunse, cu un „alo” şoptit, distrat. Pe fir se mai auzea un vîjîit electronic ciudat, provenind poate de la sistemul de telefonie. Suna ca şi cum informaţia ar fi fost ruptă în bucăţi, ca un vid de comunicare.

– Alo? Alo?

– Da?

– Gaby, eu sînt.

– O, Doamne. Guy.

Vocea de la celălalt capăt al firului era înăbuşită şi pentru o clipă Guy rămase singur cu vuietul interstelar. I se năzări că ea acoperise receptorul cu mîna.

– Gaby. Alo?

– Guy, eu tocmai...

– Te deranjez?

– Nu, nu. Sigur că nu. Ce vrei să spui? Părea agitată, ea care de obicei era atît de calmă. Credeam că eşti în Dubai.

– Sînt, iubire. Voiam doar să-ţi aud glasul.

– De ce mă suni? Vreau să zic, e aşa de tîrziu, ştii.

– Ei, nu-i chiar aşa tîrziu. Acolo e ora zece.

– Da, îi răspunse. Ai dreptate.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu s-a întîmplat nimic. Pentru Dumnezeu, Guy, de ce-mi faci mereu dintr-astea? Ce să se întîmple? Nu s-a întîmplat nimic, OK?

Bruiajul electronic crescu în volum. O parte a acestuia se separă şi deveni un ecou ca un vaier, un ton ridicîndu-se şi căzînd printre aşchiile vocii ei.

– Alo?

– Alo?

– Gaby, voiam doar să vorbesc cu tine. Lucrurile nu stau prea bine aici. Nu primi răspuns.

– Gaby? Alo?

– Sper că nu m-ai sunat ca să vorbim despre afacerile tale. Pentru că să ştii că nu sînt în stare să discut despre ele acum. Am şi eu viaţa mea, Guy. Am şi eu de lucru aici, să ştii.

Vuietul urmă un crescendo, apoi se potoli din nou. Prin peretele camerei, zgomotul petrecerii părea să fie tot mai puternic. În mod bizar, hărmălaia părea să se audă şi din receptor. Nu putea fi sigur de sursa nici unui sunet pe care-l auzea. Apoi, receptorul fu din nou înăbuşit, prea tîrziu însă pentru a acoperi vocea unui bărbat. Era oare cineva în camera ei?

– Cine-i acolo, Gaby? Tăcere.

– Gaby? Mă auzi?

– Guy, nu pot vorbi acum. Trebuie să discutăm, însă acum nu e momentul, bine?

Guy simţi un mic gol în stomac.

– Gaby? Ce tot spui?

– Nu pot acum. Nu la telefon.

– Ce s-a întîmplat? Cum adică nu la telefon?

– Sună-mă cînd te întorci. Sună-mă de la aeroport.

– Gaby? Alo? Brusc, zgomotul încetă.

Chris află cînd primi un telefon de la poliţie. Era foarte devreme şi tonul oficial al vocii o băgă în sperieţi. „Domnişoara Christine Rebecca Schnorr?” Chris nu făcea faţă autorităţii, mai ales cînd era mahmură. Nic zăcea în pat lîngă ea, cu un braţ întins peste pieptul ei. Il dădu la o parte şi se ridică, frecîndu-se la ochi.

– Da, eu sînt.

– Agenta Janine Foster vă deranjează, de la biroul şerifului din comitatul Snohomish. Aveţi o Honda Civic albă, cu numărul 141-JPC?

– Mda. Adică da, am.

– Ştiţi unde se află maşina dumneavoastră?

– Poftim?

– Ştiţi unde se află maşina dumneavoastră în momentul de faţă?

– Din cîte ştiu, e parcată în faţa casei.

– Aşa. Cînd aţi folosit maşina ultima dată?

– Ieri-seară. Am ajuns acasă pe la unsprezece.

– Deci aţi condus maşina pînă acasă în jurul orei unsprezece.

– Ăă, da. Dar ce s-a întîmplat?

Nic se trezise şi trăgea buimac cu urechea, ridicat într-o rină, în timp ce poliţista îi spunea ce se întîmplase. Se părea că după ce se întorseseră de la berărie, cineva îi furase maşina de pe alee, se deplasase spre nord pe şoseaua l-5, şi apoi, pe la ora patru dimineaţa, ieşise de pe carosabil nu departe de un loc pe nume Smokey Point, la vreo douăzeci şi cinci de mile depărtare. Creanga unui copac străpunsese radiatorul şi maşina nu mai mergea, însă în afara faptului că era puţin şifonată şi avea parbrizul spart, nu era prea grav avariată. Autorul furtului părăsise locul accidentului pe jos, însă se pare că fusese rănit,

pentru că agenţii de circulaţie găsiseră urme de sînge pe bord şi pe tapiţerie.

– Cît de mult sînge? întrebă Chris. Mult? Un radiator nou şi un parbriz ar fi costat probabil mai mult decît valora rabla ei veche de doisprezece ani. Dacă era vorba şi de pete de sînge de la un hoţ necunoscut, Chris nu prea era sigură că şi-o dorea înapoi. îi promise poliţistei că o să aranjeze cu ridicatul maşinii şi intră în bucătărie să-şi facă o cafea. Două minute mai tîrziu se întoarse în dormitor.

– Nic, unde am pus cheile maşinii aseară?

– Ce? Nu ştiu. Unde le pui de obicei?

– În bolul de sticlă. întotdeauna le pun acolo. Dar m-ai văzut aseară punîndu-le acolo?

– Fii serioasă, Chris. Crezi că-mi amintesc?

– Nic.

– Nu ştiu, Chris. Scuze.

– Păi să ştii că nu-s acolo.

Nic o privi sceptic. Apoi se ridică, şi începu să caute cheile. Căutară amîndoi mai mult de o oră. Chris trebui să cheme un taxi s-o ducă la lucru, lăsîndu-l pe Nic să deschidă în continuare bufete, să mişte aparatele casnice şi să se uite în spatele lor. îi trimise un mail după cîteva ore. Cheile nu erau nicăieri. Exista o singură explicaţie: cel care le furase maşina intrase în casă şi le luase. Gîndul o făcu să se simtă rău. Cineva cotrobăise prin bucătăria lor în timp ce ea dormea sus. Şi ea şi Nic se dezobişnuiseră să mai încuie uşa. Locuiau într-o zonă sigură, unde nu se întâmplase niciodată nimic. Ii lăsă un mesaj agentei Foster şi seara se culcă cu bîta de softball lîngă pat. A doua zi dimineaţa dădu telefon la o firmă de remorcări şi stătu la birou închipuindu-şi acelaşi lucru, un necunoscut care urca scările, deschidea uşa, se strecura în casa întunecată... În afară de faptul că intrusul îi dădea fiori, mai era ceva straniu în toată povestea asta, ceva de neînţeles. Lucrurile se limpeziră abia în dimineaţa următoare, cînd şeful ei de la

Virugenix o convocă în biroul lui. Spre stupoarea ei, acolo se afla un agent FBI care dorea să-i pună cîteva întrebări.

– Care este natura relaţiei dintre dumneavoastră şi Arjun Mehta?

Agentul o privea placid de dincolo de masă. Ii reuşea trucul ăla de poliţist de a te face să te simţi vinovat fără să ia o expresie anume. Avea o mustaţă stufoasă de poliţist, ochelari cu rame metalice pătrate, şi un ceas baban dintr-ălea care funcţionează şi la opt mile adîncime şi-ţi arată ce oră e pe Venus. Era un tip care-şi împărţea probabil timpul liber între reparatul bărcii sale şi privitul unor fotografii coprofile cu majorete.

– Sîntem prieteni.

– Ce fel de prieteni?

– Uite-aşa, *prieteni*. Aveţi prieteni, nu?

– Nu-mi place atitudinea dumitale, domnişoară Schnorr. Te mai întreb o dată, ce fel de prieteni? „De pildă, aţi ieşit în oraş împreună, v-aţi dat întâlniri?

– Nu. A, ba da. Am fost la cinema. însă cel mai adesea îi dădeam lecţii de condus.

– În Honda dumitale albă?

– Da.

– I-aţi permis vreodată să conducă maşina în absenţa dumneavoastră?

– Nu.

– V-a vizitat deseori acasă, la domiciliul pe care îl împărţiţi cu... prietenul dumneavoastră, Nicolai Pee... Pit...?

– Petkanov.

– Aşa, Nicolai Petkanov.

– O dată sau de două ori.

– Cu ocazia acestor vizite aţi întreţinut vreodată relaţii sexuale cu Arjun Mehta?

– Ce? Ce întrebare-i asta? Ascultă, copoiule, ce dracu' te interesează? Nu-i treaba ta.

– Ţi-aş fi recunoscător, domnişoară, dacă n-ai recurge la injurii.

– Injurii? Isuse, da' unde-ai crescut? Pe Sesame Street?

– Şi dacă n-ai lua numele Domnului în deşert. Iar ca agent al Biroului Federal de Investigaţii este întru totul treaba mea. Aţi întreţinut sau nu relaţii sexuale cu Arjun Mehta?

– Nu.

– Sînteţi sigură?

– Dacă-ţi spun.

– Dumneavoastră sau domnul Petkanov aţi conspirat vreodată cu domnul Mehta în scopul de a avaria sisteme informatice prin producerea şi răspândirea unui virus de computer?

– *Poftim*?

Partea cea mai rea era modul în care păreau a sta lucrurile. Pe măsură ce îşi dădea seama ce urmăreau, pe Chris o cuprinse ameţeala. La începutul interogatoriului se simţise în egală măsură încrezătoare şi enervată, nervoasă pe şeful ei care-i spusese că era doar o mică „discuţie amicală" dar mulţumită că, orice ar fi dorit FBI-ul, ea nu făcuse nimic rău. însă acum nu mai era atât de sigură. Se părea că Arjun nu mai venise la serviciu din ziua în care dispăruse maşina ei. Cineva de la serviciul de personal se dusese acasă la el să discute despre evacuarea apartamentului şi descoperise uşa descuiată şi majoritatea computerelor distruse. Chemaseră poliţia şi la început îl înregistraseră drept persoană dispărută. După ce percheziţionaseră locuinţa, se răzgândiseră. Acum îl considerau fugar.

Nic era problema. Deşi acum era doar un informatician ca atîţia alţii, ocupîndu-se cu instalarea şi întreţinerea unor sisteme de stocare de date, demult, în timpurile preistorice ale informaticii, înainte de „worid wide web", de „dotcom" şi de toate celelalte, Nic fusese un băiat foarte rău în fostul bloc comunist. Pe cînd era elev de liceu în Bulgaria, învăţase să folosească o maşinărie numită Pravetz 82, construită de o companie de stat, din componente copiate cu neruşinare după Apple Ile. El şi prietenii lui de la Liceul

Naţional de Matematică din Sofia făcuseră multe prostii, chestii nepermise şi cînd sosise în State împreună cu părinţii, Nic o ţinuse tot aşa, cîşti-gîndu-şi astfel un loc minor în istoria criminalităţii americane drept unul dintre primii puşti puşi sub acuzare pentru spargerea unor sisteme informatice. Se întâmplase demult, însă era clar cum gîndeau ăştia. Credeau că ea şi Nic îi dăduseră o mînă de ajutor lui Arjun la ce pusese la cale în apartamentul său.

– Domnişoară Schnorr, de fapt maşina nici nu v-a fost furată, nu-i aşa? I-aţi dat-o lui Mehta ca să poată fugi de lege.

– Nu-i adevărat. Dacă Arjun a luat maşina, a făcut-o fără ştiinţa mea. Şi, în plus, Nic nici măcar nu l-a întâlnit vreodată.

– Asta o vom afla de la domul Petkanov. Acum însă, să revenim la aşa-zisele lecţii de condus...

Îl durea capul şi era mort de oboseală. Uneori îi venea să vomite. Nu era sigur de cît timp mergea pe jos. Ştia doar că era important să continue.

Maşini cu farurile aprinse se năpusteau vuind înspre el, orbindu-l şi silindu-i să-şi apere ochii cu mîna. Una dintre ele încetini, însă şoferul îi aruncă o privire fugară şi nu opri. întrezări faţa acestuia, cu gura deschisă într-un „O" de uimire. Roţile împroşcară pietrişul şi maşina se îndepărtă în viteză.

Substanţa lipicioasă era sînge.

Gura îi era uscată. Geanta atârna greu. Nu-şi amintea ce avea în ea, nici de ce o tîra după el pe marginea nisipoasă a şoselei ăsteia. Erau pe urmele lui. Erau pe urmele lui, iar el trebuia să ajungă acasă. N-ar fi putut preciza unde era „acasă". Undeva înainte. La capătul drumului.

O vreme zăcu într-un şanţ de scurgere şi închise ochii. Cînd îi deschise din nou, cerul era luminos şi lumea nevăzută a nopţii se retrăsese îndărătul ierburilor gălbejite şi a unui şir de pini prăpădiţi, încercă să se ridice şi îşi simţi capul gata să crape. Stătea pe un maldăr de ambalaje de alimente şi cutii de bere. Faţa îi era acoperită de o crustă de sînge închegat.

Porni din nou.

îşi amintea unele lucruri. Maşina, derapajul în curbă care parcă se întâmplase cu încetinitorul. Destinaţia era Canada. Să iasă din ţară înainte ca ei să afle. Taxiul îl lăsase la colţ şi stătuse o vreme ascultînd sunetele nopţii din suburbii, încercînd să găsească motive pentru a nu-şi pune planul în aplicare. Ce alternativă avea? în America nu-i rămăsese

nimic. Cu fiecare zi urmăritorii săi erau tot mai aproape şi dacă îl găseau nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Se gîndise să-i lase un bilet. *Iartă-mă*, *îmi pare atlt de rău*. încă unul pe lista lui de scuze. Apoi se hotărî că era mai bine să-i scrie din Canada. îşi închipui că se aşeza la o masă în faţa unei cabane de lemn şi-i descria parcarea în care lăsase micuţa Hondă, frumos spălată şi cu cheile în contact, poate cu un dar în torpedou. Florile s-ar fi ofilit. Poate bomboane de ciocolată. Şi un bilet. Pe hartă distanţa părea scurtă. însă mult mai lungă decît orice distanţă pe care condusese pînă atunci, şi era şi prima oară cînd şofa noaptea. însă era cu putinţă.

dragă chris n-am avut altă soluţie, nu se putea decît cu maşina şi singura maşină pe care ştiu să o conduc e a ta sper că nu ţi-am cauzat prea multe neplăceri – arjunm

Nu se gîndise că va avea nevoie de benzină, însă iată, acul era pe roşu, beculeţul de avertizare pîlpîia. Chris uita întotdeauna să facă plinul. Aşadar, dezorientat, rătăcit, pierdut, după douăzeci şi cinci de mile parcurse spre nord, după două maşini pe care abio reuşise să nu le lovească din spate şi un motociclist pe care aproape îl depăşise pe exterior, scruta neliniştit întunericul în căutarea unei benzinării. Zărise indicatorul prea tîrziu, aproape ratase ieşirea, încercase totuşi să se înscrie, trăsese prea violent de volan...

Şi acum era pieton. îşi numără paşii cu sutele, încercă să se concentreze asupra lucrurilor perceptibile, care puteau fi cunoscute, în loc să se prăbuşească în întuneric. Dincolo de copaci era apă. Părăsi şoseaua şi se îndreptă într-acolo: era un iaz pe jumătate secat, noroios şi sălciu, înfundat cu folie albastră de plastic şi cu margini de fier ruginit. îşi scoase cămaşa, o înmuie în apa murdară şi îşi şterse faţa şi mîinile. Apoi o făcu ghem şi o aruncă în mijlocul iazului, unde ea îşi desfăcu mînecile ca şi cum l-ar fi implorat să n-o părăsească într-un asemenea loc.

Trei mii două sute.
Trei mii trei sute
Trei mii patru sute...

Dădu peste o ieşire de pe autostradă. Lîngă rampă era o staţie de benzină, plasată în mijlocul unui mic complex comercial, între un fast-food şi un magazin de mobilier pentru verandă. încercînd să pară cît mai degajat, străbătu parcarea şi intră în benzinărie, unde cumpără o pungă de chips, o sticlă de Sprite şi nişte plasturi. îi ceru vînzătoarei cheia de la toaletă. Nu lua benzină? Scutură din cap. Femeia îl privi nedumerită, apoi se uită pe fereastră căutîndu-i maşina. în cele din urmă, îi dădu cheia, pasîndu-i bulbul enorm de lemn foarte încet peste tejghea ca şi cum s-ar fi temut că avea să-l fure sau să-l folosească ca pe-o armă împotriva ei.

Arjun îşi schimbă hainele, se spălă pe dinţi şi se curăţă, ştergîndu-şi dîrele de noroi de pe faţă. îşi trecu pieptănul prin păr, avînd grijă să evite rana mare din creştet. N-avea cum să-şi ascundă vînătaia de pe obraz şi tăieturile de deasupra ochiul sprijinindu-şi capul de tencuiala murdară. Trebuie că adormise, pentru că următorul lucru de care-şi aminti fu bătaia în uşă a vânzătoarei. îşi închise în grabă geanta şi o şterse. în timp ce mergea hotărît spre şosea, simţea privirea încruntată a femeii, care-l urmărea prin fereastră, strîngînd cheia în pumn.

Apoi se trezi pe scaunul din dreapta al unei furgonete rablagite. Nu prea ştia cum ajunsese acolo. Şoferul, un tip cu o faţă imobilă, era îmbrăcat în haine de lucru: salopetă şi cămaşă în carouri. Treceau printre rîndurile de copaci înalţi şi feţele le erau brăzdate de lumină. Pe marginea şoselei, panouri imense făceau reclamă unui cazinou dintr-o

rezervaţie indiană. *Blackjack*. *Ruletă*. *Poker Pai Gow*[1]. *Keno*[2]. *21*. Apoi apărură şiruri de magazine şi rînduri de case cu un etaj. Bărbatul nu vorbea, iar Arjun nu găsea nimic să-i spună, durerea amestecîndu-i cuvintele în cap. Unde sîntem. Cine. De ce. Deşi asfaltul era neted, vibraţiile erau destul de puternice pentru a-i provoca greaţă. închise ochii.

– Am ajuns, spuse şoferul. Erau într-un oraş, parcaseră pe o stradă principală circulată, străjuită de prăvălii cu faţade de sticlă.

– Aici e Canada? întrebă Arjun. Omul îl privi ciudat, apoi se întinse şi-i deschise portiera.

– Autogara-i acolo, spuse. Ai grijă de tine. N-arăţi prea bine.

Furgoneta demară, iar el rămase pe trotuar, legănîndu-se lîngă geantă, în oraşul acesta al cărui nume nu-l cunoştea. Traversă strada către autogara Greyhound, unde un autocar era gata de plecare şi stătu la coadă cu ceilalţi pasageri pînă ajunse la uşă şi şoferul îl întrebă unde îi era biletul. Stătu la rînd şi la casa de bilete, cu capul zvîcnindu-i de durere. La ghişeu altă încurcătură. Vînzătoarea îşi dădu ochii peste cap şi bătu cu unghiile ei lungi în marginea tastaturii, iar el o rugă să-i dea un bilet de autobuz, însă ea tot repeta care autobuz care autobuz, el îi spuse că ăla de afară şi în cele din urmă femeia îi vîndu biletul, strîmbîndu-se în faţa ecranului ca şi cum ar fi vrut să-i mărturisească că el era cel mai ţicnit dintr-un lung şir de ţicniţi cu care avusese de-a face.

Ocupă un loc în spate, lîngă toaletă. Simţi mugetul motorului cutremurîndu-l adînc cînd şoferul roti cheia în contact, apoi se lăsă să alunece în spaţiul climatizat, care

1 Joc de noroc de origine chineză, care se joacă cu piesele de domino.

2 Joc tip loto.

deveni tot mai friguros, pînă cînd avu senzaţia că era străpuns de ace de gheaţă, de săgeţi subţiri care deveneau o pădure şi de care nu se putea scutura decît dîrdîind, aşa că dîrdîi şi o cascadă de aşchii de gheaţă se revărsă în jurul lui, ca acele unui pom uscat de Crăciun.

Deschise ochii într-un peisaj sumbru de coline golaşe, ale căror spinări gălbui erau brăzdate adînc din loc în loc de rîpe întunecate. Stîlpi uriaşi se pierdeau la orizont, singurul semn al prezenţei umane în pustiul acesta. Lîngă el stătea un bătrîn în cămaşă albă încheiată pînă la gît. Citea un tratat religios, examinînd broşura cu mare atenţie printr-o pereche de ochelari cu rame de metal.

– Unde sîntem? întrebă Arjun.

– Aproape am ajuns, răspunse omul.

Apoi în locul pădurii de gheaţă pe care o visase apăru una adevărată, ai cărei copaci se înghesuiau pe marginea şoselei ca o gloată verde coborînd de pe dealuri. Deasupra lor se zărea un munte cu urme de zăpadă în vîrf. Drumul se îndrepta într-acolo, motorul mugea şi bătrînul spuse: „Nici în zilele acestea de pe urmă nu e prea tîrziu să-ţi dăruieşti viaţa Domnului”.

– Cît e ceasul? întrebă Arjun.

– E ceasul apostaziei, băiete. Restriştea va să vină. Chiar de eşti doar un păcătos menit iadului, dacă-ţi închini viaţa lui Isus Cristos şi te naşti a doua oară, nu e prea tîrziu.

– Aici trebuie să fie Canada, spuse Arjun şi bătrînul deveni doar o abstracţiune, un grafic de energii şi potente care puteau fi nimicite, reduse la tăcere. Apoi se făcu seară şi afară erau lumini, în spatele lui cineva asculta muzică country la radio, iar bătrînul se transformase într-o negresă grasă în colanţi roz care îi vorbea într-o limbă de neînţeles. Luminile felinarelor îşi încetiniră trecerea şi în cele din urmă rămaseră neclintite. În timp ce frînele hidraulice scoteau un ultim oftat şi autobuzul se opri, femeia îl fixă cu o căutătură rea, apoi îşi făcu loc pe lîngă el şi ieşi pe culoar.

– Dobitocule, murmură ea. *Ce* drracu' ai? Arjun văzu că geanta îi era deschisă şi îl cuprinse spaima pentru bani, toţi banii pe care îi scosese din cont, fiindcă trebuie să ai bani lichizi la tine, altfel îţi pot da de urmă dacă foloseşti cârdul. Dar banii erau la locul lor şi şoferul îi spuse să se dea jos imediat. Coborî scara şi se trezi în oraşul Bend din Oregon. Călătorise în direcţia greşită.

La Londra, Leela a întrerupt curentul electric. A distrus setările la staţiile auxiliare din New Cross şi. Littlebrook, seducînd programul de control, şoptindu-i „eşti supraîncărcat, acţionează întrerupătoarele, închide liniile de tensiune”. în tot oraşul, metrourile s-au oprit, semafoarele au pălit, iar aparatele casnice n-au mai răspuns la comenzile proprietarilor furioşi. Cînd s-a lăsat noaptea, luminile nu s-au aprins. Unii au profitat de ocazie. Au spart geamuri cu cărămizi. Au forţat încuietori, au escaladat gardurile curţilor. De la mansarda din vîrful clădirii în Vitro, cartierul West End arăta ca o tablă de şah, cu pătrăţele de lumină şi întuneric. Agenta imobiliară şi clientul ei priveau înspăimîntaţi de la balcon.

Îşi verificară mesageriile. Cînd să plece, văzură că lifturile nu mergeau. începură să coboare fără tragere de inimă cele douăzeci de etaje, pipăind balustrada cu mîinile. După patru etaje, agenta îşi scoase pantofii. După şapte, clientul o strigă, vrînd să ştie dacă mai era acolo şi dacă ar putea să se oprească să-şi tragă răsuflarea. Undeva sub tălpile lor, pompieri îmbrăcaţi în haine reflectorizante conduceau un grup de navetişti deshidrataţi prinţr-un tunel întunecos înspre licărul portocaliu al luminilor de urgenţă de pe peron.

Reţeaua electrică naţională era cutreierată de vîrtejuri, ecouri ale vocii Leelei. În unele zone din Anglia de est, Ţara Galilor şi vestul Scoţiei, apărură întreruperi temporare. Pentru o secundă, doar atît, Hotelul Clansman se cufundă în întuneric. Apoi curentul reveni. Contoarele digitale începură să pîlpîie. O *alarma* se declanşa *într-un* birou. Gaby aruncă o privire spre lampa de pe noptieră şi se întinse înapoi pe pat, privind spatele gol al lui Rajiv Rana. în timp ce discuta cu Guy, Rajiv primise şi el un apel pe mobil şi acum vorbea repezit în hindi, mototolind brutal cu o mină o pereche de chiloţi de-ai ei.

Se ridică şi intră în baie, trintind uşa după el. Ii auzea vocea tot mai ridicată, certîndu-se cu interlocutorul. îşi strecură o mină între pulpe şi se întoarse pe burtă, încercînd să-şi dea seama ce simţea. Avea urme roşii pe braţe, acolo unde o strînsese el. Mirosea a spermicid şi aftershave.

Îşi spuse că probabil fusese inevitabil. încă de dimineaţă echipa păruse obosită şi agitată, bombănind împotriva mîncării necondimentate şi a ploii. Fusese gălăgie pe coridoare noaptea trecută, iar la micul dejun se povestea că una dintre dansatoare plecase cu trenul acasă la Birmingham, *în urma* unui incident neplăcut. Rob D. avea un ochi vînăt din motive necunoscute, chelnerii trînteau farfuriile şi, pe cînd se întorcea în cameră văzu un dulgher care scotea o uşă din balamale, cu unul din panourile de lemn sparte de o lovitură de picior.

Leela anunţase că e tot bolnavă, iar doctorul fusese din nou chemat să se pronunţe, dar nu găsi nimic în neregulă. La întîlnirea de dimineaţă, Iqbal anunţă că doamna Zahir luase avionul din Mumbai, însă avea să *întîrzie din cauza* defectării unui sistem de control al traficului aerian. Cînd avea să sosească, adăugă el mohorît, o să rezolve rapid problemele fetei. Rocky Prasad şi echipa fură îndemnaţi să profite de încetarea *ploii* şi să filmeze cadre exterioare.

Gaby asistă la prima izbucnire temperamentală a regizorului, care începu să strige că se săturase.

– O laşi să-mi facă asta? Cu un singur telefon la prietenii tăi din Karachi, doar unul, toate astea ar putea înceta!

Iqbal dădu cu pumnul *în* masă. Urmă o tăcere duşmănoasă. Producătorul se întoarse spre Gaby şi-i făcu semn să părăsească încăperea.

Se întrebă cum putea să-şi facă treaba. Pe pajişte campau tot mai mulţi ziarişti. Poliţia locală arestase „mai mulţi tineri turbulenţi de origine asiatică", iar unul sau două tabloide aflaseră de istorioara cu boala Leelei şi publicaseră articole despre izolarea vedetei pe paginile interne, ca parte a relatării despre ameninţarea cyber-tero-ristă globală.

Nivelul alertei crescuse. Pieţele internaţionale înregistrau scăderi. Rajiv Rana o sună în cameră s-o întrebe dacă nu dorea să ia masa cu el pe insula Skye.

Gaby se învoi, cu condiţia ca el s-o însoţească la întîlnirea cu presa. Cînd Ferrari-ul Testarossa apăru mugind pe alee, se iscă o mică rumoare, iar ea îşi dădu seama jenată că, în ochii ziariştilor indieni cel puţin, comisese păcatul capital în relaţiile publice, implicîndu-se pe sine în toată povestea. Rajiv fermeca publicul şi semnă autografe. Ea evită camerele de luat vederi şi se strădui să menţină aparenţa că producţia nu avea probleme. Jurnaliştii încercară în mod repetat să stabilească legătura între virus şi actriţă.

Putea Gaby să confirme cu certitudine că nu era vorba de o acţiune publicitară care se sfîrşise prost? Doar nu se aştepta ca ei să creadă într-adevăr că domnişoara Zahir şi oamenii ei nu aveau nimic de-a face cu răspîndirea imaginii ei în toată lumea.

Le promise mai multe amănunte pentru mai tîrziu şi îi spuse lui Rajiv că prînzul se anulează. Aşa cum stăteau lucrurile, va trebui să-şi petreacă după-amiaza la telefon. îl rugă s-o ducă înapoi la hotel. Desigur, îi spuse el. Gaby se aşeză pe scaunul din dreapta. Rajiv rînji, ambala motorul, ţîşni prin mulţime în scrişnet de cauciucuri şi ieşi pe şosea.

Îi spuse să întoarcă maşina. El se întinse şi îşi luă ochelarii de soare din torpedou. Strigă la el, numindu-l iresponsabil. El puse un CD cu Simply Red şi începu să cînte. Ea îi batjocori gusturile muzicale în engleză, italiană şi în *verlan* parizian şi apoi, cum nu mai avea alternative, se îmbufna. Deasupra, vîntul rostogolea norii cumu-lus, rotind lumini şi umbre peste apele din jurul podului Skye, îi biciuia părul şi în scurtă vreme începu să zîmbească, uitînd de enervare. Se bucura de peisaj: oi cu capete negre păşteau pe terenurile aspre, mlăştinoase ale insulei, vite lăţoase şi placide erau priponite lîngă căsuţele de piatră cu ferestre duble.

Părăsiră drumul principal şi traversară pe jos un cîmp presărat cu flacoane de plastic şi bucăţi de plase de pescuit ca să arunce o privire înspre mare de pe o faleză de stîncă. Rajiv o luă de mînă şi îi aruncă o privire înflăcărată.

– Hai că acum nu te filmează nimeni, îi spuse Gaby.

El rîse şi răspunse că exersa doar. Apoi traversară insula cu maşina şi se opriră la o mică fermă cu un restaurant rustic, unde toate mesele erau ocupate de clienţi care vorbeau cu accent englezesc, şi dacă n-ar fi fost altfel cerul şi n-ar fi văzut colinele pe fereastră, Gaby ar fi putut crede că se afla la Londra.

Rajiv vorbea încontinuu şi, cu toate că părea vanitos şi obsedat de propria persoană, compania lui era reconfortantă. O făcea să se simtă de parcă se afla departe de ea însăşi, de mlaştina care ameninţa să o tragă în jos.

Ajunseră înapoi la hotel înainte de masa de seară. Membrii echipei de filmare se prefăcură a nu observa că fostul erou numărul unu din filmele de acţiune indiene o urmă pe străină în camera ei.

Dorinţa izbucni în amîndoi cu violenţă. El îşi frecă faţa de a ei şi obrazul lui neras îi zgîrie buzele în timp ce se împleticeau spre pat. Ea îşi înfipse unghiile în gîtul lui, el îi ridică fusta în talie, repezindu-şi mîna între coapsele ei. Fiecare gest era brutal, furios. Cînd o aruncă în aşternut,

Gaby îi zări faţa. Ar fi jurat că voia s-o lovească şi în clipa aceea o parte din ea voia să fie lovită, să-i fie adeverită astfel şubrezeala, uşurinţa cu care ar fi putut dispărea. Avu orgasm aproape imediat. După cinci minute sună Guy.

– Iubire?

De-o vreme încoace, sexul era pentru Rajiv Rana mai ales o modalitate de a scăpa de tensiuni. Cînd eşti faimos pentru calmul afişat în situaţii extreme (de pildă, cînd eşti atacat de o bandă de infractori înarmaţi cu bîte de bambus sau cînd stai atîrnat în degete de un pod care se prăbuşeşte) e important ca persoana publică să reflecte imaginea de pe ecran. Vocabularul emoţional al eroului de acţiune e unul restrîns. Fără istericale. Fără smiorcăieli. Trebuie să înfrunţi vitregiile cu o replică brici şi un croşeu de stînga.

INSPECTORUL KHANNA
(zîmbind ironic)
Ar trebui să te laşi de fumat... Face rău la sănătate.

Maşina lui ZEBISCO explodează.

Timp de mai bine de cincisprezece ani, Rajiv Rana îşi jucase rolul pînă în plasele, la petreceri şi spectacole, la vernisaje, premiere, licitaţii caritabile şi adunări politice. Era un profesionist. Era tare. Era de nepătruns.

Era speriat.

O mulţime care urla replica lui celebră.

Ar trebui... să te laşi... de fumat!...

Vocea lui în baia unei camere de hotel părea spartă, încolţită.

– Baba, ce plăcere să vă aud. Tocmai din Dubai? Sînt onorat. Cum staţi cu sănătatea?

Eroismele de celuloid nu însemnau nimic aici. Cînd vorbeşti la telefon cu Micuţul Aziz ţi se usucă gura. în mare măsură datorită poveştilor de demult, din zilele cînd îţi petreceai timpul pe străzile din Mumbai. O ghirlandă de

degete retezate. Un magnat cu picioarele rupte, lăsat să se tîrască de-a lungul promontoriului pe Marine Drive. împuşcăturile, feţele arse de acid - toate astea s-au întîmplat demult. Trecuse multă vreme de cînd singurul efort fizic pe care bărbatul de la celălalt capăt al firului îl făcea era să-şi aşeze trupul mătăhălos într-un şezlong. însă amintirile sînt chezăşiile prezentului, ele garantează că în aceste timpuri în care Aziz acţionează de la distanţă, în care curieri hawala1 transferă bani din Orientul îndepărtat, meciuri de cricket sînt aranjate la Dur ban, complexe de apartamente apar în Golf şi depozite ascunse de explozibil RDX în Azad Kashmir, îi vei auzi vocea hîrîită de fumător de beedi şi-ţi vei aminti că şi tu, cu toţi banii tăi şi milioanele de fani, eşti în sfera lui de influenţă.

– Aşadar o petrecere. Petrecerile dumneavoastră sînt celebre. Cîte doamne participă la aceasta?

Aziz rîse subţire şi indiferent, şi cu toate că nu asta fusese întrebat, menţiona numele cîtorva bărbaţi celebri care se bucurau în acel moment de ospitalitatea sa. Un jucător de cricket. Preşedintele unei companii de băuturi răcoritoare. În încăperea alăturată, un membru al uneia dintre familiile conducătoare din Emirate beneficia de o felaţie. Asemenea indiscreţii îi plăceau lui Aziz.

– Vorbeşte mai tare, îi spuse lui Rajiv. E un zgomot ciudat pe fir.

După care trecu la subiect.

Micuţul Aziz nu-l avusese întotdeauna la mînă pe Rajiv Rana. Un star de film are şi el putere în confruntarea cu lumea interlopă. Producătorii s-au obişnuit cu încercările de extorsiune şi, cu toate că uneori e mai bine să plăteşti o mică taxă de protecţie ca filmările să meargă strună, există

1 Sistem subteran de transferuri financiare folosit mai ales în Orientul Apropiat, Africa şi Asia, care funcţionează cu ajutorul unei reţele de agenţi numiţi hawaladar-i.

şi moduri de a te ţine departe de partea întunecată a Mumbai-ului. E greu, dar nu imposibil. Cel puţin pînă nu faci o greşeală. Pînă nu accepţi o favoare.

Declinul lui Rajiv începuse cu un mic necaz la vamă, o istorioară cu nişte valută nedeclarată şi cu un vameş prea zelos, care n-avea timp să meargă la filme. Cu spectrul unei puneri sub acuzare atîrnîndu-i deasupra capului, se putea aştepta la o amendă considerabilă în locul jeep-ului pe care intenţionase să şi-l cumpere. Această stare de lucruri îl făcu să fie posomorit şi iritabil pe platourile de filmare ale peliculei *Asasinul din Hindustan*. Se plînse îndeajuns de tare pentru a fi auzit de un anume domn Qureishi. Cartea de vizită îl recomanda drept avocat, însă îşi petrecea majoritatea timpului într-un restaurant din suburbia Bandra, făcînd pariuri sportive. Qureishi găsi o cale ocolită de a rezolva problema şi într-adevăr, în schimbul unei donaţii pentru o asociaţie caritabilă care ajuta fetele nevoiaşe din mahalale, zelul vameşului se stinse, iar vedeta putu să se plimbe prin oraş în noua sa maşină, cu vîntul bătîndu-i prin plete.

Rajiv se simţi recunoscător şi acceptă cu plăcere să dea puţină strălucire nunţii fiicei lui Qureishi. Acolo lumea îl trată regeşte şi îşi făcu poze cu nişte oameni care se dovediră la fel de săritori. Fie că era vorba de predicţii exacte la bursă, whisky ieftin de import sau lipeala cu stewardese de la Alitalia care abia aşteptau să cunoască adevăratul Mumbai, prietenii lui Qureishi păreau capabili să-i facă viaţa mai frumoasă, prin gesturi mici însă semnificative. Le plăcea să-l aibă prin preajmă pentru că era Rajiv Rana, iar el accepta asta ca pe un lucru care i se cuvenea.

Deşi legăturile lui Qureishi cu Micuţul Aziz erau cunoscute de toată lumea, Rajiv nu-şi făcu griji. Aziz trăia în zona Golfului încă de la uciderea unui poliţist cîndva la mijlocul anilor '80, şi pe măsură ce oraşul se schimbase în anii care urmaseră prin apariţia bandelor politice de naţionalişti

hinduşi, a serviciilor secrete din Pakistan şi a bandiţilor de modă veche lacomi după bani, care se luptau cu toţii pentru putere, Aziz îşi făcuse simţită prezenţa manipulînd lucrurile de la distanţă. Era întru cîtva o figură mitică, nu tocmai reală, un Bau-Bau.

În anul următor, Rajiv călătorise la Dubai cu un grup de alte staruri, pentru a participa la „Multi-Megaconcertul Mileniului", re-creînd momente legendare ale cinematografiei în faţa unui stadion de fani în delir. Acceptase invitaţia la o petrecere somptuoasă care avea loc la unul dintre noile hoteluri de lux din oraş. Acolo un om corpolent, cu ochi stinşi şi tuse tabagică, făcu gestul adaab şi îl rugă să-i facă plăcerea de a lua microfonul şi de a cînta împreună cu invitaţii „Apasă trăgaciul, Rant", foarte îndrăgitul cîntec de dragoste din recentul său film de succes *Pistolarul numărul 1*. Rajiv îi făcu pe plac, iar Micuţul Aziz îşi petrecu mare parte din seară bătîndu-l pe spate şi prezentîndu-l unor persoane din branşă. Mai tîrziu îi oferi desfătări pe care chiar şi Rajiv, un obişnuit al plăcerilor, le găsi exotice şi uimitoare.

În anul acela, Rajiv Rana avu un succes fulminant. Rolurile sale: un singuratic umoral, un poliţist descurcăreţ, un om obişnuit care are o singură şansă de-a deveni erou, un fante cu un trup sculptat, îl transformară în „durul" preferat al Indiei, idolatrizat la tarabele de chai şi în curtea şcolii. începu o relaţie cu singura femeie care părea vrednică de el, o fostă Miss World devenită actriţă, cu piele de catifea şi o siluetă care îi provoca accese de gelozie şi posesivitate nemaiîntîlnite. O ceru în căsătorie şi, cînd ea refuză, o ceru din nou, venind noaptea tîrziu sub fereastra ei cu o întreagă orchestră, făcîndu-i pe vecinii mînioşi să sune la poliţie. O acoperi cu daruri (la care ea rămînea indiferentă), îi ameninţă pe ascuns partenerii de pe ecran (ceea ce o înfurie), îşi tatua numele ei pe fesa stîngă (ea rîse), iar apoi făcu o mare greşeală care o îndepărtă de el şi îl transformă în marioneta Micuţului Aziz.

Ba participa la o prezentare de rochii de mireasă la hotelul Oberoi, o favoare pe care i-o făcea unui prieten, creatorul de modă care îi crease rochia pentru Miss World. Cînd apăru pe scenă, un grup de tineri începură să fluiere, iar şeful lor îi strigă că o iubea şi o întrebă cînd urmau prezentările garam[1] de costume de baie. Insulta îl înfurie pe Rajiv, însă nu dorea să facă scandal. După ce descoperi cine era băiatul (fiul unui bogat producător de anvelope), se lăsă escortat afară din sală de însoţitorii săi. Mai tîrziu, beat şi morocănos, dădu mai multe telefoane, perorînd oricui dorea să-l asculte despre comportamente revoltătoare, lipsă de respect, reputaţie, pedeapsă.

A doua zi dimineaţă, năucit şi mahmur, primi un telefon. O voce bărbătească îi şopti „Baba cere. Noi îndeplinim", după care închise. în aceeaşi seară la ştiri se anunţă că Rahul Subramanian, moştenitorul averii concernului S.B. Radial, fusese găsit făcut scrum în maşina sa, într-o mahala de la marginea oraşului. Rajiv se împletici pînă în baie şi vomă în chiuveta sa de marmură, sculptată de mînă. Nu ieşi din casă zile întregi, timp în care zvonurile despre moartea lui Subramanian făcură înconjurul înaltei societăţi din Mumbai, din fericire fără a-i pomeni numele. Se întîlni cu Qureishi, care pretinse că nu ştia nimic, dar sugeră că ar fi mai bine ca Rajiv să-şi ia o mică vacanţă, cel puţin pînă se mai liniştea.

– Ai nevoie de relaxare, spuse agentul de pariuri. Eşti eroul nostru. Noi îţi vrem numai binele.

Urmară cîteva luni îngrozitoare. Se gîndi să mărturisească. însă cui? Şi ce? Nu dorise moartea băiatului. Nu ceruse nimănui să facă ceva în acest sens. Noaptea visa flăcări şi chipuri care se topeau în ele. La lucru nu se putea concentra, şi, în cele din urmă, părăsi platourile filmului *Abs*, produs de echipa cu care realizase cele mai mari succese ale sale. Miss World, plictisită de comportamentul său tot mai imprevizibil, fu văzută în oraş în compania unui

1 „Fierbinţi", în hindi.

tînăr model-devenit-actor. Cînd nu-i mai răspunse la telefon, Rajiv dădu buzna pe platoul unde se filma noua ei comedie romantică şi făcu scandal. Pentru revistele de cinema era mană cerească. Miss World acordă un interviu în exclusivitate pentru *Stardust*, pe tema „totul s-a terminat între mine şi Rajiv”. Apoi Micuţul Aziz începu să-i ceară hatîruri.

Acestea veniră treptat. Rajiv apăru la evenimente organizate de prietenii lui Aziz. Acceptă un rol în *Atenţie*! *Alertă*: *dragostea*, la „sugestia” că-i va fi de folos în carieră, însă filmul se dovedi un eşec la box-office. Dacă punea întrebări sau se înfuria, primea cîte un telefon din Golf.

– Cind ne gîndim la tine, torcea vocea hîrîită, inimile noastre tresaltă de emoţie. N-am dori să dezvăluim nimic care să dăuneze persoanei tale publice.

Doleanţele deveniră tot mai mari. împrumută bani ştiind că nu avea să-i mai primească înapoi. Se învoi să depoziteze cîteva lăzi (cu piese mecanice, i se spusese) la una dintre reşedinţele sale de la ţară. Lumea filmului începu să şuşotească. Cînd se plînse că zvonurile îi stricau imaginea, lui Aziz nu păru să-i pese.

– Oamenii vorbesc, spuse. Trebuie să înveţi să nu le dai atenţie.

Rajiv Rana, obişnuit să dea ordine, învăţă acum să le îndeplinească. Nu prea avea de ales în privinţa restaurantelor sau clădirilor de birouri cărora le tăia panglica, produselor pe care le promova, nunţilor cu zdrăngănele la care trebuia să cînte. Oamenii lui Aziz îl închiriau celui care dădea mai mult, ca pe orice alt bun, o maşină ori o femeie. îndură umilinţele în tăcere pînă cînd îi ceruseră să refuze rolul din *Eroii din Kargil*. Era prea mult. Un val de ardoare patriotică se revărsa prin ţară. Regizorul era talentat. Cîn-tecele erau excelente. Aveau chiar şi un scenariu terminat. Filmul avea să fie fără îndoială un mare succes. Spuse nu.

Cînd îl sună Aziz, îi zise că nu se pricepea la filme.

– N-aş îndrăzni să-ţi spun cum să-ţi conduci afacerile, aşa că lasă-mă să-mi aleg singur rolurile.

Aziz îi răspunse că filmul trata părtinitor istoria. în plus, Shiv Sena băgase bani în proiect.

– Bhai, îi şopti, nu-i bine să pui gaz pe foc în momentul ăsta.

Rajiv îi închise telefonul (titlu din revista *Filmfare*: *Nu fac politică*. *Sînt doar un artist*).

A doua zi îl găsi pe Karim, şoferul său, într-un sac în faţa uşii. Era în viaţă, însă îi tăiaseră nasul şi urechile. Rajiv îi plăti cîteva sute de mii de rupii soţiei isterice a şoferului şi, cînd Aziz sună din nou, îl ascultă, încercînd să nu scape receptorul din mîna care-i tremura. Mesajul era dur.

– Nu ai să joci în prostia aia cu Kargil. în schimb, îţi vei face timp pentru un nou film, care se va numi *Tandreţe brută*. Ca a mea. Te vei ocupa numai de asta. Ca o favoare, îţi voi permite să primeşti o treime din suma pe care o încasezi de obicei. Acesta, mă înţelegi, e darul meu, semnul prieteniei mele. Nu-ţi face griji în privinţa standardelor artistice. *Tandreţe brută* va fi un succes. Vei primi cel mai bun regizor şi. un buget mare. Vei putea să-ţi alegi partenera. Aşa, acuma poţi să-mi mulţumeşti.

Rajiv bălmăji cîteva cuvinte şi plecă de acasă timp de trei zile, ţinînd-o tot într-o beţie, după care trebui să plătească despăgubiri patronilor unui bar şi unui hotel, precum şi unui fotomodel a cărei faţă învineţită nu-i permitea să se întoarcă la lucru timp de cîteva săptămîni. O versiune a întîmplărilor se regăsi în rubricile de bîrfe: A *devenit Raju Pugilistul Numărul Unu*?

Refuză rolul din *Kargil*, pe care îl primi rivalul său, Salman Khan. Imaginea îi era distrusă. Cum fusese un erou atîta vreme, se obişnuise să vorbească despre sine la persoana a treia, prescurtîndu-se la iniţiale, porecla de alint pe care i-o dăduseră fanii. Insă acum devenise oare „R.R.” eroul negativ? În bungalow-ul său din Juhu, prăbuşit în faţa ecranului uriaş al televizorului cu plasmă, găsi alinare într-o

scenă din *Inimi de liceeni*, un film pe care nu-l luase în seamă cînd apăruse cu un an în urmă. Cînd eroina află că iubitul ei a fost ucis într-un accident rutier, faţa ei îndurerată umple tot ecranul, radiind vulnerabilitate, încredere, nevoie de protecţie. Rajiv căută telecomanda şi derula secvenţa din nou şi din nou. Faţa tinerei se întoarce către obiectiv, cu ochi strălucitori, scăldaţi în lacrimi de glicerina... Îi dădură şi lui lacrimile, plîngea de dorul inocenţei şi purităţii, de dorul a tot ceea ce dispăruse din viaţa sa. A tot ceea ce fata asta era fără îndoială în stare să înlocuiască.

îi spuse lui Aziz că actriţa pe care o dorea în *Tandreţe brută* era Leela Zahir.

Baia avea ecou, însă mai era şi altceva, o interferenţă electronică pe fir, frînturi de voci.

– Asta nu e treaba lui Iqbal? întrebă Rajiv, încercînd să audă murmurul vocii lui Aziz, care se stingea şi revenea prin fişîitul paraziţilor.

– E filmul tău, Rajiv-bhai. Eu l-am promovat pentru tine, din consideraţie faţă de interesele tale. Dacă se duce pe copcă din cauza prostuţei ăleia pe care ai ales-o, cred că e limpede cine trebuie să plătească oalele sparte.

– Ştiu că e dificilă, dar ce pot să fac. N-am cum s-o controlez.

– Trebuie s-o convingi. A fost alegerea ta. Mama ei e pe drum. Va trebui să vă daţi împreună silinţa.

– Dar nu ascultă de nimeni.

– Dacă crezi că poţi acoperi costurile, fie, cum vrei.

– Să acopăr...ce vreţi să spuneţi?

– Dacă filmul nu se face, tu porţi răspunderea. Sînt sigur că Iqbal îţi va putea da o cifră estimativă.

– Doar nu vorbiţi serios?

Pe fir se auzi un sunet tăios care ar fi putut fi un rîset. Rajiv îşi strînse pumnul, căutând ceva de pocnit în baia cu suprafeţe dure.

– Aşadar o vei convinge pe fată.

– Da, sigur că da. Negreşit. Da.

Decizia lui Arjun avea o logică, fie şi numai una alimentată de cafeaua de la automat, pufuleţii cu aromă de şuncă şi lumina puternică a neoa-nelor din sala de aşteptare la ora trei dimineaţa. Logica era următoarea: *Ei cred că am luat-o spre nord*. Şi dacă făcuse o greşeală? în loc să se întoarcă pe acelaşi drum, putea s-o ţină tot înainte. Nu spre nord, ci spre sud. Nu înspre Canada, ci înspre Mexic. Cabana de lemn făcu loc haciendei de adobe. Găseşte şi înlocuieşte.

Era genul de tactică care-i reuşise lui Rajiv Rana în *Fuga de nedreptate*. în Bend îşi cumpără un bilet pentru următorul autobuz care pleca spre sud. Pe măsură ce noaptea făcea loc zilei, care la rîndul ei se cufunda din nou în întuneric, America de.pe marginea autostrăzii îşi schimba culoarea din verde în maroniu şi din nou în verde, pînă cînd cerul deveni cenuşiu şi picături de ploaie începură să se scurgă pe geam. Dintr-o-dată văzu marea cu valuri înspumate în timp ce autobuzul traversa podul Golden Gate şi intra în San Francisco. în oraş mîncă o quesadilla încălzită la microunde într-o farfurie de plastic pe jumătate topită şi cumpără un ziar în care aproape toate articolele erau despre sport sau fenomene meteo extreme. în nici unul nu era vorba despre Leela sau despre el.

Stătu la o coadă lungă la casa de bilete, unde vînzătorii tracasaţi îţi dădeau biletele direct din mînă, apoi se urcă în autobuzul de San Diego. Ceas după ceas, California deveni

tot mai despă-dură şi mai plată, o cîmpie prăfuită presărată cu şiruri de magazine şi cîmpuri de salată de un verde intens, prin care culegători de origine hispanică se mişcau în haite dezorganizate. în unele locuri, plantele erau cultivate în sere de sticlă sau acoperite cu folii care străluceau în soare, reflectîndu-se în fereastră ca nişte bliţuri orbitoare. Razele lor persistară pînă la apus, cînd aşezările precare şi peisajele neterminate dispărură, rămînînd doar firmele luminate şi un şuvoi constant de faruri, ca şi cum tot restul, întreaga lume fizică era doar o adăugire la realitatea luminilor fixe şi mişcătoare.

Nu va şti niciodată numele orăşelului unde făcură o pauză. Terminalul arăta ca oricare altul din America. Era mult după miezul nopţii. Chioşcurile erau zăvorite şi cabina de informaţii era goală. într-un colţ, un joc video piuia şi bolborosea. Şirurile de scaune de plastic erau orientate înspre ieşirile unde trăgeau autobuzele, deasupra fiecăreia se afla cîte un monitor care afişa ora sosirii şi plecării. Unele scaune aveau televizoare cu fise fixate pe braţe şi ici-colo oamenii introduceau monede, primind în schimb licăriri minuscule în alb-negru. Ochiul lui Arjun pentru deosebirile de clasă din America devenise tot mai ager. Mulţi dintre cei care aşteptau erau obezi, semnul paradoxal al sărăciei în această ţară a paradoxurilor. Alţii, murdari şi neîngrijiţi, dormeau ţinînd strîns în braţe saci de plastic umpluţi cu haine. Un bărbat cu barbă, care purta o şapcă cu inscripţia „Călăriţi-mi mustaţa, 5 cenţi", striga „hei, baby, hei" după fiecare femeie care-i trecea prin faţă. Un altul îşi flutura picioarele înainte şi înapoi, în timp ce capul lui ca de pasăre zvîcnea nervos de la stînga spre dreapta, ca şi cum ar fi căutat un atacator.

Arjun îşi luă geanta şi intră la toaletă, unde se spălă pe faţă şi îşi schimbă cămaşa. Mai erau zece minute pînă la plecare. Merse la şirul de telefoane de pe perete şi era gata să formeze numărul cartelei sale telefonice cînd îşi dădu seama că în India era abia după prînz, iar Priti trebuia să_

fie încă la serviciu. Formă totuşi numărul. Ii răspunse Mălini, care păru bucuroasă să-l audă. Apoi cineva îi luă receptorul din mină.

– Frăţioare? Ce fain! Pe unde mi-ai fost? Te-am tot sunat.

– Am... am fost plecat. Nu sînt acasă acum.

– Am atîtea să-ţi spun. Hei, totul e vraişte la lucru. Ni s-au stricat toate sistemele. A fost o nebunie! Managerul şi-ar fi smuls părul din cap dac-ar mai fi avut. Ţi-am povestit de el, nu? Cheliosul? Trebuie că munceşti tare, tare din greu cu toată povestea asta cu virusul. Dar ştii ce - eu nu! Mă invidiezi? Ne-au trimis acasă.

Priti îşi cobori vocea conspirativ.

– Mi-am petrecut aproape toată ziua cu Ramu. Of, Arjun, s-au întîmplaţ atîtea. Nici măcar nu ţi-am povestit de Ramu. Iţi spun, dar promiţi să nu-i sufli o vorbă lui mami şi mai ales lui tati.

Era prea mult, fericirea din glasul ei, freamătul ei. Ţinu receptorul departe ca să nu-l audă plîngînd.

– Stai o secunuă, spuse ea, şi Arjun o auzi cum închide uşa. Ramu e... să ştii că n-am mai cunoscut pe nimeni ca el. E inteligent şi bun, şi nu-i un idiot ca toţi ceilalţi de la lucru. E aşa nostim. Ştiu că ţi-ar plăcea. Şi fratele lui e în

Australia. Efectiv în Australia. Locuieşte la Bondi, la doi paşi de plajă. Ce zici de asta? Dacă ne-am duce, aş face surfing. Arjun? Mai eşti?

încercă să-şi controleze răsuflarea întretăiată.

– Da, te aud.

– Arjun, cred că îl iubesc. Vrem să ne căsătorim.

– Ce?

– A vorbit cu tatăl lui, şi o să vină să vorbească cu mami şi cu tati.

– Te căsătoreşti?

– Ce zici, frăţioare? Nu te bucuri pentru mine? Arjun?

– De unde e?

– Din Kolkota. Sînt din familia Chaudhuri. Arjun, nu vorbi ca mami. Nu te bucuri măcar un pic?

– Ba da.
– Nu prea pari. După ce ne căsătorim, Ramu vrea să ne mutăm în Australia. Să locuim efectiv acolo.
– Şi cu părinţii noştri cum rămîne?
– Doar atîta poţi să-mi spui? Eu îţi zic că am întîlnit bărbatul vieţii mele şi tu mă întrebi cum rămîne cu părinţii noştri?
– E de rău, Priti. Lucrurile stau foarte prost.
– Eşti aşa de egoist. De ce totul trebuie să fie despre tine?
Tăcerea se prelungi. Arjun îşi dădu seama că Priti îi auzea răsuflarea întretăiată. Simţi imediat că era ceva în neregulă.
– Arjun? Ce s-a întîmplaţ?
– E complicat. Şi s-ar putea să nu fiu lîngă voi în viitor, aşa că... aşa că Australia iese din calcule. Trebuie să-mi promiţi că vei rămîne să ai grijă de mami şi tati.
Acum tăcu ea.
- Surioară?
Strigătele ei distorsionară semnalul.
– O, Dumnezeule. De ce-mi spui toate astea? Tipic. Tu pleci să fii barosan în America. Doar fiindcă sînt fată tre' să rămîn şi să fac pe servitoarea? Eşti un...un drongo. Un drongo sexist. De ce să n-ai tu grijă de ei cînd sînt bătrîni, ha? De ce nu tu? Eşti la fel de rău ca tata.
– Priti, te rog. Mi-e frică.
– Ce?
– Am făcut ceva. Am greşit. Şi s-ar putea să nu mă întorc.
– Arjun?
– Ce-o să se întîmple cu ei dacă nici unul din noi nu e acolo?
– Ce tot spui?
– Surioară.
– O, Arjun, ştiam eu că ceva nu e bine. Te purtai aşa ciudat.
– Am făcut o greşeală. O mare greşeală. Şi n-am cum s-o repar.

– Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

– Ai să afli. Poate vor veni să-ţi pună întrebări, aşa că e mai bine să nu ştii nimic. Te iubesc, OK? Şi să le spui şi lor că-i iubesc.

– Dar ce ai făcut?

Arjun nu mai putu să răspundă. Ţinea receptorul în mînă, cu gura căscată ca a unui peşte pe uscat, în timp ce faţa lui apărea pe toate ecranele din autogara. Nebunie sau coşmar. Prizonier dincolo de sticlă. Un reportaj de ştiri. *Suspect în atacul cibernetic*: *primele fotografii de la FBI*.

Aşează încetişor receptorul în furcă şi se întoarse cu faţa la perete.

În fotografie era îmbrăcat cu o cămaşă în dungi, zîmbea şi făcea gestul de „în regulă” cu degetul mare al mîinii îndreptat în sus. Imaginea fusese preluată dintr-un instantaneu făcut la Berăria Jimmy's din Redmond. Cu aparatul lui Chris. Ceea ce însemna că stătuseră de vorbă cu ea.

Iartă-mă, Chris.

Îndrăzni să-şi arunce din nou privirea către ecran, dar faţa lui fusese înlocuită de imaginea unor lungi cozi la un aeroport. Urmă un comentariu arţăgos al unui parlamentar republican care avea o cravată cu dungi şi apoi apăru ea, Leela Zahir, dansînd pe o catedră în *Inimi de liceeni*. Nu era cel mai bun film al ei, nici măcar cel mai bun look (părul strîns la spate şi un trening galben ca lămîia), însă inima tot îi sări din piept. Zece secunde de tînjire, după care urmară ştirile sportive, cu nişte gorile în armură care se înghesuiau pe linia de fund a terenului, cu un adolescent de peste doi metri sărind la coş.

Ce să facă?

– Ai terminat, prietene?

Un bătrînel negru arăta cu degetul către telefon. Purta un tricou care făcea reclamă programului de regenerare a unei comunităţi. *Schimbaţi ceva în Dinwood*. O clipă Arjun nu-l

înţelese. *Gata*, *prietene*. *Cu tine vorbesc*. Bătrînelul îl întrebă încă o dată.

– Mai vorbeşti la ăsta?

Arjun scutură din cap şi se îndepărtă. Scurta distanţă pînă la cel mai apropiat scaun se dovedi a fi un chin. Fără îndoială că în sală o sută de cortexuri vizuale procesau conformaţia feţei sale, făcînd legături în subconştient cu forma şi culorile din fotografia de la televizor. Imediat urma să fie bătut pe umăr, vocea severă îi va spune să-şi ţină mîinile la vedere. Se chirci, înfun-dîndu-şi faţa în haină, neîndrăznind să se uite în jur ca nu cumva să întîlnească privirea altcuiva.

Cînd veni anunţul de plecare, lumea din jurul său devenise simultan dureros de apropiată şi infinit de îndepărtată. Zgomotele erau amplificate, fiecare foşnet de revistă şi plînset de copil anunţînd parcă sirena poliţiei. În acelaşi timp, se simţea izolat de toţi ceilalţi călători, de cer-şetoarea care purta pe cap o cască de duş, de tânărul sergent tuns milităreşte, de femeia cu permanent care făcea rebusuri, de parcă ar fi stat dincolo de un panou din plexiglas.

Urcă în autobuz şi se aşeză pe locul său, cu stomacul vibrîndu-i în timp ce şoferul pornea motorul. Ii veni să leşine şi îşi dădu seama că îşi ţinea involuntar respiraţia. Trebuia să se concentreze, să inspire, să expire. În jurul lui, oamenii se făceau comozi, un hispano tatuat îşi îndesa o jachetă sub cap pe post de pernă, o mamă îşi hrănea fetiţa cu fulgi de porumb. Nimeni nu-i dădea atenţie. Parcă era o vrajă, un status quo fragil ca un balon de săpun. *O* singură mişcare şi se vor arunca asupra lui ca o haită.

Nu mai putea dura mult. Cîte ore de libertate mai avea?

Sosiră la San Diego pe înserat. Arjun ştia din filme precum *Inspector 2000* şi *Fugi*, *Arundhati*, *fugi* că viteza era esenţială pentru un fugar, însă se declanşase în el un resort fatalist, o vînă religioasă a fiinţei sale care-i şoptea că n-avea cum să se opună celor ce se vor întîmpla, că şansele

sale erau atît de mici, încît putea să profite de ocazie şi să doarmă o oră sau două înainte de-a înfrunta viitorul.

Se îndepărtă de aglomeraţia din autogara cît de repede putu, străbătînd două sau trei cvartale înainte de a coti la întâmplare pe o străduţă laterală cu un magazin la colţ. Zări pentru un moment interiorul, în care proprietarul, un sikh, îndesa produse în sacoşa unui client. în spatele său, pe perete, se aflau un calendar, un steag american şi un portret al lui Guru Nanak decorat cu o ghirlandă. în magazinul ăsta şi în apartamentul de deasupra se găseau orez, paan parag, casete cu Lata Mangeshkar, conuri de substanţe aromatice învelite în hîrtie, veselă de metal, Star TV pe cablu, perechi de chappal-i purtaţi, năut înmuiat şi o familie care vorbea o limbă apropiată de a sa, cuvinte care se potriveau cu mirosurile îndepărtate de ghee, praf, petrol şi foc de gătit. Inima îi era pustie, o pungă goală de hîrtie.

În apropiere găsi un motel a cărui firmă înaltă se aprindea intermitent. *Lucky's Motor Lodge*: *TV Color Cablu Telefon AerCon Parcare Clienţi*. O chinezoaică plictisită îi luă banii şi îi Unu o prelegere monotonă şi la fel de lipsită de punctuaţie ca şi firma: predarea camerei la prînz automatul de gheaţă sub scări, ce spargi plăteşti fără petreceri. Camera mirosea a fum de ţigară şi dezinfectant de pin. Intră în baie şi rupse ambalajul de pe cana de plastic, o umplu cu apă. Avea un gust oribil. Se gîndi să se întoarcă la magazin să-şi ia un suc, însă se simţi dintr-o-dafcă atît de obosit, încît nu mai putu de cît să se întindă pe cuvertura căptuşită de nylon şi să închidă ochii.

Încercă să-şi imagineze graniţa, dar nu reuşi să vadă decît o abstracţiune, o linie groasă de culoare neagră trasă pe pămînt.

Se trezi dezorientat, însă nu speriat. Cel puţin nu la început. Zgomotul îndepărtat al traficului îl liniştea, iar sunetul unui televizor care răzbătea prin peretele subţire de la cap era reconfortant şi familiar, amintindu-i de

apartamentul său din Berry Acres. Se afundă înapoi în pernă. Apoi în faţa uşii sale se auzi un bufnet puternic.

Se ridică în capul oaselor, încordat, aşteptînd ca trupele speciale în armurile lor de Kevlar să dea buzna înăuntru. Insă bufnetul fu urmat de rîsetele a două femei, care îngenuncheară glumind să ridice lucrul pe care-l scăpaseră.

Adevărul situaţiei sale coborî asupra lui ca un clopot de sticlă. *îşi* roti picioarele peste marginea patului şi se frecă la ochi. Neştiind cît e ceasul, aruncă o privire de după perdea. Cerul de deasupra acoperişului era mohorît. Zori sau amurg. Nu prea părea să conteze.

Dintr-odată grăbit, *îşi scoase* laptopul din geantă şi scormoni printre şosete şi chiloţi în căutarea unei camere web cît o minge de golf, al cărei cablu îl descîlci cu degete tremurătoare. Îl conectă şi în timp ce aştepta ca laptopul să pornească, aşeză coşul de gunoi cu gura în joa pe noptieră şi aranja camera pe el, îndreptînd-o spre un colţ, unde se aşeză pe un scaun. Era timpul să se explice, să iasă în faţa lumii.

Părăsi motelul o oră mai tîrziu, cu o hartă desenată de mină care-i indica drumul spre cafe-ul de jocuri Boba Fett care, conform *Paginilor Aurii*, era cel mai apropiat loc cu o conexiune rapidă la Internet. Era riscant să iasă pe stradă, însă fişierele pe care le crease erau mari, de la motel ar fi durat prea mult să le trimită. Descoperi că era aproape seară. Culorile ţipătoare ale unui amurg sintetic se stingeau în întuneric. Era cald şi, în timp ce îşi urma harta prin reţeaua de străzi din centru, din maşinile cu geamurile deschise pulsau başii, iar la colţuri stăteau ciorchini de oameni. Fericiţi, relaxaţi. Cetăţeni. Consumatori. Trecu în grabă pe lingă ei.

În faţă la Boba Fett se etalau îmbrăcăminte, lanţuri de aur, cremă cu steroizi şi gel de păr. Un grup imens de adolescenţi se îngrămădeau în jurul maşinilor parcate pe două rînduri, fumînd şi discutînd într-o mulţime de limbi din Asia de sud-est. Băieţii îngenunchea u să examineze jantele

maşinilor, se jucau Cu pagere şi mobile, pozau în gangsteri şi îl priveau bănuitori pe Arjun. Blocau trotuarul şi, în timp ce-şi făcea loc printre ei, era întîmpinat şi inspectat de priviri reci. Realiză neliniştit că intrase pe un teritoriu bine marcat.

Cînd deschise uşa, amintirile nostalgice despre Aamir şi Coliba lui Gabbar Singh fură imediat pulverizate. Arjun se trezi izbit de un val de sunete *electronice*, un *amalgam* înfricoşător de muzică din filme, focuri de armă şi mugete simulate ale unor motoare V8. Băieţii, în majoritate vietnamezi şi coreeni, se luptau cu mitraliere, lasere, bice sau arme extraterestre cu puls electromagnetic. Se decapitau unii pe alţii, se scoteau de pe şosea, distrugeau din temelii oraşele inamice cu mingi de foc, decimau diviziile duşmanilor cu armament nuclear. Unii purtau căşti, pierduţi în transa lor solitară. Alţii erau în centrul atenţiei unor grupuri de spectatori agitaţi, în celălalt capăt al încăperii se afla o tejghea unde se vindea ceai cu arome şi pungi de snacks. Managerul, un tînăr de vreo douăzeci de ani, îşi vedea de treabă cu căştile pe urechi. În afara listei de preţuri, nu existau alte ornamente. Boba Fett era o cutie cenuşie de BCA cu o vitrină de sticlă argintie şi un aparat de aer condiţionat montat pe peretele din spate. Aici viaţa se întîmpla pe ecran.

Arjun închine un computer liber, îşi cumpără o cană de ceai cu aromă de ciocolată şi se aşeză, în stînga şi în dreapta lui puştii jucau acelaşi shooter, alergîndu-se printr-un labirint întortocheat, cu degetele arzînd de nerăbdare pe trăgaci, trăgînd unii în ceilalţi. Ecranele se umpleau cu purici cînd personajele lor erau împuşcate, deveneau albe cînd mureau. Arjun îşi încarcă filmu-leţele în spaţiul său secret de pe serverul ITON, apoi îşi făcu un cont la un serviciu de e-mail gratuit şi trimise mesaje adresate celor cărora dorea să le arate: Priti, Chris, FBI şi Leela Zahir. Cum nu avea o adresă pentru Leela, postă mesajele pe

diferite forumuri şi grupuri de discuţii şi, ca să fie sigur, îi trimise o copie lui Aamir.

aşadar surioara nu prea stiu cum sa incep

draga birou federal asta e formula corecta de adresare?

chris aveam de gind s-o inapoiez insa asta e pentru tine leela zahir un mod de a-ti spune ca im|pare raupentru tot ce s-a intimplat te-am iubit dintot-deauna si n-as face nimic care sa te rănească insa vezi tu eram disperat

Cînd termină, îşi luă discul şi ieşi, fără să privească înapoi. Nu-i observă aşadar pe cei doi băieţi de vreo treisprezece-paisprezece ani, care se dezlipiseră din mulţimea adunată în faţa sălii. În timp ce el se întorcea la motel, aceştia îl urmară de la distanţă, însă avînd grijă să nu rămînâ prea mult în urmă.

Noi nu dăm greş.

Asta era principiul suprem, singurul care conta. Fie că era vorba de a intra la facultate sau de a ajunge pe o listă de invitaţi, *oamenii ca noi nu dau greş*. În particular, tatăl său ar fi folosit-o vorbind despre rase sau despre vreun alt lucru care să sune de parcă s-ar fi referit la cîini sau cai de curse. În public, dacă nu băuse (fapt care îl făcea agresiv), domnul Swift s-ar fi învoit că era vorba de tărie de caracter, maniere sau vreun alt factor caracteristic doar englezilor din vîrful-clasei-mij-locii-care-mergeau-ocazional-la-biserică

şi locuiau în afara Londrei. În ceea ce-i privea pe Guy, bigotismul părinţilor săi, credinţa lor în virtutea moderaţiei, suspiciunea lor faţă de plăcere şi meschinăria lor obsesivă erau doar nişte mizerii automutilante. Ca şi cum dacă îţi făceai vacanţele în Devon şi conduceai un Rover hîrbuit erai superior din punct de vedere moral! Din fericire, austeritatea îngrozitoare a anilor '50 care îi modelase, toată atmosfera posomorită care mai exista încă pe cînd el creştea dispăruseră acum cu desăvîrşire. Acum erau bani. Bani şi oţet balsamic şi minunea numită Design. Şi cu toate că înlocuise trecutul cu viitorul şi grimasele dispreţuitoare cu avîntul unui „boom” de durată, Guy mai credea încă în secret în această premisă moştenită: noi sîntem superiori altora. Noi nu dăm greş.

„Noi”-ul lui Guy nu era cel al tatălui său, deşi ar fi greu de precizat pe cine mai cuprindea în afară de el însuşi. Trecuse printr-o perioadă cînd fusese pasionat de cărţile de popularizare a ştiinţei şi se gîndea la succesul său ca la rezultatul procesului de selecţie naturală. *Noi* sîntem deasupra pentru că ne-am adaptat mai bine la mediul oraşului global. Noi profităm de ocazii şi ne creăm şanse. Noi ştim cum să ne facem relaţii, cum să manipulăm fluxurile de bani şi informaţie pentru a produce **Rezultate**.

Această idee îi dădu puteri şi alinare în avionul cu care se întorcea din Dubai. Nu se atinsese de mîncarea din tăviţa pe care o avea în faţă. Se frămîntă şi se gîndi la dificultăţi. Şi ce dacă se prefigura falimentul? Şi ce dacă Gabriella era pe cale să-l părăsească? Trebuia doar să sape mai adînc, să-şi găsească resursele ascunse. Cînd stewardesa îi luă tava, îşi deschise laptopul şi începu să scrie, apăsînd lent tastele cu degete rigide. Asta trebuie să faci cînd lucrurile merg prost. Să forţezi şi mai mult. Era încă una din trăsăturile tatălui său. Dacă lumea nu face cum vrem *noi*, trebuie s-o supunem voinţei noastre. Nu acordă atenţie imaginilor care pîlpîiau pe televizorul fixat pe braţul fotoliului şi compuse o nouă listă de obiective, un plan de

acţiune pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Il modifică şi îl reformulă, reducîndu-l mai întîi la paragrafe scurte, apoi la propoziţii, apoi la sintagme marcate prin puncte şi în fine doar la patru cuvinte. Concizie extremă. Sumarul:

- Jamal
- Dar
- Birou
- Euroticălos

JDBE. Aşa da, bre. începu să-l pună în aplicare de îndată ce ateriza la Heathrow.

Jamal era un tînăr elegant care, crescut fiind în zona rezidenţială Stonebridge Park din Harlesden, pornise în viaţă cu mai puţine şanse decît Guy în privinţa adaptării şi supravieţuirii în oraşul global. Decizia de a vinde prafuri în loc de bile îl pusese în legătură cu o clientelă din păturile superioare, iar această ocazie, combinată cu firea sa prietenoasă şi cu harul său natural pentru afaceri, îi permiseseră să-şi dezvolte o activitate înfloritoare de furnizor pentru sectoarele mediatic, publicitar, muzical şi juridic. Acum Jamal locuia într-o vilă bătută de vînturi dintr-un ansamblu rezidenţial privat situat în zona docu-rilor, purta doar Prada şi Armâni şi conducea un Audi TT argintiu. Guy luă un taxi de la aeroport şi îi spuse şoferului să aştepte în timp ce el îi făcu o scurtă vizită lui Jamal, pe care îl găsi relaxîndu-se în compania cîtorva prieteni în jurul unei măsuţe de cafea pe care erau împrăştiate cam 10 000 de lire. După ce încheie tranzacţia şi îşi luă rămas-bun de la prietenii lui Jamal (care în mare parte păreau să fie membri ai unui echipaj de zbor austriac), Guy îl rugă pe şofer să-l ducă acasă.

Acesta începu să povestească despre penele de curent, blocajele de circulaţie, Leela Zahir şi echipa de fotbal Chelsea, prezentîndu-şi teoriile despre cyberterorism şi despre „toate Al-Qaida-le astea”. Guy închise gemuleţul de sticlă. Ca de obicei, reflexia soarelui în faţada de sticlă ondulată a blocului său îi insuflă speranţă şi încredere. Plăti taxiul, răspunse la salutul portarului est-european cu faţa ca o lună, traversă holul spre lift şi, după scurtul interludiu vertical (în timpul căruia îşi închipui că urca pînă la mansarda încă neocupată din vîrful clădirii), intră în apartament, gata de lucru. După cîteva minute petrecute în bucătărie împreună cu cocaina lui Jamal, simţi că redescoperise imaginea pozitivă despre sine pe care i-o erodaseră ultimele zile. Avea din nou voinţa de-a învinge.

Dar. Trebuia să fie impresionant, altfel nu se putea. în subconştient, Guy o considera pe Gabriella nu atît o parteneră, cît o situaţie care trebuia controlată. Deseori cînd erau împreună, se simţea ca un cîrmaci care strecura o corabie printr-un canal îngust sau ca un poliţist în faţa unei galerii dezlănţuite. Deşi era opac la emoţiile ei, transformase treptat acest lucru într-o virtute, imaginîndu-şi-o în secret „stihială” şi „de nepătruns”, cuvinte cu o sonoritate erotică. O dată încercase să-i explice, sărutînd-o beat şi spu-nîndu-i că „avea ceva de japoneză”. în loc să fie de acord, ea îi aruncase una dintre privirile ei. Instrumentele care funcţionau în cazul ei erau greu de găsit. Rugăminţile, de pildă, nu erau o alegere înţeleaptă. Lipsit pe moment de imaginaţie (deşi plin de încredere în sine), Guy recurse la gestul său obişnuit, acela de-a acoperi problema cu bani. Banii, se gîndi, erau pe înţelesul ei. Dacă se gîndea să se despartă de el, poate că o paradă de bunăstare avea să-i schimbe părerea.

Se învîrti încoace şi încolo gîndindu-se la cadouri posibile şi cînd îşi dădu seama că se concentra asupra învîrtitului mai mult decît asupra gînditului, se aşeză la computer în

căutarea inspiraţiei şi tastă „cadou scump” într-un motor de căutare. După ce petrecu o vreme examinînd coşuri cu şampanie Dom Perignon, dispozitive de sidef pentru umidificarea aerului, seturi de birou cu monogramă şi oferte de vacanţă în spaţiu, împinse dezgustat mouse-ul. Nici unul nu era potrivit. O companie vindea jet-ski-uri performante şi ţi le transporta pînă acasă. Interesant, însă nepotrivit. Se întoarse în> bucătărie, mai trase o linie pe nas, bău nişte apă minerală şi dădu pe MTV.

Unde găsi ce căuta. Bling bling. Cîntăreaţa i-l scutura în faţa ochilor.

Aşa că o porni spre Bond Street. Alt taxi. Uneori, reflectă el, viaţa nu e decît o înşiruire de taxiuri. Ieşi dintr-unul şi sari în altul, ca într-o scenă dintr-un film al Beatles-ilor. Dacă ar fi existat patru Guy identici şi ar fi intrat într-un taxi unul după celălalt, secvenţa ar fi fost cool din punct de vedere vizual. în timp ce plătea, se întrebă dacă n-ar trebui să-şi noteze ideea asta. Astăzi se simţea creativ. Ar fi păcat să piardă o idee bună.

Pe Bond Street sunetele aminteau de venirea toamnei, susurul pungilor de cumpărături umplînd văzduhul. Matroane ale căror operaţii estetice costaseră probabil o avere treceau de la un magazin la altul cu o viteză şi o eficienţă ameţitoare, ca nişte cîini poliţişti care examinează o încărcătură de marfă. Guy zări un cuplu tînăr ezitînd în faţa unui butic. Intimidaţi de albul vitrinei şi de cele trei perechi de pantofi expuse, cei doi făcură un pas înainte, apoi se îndepărtară rapid ca şi cum n-ar fi fost deloc tentaţi să intre.

La uşa magazinului de bijuterii stătea un portar în uniformă, cu o cască în ureche. Guy nu se lăsă distras (era important să-şi păstreze concentrarea) şi trecu pe lîngă el, intrînd în penumbra teatrală a magazinului. Spoturi cu fascicul îngust luminau tăvi de pietre preţioase acoperite cu sticlă, lăsîndu-i pe vînzători învăluiţi mistic în întuneric.

– Impresionant, declară Guy printre dinţi.

Personalul magazinului era uimit de brutalitatea stilului său de a cumpăra. O tînără vînză-toare îmbrăcată într-un cheongsam îi arătă câteva pietre care se vindeau separat. El îi tot repetă *impresionant*, pînă cînd fata o şterse şi o înlocui managerul. împreună trecură în revistă coliere cu diamante, brăţări, cercei. Erau o groază de detalii tehnice care aveau de-a face cu greutatea şi montura. Guy încercă să-l facă pe manager să le lase deoparte. Nu vedea că era în criză de timp?

Managerul se credea fără îndoială ceva între portar şi gardianul unui altar religios foarte exclusivist. *Aceasta*, intona el ca la predică, este o hotărîre foarte importantă. Guy îşi ridică ochii în tavan. Nu zău, importantă. Căţeaua avea să-l părăsească dacă nu funcţiona. Să fie impresionant, îi reaminti el exasperat. *Cu adevărat* impresionant. Dînd pe afară de dezaprobare, managerul îşi aranja manşetele şi îi sugeră lui Guy că poate ar fi trebuit să se mai gîndească. La urma urmei, era o achiziţie majoră. Abia ascunzîndu-şi nerăbdarea, Guy îi explică că nimeni nu ştia mai bine decît el ce anume era în joc.

Lucrurile avansau ca melcul, însă în cele din urmă căpătă ce dorise, un colier atît de costisitor încît îi epuiza limita de credit de pe card şi se cuibări apoi într-o casetă de piele pe care Guy o puse în buzunarul jachetei. Managerul mai că nu voia să i-l dea. Guy aproape i-l smulse din mîini.

Birou. Intră în sediul agenţiei *Tbmorrow** cam dezumflat. Bătălia pentru colier îl storsese de puteri şi se temea că necazuri proaspete îl aşteptau la lucru. Vor dori să ştie cum a fost în Dubai. Exista riscul să provoace un impact negativ asupra moralului lor. Luîndu-şi cea mai bună înfăţişare de director (lejer, competent), trecu în grabă pe lîngă recepţie, oferindu-i fetei de la birou un zîmbet larg.

– Bună, Nicky. Ce se întîmplă pe metereze?

– Mă cheamă Charlotte.

– Eşti nouă?
– Nu. Ai nişte mesaje.
– Mai tîrziu.
O opri ridicînd mina şi se întoarse spre scări. Din nefericire, fusese zărit. Oamenii se îndreptau deja spre el cu feţe curioase, cu documente în mîini. Deşi studiase teoria managementului, Guy nu reuşise niciodată să se descurce cu delegarea responsabilităţilor. întrucît *Tomorrow** se dorea a fi (conform declaraţiei întemeietorului) „o extensie organică a creativităţii sale personale", Guy se simţea îndreptăţit să abordeze intuitiv rutina zilnică a companiei. Angajaţii se obişnuiseră cu şedinţele în care scopurile se modificau brusc, noi sarcini apăreau ca prin farmec, iar cele vechi îşi pierdeau însemnătatea. în consecinţă, îl întrebau de cel puţin două ori înainte de a întreprinde ceva care lua timp. Nu ţinuse legătura cu ei de cînd plecase în Golf. întrebările se acumulaseră.
Fără să răspundă vreunuia, se încuie în spaţiul său de creaţie şi mai priză nişte cocaină. După ce-şi restabili echilibrul dintre viaţă şi muncă, o chemă pe Kika şi îi spuse să organizeze o întrunire a Sfatului Popular pentru mai tîrziu. Toată lumea. Prezenţa obligatorie.
– Asta înseamnă că ai veşti bune? întrebă Kika.
– Ţi-ai făcut ceva la păr?
– Pentru Dumnezeu, Guy. Ce e cu pitch-ul? Avem de lucru?
– Nu era potrivit pentru noi. Nu erau pregătiţi pentru ceea ce le puteam oferi. Ţi-ai făcut un fel de... ce ţi-ai făcut la păr?
– Of, la dracu'. Părea decepţionată.
– Nu-ţi face griji, spuse Guy cu vervă. Situaţia e sub control.
Scoase colierul din buzunar.
– Ai putea să-i trimiţi asta Gabriellei prin curier? E în Scoţia. Iţi dau imediat un mail cu adresa.
Kika se uită la numele firmei gravat pe cutie.

– Doar atît?

– Da. Şi trebuie să ajungă RPD. Astă-seară dacă e posibil. Dacă nu cumva s-a futut şi serviciul ăsta, ca toate celălalte.

– Vreau să zic. nu vrei să pui un bilet înăuntru?

– O, adulmecă el nesigur. Un bilet. Da, da. Un bilet.

Ce să-i spună lui Gaby? *Te rog nu mă părăsi*. *Am planuri pentru noi pe termen mediu şi lung*, *inclusiv căsătorie şi copii*? Nu era sigur dacă asta-i stătea ei pe suflet, însă, după ce petrecuse cîteva ore pe avion întorcînd pe toate părţile convorbirea lor telefonică, părea să fie singura posibilitate. Propoziţia aia. *Trebuie să vorbim*. Nimeni n-o foloseşte în vreun alt context. Acuma îşi găsise şi ea să aleagă, cînd el avea atîtea alte griji. Pitch-ul pentru APEP era în dimineaţa următoare. Astă-seară trebuia să ia avionul spre Bruxelles. Pur şi simplu nu avea timp pentru relaţia lor acum.

Era un colier elocvent. Fusese creat să vorbească de la sine. însă Kika avea dreptate... mai era nevoie de nişte cuvinte. Luă o coală de felicitări dintr-un sertar şi scrise mare cu un marker:

Impresionant, nu?
te pup G

Părea să aibă tonul potrivit. Atrăgea atenţia. Provoca, în cazul în care mai era şi un alt bărbat prin zonă. De ce naiba avea ea o slujbă prin care întîlnea actori? Ăştia erau aşa nişte nemernici.

Kika se uită la bilet şi apoi îl privi pe Guy.

– Julia şi-a dat demisia. E pe biroul tău. Cred că mai e una de la Yuri. A, şi a telefonat Yves Ballard.

– Bine, spuse Guy. Nici o problemă. No pro-blemo.

O oră mai tîrziu, întărit din nou, coborî să se adreseze Sfatului Popular. Analogia, locul-de-muncă-precum-o-comunitate-rurală îi plăcuse întotdeauna, şi cu toate că la aceste întruniri rolul său de Staroste cîntărea fireşte greu (el vorbea, ei ascultau), avea impresia că dădeau un aer democratic agenţiei, care ajuta fără îndoială la coeziunea colectivului.

Forţa de muncă se adunase cu promptitudine în zona de brainstorming. Guy scana şirurile de feţe tinere, corpurile a căror îmbrăcăminte se schimba de la stilul lejer, la modă în hainele de afaceri pe măsură ce treceai de la personalul creativ la cel financiar. Se simţea mîndru, îi creştea inima în piept. Erau acolo oameni apar-ţinînd unor diverge minorităţi etnice. Dacă luai în considerare piciorul lui Carrie, era chiar şi o persoană cu handicap. Era un microcosmos al societăţii. Al societăţii sale.

– Salutare, tuturor. Faceţi un pic de linişte, vă rog. Aşa, ştiu că în ultima vreme am trecut printr-o perioadă mai incertă. Am pus cu toţii umărul la treabă şi e aproape momentul în care vom începe să obţinem într-adevăr rezultate. Tocmai m-am întors din Dubai de la o întrevedere pe care eu o consider realmente definitorie şi unde am văzut toate lucrurile pe care companiile din vechea economie le fac greşit. O gîndire absolut liniară, fără nici o perspectivă asupra cîmpu-lui timp-energie. Dar, deşi nu vom lucra cu Al-Kahman - aici se auziră cîteva mormăieli de dezamăgire-cu toţii meritaţi aplauze. Aţi muncit din greu aşa că vă rog să vă aplaudaţi.

Privindu-se unii pe alţii posomoriţi, angajaţii de la *Tbmorrow** aplaudară.

– Aşa..Foarte bine. Să ştiţi că m-am întors din Dubai mai sigur în privinţa scopurilor noastre decît oricînd. întîlnirea de acolo şi eşecul acelei companii cu o mentalitate înapoiată, de turmă, de a se mula peste filozofia noastră a reprezentat o justificare deplină a ceea ce facem. Aşa cum spun întotdeauna, noi nu sîntem o companie, noi sîntem o

reţea vizionară şi cu acest gînd în minte aş vrea să profit de această ocazie pentru a anunţa un nou program. După cum ştiţi, atuul nostru este acela de a imagina şi de a fabrica viitorul clienţilor noştri, însă a venit vremea să ne întoarcem aptitudinile spre interior şi să privim viitorul *nostru*. Am putea spune ziua de mîine a agenţiei îbmorroa;*. Am fost orientaţi mai ales către exterior şi acum e timpul să ne bucurăm de experienţa noastră chiar la noi în ogradă. Astfel, începînd de astăzi, tragem linie şi începem proiectul de a vizualiza creativ propriile noastre speranţe şi visuri. Devenim noi înşine clienţii, dacă putem spune astfel. Aş dori ca fiecare dintre voi să se întrebe: ce aş vrea să fiu mîine? Dar peste un an? Dar peste cinci? Şi *unde* mă văd? Asta e o întrebare importantă. Ar trebui oare ca *Tomorrow** să-şi păstreze locaţia fizică în estul Londrei, sau e timpul să decolăm într-o navă spaţială metaforică? N-ar trebui oare să construim structuri arhitectonice temporare pentru fiecare proiect? Sau să ne răspîndim în capsule de salvare în toată lumea? Cum devenim în mai mare măsură *asemenea* nouă înşine? Putem învăţa să ne împrăştiem esenţa creativă şi mai departe, şi cu mai mare forţă? Acestea sînt toate întrebări la care trebuie să reflectăm şi acum e momentul s-o facem. După cum unii dintre voi ştiu, plec astăzi la Bruxelles să fac prezentarea pentru APEF. Cred că munca pe care am depus-o pentru acest client vorbeşte de la sine. Aşadar o voi arăta celor de la APEF şi aş vrea ca voi, în timp ce sînt plecat, să vă gîndiţi la ziua de mîine pentru *Tomorrow**. Peste două zile vom avea o şedinţă în care vom stabili grupuri de lucru pentru cele mai bune dintre ideile obţinute în acest proces. OK, vă mulţumesc, asta e tot.

Fusese, din mai multe puncte de vedere, un discurs strălucit. Unul care dădea din nou avînt. Guy simţea că-i lovise drept în frunte, trans-formîndu-le dubiile în noi şanse. Urmară destule reacţii, deşi nu toate la fel de pozitive pe cit ar fi dorit. Paul, directorul de finanţe, vru să ştie dacă era

sigur că dorea ca toate resursele companiei să fie direcţionate către proiectul ziua de mîine pentru mîine. Noul designer şef întrebă dacă asta însemna că nu aveau clienţi. Era desigur adevărat, însă Guy îi răspunse sec că a da prioritate creativităţii fusese întotdeauna politica firmei, iar dacă dorea să lucreze pentru o companie care nu punea preţ pe o gîndire liberă, ar trebui să caute altundeva. Ceea ce îi închise gura.

Cum lucrurile fuseseră repuse pe roate la birou, urma partea cea mai dificilă a planului său. Se întoarse în spaţiul său de creaţie şi aşează telefonul drept în faţa lui, pe masă.

Euroticălos.[1] Nu era nu ştiu ce, nu era prea isteaţă, însă era singura poreclă pe care i-o putuse găsi lui Yves. Guy se implicase serios în toată treaba cu Europa, atît ca idee, cit şi ca loc de unde-i proveneau fondurile. Transcendenta avea birouri în Amsterdam, într-o casă din secolul al XVII-lea cu vedere spre Herrengracht. Guy îi vizitase des de cînd hotărîseră să-l sprijine şi, ca să fie sincer, era niţel copleşit de Yves şi partenerii lui, un olandez, un belgian şi o spanio-loaică foarte frumoasă pe nume Ines care era mereu plecată cînd el era în oraş. Respirau un aer de calm mişcîndu-se prin lumea lor de lemn pal şi covoraşe orientale, un calm izvorît din cunoaşterea mai multor limbi străine, deţinerea controlului în vărsăminte mari de bani şi din încrederea în importanţa socială a muncii lor. La început, în perioada în care îl lăsaseră să conducă *Tomorrow** după cum dorea, Guy considerase acest calm ca pe un semn de înţelepciune, şi, în consecinţă, pusese împreună „Europa” cu „Japonia” ca subdiviziune geografică a viitorului, un tărîm imaginar fascinant în care mîine se întâmpla astăzi. După o vreme, în timp ce climatul relaţiilor se înăsprea şi unele dintre planurile sale (buletinul de ştiri,

1 Joc de cuvinte intraductibil intre „Eurobastard" şi „you're a bastard" („eşti un ticălos"), care se pronunţă aproape identic.

legătura cu producătorul german de automobile) eşuară, Transcendenta avusese tendinţa tot mai accentuată să se amestece. Se zvonea că nici situaţia lor financiară nu era prea sigură. Calmul deveni răceală. De luni întregi Guy evita telefoanele lui Yves.

Acum era momentul să-l îmbuneze. Insă după eşecul cu Al-Rahman n-avea să fie uşor.

În avionul care-l aducea acasă, Guy acceptase în sfîrşit că probabil s-ar putea descurca şi fără echipa proprie de producţie video. Vînătorii de tendinţe erau şi ei dispensabili - de altfel, păreau să-şi petreacă toate zilele pe Brick Lane foto-grafiind frizurile oamenilor. Dar chiar şi tăind în carne vie, exista posibilitatea ca Transcendenta să nu dorească să continue finanţarea. La Amsterdam avusese loc un consiliu al acţionarilor. Yves pretindea că întîmpinase o puternică opoziţie cînd pledase cauza agenţiei *Tomorrow*" '.

împotriva tuturor acestor lucruri exista APEF. Contractul avea un potenţial uriaş. Oferea şansa de a crea brandul întregului regim vamal şi de imigraţie din Europa. Logo-uri, uniforme, întreaga înfăţişare a poliţiei de frontieră de pe un întreg continent. Dacă reuşea să-şi asigure contractul, toate celelalte - Al-Rahman, Pharmaklyne - nu mai contau deloc.

Doar să nu-i taie linia de credit. Tocmai îşi făcea curaj pentru confruntarea cu Yves cînd sună telefonul. Lăsă din mînă cartea de credit, dădu la o parte fotografia înrămată cu domnul Roz din *Reservoir Dogs* şi răspunse. Era Kika. Yves aştepta pe fir.

– Cred că eşti medium, spuse Guy, încercînd să insufle vocii sale căldură şi entuziasm. Eram gata să te sun.

– Serios? spuse Yves.

– Voiam doar să-ţi vorbesc despre APEF. Noi sîntem foarte entuziaşti aici în privinţa ei.

– Minunat, Guy. Nici nu mă aşteptam la altceva. Şi eu voiam să-ţi vorbesc despre acelaşi lucru. Am veşti bune.

– Poftim? Crezu că nu auzise bine. Serios?

– Da, serios. Vin şi eu ia Bruxelles. Am tras nişte sfori şi am organizat o masă astă-seară. O chestie intimă, însă cred că va fi de folos cauzei noastre.

Cauza noastră, se gîndi Guy. Cauza *noastră*?

– Vom fi noi doi, plus Becker, directoarea delegată a APEF şi şeful Comisiei de Legătură. Tuturor le-a plăcut ce-au auzit despre voi şi vor să te întîlnească înainte de prezentarea oficială de mîine.

Guy era de-a dreptul înmărmurit.

– Yves, e nemaipomenit. E...e minunat! Aşadar sînt interesaţi pe bune?

– Pe bune? A, da, pe bune. Sînt foarte entuziaşti într-adevăr. Mai ales Monika Becker, cred. Ţine foarte mult la modul de prezentare.

Yves îi dădu amănunte despre întrevedere şi îl avertiză să-şi facă timp destul pentru călătorie. Traficul aerian era perturbat în toată Europa. Guy, căruia încă nu-i venea să creadă întorsătura pe care o luase conversaţia, îi spuse din inimă că abia aştepta să-l vadă. Aşeză receptorul în furcă şi izbi victorios cu pumnul în aer.

Gabriella se întinsese pe burtă în pat şi asculta zgomotele pe care Rajiv Rana le făcea îmbră-cîndu-se. în timp ce-şi trăgea pantalonii, mormăia ceva pentru sine în hindi, catarama curelei îi zornăia în timp ce o închidea. Nu se

întoarse să-l privească. El se opri la uşă şi spuse, cu tonul cuiva care părăsea o şedinţă de afaceri:

– Fără îndoială, ne vom vedea dimineaţă.

Gaby nu-i răspunse.

Rămase tăcută un timp îndelungat. Apoi simţi că-i era frig şi se vîrî sub cuverturi. Trebuie că adormise pentru că atunci cînd deschise ochii văzu că era ora 1:08 a.m.. iar zgomotele de la bar încetaseră. Stinse veioza şi se rostogoli pe o parte. Pe coridor se auzeau bufnete înăbuşite şi sunetul unor voci care se certau. Nu înţelegea ce spuneau, însă i se păru că una dintre voci era a lui Rajiv.

O femeie rîse sub fereastra ei. Gaby se gîndi la Rajiv şi la Guy şi la alţi bărbaţi, la lucrurile pe care i le spuseseră sau pe care i le dăruiseră, lucrurile pe care doriseră ca ea să le facă. Atîtea schimburi. Atîta complexitate. A doua zi va suna la birou să le spună că se întorcea. Efa o pierdere de timp să mai rămînă.

Dimineaţa îşi strînse lucrurile din baie, îşi făcu valiza şi coborî în restaurant, aşezîndu-se singură la o masă de lîngă fereastră. Tăia o felie de grepfrut cînd auzi o maşină care opri lingă intrare. După un minut, Vivek dădu buzna înăuntru şi întrebă dacă-l văzuse cineva pe Iqbal. Cîţiva membri ai echipei se tot agitau, îşi dădeau unii altora telefoane şi se comportau ca şi cum era pe cale să *le* cadă cerul în cap. Sosise mama Lealei.

Gaby lăsă grepfrutul şi merse la recepţie s-o vadă pe femeia care stîrnise o asemenea panică. Spaţiul restrîns era plin de curioşi, aşa că primul lucru pe care îl văzu au fost bagajele, o piramidă Vuitton de un metru optzeci înălţime, avînd la bază un cufăr enorm, iar în vîrf o mică trusă de farduri. Proprietara arăta cam de cincizeci de ani, era înaltă şi probabil odată fusese frumoasă, însă operaţiile îi întinseseră faţa într-o mască netedă, împodobită cu sprîncene tatuate *şi* un nas bont cu totul nepotrivit. Părul lung şi negru era brăzdat de şuviţe roşii şi era îmbrăcată, din cîte văzu Gaby, ca un transsexual făcînd pe ar\o\

esceTvVa; în jeanşi strălucitori care imitau pielea de şarpe şi cu un tricou minuscul pe pieptul căruia era scris cu paiete cuvîntul *Angel*. În timp ce primea salaam-urile ceremonioase ale lui Iqbal, femeia zîmbea teatral. Arăta ca un vampir dezmăţat.

Spre uimirea tuturor, tocmai cînd Iqbal începuse un discurs pompos de bun venit, Leela Zahir coborî în fugă scările.

– Maraif îşi făcu o intrare desăvârşită. îmbrăcată într-un *salwar-ltameez de* un albastru electric, nu mai avea nimic din fumătoarea înrăită şi deprimată pe care Gaby o întîlnise lingă lac. În dimineaţa asta arăta ca o vedetă de cinema, cu părul aranjat, înveşmîntată în sifon şi radiind o frumuseţe neostentativă. La inceput echipa fu uluită, neştiind ce să creadă, însă cînd eroina lor se aruncă în braţele mamei sale, izbucniră spontan în aplauze. Puteau începe lucrul din nou! Filmul va fi terminat!

Gaby le urmări pe cele două femei care dădeau reprezentaţia regăsirii lor pentru mulţime, pe Iqbal care îşi freca mîinile, pe Rocky Prasad şi pe operator care se îmbrăţişau ca doi şcolari a căror echipă tocmai a înscria punctul câştigător. Leela rămase agăţată de gîtul mamei sale, alin-tîndu-se ca o copilă.

– Mami, arăţi aşa obosită. A fost o călătorie neplăcută?

– Beţi, nici nu-ţi poţi imagina.

Doamna Zahir ridică puţin tonul ca să audă toată lumea. Mîngîie obrazul Leelei, faţa ei nefiresc de netedă incordîndu-se intens în ceea ce putea fi rămăşiţa unei expresii tandre.

– A fost groaznici Chiar şi la clasa întîi, groaznic. *knk*\ Cmu îati o reciamaţie tot ce spun e ca le pare rău că asta s-a *defectat*, că ailaltă *nu merge*. E şocant să vezi cit de mult depindem de computere. Chiar aşa.

– O, mami.

– Dar mi-ai fost bolnavă. M-au sunat să-mi spună că te-au pişcat insecte, că ţi-ai pierdut vocea, tot felul de necazuri.

– Mă simţeam aşa de rău, mami. însă cînd am auzit că vii m-am simţit mult mai bine. O să fiu în stare să filmez acuma că eşti aici.

– Mă bucur că-mi spui asta.

– Doamnă, şi eu sînt încîntat, spuse Iqbal, rotindu-şi ochii şi ridicînd palmele către cer.

– Iqbal-saab, ai putea face ceva cu bagajele astea?

– Desigur, desigur.

Rajiv Rana coborî săltînd scările, îmbrăcat în jeanşi strimţi şi într-o cămaşă de doc descheiată pentru a-i lăsa la vedere pieptul depilat.

– A, di di! Eşti tămăduitoare! Ce efect miraculos are prezenţa ta asupra celor tineri!

O îmbrăţişa pe doamna Zahir ca pe o veche prietenă, fară a o privi pe Gaby, care urmărea dezgustată cum femeia se smiorcăi, netezindu-i gulerul cu degetele. Ii trecu prin minte că se putea ca ei doi să fî fost odată amanţi. Ideea o scîrbi.

– Rajiv-bhai, murmură doamna Zahir. Arăţi la fel de bine ca întotdeauna.

El rîse din toată inima.

– Faiza, acum că eşti aici vom putea lucra.

– Asta e o veste bună pentru toată lumea. Acum ar putea cineva să mă conducă în camera mea?

Doamna Zahir hotărî că era nemulţumită de condiţiile din hotel. Era situat într-o zonă puţin accesibilă. Băieţii care se opinteau să-i ducă valizele în cameră, strîmbîndu-se unul la altul, nu erau nici arătoşi şi nici bine îngrijiţi. Nici măcar antichităţile înghesuite peste tot nu o impresionară, însă vechiturile nu-i spuneau de obicei nimic.

Camera ei, cu podeaua denivelată şi tapet floral, era aproape de nelocuit. Avea un pat mare cu ramă de lemn şi pe pereţi erau poze vechi cu bărbaţi îmbrăcaţi în kilturi, cu vite lăţoase şi alte asemenea. Şi mai multe lucruri prăfuite fară noimă. Un prieten îi recomandase de curînd un practician de Vastu, un tînăr arătos hindus care lucra totodată şi ca astrolog. Era educat în America, foarte la

curent, şi în ultima perioadă îi armoniza bioritmul cu ritmurile universului, unul cîte unul. Era foarte relaxant. Hotărî sa-l sune pentru a-i cere sfatul. Poate camera ar trebui golită pe perioada şederii ei. Poate chiar zugrăvită. Domnul Vastu nu răspundea însă la telefon, ceea ce o irită. Aşa că doamna Zahir îşi schimbă hainele de călătorie şi comandă un ceai. Afară vuiau motoarele maşinilor şi dubitelor care transportau echipa de filmare la castel, făcînd înconjurul lacului. Un neisprăvit bătu la uşă să-i spună că fata ei era gata să se prezinte pe platou.

Îi trimise un mesaj că va veni şi ea mai tîrziu. Simţea nevoia să se întindă şi să se reculeagă. Să se gîndească.

Căţeaua asta mică sigur punea ceva la cale.

Călătoria fusese un chin. Controlul traficului aerian din Mumbai era la pămînt şi nenumăratele avioane care încercau să decoleze aveau întîrzieri uriaşe, chiar şi după ce aeroportul fusese redeschis. Era uluitor că toate se datorau Leelei. La început, tot tămbălăul ăsta cu computerele păruse un dezastru, însă cu cît afla mai multe cu atît ajunsese să-l considere o şansă. De ani de zile, Leela era un nume recunoscut în India, Insă acum faţa ei avea să fie cunoscută în toată lumea. Doamna Zahir nutrise întotdeauna ambiţia ca fiica ei să treacă dincolo de lumea filmelor indiene. Leela avea piele deschisă la culoare şi un trup deloc rubicond. Nu avea nasul mare sau grăsimea hrănită cu ghee a fetelor de si. Avea un look internaţional. încurcătura asta cu virusul se putea dovedi trambulina perfectă.

Apoi sunase Iqbal să-i spună că Leela era bolnavă. Iar după Iqbal, Rajiv. Să-i telefoneze Rajiv! Faiza ştiu că situaţia era serioasă. La telefon, Rajiv păruse îngrijorat. Ii spusese că el nu credea că Leela avea ceva, doar că dintr-un motiv anume nu voia să filmeze. Cînd Faiza vorbi cu ea, fata păruse bolnavă, înşirîndu-i poveşti despre aerul rece şi

despre dureri de stomac. Faiza hotărî s-o liniştească. N-avea rost s-o preseze cît timp nu ştia cauza. La urma urmei, Leela era cheia. Doar când începuse să facă filme din greu reuşise Faiza să rupă legăturile cu Zahir. Bruta aia ştia că singurul lucru care le ţinea legate de el erau banii. Fără aceştia, mama şi fiica nu aveau alt venit decît cel primit de Leela pentru filmări. Era o situaţie care trebuia cîntărită cu grijă.

Cînd Rajiv o sună din nou, Faiza îl sfătui să fie precaut, însă fu de acord că nu era momentul ca fata să facă nazuri. Cînd era vorba de banii Micuţului Aziz, nu era niciodată momentul. Aşteptând telefonul agenţiei de transport care urma să-i comunice preţul biletului, Faiza regretă că o lăsase pe Leela să plece singură. Era un experiment pe care nu avea să-l mai repete.

Faiza nu-şi scăpase o clipă fata din ochi, încă de cînd Leela se afla la începutul carierei. Deşi renunţase la ambiţiile proprii pentru a se mărita cu Zahir, întreţinuse legăturile cu lumea filmului. Nu era, le spusese reporterilor de la reviste, genul de mamă care să trăiască prin realizările fiicei ei. Pur şi simplu, întrucît făcuse şi ea parte din această industrie, cunoştea posibilităţile. Leela avea talent cu carul. Ar fi fost o crimă să-i curme înflorirea. Prin urmare, supraveghease fiecare şedinţă foto, fiecare interviu, îi alesese hainele, activităţile şi prietenii, petrecînd zi după zi pe platourile caniculare şi noapte după noapte la petreceri şi premiere, prezentîndu-şi fiica, bătînd la cap producătorii şi regizorii să-i dea o şansă.

Evident, fata nu-i apreciase eforturile. între patru ochi, plîngea, întreba de ce trebuia să facă tot ce-i cerea ea. Nu dorea să vorbească cu babalîcii ăia. Nu voia să poarte bluze atît de strimte, nu-i plăceau sari urile astea din filme. Îi dăduse atîta de furcă. Care altă fată s-ar fi plîns că mama ei o lua de la învăţat ca s-o ducă la o petrecere?

în cercurile din lumea filmului, Faiza Zahir îşi cîştigase reputaţia de mamă iubitoare, reputaţie pe care o alimenta

cu grijă prin articole romanţioase şi portrete în reviste în care apăreau amîndouă. Cuvintele Leelei, pe atunci în vîrstă de şaptesprezece ani, erau adesea citate. *Mami îmi este cea mai bună prietenă*. *N-aş putea suporta să treacă o zi fără să o văd*. Absenţa domnului Zahir era uneori subiect de bîrfe răutăcioase, însă în general ziariştii (şi milioanele de fani ale căror opinii le modelau) erau copleşiţi de frumuseţea ei, de graţia cu care dansa, de felul în care reuşea să transmită că dincolo de trăsăturile ei perfecte şi de pielea fără cusur exista un şuvoi de emoţii, o înţelegere a suferinţei şi tragediilor.

Uneori Faiza se simţea paralizată de faima mereu în creştere a fiicei sale. Leela părea să plutească liberă, fără a mai putea fi controlată. Banii curgeau, scăpaseră de Zahir şi de nesuferita lui oţelărie, însă acasă Leela se închidea în sine, iar Faiza era geloasă. Certurile deveniră tot mai aprinse, tot mai lungi.

– Parcă nici n-aş avea nume! Parcă nu sînt o persoană, ci doar mama Leelei Zahir!

– Să ştii că nu eu am vrut toate astea!

– Ai putea măcar să-mi arăţi puţină recunoştinţă!

O ţineau tot aşa. Cîteodată spărgeau cîte ceva. O dată prostuţa înghiţise nişte pastile. Faiza o duse la un doctor discret şi nimic nu ajunse la urechile presei, însă, prăbuşită pe un scaun din sala de aşteptare, regretă unele dintre lucrurile pe care fusese necesar să le facă. De pildă, treaba cu piticania aia bătrînă de Gupta. Fetei trebuie că-i fusese foarte greu să se supună. însă şi ea făcuse lucruri dificile. în viaţa asta, cu cît iţi scoteai mai repede din cap toate prostiile alea despre iubire, cu atît mai bine.

Făcu un duş în baia mică şi inconfortabilă, apoi deschise cufărul şi îşi inspecta noua garderobă în căutarea unor haine potrivite cu ocazia platoul-de-filmare-din-Scoţia. După ce se îmbrăcă, sună la recepţie pentru a cere o maşină.

Era una din acele zile scoţiene în care soarele se întrevede printre nori în fuioare moi de aur şi lumea pare eterică,

spirituală; cînd umezeala din aer fringe toate razele, deviază toate privirile, creează un ascunziş în care lucrurile pot exista neobservate.

Gaby uitase de intenţia de a pleca. Ferindu-şi ochii de soare cu un dosar, stătea lingă un bastion, urmărind-o pe Leela Zahir dansînd pe meterezele castelului Dimross. Fata era îmbrăcată în verde smarald şi avea o eşarfă mare de mătase care flutura în urma ei ca o pînză de corabie. Era urmată de o trupă de dansatoare ale căror haine de culoarea liliacului contrastau cu ale ei, ale căror mişcări îi imitau piruetele şi şerpuirea pe zidul îngust.

La baza zidurilor fuseseră montate boxe, iar pe creneluri erau amplasate reflectoare gigantice cu becuri de mii de waţi. Asfaltul crăpat al parcării de lingă castel abia se zărea din cauza şirurilor de camioane de cinci tone, rulotelor, generatoarelor de curent şi dubelor furnizorilor, aliniate parcă pentru a o asedia pe fata în sariul verde; un asalt de sunet şi lumină. Rocky şi Vivek se cocoţaseră în spatele aparatului de filmat montat pe o macara hidraulică. De cîte ori Rocky striga „motor”, mica platformă se apropia de tînăra fată, care se întorcea s-o înfrunte şi deschidea larg braţele într-un gest extatic. între duble, luminile erau micşorate, iar din spatele turnuleţelor şi crenelurilor apăreau siluete care refăceau machiajul, aranjau costumul, îi aduceau domnişoarei Zahir un pahar cu apă şi un scaun pliant. Apoi întregul proces se repeta: sunetul amplificat al viorilor şi al vocii înalte de femeie, explozia de lumină, momentul de abandon al actriţei.

Era uluitor. Gaby fusese pe multe platouri, dar chiar şi de departe simţea fascinaţia pe care Leela o exercita asupra aparatului de filmat. Era ca şi cum Leela ar fi atras toată adunătura aceea de oameni şi aparate către ea prin simpla putere a voinţei. Membrii echipei, profesionişti plicitisiţi şi cinici din principiu, păreau hipnotizaţi.

După ce terminară scena, trecură la următoarea, aşezînd camera pentru prim-planuri cu Leela în fruntea trupei de

dansatoare. Gaby se strecură uşurel pe lîngă un grup de electricieni care virau cabluri în cutia unui distribuitor şi-l căută din ochi pe Iqbal. Dacă Leela tot îşi revenise la forma ei de vedetă, ar fi putut da şi cîteva interviuri. în faţa centrului de primire a turiştilor, o clădire de lemn în formă de L în care se găseau casa de bilete, magazinul de suveniruri Scotch Mist şi snack-barul Jac-o'-Bite[1], erau o mulţime de spectatori, localnici, ziarişti şi fani de origine asiatică. O bandă de plastic îi separa de echipă, însă mai mulţi fotografi se învârteau prin zonă, făcîndu-i Leelei fotografii cu teleobiectivul şi ghemuindu-se apoi în faţa laptopurilor pentru a le trimite agenţiilor. Nu toţi reuşeau. În timp ce-i privea, unul se ridică şi-şi azvîrli în Iac laptopul, care dispăru cu un bîldîbîc stins.

Il găsi pe producător în *compania* unui bărbat roşu la faţă, îmbrăcat într-o jachetă Barbour, care se sprijinea într-un baston aproape la fel de înalt ca el. Pantalonii lui de stofă maro erau vîrîţi ostentativ într-o pereche de şosete groase, care dispăreau la rîndul lor în nişte cizme solide de piele maronie. Iqbal vorbea cit de *măgulitor* putea, explicîndu-i onctuos aspecte ale producţiei şi descriindu-i contextul scenei pe care *tocmai o* filmau.

– Un cîntec foarte emoţionant, Alteţa *Voastră*. Ciupeşte corzile inimii şi răvăşeşte lăuntric, fără îndoială.

Gaby presupuse că bărbatul era Jordul" domeniului pe care se aflau, stăpînul castelului Diînross. În timp ce venea, Iqbal îi făcu semn cu mina lui Rajiv Rana, care se apropie alene să-i fie prezentat Alteţei. Purta costumul de filmare, care putea fi descris doar ca o îmbrăcăminte de tweed în stil disco, o combinaţie pestriţă de verde stins şi galben acid, completată de o şepcuţă de vînător, Zărind-o pe Gaby, Rajiv ezită stingherit. Nemernicul se uita efectiv în jur căutînd o portiţă de scăpare. Gaby era *înmărmurită*. *Cine*

1 Joc de cuvinte între „Jacobite" (iacobin) şi „bite" (îmbucătură).

dracu' se credea? *Ea* îi făcuse o favoare, nu invers, îşi stăpîni furia şi aşteptă în timp *ce* Rajiv făcu cunoştinţă cu faţa roşie.

– Domnia Sa este Lordul din Dhnross. Alteţă, acesta este eroul nostru, domnul Rajiv Rana.

– Alteţă, spuse Rajiv. Este o onoare să vă cunosc. Ce loc frumos aveţi.

– Ă, mulţumesc. Dimross se întoarse rapid către Gabriella. în spatele înfăţişării lui ceţoase, avea probabil în jur de patruzeci de ani. Păru fericit s-o vadă.

– Şi cine e incintătoarea domnişoară? Iqbal dădu vag din mînă.

– Fata de la publicitate. Cămila... Jamila...

ă.

– Gabriella Caro. îmi pare bine. Dimross îi strînse viguros mîna.

– Dimross. îmi pare bine. Spune-mi Kenny. Faci parte din echipă, aşadar.

– Lucrez pentru o companie de relaţii publice din Londra. Sînteţi foarte norocos să aveţi o casă atît de frumoasă.

– Mulţumesc, draga mea. Desigur, acum optzeci de ani aici nu era nimic din toate astea. Doar un morman de moloz.

– Poftim?

– A, da. Chiar aşa. Odată a existat o fortificaţie acolo pe stîncile acelea, dar s-a prăbuşit. Sau a fost rasă de pe faţa pămîntului? Nu prea îmi amintesc. Bunicul meu a fost un romantic. Ca în toate poveştile alea cu spada înfiptă în stîncă şi aşa mai departe. A făcut o groază de bani din cărbuni şi i-a intrat în cap că îi trebuie o rezidenţă de familie. Aşa că a cumpărat titlul fi mai toate pămînturile de pe aici şi a construit castelul din temelii. Cu succes, dacă pot spune astfel.

Gabriella era dezamăgită.

– Credeam că e din Evul Mediu. Dimross păru satisfăcut în mod pervers auzind-o.

– Ca să vezi ce ochi avea bătrînul. E mult mai pitoresc decît toate castelele veritabile, tar turiştii evident că nu-şi dau seama. Tradiţia britanică în ce are ea mai bun, zic eu.

Pe Rajiv ţi Iqbal părea să-i deranjeze faptul că nu erau băgaţi în seamă. Rajiv îşi petrecu braţul pe după umărul lui *Dimross şi îl* întrebă dacă practica vînătoarea. Dimross îi îndepărtă mîna cu blîndeţe înainte de a răspunde.

– Depinde de ce înţelegi prin vînâtoare. Am o mlaştină cu fazani. Şi cîteodată mai împuşc iepuri, cam atît.

Rajiv îi promise că dacă avea să viziteze vreodată India vor merge împreună la vînătoare. Fiind o celebritate, sugeră el, putea obţine permis guvernamental pentru anumite specii a căror vînătoare era în mod normal interzisă. Cînd începu să-i descrie lordului puşca pe care şi-o dorea, Gaby găsi ocazia de a discuta cu Iqbal.

– Trebuie s-o întrebi pe maică-sa, răspunse producătorul. Totul trece prin ea acum.

O găsi pe doamna Zahir tronînd pe un scaun pliant, cu faţa aproape în întregime ascunsă îndărătul lentilelor fumurii ale unor ochelari enormi. Un curier se bîţîia neliniştit în apropiere în timp ce ea purta o conversaţie cu un bărbat care era în mod cert un reporter. Faiza o măsură din priviri pe Gaby, evaluîndu-i înfăţişarea. Un damf acru şi duşmănos răzbătu dinspre scaun. Doamna Zahir termină interviul, îi făcu vînt ziaristului şi îşi deschise telefonul mobil.

– Ce pantofi drăguţi ai, spuse.

– Mulţumesc. Ce bluză drăguţă aveţi. Ostilitatea reciprocă era deplină. Gabriella trebui să aştepte cît timp doamna

Zahir vorbi la telefon cu un soi de astrolog în privinţa amplasamentului scaunului ei în funcţie de un reflector din apropiere. Era îngrijorată că radiaţia acestuia îi perturba legătura cu energiile tămăduitoare ale universului. Ar trebui să se mute? Răspunsul era pesemne da, întrucît curierul primi ordinul să mute scaunul. Aşezată în siguranţă la doi metri mai în stînga, îşi îndreptă atenţia asupra Gabriellei, care îi explică ce dorea. După un ritual în care invocă

diverse dificultăţi, doamna Zahir îi dădu telefon Leelei pe metereze. Da, dorea să vorbească cu presa. Da, în grup. Da, fotografii. Toate erau în regulă. Gaby se duse să împrăştie veştile bune.

Aruncă o privire în magazinul de suveniruri, plin pînă la refuz de ursuleţi de pluş în kilturi, cutii de turtă dulce şi broşuri de poze cu focalizare neclară. Mai erau acolo jocuri cu pioni pe tema Masacrului de la Glencoe şi seturi din care puteai construi o mică fermă de carton. Era şi o gînganie drăguţă, tot de pluş. Cel mai bun loc pentru conferinţa de presă era evident snack-barul. îl chemă pe unul dintre curieri, *îi* spuse să aranjeze o masă şi plecă în căutarea unui microfon.

Feste o oră, lucrurile ieşiseră complet de sub control.

Unul după altul, vehiculele apăruseră în parcare, zece, cincisprezece, douăzeci: care de televiziune, taxiuri împărţite de mai mulţi ziarişti certăreţi, Erau din Taipei şi Moscova, din Frankfurt şi L.A. Li se spusese să ajungă aici cît mai rapid. Haita de jurnalişti, cu care înainte te mai puteai descurca, număra acum aproape 200 de persoane, înghesuită într-un colţ de o mulţime de oameni care se îmbulzeau, avînd cu toţii întrebări, cerinţe speciale şi motive de a cere prioritate în faţa celorlalţi, Gaby sc trezi încercînd în acelaşi timp să mute conferinţa la hotel şi să sune la birou ca să ceară ajutor. În cele din urmă, îl apucă de revere pe un reporter extrem de enervant de la un tabloid şi îl întrebă ce naiba căutau cu toţii acolo.

– Da, e adevărat, îi spuse lui Dan Bridgeman cîteva minute mai tîrziu. A apărut o înregistrare video. A teroristului. Nu, nu ştiu ce spune, însă se pare că e un mesaj pentru ea.

Deja nu se mai putea filma. Leela se refugiase în castel. Rocky era în mijlocul unei crize de nervi, ţipînd la oricine încerca să iasă de pe platou. Gaby descoperi că dacă se retrăgea în spatele barului era în stare să reducă numărul de oameni care puteau ajunge la ea. în loc s-o ajute, Iqbal îşi croi drum prin mulţime şi începu să se răstească la ea

pentru că pierduse situaţia de sub control. Se străduí să-i răspundă politicos. Afară, responsabilul de platou nu reuşi să împiedice doi fotoreporteri să treacă podul înspre insulă, iar între cîţiva maşinişti şi o echipă de ştirişti din Portugalia care *mîşcaseră* un reflector se iscă o scurtă încăierare.

În spatele tejghelei, cu faţa la îngrămădeală, Gaby avea impresia că lucra în tura de sîmbătă seara la un har infernal. Domnişoara *Film Buzz* încerca să-i atragă atenţia, făcîndu-i cu mîna şi zîmbindu-i galeş. Femeia făcuse de undeva rost de o pălărie tam-o'-shanter care-i stătea în creştetul capului ca un cuib de pasăre construit de organizaţia ecoiogistă Garda Neagră. Pe fereastră, Gabi îl zări o clipă pe Rajiv Rana, înconjurat de un grup de adolescenţi asiatici. După toate aparenţele, încercau să-i smulgă cămaşa de pe el.

în cele din urmă, făcu o încercare de a scăpa, spunîndu-le tuturor celor care i se agăţau de haine că întîlnirea cu presa urma să aibă loc la hotelul Clansman. Dădu peste Rob D., şi mîrîi la el să pregătească o dubită pentru evadare. Reuşiră s-o plaseze pe Leela înăuntru înainte de a fi zăriţi, dar Rob trebui să avanseze centimetru cu centimetru pînă la şosea prin mulţimea de oameni care ridicau aparatele foto în dreptul geamurilor şi băteau cu degetele în sticlă.

Bliţuri şi declicuri de obturatoare. Leela pră-buşindu-se în scaun. Mama ei rînjind şi fluturînd scurt din mînâ către obiective de parcă ar fi făcut parte din familia *regală*.

La hotel, directorul bloca intrările. Pe pajişte, un şir de reporteri se pregăteau pentru a intra în direct, folosind lacul drept fundal. Gaby răspunse la telefoane şi încercă să facă rost de o copie a casetei teroristului.

– Înainte de a declara ceva trebuie să o vedem... Nu, nu vă pot promite asta, însă e în interesul dumneavoastră, fiindcă nu facem nici un pas înainte de a vedea... da... da...

În final, unuia dintre cameramani i se făcu milă şi îi strecură o casetă VHS în cutia poştală. Echipa de producţie se îngrămădi în apartamentul lui Iqbal, ale cărui uşi

fuseseră încuiate. Cu perdelele trase şi douăzeci de oameni în cameră, căldura era sufocantă. La început Leela nu voi să se uite.

– Am văzut-o, spuse ea.

Apoi cedă şi se aşeză picior peste picior pe marginea patului, ţinîndu-şi mama de mînă. Vivek introduse caseta în aparat şi apăsă pe play.

Pe ecran apăru un indian tras la faţă. întinse mîna pentru a ajusta încadratura. Imaginea era de proastă calitate, dar Gaby observă că purta ochelari şi că era foarte tînăr, probabil abia trecut de douăzeci de ani. Stătea chircit pe scaun, cu genunchii traşi ia piept. Nu îţi puteai da seama unde se afla. într-o cameră. Un apartament, oare?

Tînărul nu prea arăta a terorist internaţional.

– Acesta este un mesaj personal pentru domnişoara Leela Zahir, începu el. Avea o voce subţire şi nesigură. Oricine vede această înregistrare şi are privilegiul de a o cunoaşte, v-aş ruga să i-o trimiteţi. £ important. Aşadar, ăă, vă mulţumesc pentru atenţie, domnişoară Zahir. Sper să vă parvină, întrucît s-ar putea petrece lucruri care să mă împiedice să vă explic personal şi vreau să ştiţi cît de rău îmi pare. Desigur, nu-mi asum responsabilitatea pentru toate neplăcerile cauzate...scuze, trecem peste asta. Ştiu că am asociat bunul dumneavoastră nume cu... ar trebui mai întîi să spun că numele meu este Arjun Mehta. Am crescut în New Delhi, dar în prezent am reşedinţa în America. Scuze. Le fac pe toate în ordinea greşită. Vreau să spun în primul rînd, înainte de toate, de la primul dumneavoastră film v-am fost un mare admirator. Am văzut Râu *răuţ drăgălaş drăguţ* de opt ori şi desigur v-am văzut şi toate celelalte filme, pe majoritatea de peste trei ori, însă de mai puţin de şapte. Sînteţi eroina mea. Sînteţi genul de fată pe care mi-ar plăcea... doar în visele mele, desigur... nu sînt un... sînt doar... vreau să zic, toate astea trebuie să pară tare ciudate... să vi se pară O nebunie, ce-i drept. Nu sînt nebun. Scorul meu la un test de pe Internet indică

acest fapt. Şi nu sînt un terorist. Of, nu mă descurc prea bine. Scuze. Asta vreau să spun. îmi pare atît de rău. N-am vrut niciodată să vă rănesc, pentru că sînteţi totul pentru mine. însă urma să-mi pierd slujba. Am luat o decizie greşită. Vîrugenix este o companie internaţională de vîrf şi nu doream decît *o* şansă ca să-mi demonstrez capacităţile, însă în schimb mi-au spus că îmi voi pierde slujba şi Darryl Gant, care e şeful Vânătorilor de Fantome şi, dacă mă întrebaţi, un om foarte dificil, un om iute la mînie, Darryl Gant n-a vrut să mă asculte. Cum puteam să-i explic? Dacă-mi pierdeam slujba trebuia să mă întorc la părinţii mei acoperit de ruşine. Cu toate că desigur acum am dat de o ruşine şi mai mare. Ce se va întîmpla cu ei? Şi cu sora mea de asemenea, care vrea să se căsătorească cu prostovanul ăla din Bengal şi să o şteargă în Australia. Am încercat să-i spun. M-am oferit să lucrez pe gratis. însă ei ziceau că oricum trebuie să plec pentru că ultimul venit e primul plecat şi cum sînt de naţionalitate străină... şi aşa mai departe. Voiam să creez doar o mică perturbare, doar o problemă mică, pentru ca apoi să pot interveni pentru a o rezolva şi a deveni un erou. însă iată unde am ajuna şi mi se spune terorist şi suspectul numărul unu al FBI-ului şi mi-e frică, domnişoară Zahir. Simt că pot să vă spun asta. Sînteţi o persoană înţelegătoare. Se vede în ochii dumneavoastră, mai ales în *Acasă în suflet*. Ştiţi despre ce vorbesc pentru că sînteţi sensibilă şi de asemenea şi frumoasa, asta se vede din interpretarea dumnevoastră. Am folosit imaginile şi cîntecele dumneavoastră fără să cer permisiunea, pentru că sînt irezistibile şi... îmi pare rău. Asta e tot.

întinse mîna şi închise camera de luat vederi. Ecranul se făcu negru şi apoi începu să prezinte imagini mai vechi din jurnalele de ştiri, materiale peste care ziaristul copiase înregistrarea. Toată lumea din încăpere începu să vorbească în acelaşi timp. Distrugea industria cinematografică, behan chod-ul ăsta, pîngărea imaginea Indiei.

Maniacul. *Perversul*. Lui Gaby discursul i se păruse demn de milă, penibil chiar. Băiatul avea expresia hăituită a unuia care ştia că legătura sa cu lumea e extrem de firavă.

Singura care nu spuse nimic era Leela Zahir. Privea încă fix ecranul, pe care se vedeau tancuri avansînd printr-un oraş din Orientul Mijlociu. Părea pe cale să izbucnească în plîns. Simţind privirea cuiva, îşi ridică ochii şi reuşi un mic zîmbet forţat. Gaby n-ar fi putut spune ce era mai deprimant, băiatul de pe casetă sau fata asta, celebra vedetă de cinema atît de lihnită după afecţiune, încît devoţiunea unui admirator scrîntit o mişca într-atît. Dintr-odată înţelese clar situaţia Leelei. Ce fel de viaţă ducea, legată de căţeaua aia de maică-sa, împinsă încoace şi încolo după bunul plac al echipei ăstei a de dobitoci?

– Pare destul de drăguţ, încercă Leela, şovăind.

Gaby ridică din umeri şi se prefăcu că avea ceva de căutat în agenda mobilului.

În timp ce discuţiile continuau, Leela anunţă că era copleşită şi îşi întrebă mama dacă se putea retrage în camera ei. În timp ce se strecura afară, ascunzîndu-şi faţa în plete, o prinse brusc de mînă pe Gaby şi o strînse. Gaby avu o senzaţie de prăbuşire în stomac, pe care o simţea întotdeauna cînd cineva făcea apel la emoţiile ei. Dumnezeule, doar n-avea să fie tîrîtă în toată harababura asta?

Iqbal le ordonă majorităţii celor din echipă să părăsească încăperea. Gaby se aşeză pe pat, dar nu luă parte la discuţie, care se desfăşură mai ales în hindi. în tot decursul acesteia, Rajiv Rana, încă îmbrăcat în rămăşiţele zdrenţuite ale costumului său, se plimbă de colo-colo lingă fereastră, murmurînd „Futu-i, o, futu-i”.

– Salim-bhai, izbucni el la un moment dat, trebuie să-i spui lui Baba că nu e vina mea. OK?

La final, Iqbal îi comunică ce hotărîseră.

– Facem imediat declaraţie de presă. Leela Zahir îl roagă pe terorist să se predea numaidecît autorităţilor de drept şi

dacă este cu adevărat un fan să nu mai folosească imagini cu ea pentru a produce daune comerţului internaţional. încalcă legea copyright-ului, e un criminal şi trebuie să se predea chiar acum.

– Cu tot respectul, spuse Gaby, m-aţi angajat ca ofiţer de presă, ceea ce înseamnă poate că şi opinia mea în această privinţă ar putea fi utilă.

– Te rog, acum nu e timp pentru nesubor-donare. Doamna Zahir va scrie textul şi dumneata îi vei da citire... dacă fata nu doreşte ea însăşi, măcar de data asta. Du-te şi spune-le celor de afară că vom da o declaraţie într-o oră, după care îi rog să se împrăştie.

Gaby era prea uimită de modul în care o trata producătorul pentru a se înfuria de-a binelea. Ieşi fără un cuvînt, se întoarse în camera ei şi încuie uşa. Apoi, pentru prima dată de cînd îşi aducea aminte, izbucni în plîns. îşi dădu voie cinci minute, după care inspiră adine de cîteva ori şi intră în baie să-şi refacă machiajul.

Ceva mai tîrziu doamna Zahir o aborda la bar şi îi înmînă o foaie de hîrtie. Se schimbase şi purta acum un compleu discret de dupâ-amiază, cizme de piele şi o bluză cu un elefant aurit aplicat pe piept. Ochii îi străluceau nefiresc, însă faţa îi era întunecată. Avea o urmă roşie pe obraz, de parcă fusese pălmuită.

– Leela este prea obosită pentru a se adresa publicului ei, se zbor şi ea. Totuşi cred că asta exprimă ce are de spus.

Pe foaie, litere cu bucle mari şi şovăitoare scrise cu un pix violet compuneau declaraţia de presă. Cel puţin asta crezu Gâby că era. Gramatica şi ortografia erau mizerabile. Textul abia dacă avea sens.

– Doar n-aveţi de gînd să daţi asta presei?

– Ce-ai spus? zîmbi doamna Zahir dulce. Ai un accent atît de puternic, draga mea. Uneori e greu să te înţeleagă omul.

– *Eu* am un accent puternic? Doamna Zahir pîndea de după perdele vînzo-leala de pe pajişte.

– Ce? Da, pronunţi ca o străină. Acum, dacă-mi dai inapoi hârtia, mă duc să vorbesc cu presa internaţională.

Accentua prima silabă a cuvîntului „internaţională'1, apăsînd-o atît de tare, încît mulţimea de reporteri care aşteptau afară căpătă brusc alura luxoasă a unei băi înspumate sau a unei cutii cu bomboane de ciocolată.

– Tu?

– Dragă, spuse doamna Zahir cu hotărîrea plictisită a unui matador dînd lovitura de graţie unui taur plăpînd, deşi nu zic că n-ai putea fi frumuşică dacă ţi-ai da silinţa, n-ai *prezenţa* necesară unei astfel de apariţii publice. Ar trebui să te gîndeşti *serios* să te aranjezi un pic. Probabil ţi-ar folosi la lucru.

Gaby se trezi scuipînd înjurături către dosul femeii. Doamna Zahir trecu pe lîngă recepţie, dînd la o parte cu mîna o pereche de coarne de cerb care ii agăţaseră părul. Trase ivărul uşii principale, o deschise şi îşi anunţă prezenţa lumii de afară.

– Ascultaţi-mă, le recomandă ea pe un ton strident. Sînt Faiza Zahir. Mama.

Urmă o scurtă pauză, după care tunurile cu bliţ începură să tragă, scăldînd-o în fulgere epileptice. În mod absurd, începu să fluture din mînă. Gaby tropăi pînă în cameră şi trînti uşa. La dracu' cu toate astea, se gîndi. La dracu' cu filmul lor şi la dracu' cu Scoţia. Se întorcea la Londra.

însă mai întîi se va culca. Trase draperiile, îşi aruncă hainele într-un maldăr pe podea şi se vîrî în aşternut. După o vreme deschise televizorul şi petrecu o oră bezmetică, sărind de la episoade din *Prietenii tăi* la ştirile locale, care păreau a consta în întregime în discuţii despre peşti. în cele din urmă, scoase din geantă o mască de somn primită în avion şi o pereche de căşti, hotărîtă să închidă uşa lumii exterioare pentru un timp cit mai îndelungat. Era sigură că avea nişte Valium pe undeva, aşa că se sculă din nou şi se ghemui pe podeaua băii scormonind prin conţinutul trusei

de toaletă pe care o golise pe jos. Avu noroc. Treizeci de minute mai tîrziu se întoarse în pat şi se întinse.

Se trezi în întuneric, cu gura uscată şi cu un zumzet insistent în urechea dreaptă. Zgomotul se dovedi a fi telefonul, care încetă să mai sune în timp ce ea îl căuta pe pipăite, iăsînd-o într-o stare de semiconştienţâ confuză. Abia aţipi din nou cînd cineva bătu la uşă şi îi spuse numele.

– Cine e? mormăi ea.

– Sînt Davey, de la recepţie, domnişoară Caro.

– Lasă-mă în pace.

– Aş putea deschide uşa?

– Ţi-am spus să mă laşi în pace.

– Domnişoară Caro?

în cele din urmă, se înfăşură într-un chimonou şi 11 întrebă pe funcţionarul jenat ce dorea. Sosise un pachet pentru ea. Nu, n-a putut să amîne pînă dimineaţă pentru că era nevoie de semnătura ei. îşi cerea scuze că o trezise. Gaby îi închise uşa în faţă.

Uitîndu-se la ceasul deşteptător, văzu că era unu noaptea. Dormise cam cinci ore. Coborî morocănoasă şi desculţă la recepţie, semnă de primire, se întoarse în cameră şi se aruncă pe pat. Văzînd adresa lui Guy pe recipisă, deveni şi mai nemulţumită. Rupse amabalajul şi deschise cutia. Colierul era minunat. Minunat şi ţipător şi oarecum vrednic de compătimire. Pentru o clipă se gîndi aproape cu afecţiune la Guy, la convingerea lui absurdă că banii puteau îndrepta toate greşelile. Apoi zări biletul.

Impresionant, nu?
te pup G

Dintr-odată văzu limpede cît de jalnică era viaţa ei. îşi petrecuse trei ani cu bărbatul ăsta. Iar el n-avea nimic să-i spună.

O năpădi vechea ei nevoie de a se elibera şi de a fugi. Va pleca mîine. Apoi va părăsi Londra şi pe Guy. O va lua de la început. Se ghide a la împachetat şi la călătoria cu avionul cînd auzi o nouă bătaie la uşă. N-o luă în seamă, însă persoana de dincolo de uşă continuă să bată.

Deschise şi se pomeni faţă în faţă cu un Rajiv Rana neîngrijit şi zburlit.

– Tu? Să nu-ţi închipui că te las să intri. Du-te dracului, ticălos arogant ce eşti.

– E cu tine?

– Cine? Du-te şi agaţă o dansatoare dacă ai chef.

– A dispărut, spuse el. E cu tine?

– Cine a dispărut?

– Ea, Leela. Nu e în camera ei.

– Probabil se plimbă pe-afară. Uneori merge să fumeze o ţigară lîngă lac. De ce mă deranjezi cu chestia asta?

Ii trînti uşa în nas, însă se duse totuşi la fereastră. Castelul plutea ca un miraj deasupra lacului. Plantaţia de pini avea un aer funerar. Pajiştea pustie se pierdea în întuneric.

În cartierul în care-şi au sediile instituţiile Uniunii Europene, ca în toate zonele rezervate guvernelor şi administraţiei, lumea fizică a fost supusă fără scrupule celei imateriale, exigenţelor limbajului. Este o zonă de birouri discrete şi parcuri tăcute, un tărîm al bogăţiei neostentative, al consumului care nu lasă în urmă deşeuri vizibile. Diplomaţi de la 160 de ambasade se întîlnesc aici cu reprezentanţii a 120 de organizaţii guvernamentale şi a 1 400 de ONG-uri diferite, căutînd cu toţii să perfecţioneze cea mai europeană dintre arte: exerciţiul controlului fără afişarea puterii.

Nu există aşadar nici o sugestie de grandoare fascistă la cartierul general al UE, cu toate că arhitectura păstrează o urmă de clasicism nefericit, care se regăseşte în mod bizar şi în atmosfera marmoreană a vieţii de aici, din inima noii Europe. Aspectul reţinut şi neremarcabil al clădirilor constituie manifestarea exterioară a ceva mai adînc, care îşi are originile în scopul nobil, însă întru cîtva sinistru, al Uniunii de a ajunge la un consens final, de a se rupe de istoria brutală, dionisiacă, a Continentului.

Regulamente, statistici, directive şi planuri de acţiune; la sediul UE limbajul este ordine, iar odată cu ordinea apare şi violenţa, încifrată în suprafeţele dure ale clădirii Berlaymont, în uniformele poliţiştilor plictisiţi care păzesc parlamentul. Este o violenţă înveşmântată în limbaj, învăluită şi domesticită treptat de către acesta, pînă la a căpăta nuanţa blîndă şi lumina slabă a întregului program

european. Violenţă discretă, cum ar fi intimitatea supravegheată şi războiul umanitar. Paradoxuri tipic europene.

Maşina în care se afla Guy rula cu viteză pe Rue de la Loi. Scaunul din dreapta al Porsche-ului lui Yves mirosea a piele şi a admiraţia semenilor săi.

– Sînt *aşa* varză, spuse Yves.

La volanul bolidului său galben, cu faţa scăldată în lumina felinarelor, era viitorul cu formă umană. Guy se întrebă cînd auzise Yves pentru prima dată cuvîntul ăsta american, în ce film pentru adolescenţi sau în care vacanţă în Florida îl remarcase, pentru a-l folosi ulterior în conversaţie.

– Şi eu, spuse el.

Vorbea serios. Prizase tot restul cocainei înainte de a se urca în avion. Inima îi era gata să-i sară din piept.

Parcară maşina pe marginea străzii şi intrară într-o casă din secolul al XIX-lea care fusese transformată într-un mic hotel. Reamenajarea, îl informă Guy, fusese opera unui revoluţionar. Guy nu era sigur dacă asta însemna că designerul făcea politică sau doar că era foarte priceput. Oesignul holului era fără îndoială extrem, fără a-ţi scoate însă ochii. Pereţii radiau o blîndă luminescenţă interioară, iar angajaţii purtau tunici lungi de culoare albă, precum reprezentanţii binevoitori ai unei civilizaţii superioare dintr-un film SF.

Restaurantul, numit Seraphim, se găsea sub o boltă de sticlă care ţinea loc de acoperiş. Maître d'-ul îi întâmpină lîngă bustul unui individ bărbos. Guy îl privi pe regele Leopold al II-lea. Regele Leopold 11 privi pe Guy, care duse mina la cravată să vadă dacă stătea dreaptă. Transpira.

Chelneri eleganţi pluteau printre mesele ocupate de grupuri care discutau liniştit. Clienţii, bărbaţi şi femei, erau îmbrăcaţi în haine gri şi bleumarin, culorile probităţii şi ale încrederii, alcătuind un peisaj vestimentar sobru, presărat doar ici-colo cu cîte o cravată cu model sau cîte

O bijuterie de argint. Un observator mai ager decît Guy ar fi observat poate calitatea indescifrabilă a acestor mici accesorii personale, ca şi cum, departe de a fi rezultatul unor bizarerii de gust sau concepţie, ele aveau pur şi simplu o funcţie ritualică, erau puncte de sprijin ale ideii de individualitate mai degrabă decît exemple ale practicii ei.

Fură conduşi la o masă de lîngă fereastră. Doamna director Becker şi signor Bocea îi aşteptau. Se făcură prezentările şi directoarea, o blondă zveltă la vreo patruzeci de ani, le aduse la cunoştinţă că Gunnar Nilsson nu putea ajunge la cină. Guy inspiră adînc şi le zîmbi. încercă să nu considere absenţa lui Nilsson ca pe un semn rău. Proiectul era de altfel în aceeaşi măsură rodul muncii ei. Becker spuse că ea avea să conducă şedinţa de a doua zi. Era şi ăsta un avantaj, încercă să-şi impună să nu mai transpire. Cămaşa

1 se lipise de spate.

Yves începu să flecărească despre o punere în scenă a *Aidei* pe care atât el, cît şi directoarea o văzuseră la Verona. Din consideraţie faţă de Guy, vorbi în engleză, construind fraze elaborate, iar directoarea ti răspunse în acelaşi mod, dovedin-du-se egala lui. Propoziţie după propoziţie, cei doi păreau a se înfrunta într-un duel în care arma era o limbă străină. Bocea, pe care subiectul încerca evident să-l atragă în conversaţie, îşi privea mîinile în tăcere. îşi aşezase palmele întinse pe faţa albă de masă şi îşi examina degetele lungi, ca şi cum voia să se hotărască pe care să-l secţioneze primul.

– Spuneţi-mi cu ce vă ocupaţi, îl întrebă Guy.

– Ştiinţa informaţiilor, spuse Bocea fără să-şi ridice ochii.

– Aşa, spuse Guy, simţind că încercarea de a stabili o legătură era deja lipsită de speranţe. Bocea îi aruncă o privire sardonică.

– Dimensiunea informaţională este crucială pentru întreg procesul de armonizare, îl ajută doamna director pe Guy, apleeîndu-se spre el şi zîmbindu-i. Guy îi răspunse

recunoscător tot cu un zîmbet. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar culca cu ea.

– Chestiunea frontierei este o chestiune de informaţie, remarcă Bocea. Guy nu era sigur ce voia să spună cu asta. Suna ca un citat.

– Fireşte, spuse Yves.

– Fireşte, se declară Guy de acord, urmîndu-l. Aproape că se sperie cînd Bocea îşi ridică privirea de la mîinile sale.

– Aşa crezi şi dumneata?

– Cu tărie, răspunse Guy, încereînd să nu scrîşnească din dinţi.

Chelnerul veni la masă să le ia comanda de băuturi şi apoi se îndepărtă, în timp ce italianul, cu înflăcărarea subită a unuia care simte că şi-a găsit în sfîrşit prieteni pe lume, îi fixă pe Guy şi pe Yves cu ochii plini de speranţă, şi se lansă într-un discurs despre centralitatea tehnologiei informaţiei într-un regim vamal şi de imigraţie modern.

– Cred, spuse el cu pasiune stăpinită, că este cel mai important instrument pe care îl avem. O autoritate de frontieră pan-europeană trebuie să deţină un sistem comun de colectare şi acces la informaţii. Acest lucru este evident. Altfel identifici un terorist sau un imigrant pe motive economice într-o ţară şi îl pierzi din nou cînd trece într-o alta. Orice propunere pentru poliţia noastră de frontieră trebuie să includă dimensiunea informaţională.

Bătu în masă pentru a-şi sublinia spusele. Chelnerul se întoarse cu o sticlă de vin, din care Bocea gustă, privindu-şi fix paharul de parcă ar fi fost un clandestineîncereînd să cîştige o bucată de pîine muncind.

Guy îşi bău vinul cu înghiţituri mari, scoţînd sunete de aprobare în timp ce Bocea descria valoarea nepreţuită a Sistemului de Informaţii Schengen al comunităţii europene în ce privea controlul migraţiei ilegale.

– Problema cu aceşti oameni e că mint, îşi distrug actele. N-ai de unde să ştii cine sînt. Spun că vin dintr-o zonă de război, însă vor doar să ia slujba unui cetăţean. Combinind

baza de date cu indicii biometrici, tăiem de la rădăcină toate minciunile.

Ilustră această idee tăind aerul cu palma, izbind-o apoi de cealaltă şi lăsîndu-se pe spate în scaun, cu o mină definitivă.

– Cită dreptate aveţi, spuse Guy, turnîndu-şi un al doilea pahar. Iar noi am prins acest aspect al rolului APEF în prezentarea pe care am realizat-o la *Tomorrow**.

– Serios? întrebă Becker.

Îi zîmbea din nou. Cîţi ani o fi avînd? Cincizeci? Patruzeci şi cinci? Luă o nouă înghiţitură de vin.

– Da. Echipa mea şi-a dat seama că în secolul XXI graniţa nu mai este doar o linie trasată pe pămînt. E mult mai mult. Graniţa ţine de statut. De *oportunităţi*. Fireşte, fie eşti dincoace, fie dincolo de ea, însă poţi să te afli dincoace şi să fii în acelaşi timp în afara ei, nu-i aşa? Sau să fii dincolo şi să priveşti încoace. în orice caz, aşa cum spunem într-unui dintre diapozitivele noastre, „Graniţa este pretutindeni". «Graniţa", şi asta e crucial, „e în mintea ta". Evident, din punctul de vedere al marketingului, o graniţă mintală este un plus, întrucît o graniţă mintală este o valoare, iar o valoare poate fi promovată.

– Mă bucur că vedeţi lucrurile în această lumină, spuse doamna director Becker, care arăta (îşi dădu seama Guy) ca o femeie care-şi folosea din plin abonamentul la sala de gimnastică. Această perspectivă tinerească îmi place foarte mult. Ne este foarte greu să le facem educaţie cetăţenească tinerilor.

– O, fără îndoială, o aprobă Guy. Cetăţenia înseamnă să fii unul de-ai noştri, sau, după cum ne place să spunem la *Tomorrow**, „a fi din gaşcă". După cum ştie toată lumea, a fi din gaşcă este o chestiune de atitudine, iar la *Tomorrow**, atitudinea este plinea noastră cea de toate zilele.

Conversaţia începuse să-i fie favorabilă.

Doamna director Becker încercă o explicaţie întortocheată a modului în care se născuse APEF, care unitate a cărei

direcţiuni oferise personal cărui grup de studiu, care părţi interesate trimiseseră observatori, care blocuri din parlament făcuseră lobby pentru anumite schimbări din platforma legislativă. Guy, căruia nu-i era foame, vtrî furculiţa în carpaccio-ul său de ton şi încercă să urmărească ce spunea. Nu era uşor. Peştele din farfurie lucea îmbietor şi, dintr-odată, ca suporterii unei echipe de fotbal înghesuindu-se toţi în acelaşi metrou după meci, un şir de imagini grăitoare ii năvăli în minte. în fiecare dintre ele (din motive de care ştia că ar trebui să-i fie ruşine) apărea doamna director Becker îmbrăcată într-un costum de baie albastru cu croială decentă, ca acelea pe care le purtau elevele de la şcoala de fete din Gloucestershire vecină cu şcoala de băieţi la care învăţase el. Guy îşi petrecuse mult timp examinînd costumele respective în timpul orelor de sport în comun. Cind se udau, îşi schimbau culoare din bleumarin în negru. Trebuia să se dezmeticească.

-...către instituirea unei autorităţi comune de frontieră, care, permjţînd în primă fază statelor membre să adopte politici diferite în privinţa anumitor detalii...

– Aşa e, spuse el. Da, da.

– Poftim?

– Scuză-mă, Monika. Te rog, continuă.

– OK. Ei bine, pînă în acest moment am făcut progrese remarcabile şi ne aflăm chiar în stadiul de a implementa acţiuni comune sub egida APEF, aşadar există acum un climat favorabil pentru a avansa înspre o imagine comună care să se suprapună peste armonizarea politicilor.

– Punct în care intrăm noi în scenă, spuse Yves. Guy renunţă la peşte. îşi aşează cuţitul şi furculiţa în farfurie şi îşi mai turnă nişte vin.

– Să vă mărturisesc un secret, spuse Bocea cu un aer conspirativ. Monika n-a vrut să se laude cu implementarea APEF. Ştiţi de ce n-a putut veni Gunnar astă-seară? Oficial e la Helsinki, la conferinţa asupra extinderii - aici Bocea făcu

o pauză şi privi în jur cu precauţie exagerată -însă în realitate lucrurile sînt şi mai palpitante.

Astăzi se lansează Operaţiunea Atomium. Gunnar e la Paris şi o monitorizează de la centrul de control al poliţiei noastre.

Bocea izbi triumfător în masă, ca un orator care tocmai a avansat un argument grăitor,

Guy îşi alungă gîndurile despre fluturatul pro-soapelor şi înotul pe spate şi îşi construi o faţă de om interesat. Indiferent despre ce vorbea Bocea, subiectul părea să-l facă fericit, şi dacă îl făcea fericit era important pentru piteh-ui de a doua zi.

Operaţiunea...?

Atomium.

Doamna director Becker rîse, fluturîndu-şi pletele ca o fetiţă.

– E doar unul dintre numele acelea prosteşti de băieţei pe care poliţiştii le dau proiectelor lor. Cu toate că este într-adevăr un pas important. Şi seara aceasta este una importantă. Intrucît signor Bocea...

– Te rog, Monika, spune-mi Gianni.

– Întrucît Gianni a divulgat secretul, cred că vă pot spune şi vouă. îi ameninţă pe Guy şi pe Yves cu degetul. N-o să vorbiţi cu presa?

Cei doi îşi luară expresii grave, ca pentru a demonstra că un asemenea lucru era de neconceput.

– Ei bine, continuă ea, acesta este numele primei acţiuni coordonate de APEF, care se desfăşoară chiar în acest moment în opt capitale europene.

– Ce fel de acţiune?

Bocea îşi împinse scaunul mai departe de masă şi se aşeză picior peste picior. Nu-l mai recunoşteai în el pe bărbatul posac care stătuse cu privirea plecată. Acum era relaxat, însufleţit. Guy observă că purta şosete cu romburi roz şi albastre.

O razie, spuse el, întărind cuvîntul cu mîi-nile. O razie coordonată care are drept scop ridicarea de pe stradă a 5 000 de *sans papiers* pînă mîine dimineaţă. îi identificăm, le înregistrăm datele şi apoi îi trimitem pe cît mai mulţi putem în ţările lor de origine, totul în şaptezeci şi două de ore. întreaga operaţiune se bazează pe utilizarea comună a informaţiilor din SIS şi are loc sub egida APEF. Ei, ce spuneţi?

Uau, spuse Guy. Părea să fie răspunsul adecvat.

– Este un moment special pentru Gianni, după cum vedeţi, spuse Becker. Ca şi pentru mine. Am încercat din răsputeri să facem din APEF o realitate. Şi acum e o instituţie reală, funcţională. Nu mai e doar pe hîrtie.

– Un toast, sugeră Yves. El, Becker, Guy şi Bocea ridicară paharele şi lui Guy i se păru că acesta era un moment de comunicare perfectă între ei, acolo sub bolta de sticlă a restaurantului Séraphim, o clipă în care toate canalele erau în mod miraculos libere.

Sosi felul principal, mîncarea fiind aranjată ca nişte cuneiforme pe farfurii albe exagerat de mari. Guy îşi dădu seama că din nou comandase peşte. Bocea începu să dezmembreze un soi de pasăre mică, poate un sturz, extrăgînd bucăţele minuscule de carne cu furculiţa şi introdu-cîndu-le una cîte una în gură. Minea mecanic, fără remuşcări. Guy îşi întoarse privirea în altă parte. O vreme împinse peştele şi verdeţurile încoace şi încolo prin sosul galben, apoi flutură sticla goală de vin în direcţia chelnerului, care pluti spre ei şi o înlocui cu una plină. Monika şi Yves trecuseră la subiectul America.

– Trebuie să învăţăm de la ei, spunea ea. Se prezintă atît de bine în media. Tot ce e american e cel mai bun, cel mai mare. Ne spun asta şi noi îi credem, chiar şi cînd e vorba de lucruri proaste, cum ar fi maşinile.

– Sau mîncarea, adăugă Bocea, zdrobind un os fragil între măsele.

Yves aprobă dînd din cap.

– Chiar şi relele din America sînt mereu cele mai mari. Oraşele lor sînt cele mai întinse, cele mai poluate, cele mai periculoase. Cînd le spui cum e la Paris, nu te cred. Nu vor s-audă. B ca o religie.

– Sau la Roma, spuse Bocea.

Sau cafeaua, spuse Guy, care îi ascultase doar pe jumătate.

Dar asta e puterea economică a Hollywood-ului! Este imperativ să concurăm cu ei 1 Europa are nevoie de propria sa fabrică de vise! Nu din vanitate. Ci din motive economice. I-am spus de multe ori acest lucru comisarului Papadopoulos. Trebuie să iniţiem un program care să acorde fonduri pentru promovarea unei imagini pozitive a Europei pe toate canalele media. Cinema, tele-viziune, *bandes dessinées*, peste tot. În momentul acesta situaţia se aseamănă unui război rece, iar noi nici măcar nu luptăm.

Dar, interveni Bocea, s-au făcut deja anumite lucruri buno în acest domeniu.

Fără îndoială, însă te rog, Gianni, ştii şi tu că muzica clasică şi serialele de televiziune despre romani nu sînt de ajuns. Promovarea tradiţiei este una. E un duel pe care l-am cîştigat. Sîntem mai vechi, indisputabil. Insă cei care trebuie convinşi sînt tinerii. Rapperii, gangsteri hip-hop trebuie să conducă maşini europene. Să tragă cu arme europene!

Uneori o fac, preciza Guy.

Asta intră în domeniul de competenţă al lui Guy, le reaminti Yves.

Desigur, spuse ea radioasă. Şi sînt sigură că ai multe idei în legătură cu acest proiect. Recent am făcut să circule un document care pleda pentru crearea şi promovarea unui erou al comunităţii europene. Ei îl au pe căpitanul America şi pe colonelul Sanders şi aşa mai departe. Noi ce avem? Insă am deviat de la subiect. Cultura nu e sub direcţiunea mea. E mai degrabă un hobby. Am venit aici să auzim ideile voastre despre APEF şi m-am luat cu vorba despre toate

celelalte. Sînt foarte entuziasmată de ce mi-a spus Yves pînă acum, dar nu ştiu prea multe. Ce zici, ne mai spui ci te ceva?

Cu mare plăcere, spuse Guy îndreptîndu-se în scaun. Era momentul pe care-l aşteptase. Bătăile inimii îi încetiniseră pînă la un ritm suportabil. Era pregătit. Sub masă se găseau laptopul său şi un dosar cu mostre şi foi volante de împărţit. Yves îl privea încurajator.

– Cred că cele două aspecte sînt legate între ele, începu el. Ideea de a promova Europa, de-a o face să pară un loc mişto, a fost în centrul conceptului pe care l-am dezvoltat la agenţia noastră.

Le înmînă patru hărţi ale Europei. Deasupra scria *Continentul de rnîine e şi cel de ieri*.

– Şi evident primul contact al oamenilor cu Europa se face prin poliţia de frontieră.

– Exact!

Bocea izbi cu mina în masă, facînd să răsune paharele ca un şirag de clopoţei. Cîţiva oameni îşi întrerupseră conversaţiile şi se uitară spre masa lor.

– Gianni, îl admonesta Monika. Te rog, Guy, continuă.

– Păi, ar trebui să promovăm Europa ca pe un loc în care vrei să ajungi, dar care nu e pentru toată lumea. Un continent care aşteaptă oameni, însă numai pe cei mai buni. Un continent exclusivist. Un continent *select*. Iar în mare, idee a noastră este de a folosi metafora călătoriilor de plăcere pentru a susţine acest mesaj. Iată ce vreau să spun.

Căută în dosar şi scoase nişte cartele de acces în alb. Fiecare avea sigla UE gravată în albastru şi auriu pe o parte şi cuvintele *Membru Platinum* pe cealaltă. Becker şi Bocea le întoarseră de pe o parte pe cealaltă.

– Doamnelor şi domnilor, anunţă Guy pe un ton festiv pe care îl exersase în avion, bine aţi venit în Clubul Europa - salonul VIP al lumii.

Doamna director Becker era vizibil îneîntată.

– Ştiţi, desigur, ce înseamnă cultura cluburilor, ştiţi cît contează să fie de partea privilegiată a cordonului de catifea pentru tinerii formatori de opinie, atît în interiorul UE, cit şi în afara ei. Este un concept care le e familiar, pe care îl respectă şi care, credem noi, se adresează atît cetăţenilor, cît şi celor care doresc să devină europeni. Mesajul care se vrea transmis aici este că ar trebui să te gîndeşti să treci de paznicii noştri numai dacă porţi hainele potrivite, ca să mă exprim aşa. Am făcut un scurt film pentru a ne susţine viziunea.

– Guy, spuse Yves, n-ai vrea să ni-l arăţi?

Acum? Vreţi să-l vedeţi acum? îl am pe bard.

Ar fi minunat, spuse Becker. Bocea încuviinţă şi-i făcu semn lui Guy să continue.

Guy îşi scoase laptopul din geantă şi îl aşeză pe masă, îndepărtând cu grijă firimiturile şi paharele din jur. îi dădu drumul şi în timp ce aşteptau să pornească, le împărţi schiţele echipei sale pentru insignele şi uniformele APEF. Acronimul autorităţii de frontieră era compus fie din tuburi albastre de neon, fie ca un aranjament de becuri strălucitoare, fie imprimat cu mai multe corpuri de literă în stilul disco al anilor '70. Ofiţerii de imigraţie, bărbaţi şi femei, erau raşi în cap şi purtau căşti, ochelari reflectorizanţi şi jachete futuriste de culoare neagră care aveau pe spate logo-ul APEF în forma unei porţi cu gratii.

De-a dreptul frapant, spuse Becker. Bocea le semnală că probabil cămăşile negre constituiau un look oarecum controversat.

Nu e neapărat nevoie să fie negre, 11 asigură Guy. Albastre cu auriu e o altă posibilitate evidentă.

Laptopul pornise. Stătea pe masă bîrîind şi afişînd un Screensaver Windows.

OK, spuse Guy. Să găsesc fişierul. Am intitulat filmul *Europa*: *fără blugi*, *fără adidaşi*. Dădu click pe icon-ul omonim. Nu se Întâmplă nimic. Dădu din nou şi ecranul se făcu negru. în locul „Odiseei digitale prin cluburile Europei”

pe care echipa sa de creaţie o obţinuse în urma unei istovitoare serii de chefuri pe tot continentul, se auzi pîrîitul unui hard bolnav, urmat de o explozie ţipătoare de muzică indiană şi de imaginea dezolant de familiară a micuţei dansatoare.

Futu-ţi, spuse Guy. Te rog, nu acum. O, fu tu-ţi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Monika, scrutînd ecranul.

Ai o problemă, observă Bocea.

Da, mersi că mi-ai spus.

Guy, 11 avertiză Yves.

– Sper că nu e varianta distructivă, spuse Bocea.

Guy simţea cum îl cuprinde panica. Laptopul trebuia să fi fost reparat. Beleaua asta trebuia să fi fost remediată.

– Futu-ţi, spuse el din nou, apăsînd brutal butonul de stingere. Futu-ţi.

Ai văzut ştirile? îl întrebă Monika pe Yves. Tipul a apărut la televizor. E un fan obsedat de actriţa asta.

Guy, calmează-te, spuse Yves. Ai copii ale fişierului, nu?

Guy încercă să se stăpînească. Asta n-ar fi trebuit să se întîmple. Nu acum, cînd lucrurile mergeau aşa de bine.

Da, mormăi el.

Deci poţi suna la birou.

Blestematul ăsta de computer. Vă jur, parcă e o conspiraţie.

Poate ar trebui să luăm cite o cafea, sugeră Yves.

Monika părea binevoitoare.

– Nu-ţi face griji, Guy. întîlnirea e abia mîine. Poţi obţine filmul pînă atunci.

Guy le privi feţele pe rînd. Zîmbeau cu toţii, compătimitori. Doreau ca el să reuşească. Se simţea ca o coardă prea întinsă. Voia să ţipe la ei, să le spună cum totul depindea de prezentarea asta. Afacerea lui, casa lui, relaţia lui -toate. Ii venea să plîngâ, însă îngăimă o scuză şi se duse la toaletă unde îşi stropi faţa cu apă şi se închise într-o cabină. Rămase acolo cîteva minute, încereînd să-şi vină în fire. De

ce dracu' nu mai avea nişte cocaină? L-ar fi ajutat. Futu-i. Futu-i. Futu-i.

Izbi cu pumnul în uşa cabinei cît putu de tare.

Durerea era înfiorătoare. Poate îşi rupsese un os. Ţinîndu-şi la subsuoară mîna care-i zvîc-nea, înjură de mai multe ori în şoaptă. Cînd durerea scăzu pînă cînd se simţi din nou în stare să perceapă lumea înconjurătoare, ieşi din cabină şi îşi vîrî mîna sub robinet.

Cînd se întoarse la masă, Yves îi aţinu privirea şi îi făcu semn că totul era în regulă. Cineva stinsese laptopul şi îl pusese înapoi în geantă.

Domnule Swift, îi spuse Bocea curtenitor şi expansiv, te rog nu-ţi face griji. Aceste detalii tehnice nu sînt importante. Ceea ce ne interesează este calitatea ideilor.

Amîndoi am fost foarte impresionaţi de prezentarea dumitale, adăugă Becker. Ştii să comunici cu mare claritate.

– Vă mulţumesc.

– Desigur, adăugă Bocea, trebuie să urmăm procedura oficială, însă neoficial pot să-ţi spun că am asistat la mai multe prezentări, iar calitatea a fost... ei, variabilă. în opinia mea, nu prea ai vreun concurent serios.

– Vreţi să spuneţi... Yves rînji.

Nu vrem să spunem nimic, zise doamna director Becker. Aceasta a fost o discuţie neoficială şi e vorba de păreri personale. Nu trebuie să crezi că am promis ceva.

însă mi-au plăcut tare mult cartelele, interveni Bocea.

– Iar logo-ul este superbun. Becker îi aruncă o privire sugestivă.

– Eşti un tip cool, domnule Guy Swift. Iată cartea mea de vizită, în cazul în care mai ai nişte întrebări înainte de întîlnirea de mîine.

– Luăm cîte o cafea? întrebă Yves.

– Da, răspunse Guy, frecîndu-şi falangele pe ascuns. Cafea. Minunat.

O jumătate de oră mai tîrziu îşi luau la revedere în faţa restaurantului Se'raphim. Bocea îl bătu pe Guy pe spate şi îi promise să-i aducă un document despre activitatea SIS, pe care fără îndoială îl va găsi *faacinant*. *Doamna* director Becker îl înştiinţa că dacă avea nevoie de ceva în orele imediat următoare, ea va fi trează, avînd de lucru la nişte acte.

Guy se prăbuşi stors pe scaunul din dreapta al maşinii lui Yves.

– Prietene, spuse acesta pieptănîndu-se în *oglinda retrovizoare*, *tre'* să bem ceva.

Guy îl privi nu prea convins.

– Ştiu şi eu, Yves. Poate ar trebui să dorm. Yves se *prefăcu că* nu-l înţelegea.

– Nu fi prost. întâlnirea e abia după-amiază şi ai deja contractul în mînă. Hai, nu mai fi aşa serios. Îi cunosc eu pe ăştia. Trebuie să se prefacă că sînt precauţi, dar de fapt i-ai dat gata. Tipa voia să mergi cu ea, ştiu şi eu, chiar acolo în restaurant, într-o debara. Oriunde. Ar face orice i-ai spune.

Guy izbuti un zlmbet slab. Yves îl lovi în joacă cu pumnul în umăr.

– Trebuie să te relaxezi. Dacă eşti aşa obosit, uită-te în torpedou. Găseşti ceva util acolo.

– Zău?

Guy deschise torpedoul. înăuntru ara o casetă cu fermoar legată în piele, în care se găseau o veche trusă de toaletă pentru bărbaţi şi o eprubetă cu capac în care era un praf alb. De capac era ataşată o linguriţă minusculă de argint. Guy realiză că era pe calc să-şi schimbe părerea despre Yves.

Zece minute mai tîrziu, să meargă să bea ceva părea cea mai bună idee posibilă, singurul răspuns pe măsura răsunătorului lor succes de afaceri. Yves, care îşi schimbase şi el părerea între timp, credea acum că o băutură oarecare nu le era de ajuns unor oameni care învinseseră lumea precum ei. Viitorii stapîni ai pămîntului aveau nevoie de una

adevărată. Ambala motorul şi ieşi în trafic, accelerind pe lîngă un taxi şi îndreptîndu-se spre centru.

– Relaxează-te, îi spuse din nou lui Guy. Ştiu un loc pe cinste.

Locul pe cinste se numea Noua Dimineaţă, un club cu un fronton de coloane ionice discrete şi cu un hol de catifea roşie, unde plătiră o taxă pentru a *intra* într-o mare sală întunecată avînd în mijloc o Bcenă puternic iluminată. Se aşezară la un bar oval scufundat în podea, ajungînd astfel cu ochii la nivelul pubisului unei tinere dansatoare care nu purta decît o pereche de cizme lucioase din PVC şi o jartieră sub care vîra bancnotele împăturite. Yves comandă o sticlă de votcă, pe care o băură cu gheaţă, urmărind numărul atletic al fetei, care atîrnă cu capul în jos de o bară şi se lăsă apoi să alunece pe spate pînă la podea, forfeeîndu-şi picioarele.

Yves vorbi încontinuu. Oportunităţile de afaceri care se iveau din contractul cu APEF puteau fi nenumărate, afirmă el.

– Guy, gîndeşte-te. Comunitatea are atîtea activităţi, atîtea lucruri care au nevoie de o promovare ca lumea. întreaga înfăţişare a serviciului de imigraţie, de frontieră, poliţia vamală - toate astea arată atît de învechit în momentul de faţă. Şi uniformele lor, Dumnezeule, parcă-s dintr-un coşmar din secolul XX. Dacă le-ai face mai... mai *funky*, ar fi imediat altceva, ar fi mai acceptabile pentru oamenii moderni. Toate protestele pe care le primesc, toată reputaţia lor proastă depind în mare măsură de cum *resimt* oamenii aceste lucruri. Oamenilor nu le pasă de puterea care-i constrînge, nu dau doi bani pe asta dacă arată cool.

Guy il asculta numai pe jumătate. Se simţea eteric, uşor! Drogurile, alcoolul, stresul şi lipsa de somn îl făceau să se desprindă de propriul sAu corp, de locul în care stătea, sprijinit Sn coate în faţa unui pahar. Apăruse o nouă dansatoare, îşi făcea corpul să zvîcnească asemenea unui bici, cu un zîmbet de sus, aproape maniacal, întipărit pe

faţă. Se învîrti în jurul stîlpului într-un dans spasmodic, apoi îşi aruncă jacheta de piele şi sutienul, descoperindu-şi sinii mici însă perfecţi. Trupul ii lucea alb-albăstrui în lumina reflectoarelor şi Guy se gîndi dă-o-n pulă pe Gabriella. Dă-o-n pulă de curvă. Asta-i femeie. Adevărată.

Dansatoarea observă modul în care o privea şi se lăsă pe vine, tîrîndu-se spre el. Yves rîse şi îl îndemnă să-i dea ceva bani. Scormoni în port-moneu şi scoase o bancnotă, pe care ea şi-o vîrî într-o cizmă. Drept răspuns, îşi depărta picioarele şi îşi mişcă şoldurile, lingîndu-se pe buze ca o pisică. Guy privi încreţiturile pielii de la baza feselor, conturul coastelor în timp ce îşi ridica braţele deasupra capului. în sfîrşit, ea îşi desfăcu slipul şi Guy îşi ţinu răsuflarea la vederea micului V palid care îi încadra vulva.

– Hai. Yves îl trăgea de mînecă. E timpul să mai luăm un pic.

Guy aproape căzu de pe scaun şi îl urmă în direcţia toaletelor. Un bodyguard se repezi după ei la Bărbaţi, dar Yves îi strecură 500 de euro în mină şi, în loc să-i dea afară, omul stătu de pază cît timp ei se înghesuiră fntr-una dintre cabine şi prizară din cocaina lui Yves.

Yves era de nerecunoscut: unde era capitalistul suav din timpul şedinţelor de zi de la Transcendenta? Părul îi căzuse peste faţă. Gulerul ti era descheiat, iar cravata de mătase îi atîrna ca un şireang soios în jurul gîtului. Era varză. Arăta aproape *britanic*.

Tu, îi spuse Guy, eşti fantastic, în puia mea. Eşti tare.

Nu, *tu* eşti fantastic. Treaba asta e formidabilă. O să primeşti serios de lucru de la ăştia. După cum se uita Becker aia la tine, mă gîndeam că acum sare peste masă să te înhaţe.

– Ştii ce? Mi s-a părut bună.

– Bună?

– Ştii tu. În formă. Sexy,

Yves începu să chicotească primul, urmat de Guy. Se sprijineau unul pe celălalt, rîzînd atît de tare încît aproape

scăpară drogurile în toaletă. Apropierea fizică îl aduse pe Guy într-o dispoziţie confesivă.

– Ştii, Yves. dacă asta n-ar fi mers, aş fi fost futut. De tot. Şi aşa nu ştiu dacă pizda de iubită-mea m-a părăsit, sau ce puia mea se întâmplă cu ea. Dar măcar acum ştiu că eşti de partea mea. Am crezut c-o să ne tai coarda.

Yves îl privi şi zîmbi cherchelit.

– Foarte amuzant. Să-ţi spun un secret? Şi eu am nevoie de contractul ăsta la fel de mult ca şi tine, Fizda asta de piaţă e aşa de jos că n-ai idee. Ştii toate companiile alea de tehnologie pe care le-am finanţat? S-au dus dracului toate, ne putem căca pe ele. Şi dacă nu facem nişte bani în curînd, m-am futut şi eu. Ce zici de asta?

– Pe bune?

– Pe bune. De ce crezi că-s aici? Pizda aia de firmă a ta *trebuie* să meargă. E curu” meu în joc, ca şi al tău.

Se priviră fn ochi şi începură din nou să rîdă. Guy crezu că avea să-i fie rău. Paznicul bătu nerăbdător în uşă.

– Cred că e timpu' s-o ştergem, spuse tărăgănat Yves.

Se împleticiră înapoi în club. Guy se prăbuşi pe scaun. îşi privi ceasul. Trecuse de două. Yves îi puse un braţ pe după umăr, lăsîndu-se pe el.

– Păcat de pizda de prietenă-ta.

– Da.

– Dar eşti cu Yves Ballard şi compania ta o să meargă ca unsă şi ai un nou client şi eşti omul zilei de mîine, nu?

– Aşa.

– Aşa că acum ai o nouă prietenă. Yves făcu semn cu degetul peste umăr. Două dansatoare aşteptau în penumbră, fumînd şi vorbind în şoaptă.

– Ia-o pe care vrei.

– Dar...

– Nu-ţi face probleme. Totul e aranjat. Mai fac şi ele un ban în plus. Şeful îşi ia şi el partea. E un loc dintr-ălea.

– E tîrziu, Yves.

– Nu fi papă-lapte. Voi, englezii, sînteţi toţi nişte papă-lapte. Hai. Nu trebe să-ţi petreci noaptea cu ea. Te distrezi o oră şi o dai afară. Hai, că am plătit deja.

– Zău?

– Sigur. Să nu-mi zici că n-am grijă de investiţiile mele.

Guy le privi pe cele două femei. Una era cea la care se holbase. îşi legase părul lung şi făcut permanent, purta acum o rochiţă scurtă şi albă şi sandale cu tocuri. Chiar şi îmbrăcată era excitantă. Perspectiva de a se întoarce acasă cu ea îl speria însă puţin.

– Cum te cheamă? o întrebă.

– Irina, răspunse ea cu un - accent plat de est-europeancă.

Guy simţi un fior prevestitor. Nu era o voce de serviciu-clienţi. însă era potenţial senzuală.

– Bun, te-ai hotărît? întrebă Yves. Ne vedem mîine la hotel.

Îi strinse mina lui Guy şi ieşi, sprijinit de cealaltă fată. Guy îşi dădu seama că Yves era şi mai praştie decît el. Oare avea să se urce în maşină?

Irina îl întrebă unde mergeau. Guy îşi imagină cum va încerca s-o strecoare prin holul hotelului. Nu i se părea o idee prea înţeleaptă.

– Aă, nu-s sigur. Ştii tu vreun loc?

– Desigur, spuse ea. Vino.

Afară găsiră un taxi. Irina dădu adresa şi porniră, cu şoferul examinîndu-i în oglinda retrovizoare. Se îndepărtară de oraş, iar fata lăsă o mînă să-i alunece ca din întîmplare în poală, pipăindu-l. Era mai mult o cîntărire decît o mîn-gîiere, un gest de nevastă la o tarabă de fructe. În cap i se învolburau fantezii pornografice, însă toate erau oarecum separate de propriul său trup. Se simţea anesteziat, terminat. O erecţie ar fi necesitat un efort de voinţă.

Relaxează-te, îşi spuse Guy. Yves avea dreptate. Puţina distracţie. însă privi pe fereastră un şir de case întunecate şi se întrebă îngrijorat unde mergeau. Era trei dimineaţa. Se îndreptau către suburbii.

Graniţa dintre Statele Unite şi Mexic este una dintre cele mai strict *controlate* din lume. înce-pind din Brownsville, Texas, şi pînă pe coasta Californiei, ea se întinde cale de peste 2 000 de mile, fiind monitorizată de patrule înarmate, echipate cu aparatură de captat termo-imagini, senzori de mişcare, dispozitive portabile cu raze X, sisteme optice GPS, hărţi prin satelit şi alte echipamente tehnologice menite să împiedice (sau cel puţin să limiteze) trecerea neautorizată *de* bunuri, vehicule şi persoane. Lingă San Ysidro, la sud de San Diego, douăzeci şi patru de benzi de circulaţie converg într-un sistem iscusit de bariere din beton, proiectate astfel încît să împiedice întoarcerea sau mersul în marşarier al vehiculelor cît timp li se verifică detaliile în bazele de date şi ciini antrenaţi sfnt aduşi de agenţi să adulmece în jurul roţilor.

În partea de nord a graniţei se găseşte un mall, alcătuit din buticuri cu faţade false de adobe şi acoperişuri roşii, în care se vînd mormane de blue jeans şi adidaşi cu preţ redus. Angajaţii adormiţi privesc toată ziua *parcarea* din faţă, sperînd şi visînd la orice ar fi acel lucru la care poţi spera şi visa cînd administrezi vîn-zările surplusului de îmbrăcăminte şi încălţăminte aici, la marginea Americii.

Arjun sosi în timpul navetei de dimineaţă a cumpărătorilor, care călătoreau douăzeci de minute din centrul oraşului San Diego. Mult prea rapid. Avea nevoie de mai mult timp să se pregătească. Stătu o vreme pe un pod rutier de deasupra autostrăzii, privind maşinile care avansau centimetru cu centimetru înspre bariere, apoi hoinări înapoi pînă la mall, oprindu-se în faţa vitrinei unui magazin de pantofi. Era oare în siguranţă dacă ieşea la pas din America? Toţi ceilalţi făceau aşa. Pur şi simplu intrau pe jos în Mexic. Părea mult prea uşor. N-ar trebui să-şi ia precauţii?

Hotărî să se deghizeze. Magazinul următor vindea ochelari de soare, aşa încît îşi cumpără o pereche. Peste cîteva minute, văzîndu-se reflectat în vitrina magazinului Laura Ashley, şi-i scoase şi le rupse eticheta cu dinţii. Apoi îşi continuă plimbarea fără ţintă de la Nautica la Le vis şi apoi la Banana Republic.

Prima imagine a Mexicului îl speriase. Dincolo de parcare şi de triajele de marfă de pe latura americană se întindea un larg canal fluvial betonat. Urma apoi un şir de dealuri scunde presărate cu blocuri cenuşii de locuinţe cu acoperişuri plate. Aerul era pîclos, mirosind a gaze de eşa-pament şi a canalizare. Deasupra oraşului mohorît de pe celălalt mal al rîului un imens steag mexican atîma inert de un stîlp înalt. Cînd îl văzu pleoştit şi părăsit pe fundalul cerului gălbui-cenuşiu, Arjun nu mai ştiu ce îl speria mai tare: posibilitatea de a fi capturat sau posibilitatea de a nu fi. De zile întregi graniţa reprezenta limita exterioară a ima-ginaţiei sale. Dincolo de ea erau doar abstracţiuni: Evadarea, Libertatea, Viitorul. Acum viitorul căpătase o

înfăţişare: o îmbulzeală de acoperişuri plate înţesate cu cabluri electrice şi telefonice, cu firme şi panouri într-o limbă pe care n-o înţelegea. Ce viaţă ar fi putut avea acolo?

Locul de pe celălalt mal al rîului avea un aer disperat, cu totul altfel faţă de Mexicul din western-uri. Unde erau cactuşii, unde ţăranii îmbrăcaţi în alb şi pălăriile lor mari? Trecu agitat în revistă şiruri de tricouri-suvenir. Sloganurile lor amuzante (o *tequila*, *două tequila*, *trei tequila*, *buf*!) îi treceau prin minte fără să lase vreo urmă. În timp ce lua în mînă globuri de sticlă cu zăpadă sintetică înăuntru, în timp ce inspecta metodic vederi pe care n-avea de gînd să le cumpere, trupul său începu să emită semnale contradictorii, majoritatea avînd legătură cu disconfortul fizic. Îi era cald şi frig în acelaşi timp. La subţiori, cămaşa de polo de culoare roz (pe care o purta de şaptezeci şi două de ore) avea cercuri mari de sudoare. Hotărî să bea o cafea. Din proprie experienţă ştia că aceasta era o băutură cu proprietăţi negentropice.

Cafea în argou: java, o cană de joe. În primele sale săptămîni în America rostise cuvintele astea în faţa oglinzii. Mai tîrziu, îşi cărase cana de plastic la lucru ca un atlet purtînd flacăra olimpică. Şi-ar fi dorit să mai aibă cana aia. Stînd în faţă la Starbucks, cu un pahar de carton încăl-zindu-i palma, invocă imaginea liniştitoare a unei camere întunecate cu televizor. Un televizor care nu era fixat pe canalul de ştiri. Un televizor prezentînd o ficţiune narativă uşor de urmărit, în care el era personajul principal. De preferinţă romanţioasă şi cu cîntece. Şi cu happy end.

Pe strada din spatele centrului comercial Factory din San Ysidro se găsea motelul Riverside. Ţinîndu-şi cafeaua într-o mînă şi geanta în cealaltă, Arjun traversă şi închirie o cameră la etajul al doilea, cu balconul orientat spre sud. Aflaţi în parcare, cei doi adolescenţi care îl urmăriseră tot drumul din San Diego îl văzură ieşind pentru scurtă vreme să privească panorama. Luă o înghiţitură de cafea, se întoarse în cameră, trase draperia şi păşi în legendă.

Bruiaj

„Vrem să abolim necunoscutul”, scrie unul dintre cercetătorii fenomenului Leela. E o dorinţă destul de des întâlnită. Ca toţi oamenii, vrem să ştim ce ne pîndeşte din afara perimetrului nostru, de dincolo de licărul cercului de lumină al focului nostru. Am construit lentile şi contoare Geiger, spectrometre de masă, sonde solare şi staţii de recepţie pe îndepărtatele insule ale Antarcticii. Am scăldat lumea în informaţie cu speranţa că necunoscutul va dispărea în cele din urmă pentru totdeauna. Insă informaţia nu este acelaşi lucru cu cunoaşterea. Pentru a o extrage pe aceasta din urmă din prima, trebuie, după cum sugerează chiar cuvîntul, să informezi. Trebuie să transmiţi. Informaţia perfectă este uneori definită drept un semnal transmis de la un emiţător la un receptor fără pierderi, fără apariţia celei mai mici incertitudini ori confuzii.

În lumea reală însă, există întotdeauna bruiaj.

Din 1965, Academia de Ştiinţe din Rusia publică o revistă intitulată *Probleme ale transmisiei de informaţii*. Se citeşte, în măsura în care e posibil ca o publicaţie ştiinţifică (chiar şi una rusească) să inducă o stare sufletească, cu melancolie. întreţesut în studiile absconse despre Lanţurile Markov, Spaţiile Hamming, codurile binare Qoppa şi fluxul Poisson multivariat se regăseşte un întreg vocabular al imperfecţiunii, al corectării erorilor şi al estimării densităţii, al semnalelor cu timpi de apariţie şi dispariţie necunoscuţi, al cunoaşterii imprecise şi al pierderilor datorate entropiei. Vectori stingheri se întrezăresc printr-o pîclă de zgomot de fond gaussian. Certitudinea decade în probabilitate. în transmiterea informaţiilor, se poate conchide, e vorba despre a face cît se poate.

În disecţiile mediatice ale impactului variantelor Leelei, perioada în care bruiajul sistemului global a fost maxim este numită Ziua Gri. Ea a durat cu siguranţă mai mult de o zi şi a fost gri doar în sensul cel mai imprecis şi metaforic, ceea ce înseamnă că cel care i-a dat numele n-a fost probabil un inginer. Cu toate acestea, termenul surprinde amurgul cibernetic care s-a lăsat în acel timp, deprimarea împărtăşită de toţi administratorii de reţea care tânjeau după perfecţiune şi au avut de-a face cu pierderi teribile, cu întreruperi, defecţiuni şi absenţe de tot soiul.

Ziua Gri a fost un dezastru informaţional, un holocaust al biţilor. Mai multe reţele majore s-au prăbuşit simultan, reţele care asigurau funcţionarea serviciilor de telefonie mobilă, a celor de rezervări de bilete de avion, a bancomatelor şi a traficului transatlantic de e-mailuri. Detaliile acestor evenimente au fost făcute publice. Şi alte sisteme au fost fără îndoială afectate, însă proprietarii acestora, armate, corporaţii, instituţii guvernamentale, nu au dorit să discute public ce s-a întîmplat. în ce priveşte numărul cazurilor minore, e o problemă de numărătoare.

Computere personale? Indivizi ? Ştiţi pe cineva pe care Leela să nu-l fi afectat în vreun fel?

Bruiajul Leelei a trecut cu uşurinţă din reţele în lumea obiectelor. Unele lucruri s-au pierdut: o dubă care transporta armament de la un depozit din Belgrad, un Rembrandt recent autentificat. Au fost pierduţi din vedere bani, în tot felul de forme fizice, dar şi bani în esenţă, ceea ce înseamnă că în Ziua Gri o anumită sumă de bani pur şi simplu *a încetat să existe*. Aceasta este o afirmaţie complicată. Banii tind spre virtual. Plutesc în aer sub forma promisiunilor şi condiţiilor, zac în latenţă în minţile tehnicienilor pieţei pînă cînd sînt actualizaţi prin înţelegeri confidenţiale, decrete ale băncilor centrale sau prin cîte un prînz prelungit. E greu, la urma urmei, să judecăm dacă o parte din banii care n-au mai existat după Ziua Gri au existat de fapt înainte de aceasta. Dacă n-ar fi existat Ziua Gri, poate că o anumită sumă de bani nenăscuţi ar fi venit pe lume. Nu putem şti cu siguranţă. Ştim sigur că au dispărut bani, dar cîţi şi unde s-au dus sînt întrebări la care cei care fac piaţa nu vor răspunsuri. Mai bine, spun ei, să uităm de ei. Trecem peste toate astea, visăm alţii.

Aşadar, Ziua Gri denumeşte un moment de maximă incertitudine, un vîrf al dubiilor. Avem date despre evenimente care e posibil să nu se fi întîmplat. Altele s-au întîmplat fără a fi înregistrate. Tot ce putem spune sincer e că după aceea au existat absenţe, goluri care n-au fost niciodată umplute.

De pildă, camere goale de hotel. Trei camere ai căror ocupanţi nu sînt de găsit. Cînd cineva dispare, obiectele ramase în urma sa devin aproape insuportabile în muţenia lor. Cu cît sînt mai intime, cu atît accentuează absenţa stăpînului. Camerista de la hotelul de patru stele Ascension din Bruxelles face aşternutul, lasă o bomboană de ciocolată pe pernă şi un tichet pentru un lustruit de pantofi gratuit. Pe măsuţă e o grămăjoară de monede englezeşti, chitanţe de taxi şi alte mărunţişuri. Căşti de walkman. Un adaptor

electric. Fata agaţă costumul cu husă în dulap, ia trusa de toaletă de pe televizor şi o duce în baie. Nu se atinge de paşaportul de pe noptieră. Camerista din tura de dimineaţă bate la uşă, dar nu primeşte răspuns. Intră şi găseşte camera exact cum a lăsat-o colega ei. în pat nu s-a dormit. Periuţa de dinţi e uscată. La prînz, directorul primeşte un telefon de la un partener de afaceri al ocupantului. Acesta nu a apărut la întîlnirea programată. După zece minute, partenerul sună din nou. La ora două, hotelul îl taxează în lipsă pe omul de afaceri pentru încă o noapte. Poliţia nu e chemată decît în dimineaţa următoare, cind e limpede că ceva necurat s-a întîmplat cu Guy Swift.

O cameră la etaj în hotelul Clansman din Scoţia. Una dintre ceie mai bune, cu vedere spre grădină şi loch. în interior, un amestec de ţesături pestriţe, dantele şi tapet cu model de trandafiri. Un vas de pot-pourri-uri pe noptieră şi o cafetieră albă din plastic pe şifonier, lîngă coşu-leţul cu filtre, pudră de frişca şi pliculeţe vidate de cafea. Majoritatea lucrurilor au rămas la locul lor, sariurile scumpe Banarsi, trusele de machiaj, şirurile de spray-uri şi sticluţe din baie. A lăsat un DVD portabil şi un vraf de discuri pe care nici nu le-a văzut într-o pungă de la duty-free. A lăsat uriaşa maimuţă împăiată pe care i-a cumpărat-o cineva ca dar de însănătoşire. Sub pat sînt un pachet gol de ţigări şi un exemplar ferfeniţit din scenariu, însă Leela Zahir nu e nicăieri. Mama ei, sedată şi incoerentă, reuşeşte să îngaime că i se pare că au dispărut unele haine. Şi laptopul fiicei ei. Paşaportul Leelei e la Iqbal, însă s-ar putea să aibă un altul. Poliţiştii îi liniştesc. în Scoţia rurală, o indiancă nu poate ajunge prea departe fără să atragă atenţia.

Evenimentele de la motelul Riverside sînt mai violente. în urma informaţiilor furnizate de o persoană anonimă, FBI-ul i-a dat de urmă fugarului într-una dintre camerele de la etajele superioare. Deşi nu se presupune că suspectul este înarmat, el a avut legături cu militanţi cunoscuţi, astfel încît echipa formată la biroul din San Diego are în componenţă

membri din Forţa de Intervenţie Antitero. S-au primit în scris ordine care autorizează folosirea forţei majore. Specialişti în armament ai poliţiei, FBI-ului şi Biroului pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc obţin echipamentul din depozite şi, sub comanda unui ofiţer al poliţiei din San Diego, echipa se deplasează rapid la locul precizat. Se stabileşte un post de comandă într-o parcare din apropiere şi se izolează discret perimetrul din jurul motelului, avînd prioritate faptul de a nu provoca panică printre cumpărătorii de la mall. Personalul motelului este evacuat înainte ca echipa să intre în acţiune.

Pătrund rapid şi brutal în camera 206. Uşa cedează imediat în urma impactului cu un berbec de 17 kilograme. Agenţii îi strigă un avertisment ocupantului, care nu răspunde. Se trag focuri de armă. Ocupantul se prăbuşeşte. Este chemată ambulanţa şi soseşte rapid, însă victima este declarată decedată la locul faptei. Mai tîrziu, cadavru) este transportat la o morgă din San Diego. Din nefericire pentru echipă, la examinare se constată că nu este vorba despre Arjun Mehta, suspectul de terorism pe numele căruia există un mandat federal, ci de un adolescent neidentificat de origine sud-asiatică. Asupra băiatului se găseşte un pistol ieftin de calibrul 22.

În cîteva minute, jurnaliştii locali apar la faţa locului. Ofiţerul care a tras focurile de armă este condus înapoi la biroul de teren pentru audieri şi evaluare psihologică, în timp ce motelul Riverside este izolat cu un cordon şi se fac o serie de fotografii ale camerei, care ajung în scurt timp pe Internet şi vor da naştere la speculaţii privitoare la (între altele) mărcile ambalajelor din coşul de gunoi, tricoul mototolit cu logo-ul Oakland Raiders găsit în baie. Anumite informaţii ajung la urechile presei. Băiatul ucis se numeşte Kim Sung Hong, elev de liceu din San Diego. Pistolul este un model aflat în vînzare la un preţ de 7, 98 $ în anumite magazine de arme din afara statului. Ce căuta el în camera lui Arjun Mehta rămîne, pentru moment, un mister.

Deşi spectaculoase, dispariţiile lui Guy Swift, Arjun Mehta şi Leela Zahir nu sînt unice. Ele fac parte dintr-un ansamblu mai larg de perturbări legate de virus: în Ziua Gri traficul peste graniţa dintre cunoscut şi necunoscut a fost intens. Cel mai uşor de rezolvat e povestea lui Guy Swift, pentru simplul motiv că el s-a întors. Incursiunea lui prin zonă a durat aproape o lună, timp în care s-a desfăşurat o intensă (deşi săracă în resurse) operaţiune de căutare în Marea Britanie şi Europa de nord. Poliţia a verificat relatări conform cărora Guy ar fi fost văzut la Bremen, Malmo, Le Havre, Portsmouth. Presa a pus în circulaţie teoria că lumea interlopă ar fi implicată, iar la un moment dat poliţiştii au anunţat că, în opinia lor, „afaceristul fugar" şi-a înscenat singur dispariţia pentru a evita probleme financiare.

După întoarcerea sa în Marea Britanie, Guy Swift nu a făcut nici o declaraţie. Primul val de atenţie mediática s-a concentrat pe posibilitatea unei acţiuni în justiţie. Toată lumea se aştepta la o cerere de despăgubire, pe care ar fi ciştigat-o cu siguranţă în instanţă, avînd în vedere modul extraordinar în care fusese tratat, însă în scurtă vreme deveni clar că nu dorea decit să-şi piardă urma. Specialistul în marketing, despre care înainte se credea că e exuberant, n-a avut prea multe de spus în interviuri. Puţinele sale declaraţii pentru presă, aproape monosilabice, n-au dezvăluit nimic nou. După o vreme, ziariştii şi-au pierdut interesul.

Astăzi, oricine ar dori să vorbească cu „afaceristul londonez de succes adus de valuri pe o plajă turistică" trebuie mai intîi să-l găsească. După falimentul agenţiei *Tomorrow**, birourile din Shoreditch au fost vîndute şi în vechiul atelier se găseşte acum o companie de poştă-directă. Fostul preşedinte nu mai locuieşte la vechea sa adresă de pe malul Tamisei, şi nu apare nicăieri în registrul electoral din Londra. Investigaţiile scot la iveală faptul că o agenţie imobiliară din Battersea s-a ocupat de vânzarea apartamentului său de la în Vitro în numele

creditorilor agenţiei *Tomorrow**, dar spun doar că noul proprietar este o instituţie financiară din Statele Unite care foloseşte apartamentul pentru a-şi caza angajaţii de nivel superior cînd aceştia se află la Londra. Fostul contabil al lui Guy Swift, ca şi fostul său director de creaţie, care lucrează acum amfndoi la Agenţia Geist, afirmă că n-au avut nici un contact cu el de la călătoria nefericită la Bruxelles. Interesant, amîndoi sugerează că nu atît problemele financiare cît schimbările de personalitate ale lui Guy şi lipsa lui de interes pentru *Tomorrow** au fost cauzele prăbuşirii agenţiei. Contactată la telefon în Los Angeles, unde lucrează ca manager al stilurilor de viaţă, fosta asistentă personală a lui Guy, Kika Willis, a rezumat lucrurile astfel: „Nu mai era Guy. Se transformase într-un monstru".

Cercetări amănunţite vor duce în cele din urmă de-a lungul unui lung drum de ţară desfundat care se desprinde dintr-o şosea secundară din Peninii Nordici. La capătul acestuia, adăpostită de un perete de *granit*, se află o căsuţă de piatră fără etaj, cu ferestre adincite şi acoperiş de ardezie, o construcţie scundă proiectată astfel încît să reziste în bătaia vânturilor şi ploilor din Northumbria. Peisajul dezolant din jurul ei s-a schimbat foarte puţin în ultimele sute de ani. Oile pasc pe terenuri mlăştinoase mărginite de garduri din piatră. în vale, un rîu îşi taie calea prin păşuni mănoase care sînt umflate de ape primăvara şi îngheţate bocnă iarna. Cel mai apropiat sătuc se află la opt kilometri depărtare. De la distanţă, căsuţa pare nelocuită. în jurul ei zac maşini agricole ruginite, iar într-o zi ploioasă singura pată de culoare e vopseaua roşie a vechiului Ford Fiesta parcat lîngă intrare. Fumul care iese pe horn e aproape un şoc, un semn al prezenţei *umane* într-un loc unde nu te-ai aştepta s-o întâlneşti.

Bărbatul care deschide uşa nu prea seamănă cu fotografiile din presă care au circulat în timpul dispariţiei sale. Are o barbă bogată, care îi ascunde mare parte din

faţă şi îi dă un aer sever şi patriarhal. E îmbrăcat în pantaloni şleampeţi de stofă şi un pulover gros de lină cu o gaură la cot. Ar fi greu să-ţi imaginezi pe cineva care să semene mai puţin cu şeful unei agenţii media din Londra.

În timp ce Guy se apleacă deasupra unui vechi aragaz pentru a pune la fiert apa de ceai, vizitatorul aşezat la masa din bucătărie se poate uita pe furiş în jur. Masa de stejar e zgîriată şi scobită de atiţia ani de folosinţă. Un set de clopoţei atîrnă lîngă fereastră, iar pe pervazul de lingă chiuvetă sînt aşezate mai multe ghivece diforme cu ierburi de grădină. Atmosfera e una domestică, de curăţenie. Cînd aduce ceaiul, servit în căni mari smălţuite în albastru şi alb, îi vei observa poate mîinile. îi sînt pline de bătături, cu unghii rupte şi murdare.

Lui Guy îi place să vorbească despre pămînt. Panunţul, afirmă el, e izvorul vieţii. „Înainte", îşi aminteşte, „trăiam într-un mare stres geopatic". Subscrie la teoria că Londra (şi în mai mică măsură alte oraşe) cauzează o imensă distorsiune a cîmpului de energie natural al pămîn-tului, care le produce suferinţe fizice şi psihice celor obligaţi să trăiască în ele. „*A* fost nevoie", spune scuturînd din cap, „de o schimbare radicală a vieţii ca să mă însănătoşesc". Mutarea în acest colţ singuratic a fost singura soluţie. „Altfel lucrurile mi-ar fi scăpat complet din mînă."

Tot pămîntul se află la rădăcina carierei pe care Guy a ales-o după ce şi-a schimbat viaţa. Ghivecele de pe pervaz sînt făcute de el. O încăpere a căsuţei a fost transformată într-un atelier de olărit, cu o roată şi un mic cuptor electric. Fără a sta prea mult pe gînduri, îţi va demonstra tehnica de aruncare, sau se va oferi să-ţi împărtăşească secretul smalţului său favorit de culoare albastră. În ciuda entuziasmului său. nu e un olar prea talentat. Deşi pline de umflături şi neregulate, piesele sale au totuşi un anume farmec, Sînt oale oneste. Noul Guy Swiffc e un om onest.

„Cicatricea Ragdale", cum se numeşte peretele de stîncă din spatele căsuţei, are şi el un rol modelator în viaţa sa.

Guy afirmă câ este sursa energiilor sale vindecătoare. într-un fel e mai bine să trecem peste chestiunea privitoare îa existenţa acestora. Nu prea a avut succes cu vinzarea ceramicii şi» cu toate că a pus un anunţ într-un pub din sătucul vecin, pina acum n-a venit nimeni la el să fíe realiniat geopatic, în ciuda ofertei de returnare a banilor în caz de nereuşită. De curînd a început să mai facă un ban pe lingă indemnizaţia de şomaj, ajutîndu-i pe localnici să repare gardurile de piatră.

Cel mai de preţ lucru al său este o sticluţă cu nisip- E nisip de pe plaja din Puglia unde a fost găsit de *carabinieri* într-o stare pe care consulul britanic de la Napoli a descris-o sec drept „vrednică de plîns”, după ce fusese aruncat dintr-o bărcuţă în mare la oarecare distanţă de ţărm de către un grup de traficanţi de carne vie albanezi. Povestea pe care a spus-o poliţiştilor era puţin credibilă, însă cînd a fost confirmată a făcut valuri în toată Uniunea Europeană, nu în ultimul rînd în birourile nou-înfiinţatei Autorităţi Pan-Europene a Frontierelor, care a fost mai tîrziu declarată direct responsabilă.

Guy crede că şi el a avut partea sa de vină. Mort de beat şi cu o aliniere geopatică absolut hidoasă, se lăsase dus într-o suburbie necunoscută a unui oraş străin de către o femeie de moravuri uşoare. Se descrie acum pe sine» cu un anume dezgust scrobit, drept „un beţiv şi un consumator de droguri”, cu toate că admite faptul că aceste trăsături constituie dovada geomagne-tismului deformat al mediului în care trăia şi muncea. Nu-şi aduce aminte ce i s-a întîmplat între momentul în care a părăsit clubul de noapte cu femeia pe care o cunoştea drept Irina şi cel în care s-a trezit ceva mai tîrziu, într-un pat dintr-o cămăruţă tapetată cu model de bambus verde.

Fereastra fusese acoperită cu folie neagră de plastic. În afara patului şi a unui şifonier de rumeguş melaminat, camera era goală.

Il durea capul şi era gol, cu excepţia cravatei legate în jurul capului ca o banderolă japoneză. Avea încă ceasul la mînă şi văzu că era ora 5; 10 a.m. Intră în panică amintindu-şi de întîlnirea stabilită în aceeaşi zi. îşi găsi hainele sub pat şi se împletici afară, dînd în casa scărilor unui bloc de apartamente. Uşa din partea opusă a palierului era deschisă şi dincolo de ea zări un dormitor plin cu chinezi care stăteau cîte doi-trei într-un pat, fumînd şi jucînd cărţi sub sforile încărcate de haine puse la uscat. Se întrebă dacă nu cumva se afla într-un soi de cămin.

Se auzi o sonerie. Cineva deschisese uşa de la intrare, întrucît auzi strigăte şi zgomotul unor bocanci ureînd scările. Pe jumătate treaz şi mahmur, reacţiona lent. În jurul său se dezlănţui haosul. Chinezii o rupseră la fugă pe lîngă el, strîngînd la piept pantaloni, cartuşe de ţigări şi perechi de adidaşi. Două tinere care păreau a fi de undeva din estul Africii, una cu un bebeluş în hamuri, fugiră pe palier, apoi intrară înapoi în apartament. Guy hotărî să se întoarcă în camera sa. Orice se întîmpla nu avea nimic de-a face cu el. O clipă mai tîrziu fu prins într-un cleşte de un bărbat îmbrăcat în uniforma albastră a poliţiei belgiene.

– În regulă, îşi aminteşte că strigase în engleză. Pentru Dumnezeu, mai încet.

Poliţistul îl forţase să se întindă pe pămînt şi îngenunchease pe ceafa sa.

– Englez, bolborosise Guy. Sînt *englez*, futu-i mama mă-sii. îşi dăduse seama ce se întîmpla. Fusese prins în mijlocul unei razii împotriva imigranţilor.

Nu făcuse legătura cu Operaţiunea Atomium decît în duba poliţiei. Fusese înghesuit împreună cu femeile est-africane, cu cîţiva chinezi doar în chiloţi şi cu un jandarm ras în cap care îl privi fără expresie cînd încercă să-i vorbească în engleză. Cînd se căută în buzunare îşi dădu seama că îi lipseau portmoneul şi telefonul. Presupuse că le furase Irina. Cel puţin îi lăsase ceasul. Era un ceas bun. Rezista subacvatic pînă la 200 de metri.

În timp ce duba îşi urma drumul pe străzile din Bruxelles, chinezii începură să fumeze şi să discute cu voci joase şi nu prea neliniştite, ca şi cum acesta ar fi fost doar un alt spaţiu restrîns, ultimul dintr-o serie cu care erau obişnuiţi. Maşina se umplu de fumul albastru al ţigărilor, iar Guy încercă să se gîndească la cea mai rapidă cale de scăpare. Cum nu avea acte, presupuse că avea să dureze o oră-două pînă să i se stabilească identitatea. Va fi nedormit, însă va ajunge totuşi la întâlnire. Poate va avea timp să tragă un pui de somn. Exista chiar şi o latură pozitivă în ceea ce i se întîmplase. într-un anumit sens, să fii ridicat în prima razie coordonată de APEF putea fi considerată o activitate avînd legătură cu munca sa. Vedea sistemul în acţiune. Aventura lui nefericită era de fapt o *cercetare*. începu să compună în minte o nouă secţiune a prezentării. *La Tomorrow**, *credem în necesitatea de a-ţi murdări mîinile*. *Credem în cunoaşterea directă a brandului în acţiune*... Se aşeză pe banca de metal şi le zîmbi celor care-i stăteau în faţă. Avea nevoie doar de un Nurofen şi de acces la un telefon. Totul urma să se rezolve cu bine.

Un centru de procesare temporar fusese creat de serviciul belgian de imigraţie la aeroportul Zaventem. Duba parcă la o intrare laterală şi, încă zîmbind, Guy primi un număr şi fu condus într-o zonă de aşteptare. Pe scaunele de plastic şedeau somalezi înalţi şi latinos pitici, nigerieni şi bieloruşi, filipinezi şi cazaci. Bărbaţi tineri se strîngeau în grupuri pentru a discuta. Părinţi îşi alinau bebeluşii care plîngeau. Erau aici mult mai mulţi imigranţi ilegali decît s-ar fi aşteptat. Parcă întorseseră oraşul cu fundul în sus şi-l scuturaseră bine. O operaţiune impresionantă.

După cîteva minute de cercetare relativ interesantă pe baza observaţiilor, buna dispoziţie începu să-l părăsească. Scaunul nu era deloc confortabil, iar arabul bătrîn de alături tot aţipea lăsîndu-şi capul pe umărul lui. Deşi încercă să atragă atenţia gardienilor, nici unul nu părea interesat să vorbească cu el. Articula distinct cu voce tare. *Sînt ce-tă-*

ţean UE. *Am nevoie de un ta-xi pînă la hotel*. Pe măsură ce minutele treceau, calmul i se transformă în iritare.

încercă să adoarmă, însă nu reuşi din cauza zgomotului şi luminilor puternice cu halogen ale hangarului. Unul cîte unul, deţinuţii erau interogaţi într-un rînd de cabine descoperite situate în capătul opus al hangarului. După interogatoriu cei mai mulţi erau aduşi din nou în zona de aşteptare. La ora 7:45 a.m. îi strigară în sfîrşit numărul. Intră zbierind, eliberîndu-şi indignarea care se acumulase timp de ore întregi. Aplecîndu-se peste biroul urît, se răsti la agenta de la imigraţie, cerînd acces imediat la consulul britanic şi aruncînd expresii precum „arestare nelegitimă" şi „detenţie ilegală" cu mînia îndreptăţită a unui om al cărui drept la libera trecere a fost nu doar restrîns ci şi îngrădit, şi care consideră că standardele locale de asistenţă şi protecţie sînt mult sub nivelul la care Maiestatea Sa Regina Marii Britanii

Deşi avea probabil dreptate în privinţa majorităţii argumentelor pe care le avansase, abordarea situaţiei nu era cea mai fericită. Agenta nu păru deloc afectată şi i se adresă mai întîi în franceză, iar apoi (cînd îi urlă că era o curvă proastă care avea să-şi piardă slujba în două minute dacă nu-i chema un taxi) trecu pe engleză, întrebînd monoton: „Cum vă numiţi?"

îşi spuse numele. Ea îl întrebă care era numele său real. Guy îşi repetă numele şi-i spuse să se ducă în pizda mă-sii.

– Vorbiţi foarte bine englezeşte, spuse ea. Care este limba dumneavoastră maternă?

– *Engleza*, curvă idioată ce eşti.

Să dea cu pumnul în masă se dovedi año idee proastă. Femeia trebuie că apăsase vreun buton de urgenţă, pentru că doi poliţişti dădură buzna înăuntru, îl aruncară la podea şi i se aşezară în spinare, lovindu-i capul de ciment de cîteva ori ca să fíe siguri că a înţeles. Doar cînd li se păru că era calm îl lăsară să se aşeze din nou. De fiecare dată cînd deschise gura i se spuse să tacă. Cînd vorbi a treia oară,

unul dintre poliţişti îl plesni lejer peste faţă. Guy era prea uluit pentru ă se înfuria.

Agenta de la biroul de imigraţie nu mai avea întrebări pentru el. Guy îi aruncă priviri împăciuitoare, luîndu-şi expresii tot mai disperate menite să transmită un sentiment de puternică solidaritate europeană. Ea supraveghea modul în care poliţiştii îi luau amprentele neprivindu-l în ochi, după care cineva îl conduse înspre o parte a hangarului care era pesemne zona de siguranţă, închisă cu grilaje de sîrmă şi păzită de poliţişti purtând arme semiautomate.

înăuntru erau vreo doisprezece bărbaţi, care îi aruncară priviri suspicioase. Guy se uită la ceas. Era puţin după opt. La opt şi jumătate avu revelaţia zdrobitoare că nici unul dintre prizonierii alături de care se afla nu avea mobil. Repetase cuvîntul *telefon* cu diverse accente, ducîndu-şi o mînă la ureche şi făcînd mişcări circulare cu arătătorul celeilalte. Nu avea ce face. încercă să adoarmă.

La 9:15 a.m. doi afgani încercaseră să-i fure ceasul, însă fuseseră împiedicaţi de paznici. După asta, Guy încercă să rămînă treaz.

La 10:20 se trezi chemat într-o altă cameră de interogatoriu. La birou stăteau doi bărbaţi. Nu mai era vreun alt scaun. Escorta sa de poliţişti se plasă de o parte şi de alta. în timp ce unul dintre bărbaţi i se adresă, emiţînd rafale rapide în franceză, cel de-al doilea traduse într-o limbă ciudată, guturală, plină de z-uri şi dej-uri. Guy îi tot rugă să vorbească englezeşte, repetînd că nu înţelegea, că se făcuse o greşeală, pînă cînd anchetatorul îşi ridică mîinile în parodia unui gest de exasperare şi spuse ceva care-i făcu pe toţi cei din încăpere să izbucnească în rîs. Se dădu citire unui soi de declaraţie oficială, în care el era numit monsieur Georges nu ştiu cum.

– Vă rog, le spuse el, je ne comprends. Nu sînt eu Georges ăla. Sînt englez. Moa Guy Swift, sitoaeeen breeetanic.

Ofiţerul de imigraţie zîmbi. - Desigur, *domnule Swift*, spuse el sarcastic. Poliţiştii îl conduseră afară din încăpere.

Expresia plină de sine de pe faţa agentului îi stîrni panica. Era sigur că-şi făcuse bine treaba, *aruncase gunoiul la coş*. Guy începu să ţipe că avea nevoie de un avocat, că era răpit, că trebuia să ajungă la o întâlnire importantă. Unul dintre poliţişti îl făcu să se îndoaie cu o lovitură rapidă în stomac, care îl împiedică să se mai zbată pînă cînd îi puseră cătuşele şi îl aruncară înapoi în incinta îngrădită. Scuturase grilajele de sîrmă, strigînd după ajutor şi bătuse în stîlpii porţii cu călcîiul îu speranţa vană că altcineva din hangar, poate vreun observator al poliţiei britanice, avea să-i audă accentul şi să-i vină în ajutor. Făcu atîta tărăboi, încît *îl* duseră către avionul care aştepta pe pistă legat într-un scaun cu rotile. Gura îi fusese astupată cu bandă izolatoare, ca să-l împiedice să ţipe, iar pe cap îi puseseră o cască de motociciist ca să nu-şi muşte paznicii sau să se dea cu capul de pereţi, ambele fiind opţiuni la care se gîndise cu *seriozitate*. La două după-amiaza, cînd ar fi trebuit să se aşeze la masă cu doamna director Becker şi cu ceilalţi membri ai grupului de lucru APEF însărcinat cu imaginea organizaţiei, era la 11 000 de metri altitudine, zburînd la *clasa* „deportaţi" către Tirana, Albania.

Cum de Guy Swift, tînăr expert în marketing, cetăţean britanic şi un om care se exprima răspicat în engleză, a ajuns să fie identificat drept Gjerg] Ruli, cetăţean albanez, suspect de a fi *condus* un joc piramidal, un om căruia i se respinsese cererea de azil politic în Germania, este una dintre cele mai bizare poveşti *care se datorează* infecţiei Sistemului de Informaţii Schengen cu varianta numărul opt a Leelei, aşa-numitul vierme transpoziţional. Acţiunea de „amestecare" *a LeeleiOS*, *care* reasociază la întîmplare atribute din bazele de date, *a* fost responsabilă pentru distrugerea unui număr imens de *înregistrări* ale serviciului de imigraţie din UE. Greşeala a fost semnalată, iar sistemul a fost închis la treizeci şi şase de ore după deportarea lui Guy Swift. Aceeaşi infecţie a produs în cazul computerelor pe care se afla baza de amprente Eurodac mai multe

rezultate pozitive false, identificînd oameni nevinovaţi drept criminali cunoscuţi, solicitanţi respinşi de azil politic sau persoane urmărite de serviciile de informaţii europene. Combinaţia celor două infecţii a dus (într-o estimare moderată) la vreo trei-zeci de deportări eronate. întrucît Operaţiunea Atomium *s-a bazat aproape* în întregime pe două puncte tari - [diapozitivul 1J *identificarea rapidă a candidaţilor la deportare prin intermediul Eurodac şi SIS*; şi [diapozitivul 2] *puteri speciale pentru a accelera procesarea candidaţilor la deportare* - s-a creat o situaţie în care (între alte abuzuri) oamenii au fost scoşi din casă în miezul nopţii şi trimişi într-unele din zonele cele mai ir anunţate ale lumii fără a fi măcar lăsaţi să-şi schimbe hainele, ca să nu mai vorbim de bani sau de contactarea rudelor. Fraţii Piotr şi Iuri Kozak, cu cetăţenie ucraineană, au reuşit să intre în vorbă cu membrii unei expediţii ruseşti de pros* poetare petrolieră, care i-au găsit pe cei doi cerşind în faţa unui bar din Port Harcourt, Nigeria. O bunicuţa din Pakistan, Noor Begum, în vîrstă de şaptezeci şi unu de ani, care îşi vizita familia din Bradford, a fost repatriată din Yemen prin intermediul unei fundaţii de caritate religioase.

Cînd îi ceri să descrie Tirana, Guy Swift scutură din cap, „Nu vreau să vorbesc despre locul ăla”, mormăie el. După ce s-a întors, doctorii i-au descris starea sănătăţii drept „precară”. Felul în care şi-a petrecut cele douăzeci şi şase de zile la Tirana poate fi ghicit doar din mărturiile albanezilor care au văzut un bărbat care-i semăna scormonind după resturi în tomberoanele restaurantelor din centru.

Singurul aspect al perioadei petrecute în Albania despre care Guy doreşte să vorbească este bunăvoinţa pe care i-a arătat-o un tînăr pe nume Rudolph, un liberian de şaptesprezece ani pe care l-a întîlnit în apropierea docului de feriboturi din portul Durres. Rudolph l-a ajutat să-şi vîndă ceasul, pe care reuşise în mod miraculos să-l păstreze, în schimbul unui loc pe una din bărcile cu motor care duc în

mod regulat aspiranţii la statutul de european pe coasta Italiei.

În mica barcă pneumatică se aflau doi membri ai echipajului şi alţi patru pasageri, un cuplu din Bangladesh cu doi copii. Marea era agitată, iar vizibilitatea era redusă. Cînd zăriseră în depărtare luminile unei ştafete a poliţiei de frontieră, cei doi traficanţi îi aruncaseră imediat pe toţi cinci în mare. în timp ce se rostogolea peste bord, Guy îşi aminteşte că era absolut sigur că se va îneca. A fost un „noroc chior", afirmă el, că a înotat în direcţia bună. în zori a fost adus de valuri la mal pe o plajă turistică de la sud de Bari. A fost găsit cînd se lumina, bolborosind incoerent şi strîngînd în pumni nisipul european. Nu are habar, spune Guy, ce s-o fi întîmplat cu familia din Bangladesh.

Guy Swift a fost în centrul atenţiei jurnalelor de ştiri timp de două sau trei zile după întoarcerea sa. Arjun Mehta, „maleficul om de ştiinţă" [*New York Post*), al cărui „geniu scrîntit" *QSvening Standard* din Londra) a ameninţat lumea cu o „apocalipsă tehnologică" (*Daily Telegraph* din Sydney), a fost mai tot timpul pe prima pagină încă de la ultima sa apariţie confirmată, cea de la motelul Riverside din San Ysidro. în ciuda investiţiei masive de timp şi resurse a poliţiei, Mehta, a cărui imagine este acum una dintre cele mai circulate din lume, n-a fost prins niciodată. FBI-ul crede că nu mai e în viaţă, o poziţie pe care a reafirmat-o de curînd, în ciuda rezultatelor negative ale analizelor ADN făcute unui cadavru pescuit din rîul Los Angeles, despre care s-a crezut că ar putea fi al său.

Centrul comercial din San Ysidro a devenit un loc de pelerinaj pentru teoreticienii conspiraţiilor, care îşi iau acolo notiţe şi fac fotografii, vorbesc în dictafoane şi măsoară distanţe cu ajutorai dispozitivelor de buzunar cu ultrasunete. Ca şi filmul lui Zapruder sau casetele din afacerea Watergate, înregistrarea video făcută de camerele de supraveghere ale mallului în care Arjun Mehta se plimbă

aparent fără ţintă de la magazinul Timberland la Starbucks a fost examinată, dezbătută şi puricată în căutarea semnelor unei manipulări a poliţiei sau serviciilor secrete. Pe măsură ce cercetătorii fenomenului Leela au încercat să stabilească legături, ajungînd la speculaţii tot mai întortocheate, ceilalţi oameni care apar în film, „bărbatul cu coadă de cal", „cuplul de îndrăgostiţi", ca şi siluetele firave ale lui Kim Sun Hong şi Jordan Lee, au făcut obiectul unor cercetări amănunţite. Pînă în prezent nu s-au obţinut rezultate concludente. Pe măsură ce trece timpul şi volumul de materiale scrise creşte, adevăratul înţeles al bruiajelor produse de Leela devine tot mai obscur.

Atenţia unora s-a îndreptat asupra perechii de ochelari Freebird cu ramă galbenă, pe care Mehta i-a cumpărat cu 8,99 $ în timpul aşa-zisei sale „plimbări către cafenea". Faptul că sînt bătători la ochi a deschis calea speculaţiilor că ar fi vorba de un fel de semnal, o poziţie întărită (sau, în opinia altor mehtologi, infirmată) şi de originea etnică a vînzătorului. Ochelari făcuţi în Coreea de Sud. Cumpăraţi de la un vînzător de origine vietnameză. Pe anumite site-uri dedicate Leelei, o fotografie a fabricii din Seul în care se produce modelul 206-y este prezentată drept dovadă. Lîngă numele companiei, Cho-Sun Plastics, este şi sigla acesteia: o siluetă de femeie care dansează.

Comportamentul iui Mehta pe casetă denotă faptul că nu ştia că e urmărit. Cînd a intrat în Starbucks, a fost filmat de camera din magazin lăsîndu-şi jos geanta, ştergîndu-şi vădit noii ochelari Freebird 206-y şi căutînd bani în buzunar. La *cîteva* săptămîni după evenimente a apărut o casetă audio, înregistrată se spune de către un student aşezat ia o masă lîngă tejghea, care tocmai lua un interviu pentru un studiu postuniversitar în istorie. În fundalul conversaţiei despre Micii Descălecători, o comunitate agrară utopică care a existat în San Ysidro în primii ani ai secolului XX, se aud două voci. Analiza spec-trografică a confirmat că ele aparţin lui Arjun Mehta şi *Ramoaei* Luisa Velasquez, a cărei bio-

grafie de pe site-ul Adevărul despre Leela afirmă că, la puţină vreme după această conversaţie, ea a fost concediată de la Starbucks, aparent din cauza faptului că intrase într-un sindicat. Trebuie să notăm că nici măcar webmasterul paranoic şi fahulator al site-ului respectiv n-a reuşit să facă legătura între acest fapt şi teoria sa despre dispariţia lui Mehta, care-i uneşte pe Rozicrucieni cu CNN-ul şi cu deschiderea ochiului pineal al planetei.

Iată o transcriere a aşa-nutaitei casete cu Micii Descălecători:

VOCEA 1 [Arjun Mehta]: Un iatte la pahar de carton, vă rog.

VOCEA 2 [Ramona Velasquez]: Normal sau dublu?

AM: Dublu.
[inaudibil]

RV: Poftiţi / Costa doi treizeci şi cinci / Zahărul şi capacele sînt acolo.

AM; Mulţumesc.

RV: Cu plăcere / [inaudibil: rest *de la zece*?] / *0* zi bună. AM: [inaudibil]

Nu prea ai cum să extragi înţelesuri ascunse din acest schimb de cuvinte, decît dacă te dedai unor substituţii cabalistice de litere. Acest lucru nu i-a împiedicat pe unii cercetători cunoscuţi ai Leelei să afirme (a) că Velasquez i-a strecurat un instrument sau un document în cafea lui Mehta; (b) că era angajata unei agenţii guvernamentale (probabil Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc); sau (c) că întreruperile de pe casetă au fost cauzate de către emisiile de date electronice cu frecvenţă înaltă pe care

extraterestrii cu numele Cei Vechi le folosesc în locul limbajului uman.

Cu toate că e declarat terorist de către guverne şi agenţii media din toată lumea, Arjun Mehta are admiratori. Conform Juliei *Schaffer* de la corporaţia Symantec, care a scris pe larg despre tehnicile de programare ale lui Mehta, viruşii pe care i-a dezlănţuit el reprezintă „o adevărată revoluţie în domeniul codului". Gama de inovaţii a variantelor Leelei, spune domnişoara Schaffer, este „pur şi simplu stupefiantă". Grupul ei de cercetare a dezvoltat mai multe aplicaţii pe baza motoarelor polimorfe ale lui Mehta. „Păcat că a fost unul dintre cei răi, cu şepcile negre", admite ea. Pe panoul de plută de lîngă biroul ei se găseşte o fotografie a lui Mehta alături de una a lui Claude Shannon.

Imaginile nelegiuitului şi ale geniului nerecunoscut sînt foarte iubite în lumea subterană a computerelor, iar Mehta (care le combinase pe amîn-două) a devenit un erou pentru o generaţie mai tînără de hackcri nemulţumiţi de faptul că le sînt subestimate contribuţiile de către corporaţii şi că sînt prost înţeleşi de un public ignorant şi ostil. Dacă judecăm după tonul hagiografic ai multor articole şi mesaje, există destui oameni care ar fi gata să-l ajute pe fugar dacă acesta le-ar trece pragul. Perfecţiunea supranaturală a dispariţiei sale îi face şi mai strălucitoare aura. O serie de tratate autonomiste scrise în italiană şi semnate cu numele său au stîrnit mare agitaţie în cercurile politice de stînga din Europa. Speranţa ca genialul hacker să fie şi un revoluţionar a fost atit de puternică în anumite grupuri, încît a rezistat chiar şi dezvăluirii că scrierile respective sînt de fapt opera unor radicali din Bologna, care au împrumutat numele lui Mehta într-un gest simbolic şi au invitat pe oricine altcineva care dorea să-l folosească să iaca la fel. în ultima vreme» „Arjun Mehta" a scris declaraţii despre industria alimentară şi Organizaţia Mondială a Comerţului. Fotografia lui de angajare la Virugenix, aceeaşi pe care Julia Schaffer *o are lingi* birou, a fost imprimată pe tricouri cu

sloganuri anticapitaliste amuzante. Arjun Mehta, odinioară deţinătorul unui card de fidelitate la Gap şi un obişnuit ai magazinului Seattle Niketown, îşi schimbă rapid înfăţişarea.

Multă vreme poliţia nu a fost în stare să explice prezenţa lui Kim Sun Hong în camera de hotel a lui Arjun Mehta. Băiatul provenea dintr-o familie conservatoare de coreeni din clasa de mijloc şi fusese un elev bun, al cărui interes principal erau jocurile de computer. Nimic din comportamentul său anterior nu sugera vreo înclinaţie către violenţă, cu atît mai puţin că ar fi avut legături cu terorişti. Au fost puse o groază de întrebări. îl cunoscuse Mehta pe un chat? Exista o dimensiune pedofilă? Fusese Hong obligat să-l asiste pe Mehta în „campania sa de subminare a Americii" (cum au spus cei de la Fox News)? Organizaţiile pentru drepturi civile au acuzat poliţia că încearcă să ascundă folosirea abuzivă a armelor de foc. Americani de origine coreeană au demonstrat în faţa primăriei din San Diego. Afirmaţia conform căreia adolescentul îndreptase arma în direcţia ofiţerului Corey Studebaker n-a fost crezută de nimeni.

Ancheta poliţiei a găsit în cele din urmă o pistă în urma analizării casetelor de la mail pe care apăreau Hong împreună cu un alt băiat, urmărindu-l de la distanţă pe Mehta. însoţitorul lui Hong a fost identificat în *persoana* unui coleg de clasă, Jordan Lee, care a mărturisit totul la interogatoriu. Povestea pe care a spus-o poliţiei pare atît de fantastică, încît timp de mai multe zile anchetatorii n-au vrut să-l creadă. Era oare posibil ca el şi Hong, în vîrstă de treisprezece şi respectiv paisprezece ani» să fi acţionat ca vînă-tori de recompense?

Biroul de Investigaţii Criminale al Agenţiei Naţionale de Poliţie din Coreea a confirmat fondul poveştii lui Lee. Fişierele log rechiziţionate de la cafe Boba Fett au dovedit restul. Cu cinci zile înainte de acţiunea în forţă din Riverside, un centru de computere din Seul a fost atacat de varianta 04 *irizomaticâ*) a Leelei, nu una dintre cele mai

destructive, însă dificil de eradicat. Incidentul nici n-ar 11 fost observat dacă acolo nu s-ar fi aflat serverele care găzduiesc ElderQuest, un joc online cu personaje foarte îndrăgite în Coreea.

ElderQuest se desfăşoară într-o lume fantastică populată ca de obicei cu *dr&gonit* vrăjitori, castele şi femei barbare cu sini imenşi. Jucătorii, numărind patru milioane doar în Coreea (aproape unul din doisprezece locuitori), formează grupuri de aventurieri» încercînd să câştige puteri şi puncte de experienţă care le vor permite să urce în ierarhia socială a tărimului simili-medieval numit Yerba. Cînd nu se războiesc cu o grămadă de monştri, jucătorii îşi petrec timpul cu tot felul de interacţiuni sociale. Se căsătoresc. Formează facţiuni politice sau le dizolvă. Există chiar un sistem juridic» menit să oprească acţiunile celor care abuzează de complicatul sistem comercial al jocului. Unii economişti au scris studii privitoare la evoluţia şi administrarea pieţelor din ElderQuest. Sociologii coreeni acordă tot mai mare atenţie aşa-numitului Sindrom al Lumii Virtuale. La cei care suferă de acesta apar conflicte între valoarea experienţei reale şi a celei din lumea jocului.

Infecţia cu Leela a dus la oprirea serverelor ElderQuest şi la resetarea lor cu ajutorul fişierelor de backup, o operaţie care a durat două zile şi în decursul căreia s-au pierdut anumite date din joc. în fapt, toate personajele s-au trezit date în urmă cu două zile, aşadar fără experienţa şi calităţile cîştigate în acest timp.

Faptul i-a supărat pe mulţi, însă a fost un dezastru pentru Clanul Prietenilor Săbiei Onoarei. în ziua de dinainte de oprirea serverelor, atacul lor surprinzător decimase forţele superioare ale Societăţii Jurâmîntului Puterea Sîngelui a Lordului Farfhrd. Clanul luase în *stăpînire* Castelul Obsidian şi o comoară uriaşă. Avînd acum la dispoziţie Securea lui Maldoror, S'tha ce) Musculos obţinuse nivelul 45 în mînuirea săbiei şi urma să primească dări din toate ţinuturile din jurul castelului şi de la oraşul liber Bigburgh din apropiere.

A fost cea mai *măreaţi* victorie din istoria clanului. După repornirea serverelor, cei din Jură-mîntul Puterea Sîngelui, care ştiau acum despre atac, s-au năpustit asupra taberei lui S'tha sub protecţia vrăjii Scutul Adamantin şi au ucis şaisprezece personaje, inclusiv pe S'tha, care s-a reîncarnat în persoana lui Freetown, un ucenic de nivelul intîi, avînd trei bani de aur, un cuţit şi un mic scut de piele.

S'tha (în viaţa reală Li Kwan Young, în vîrstâ de 26 de ani şi bine cunoscut poliţiei din Seul) nu-şi pierduse doar statutul şi comorile ficţio-nale. ElderQuest e atît de îndrăgit încît poţi-unile, sulurile, armele şi armura din joc au valoare în lumea reală: preţul curent pe eBay pentru o invocaţie de calitate e de peste 80 $, Young, care strînsese un imens arsenal de armurărie magică (se spune că prin atrîngerea cu uşa a altor jucători) pierduse o adevărată avere.

Young le-a scris mai multe e-mailuri furibunde administratorilor jocului. I se răspunse că nu se putea face nimic. Disperaţi, el şi alţi cîţiva jucători dintre Prietenii Săbiei Onoarei apărură la birourile companiei NambiSoft, proprietarii jocului» cerînd să le fie reconfirmată victoria. Cînd paznicii încercară să-i scoată din clădire, se iscă o încăierare şi se făcu apel la poliţie.

Oricum le-am lua, mesajele apărute a doua zi pe sulurile publice ElderQuest au reprezentat o agravare a situaţiei. Prietenii Săbiei Onoarei ofereau mingi de foc, loţiuni de invizibilitate, Toiagul Opririi al lui Ha-Shek, precum şi alte bunuri din joc, în valoare de 30 000 de bani de aur, oricui s-ar fi angajat într-o „misiune în lumea reală” cu scopul de a-l „dezîncarna” pe acela care cauzase resetarea serverelor. Fotografia lui Mehta era transmisă peste tot de către FBI. Recompensa oferită era uriaşă. Spre stupefacţia poliţiştilor, Jordan Lee spunea adevărul. Fiecare jucător de ElderQuest din lume era în căutarea lui Arjun Mehta. El şi Hong avuseseră pur şi simplu *noroc*. Chiuliseră şi îl *urmăriseră* pînă în San Ysidro, verifieîndu-i fizionomia cu ajutorul fotografiei de la FBI. Ca *să facă rost* de pistol,

dăduseră la schimb numărul de acasă al lui Ti ger *Woods* unui puşti thailandez care venea la Boba Fett să se joace Starcraft. La motelul Riverside, lui *Jordan* i se făcuse frică, şi după o ceartă în şoaptă, Hong (care în ultima lună se jucase EJderQuest nu mai puţin de 210 ore, sub înfăţişarea lui Peenar cel Statornic, un paj de nivelul optsprezece) intrase singur pe fereastră. În momentul critic, Jordan aştepta la colţ, la două străzi depărtare. Nu-l văzuse deloc pe Mehta după ce acesta ieşise pe balcon.

Jordan Lee n-a fost pus sub acuzare, însă computerele de la Boba Fett au fost confiscate şi sala de jocuri şi-a pierdut în cele din urmă autorizaţia. Ca singura persoană care îl observase pe Arjun Mehta în orele de dinainte de dispariţie, Lee şi-a cîştigat rapid o oarecare celebritate. A fost supus hipnozei la televizor, a dat mărturie în faţa Comisiei de Siguranţă Naţională a Camerei Reprezentanţilor, iar în prezent apare des pe la congresele de jocuri şi cele dedicate fenomenelor paranormale din Statele Unite.

Un fapt asupra căruia mehtologii nu pot cădea de acord este modul în care Arjun a evadat din motelul Riverside. Au fost propuse diverse metode, de la teoria că s-a dat drept Consuelo Gutierrez, o cameristă care nu era în tură, însă a fost văzută în mod inexplicabil la lucru în dimineaţa respectivă, pînă la posibilitatea ca Arjun *să fi* petrecut cîteva ore ascuns deasupra unui panou din tavanul băii. Oricum ar fi reuşit, urma i s-a pierdut complet în San Ysidro şi cei mai mulţi cred că a trecut graniţa deghizat. În contul lui bancar nu s-a mai semnalat nici o activitate. Nu şi-a contactat familia (pusă sub supraveghere atentă), nici cunoştinţele. Cum e posibil să te ascunzi atît de bine, într-o lume a urmelor electronice, a fişierelor log, a biometricii şi resturilor fizice de tot felul? Cercetătorii au încercat să demonstreze legăturile lui Arjun cu lumea interlopă, sau cu diversele organizaţii teroriste cu care fusese asociat în primele zile isterice în care începuse să fie vînat. Pînă acum nu a ieşit la lumină nici un argument convingător. A avut

prieteni care l-au ajutat? Un posibil complice e „bărbatul cu coadă de cal” care apare pe caseta de la mall şi pe care mulţi l-au identificat drept Nicolai Petkanov, prietenul femeii a cărei maşină o furase Arjun pentru a fugi din Redmond. Un autor de viruşi condamnat în trecut, Petkanov neagă că l-a întîlnit vreodată pe Mehta, dar confirmă faptul că o interceptare a unei convorbiri telefonice de la adresa la care locuieşte împreună cu Christine Rebecca Schnorr i-a condus pe cei de la FBI pînă la motelul Riverside. Schnorr a admis că a avut o relaţie cu Mehta, cu care Petkanov era la curent. E greu de spus dacă acest fapt face colaborarea sa la un complot menit să-l ajute pe Mehta mai mult sau mai puţin probabilă. Schnorr, pe de altă parte, neagă că ar fi purtat vreo conversaţie cu Mehta după fuga acestuia din Redmond. Ea şi Petkanov s-au mutat de curînd în Mexic, unde vor să-şi deschidă un salon de modificare a corpului la Oaxaca.

Ziariştii care au scormonit trecutul lui Mehta s-au axat pe folosirea serverului de la ITON ca loc de teste şi nod de distribuţie pentru viruşii săi. Cînd se stabileau în gazde noi, anumite variante ale Leelei descărcau chiar plug-în-uri de pe acest site. Lipsa de securitate de aici a fost condamnată de toată lumea, însă numărul candidaţilor care vor să studieze informatica la ITON a crescut spectaculos. Din nefericire, Mehta nu a întreţinut relaţii strînse cu nici unul dintre colegii săi, iar interviurile luate foştilor săi profesori dau puţine indicii.

Aamir Khan, managerul Colibei de Internet Gabbar Singh şi singurul prieten apropiat al lui Mehta, a fost considerat drept cea mai probabilă sursă de ajutor. Căutat de poliţie pentru mai multe încălcări ale codului penal indian referitoare la distribuţia de materiale pornografice, Khan n-a mai fost văzut imediat după ce Mehta a fost identificat drept autorul viruşilor Leela. A făcut el oare rost de acte false pentru prietenul său şi l-a dus apoi la o clinică din Shanghai pentru reconstrucţie facială? L-a strecurat el

printr-o reţea de case conspirative ale mujahe-dinilor pînă la o madrassa subterană din Kandahar? Gabbar Singh e acum un magazin de articole de lux, spre dezamăgirea puştilor care se învîrt prin faţa uşii. Managerul, neluînd în seamă şansa antreprenorială pe care o are sub nas, a angajat un chowkidar să-i alunge.

Familia lui Mehta nu mai locuieşte în Zdionă. Atenţia presei, ca să nu mai vorbim despre suferinţa şi grijile pe care şi le-au făcut pentru fiul lor, i-a făcut să părăsească India şi să fugă în Australia, unde acum locuiesc aproape de fiica şi ginerele lor în suburbia Fairfield din Sydney. Domnul Mehta, care s-a retras din lumea afacerilor, refuză orice interviu. Priti Chaudhuri şi soţul ei Ramesh au declarat prin avocatul lor că nu au avut nici un contact cu Arjun de cînd a fugit din Redmond şi că nu cred în toate „acuzaţiile exagerate* care i se aduc.

Precum Arjun Mehta, nici Leela Zahir n-a reapărut. în ciuda dovezilor că îşi plănuise ieşirea din scenă, India s-a scufundat într-o jale isterică la aflarea veştii, ca şi cum vedeta ar fi murit. Un fan a declarat că va merge cu spatele de la Bangalore la Madurai pentru a-l îmbuna pe Dumnezeu s-o aducă înapoi. Au existat zvonuri neconfirmate că unii oameni şi-au dat foc.

Tandreţe brută părea condamnat, însă, după o anumită muncă de convingere a celor care susţineau filmul, Rocky Prasad şi-a lăsat deoparte scrupulele artistice şi a terminat filmările cu altă actriţă. Versiunea care a apărut pe ecrane include scene în care tînăra dansatoare Shanti apare numai din spate, vocea personajului a fost dublată, însă are cîteva momente care, retrospectiv, capătă o pregnanţă extraordinară. Cîntecul „Acum mă vezi, acum nu", care include legendara secvenţă de pe metereze, se mai aude şi azi, după atîta timp? urlînd din difuzoarele oricărei tarabe de ceai din ţară. Secvenţa a fost examinată cadru cu cadru în căutarea unor indicii privitoare la starea de suflet a Leelei Zahir. „Boala" ei scoţiană şi problemele personale din tr

ecut au devenit în scurtă vreme publice, asigurînd pîinea revistelor de cinema timp de cîteva săptămîni. Insă, pe măsură ce aparatul de filmat se năpusteşte asupra siluetei minuscule care dansează pe zidul castelului, nu dezvăluie nici un semn de tristeţe ori nemulţumire. Dimpotrivă, în nici o altă scena Leela nu pare atît de bucuroasa, atît de deplin în comuniune cu lumea. E atît de vie, încît absenţa ei iminentă pare obscenă, ca şi cum ar face dovada unei teribile puteri care asupreşte viaţa umană.

Filmul, nu mai trebuie s-o spunem, a avut un succes enorm. Prasad, Iqbal şi Rana au fost fotografiaţi bind coktail-uri.virgin colada" la premiera somptuoasă organizată în sala de banchete a unui hotel din Murabai, decorată ca o insulă din Pacific. După anunţurile stereotipa de mîhnire faţă de absenţa Leelei, şi alte cîteva minute de stingherealã, lucrurile au continuat normal. S-au făcut înţelegeri, remarce răutăcioase pe la spatele vedetelor strălucitoare şi toată lumea a privit peste umărul interlocutorilor, Bă vadă dacă nu cumva se întîmpla ceva scandalos în celălalt capăt al încăperii. Lumea filmului ştia că pierduse ceva odată cu Leela Zahir. însă nu ştia ce ar fi trebuit să simtă faţă de această pierdere.

O reacţie mai sinceră a venit din partea credincioşilor admiratori ai Leelei, care *îţi* proiectaseră dorinţele în faţa ei luminoasă de pe ecrane. La optsprezece luni după premieră, *Tandreţe brută* rula încă zilnic la un cinema din Mumbai. Oamenii au început să se refere la actriţa dispărută cu apelativul Leeladevi, iar printre cinefili, fie ei hinduşi sau musulmani, simplitatea şi frumuseţea ei, dar mai presus de toate absenţa ei supranaturală, au ajuns să fie considerate atribute ale sfinţeniei. Pe pereţii standurilor din pieţe au apărut mici portrete votive. într-un sat din Bihar, se spune că un băieţel orb şi-a recăpătat în mod miraculos vederea în timp ce o casetă pirat cu filmul se derula pe televizorul starostelui sătesc.

Cum a dispărut vedeta de cinema din hotelul Clansman a ieşit la iveală abia după moartea tragică a soţiei mogulului media Brent Haydon. în cele optsprezece luni de căsnicie, Gabriella Haydon-Caro a fost nelipsită din circuitele sociale europene şi americane. împreună cu soţul ei, care la vîrsta de cincizeci şi cinci de ani renunţa treptat la îndatoririle sale zilnice, au urmat o traiectorie strălucitoare înspre răsărit, de la casa lor din Bel Air la cabana de schi din Aspen, prin insulele *Grenaăine*, Hamptons, la Barcelona, San Tropez şi, în cele din urmă, Mykonos, unde au închiriat un iaht şi s-au îmbarcat cu un grup de prieteni pentru o croazieră de trei săptămîni prin insulele Greciei. Cronica acesteia a fost scrisă linguşitor de către paparazzi europeni şi cîţiva fotografi aflaţi pe plaja Elia, cel mai apropiat loc de iahtul Paloma în momentul acela, au asistat la moartea celei de-a treia doamne Haydon. E aproape imposibil ca ea să nu fi văzut jet-schi-ul care sălta pe apă. De fapt, există fotografii care o arată uitîndu-se exact în acea direcţie cu cîteva secunde înainte de a sări de pe puntea iahtului. A murit pe loc.

La cîteva zile după ce trupul neînsufleţit a fost transportat la Firenze pentru a fi incinerat, un avocat francez a şocat lumea anunţînd că în urmă cu două săptămîni, doamna Haydon îi dăduse un CD cu menţiunea ca în cazul morţii ei să fie trimis ziarelor din Europa şi America. Discul conţinea un singur document, o poveste dezlînată care e în parte o autobiografie, în parte un jurnal al primului ei an de căsnicie. îşi descrie acolo copilăria nefericită, înstrăinarea faţă de tatăl ei şi neputinţa de a-şi face prieteni din cauza vieţii rătăcitoare a mamei. Se întoarce în mod repetat la sinuciderea surorii ei. într-un rînd fără dată, scrie „*Chaque jour plus vite*: *Caroline*, *moi*”. Se pare că s-a căsătorit dintr-o toană, întîlnindu-şi soţul atunci cînd acesta venise să vadă mansarda în care ea locuia cu fostul ei prieten. „Voiam doar să plec undeva”, scria ea. „Nu-mi păsa unde”.

Deşi mişcătoare, scrierea are în mare parte doar un interes personal. Pasajele importante se referă la perioada de dinainte de a-l cunoaşte pe Haydon, timp în care lucra ca publicist pentru filme şi a fost astfel implicată în dispariţia Leelei Zahir. Presa din India a dezvoltat o adevărată fascinaţie pentru ea datorită zvonului că se încurcase cu Rajiv Rana. Documentul pare a fi într-o oare-care măsură o declaraţie pentru ziariştii din India, în care mărturiseşte că a ajutat-o pe Leela să părăsească Scoţia.

Testamentul doamnei Haydon afirmă că dispariţia Leelei Zahir nu este o răpire (după cum a susţinut mama actriţei), nici o sinucidere, ci o încercare bine plănuită de a „evada din închisoare". „De ce ar fi rămas scrie doamna Haydon. „Nu avoa nimic. Era un fel de prostituţie". Ideea că Leela Zahir, idolatrizată de o întreagă naţiune, era de fapt „sclava mamei sale, care o trata ca o matroană de bordel" a şocat profund India. Suferinţele îndurate de Leela i-au sporit aura de sfinţenie. Mulţimi furioase s-au adunat în faţa caselor deţinute de anumiţi membri ai lumii filmului, incendiind reşedinţa din Pali HiII a Faîzei Zahir într-o noapte de răzmeriţe care s-au întins în întregul oraş şi au provocat moartea cîtorva persoane. Faiza Zahir se afla atunci în străinătate, însă şi acum sună din cînd în cînd la ziare de]a noua ei reşedinţă din Dubai, pentru a se plînge de „Caro, căţeaua aia mincinoasă".

Gabriella Haydon scrie că privea pe fereastra camerei sale de la hotelul Clansman cînd o faţă a apărut la geam arătînd precum „Cathy din *La răscruce de vînturi*". Intrucît se găseau la etaj, apariţia o inspăimîntă. În timp ce privea îngrozită, îşi dădu seama că era Leela Zahir, care se urcase cumva pe acoperiş şi apoi *coborîse* po un burlan pentru a*i bate în geam. Ii dăduse drumul înăuntru şi văzuse că era gros îmbrăcată şi purta un mic rucsac. Spre surprinderea ei, Leela „m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că eram singura ei prietenă. No-am aşezat pe pat şi mi-a povestit despre viaţa ei şi

despre lucrurile pe care mama ei o pusese să le facă. Am fost îngrozită-.

Gabriella susţine că Leela îşi făcuse un plan bine gîndit de evadare, însă avea nevoie de ajutor, «îmi era simpatică", mai scrie Gabriella, „şi îi uram pe toţi cei care aveau de-a face cu filmul ăla. Aşa că i-am spus că o voi ascunde la mine în cameră şi o voi conduce la aeroportul Inverness în dimineaţa următoare". Gabriella nu întrebase încotro pleca Leela, însă fata spusese că „avea un amic". „Un prieten, spusese, şi apoi se corectase. Nu era prietenul ei, dar vorbise cu el pe Internet şi urmau să se întîlnească. N-a spus nimic mai mult."

În dimineaţa următoare, în timp ce poliţia începea o căutare amănunţită care avea pînă la urmă să facă uz de elicoptere *şi* de scafandri care au cercetat fundul lacului Lone, Gabriella s-a ţinut de promisiune. „Nu ne-am spus aproape nimic în timpul călătoriei. Apoi şi-a luat geanta şi a intrat la Plecări. M-am gîndit s-o rog să mă ia cu ea."

Pe la începutul toamnei, diferitele variante ale Leelei au fost aduse sub control. Operatorii de sisteme, zguduiţi bine în ultimul timp, s-au putut întoarce la lucru fără să se mai teamă, iar specialiştii în securitatea computerelor şi-au numărat banii. Desigur, vina trebuia să cadă asupra cuiva şi. prin consens general, căzu asupra corporaţiei Virugenix. Cu reputaţia pătată şi cu preţurile acţiunilor scăzînd incontrolabil, echipa de manageri a demisionat en masse. Nici acest lucru nu a fost de ajuns şi într-un singur an brandul Virugenix a dispărut de pe ecranele din toată lumea, resursele companiei fiind cumpărate de rivalii ei. De la o adresă secretă din Montana, fostul Vînător de Fantome Darryl Gant conduce acum Mehtascourge.org, unul dintre cele mai extremiste site-uri avfnd legătură cu Leela, care se concentrează pe hăituirea lui Arjun Mehta, pe care Gant îl consideră a fi responsabil de multe dintre relele din lume, de la concedierea sa pină la reducerea programului spaţial american.

Gant are mult de lucru. Vin relatări despre Arjun Mehta şi Leela Zahir din toată lumea. Uneori sint văzuţi împreună, alteori separat. Ea e zărită cerşind pe străzile din Jakarta şi vorbind la telefon într-un taxi din New York. El e văzut azi la o demonstraţie anti-globalizare în Paris, iar mîine asistînd la un meci de hochei pe iarbă într-un sat din Gujarat. S-a îngrăşat incredibil. Ea şi-a făcut operaţii estetice ca să semene cu *o* europeancă. Relatări insistente, provenite mai ales din ţări din zona Pacificului, vorbesc despre un tînăr care-i seamănă lui Mehta însoţit de o femeie sud-asiatică de o vîrstă cu el, amîndoi îmbrăcaţi „băieţeşte* sau „dezordonat”. Uneori sînt văzuţi sărutîndu-se sau ţinlndu-se de mină. Conform teoriilor conspiraţiei, există o singură explicaţie posibilă, o singură înlănţuire a faptelor care are sens.